

Robert Ludlum GİZLİ DEVLET

INKILÂP / BESTSELLER

Copyright:

© 1973 by Jonathan Ryder
introduction Copyright © 1989 by Robert Ludlum

Kesim Ajansı aracılığı ile

© Türkiye'de yayın hakkı:

İNKILÂP KİTABEVİ
Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.
Ankara Cad. No: 95-İSTANBUL
Tel: 522 28 51 - 526 86 41

Kapak resmi:
Şahin KARAKOÇ

Düzeltili:
Faruk KIRKAN

***Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri
Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve
Tic. A.Ş.'ye aittir.***

ISBN 975-10-0265-6
90-34-Y-0051-0125

Dizgi - Baskı
ANKA OFSET AŞ.
Cemalnadir Sokak. 24
Cağaloğlu Tel: 5274165
İSTANBUL - 1991

Robert Ludlum

GİZLİ DEVLET

(Trevayne)

ROMAN

Türkçesi:

Mehmet Harmancı

İNKILÂP KİTABEVİ

YAYIN SANAYİ VE TİCARET AŞ
Ankara Cad 95 • 34410 İSTANBUL

BEYOND

BİRİNCİ BÖLÜM

I

DÜMDÜZ olan asfalt aniden toprak yola dönüşmüştü. Küçük yarımada-
nın bu noktasında kasaba sorumluluğu sona eriyor, özel
mülkiyet bölgesi başlıyordu. Amerika Birleşik Devletleri Posta 1da-
resi'ne göre Connecticut eyaletinin Güney Greenwich'i olan bu bölge
posta dağıtım haritalarında Kuzeydoğu Kıyı Yolu olarak geçerse de,
posta kamyonu sürücüleri burasını High Barnegat ya da sadece Barne-
gat diye adlandırmaktaydılar.

Posta arabaları haftada üç dört kere oraya özel ulak mektuplar ve
iadeli taahhütlü büyük san zarflar taşırlardı. Her gittiklerinde bir dolar
bahşış aldıkları için fazladan yaptıkları bu yoldan hiç yakındıkları yok-
tu.

High Barnegat.

Kıyıya yarım mil cephesi olan sekiz dönümlük arazinin büyük
bir kısmına el sürülmemiş, vahşi gelişmesine terkedilmişti. Bu du-
rumla çelişkili olan şey, kıyıda yetmiş metre içerde olan ev ve eve
kadar olan kısımdı; Çağdaş görünümlü, enine doğru uzanan ahşap evde
denize bakan gayet geniş pencereler vardı. Çimenlik yemyeşil ve
bakımlıydı, üzerinde eve kadar uzanan geniş taşlardan bir yol, kayık-
hanenin hemen üstünde de geniş bir teras bulunuyordu.

Ağustos ayının bu son günleri High Barnegat'ta yaz mevsiminin
en güzel günleriydi. Deniz sımsıcaktı, körfezden esen rüzgar, yelkenci-
liği kullananın zevkine göre daha heyecanlı ya da tehlikeli bir spor ya-
pardı. Ortalık da alabildiğine yeşildi. Ağustos sonlarında hareketli
geçen yaz haftaları yerini bir sakinliğe bırakırdı. Mevsim neredeyse so-
na erecekti. Erkekler yine beş günlük işlerini ve normal haftasonlan-

nı, kadınlar ise yeni okul yılının başlangıcını belirten alışveriş sıkıntılarını düşünürlerdi.

Zihinler ve nedenler ağır ağır bir değişime giriyorlardı. Neşelilik yavaş yavaş geriliyordu; şimdi düşüncek daha ciddi şeyler vardı.

Ve High Barnegat'ta sürekli gelip giden konuklar da azalmaya başlamıştı.

Phyllis Trevayne saat dört buçukta terasta bir şezlonga uzanmış, vücudunu sıcacık güneşe vermişti. Kızının mayosunun, üstüne tam gelmiş olmasının sevinci içindeydi. Kendisi kırk iki, kızı ise on yedi yaşındaydı, bu konuda daha uzun boylu düşünüyor olsaydı duyduğu tatmin küçük bir zafere dönüşebilirdi. Ancak akıllı dönüp dolaşıp kocası Andrew'a, New York'tan gelen telefona takıldığından bu düşüncenin zevkini çıkaramıyordu. Aşçı kadın çocuklarla kasabaya inmiş, kocası da hâlâ ufukta beyaz bir yelken olduğu için telefona terastan kendisi cevap vermişti. Aslında hiç açmayacaktı ama High Barnegat numarasını yalnızca çok iyi dostları ve çok önemli -kocası buna "gerekli" derdi- iş arkadaşları bilirdi.

Hattın öteki ucunda kalın bir ses, "Alo, Bayan Trevayne ile mi konuşuyorum," demişti.

"Evet, siz kimsiniz?"

"Ben Frank Baldwin. Nasılsın, Phyllis!"

"Çok iyiyim, Bay Baldwin. Siz nasılsınız?"

Phyllis Trevayne Franklyn Baldwin'i yıllardır tanınmasına rağmen yaşlı adama hâlâ ilk adıyla hitap edemezdi. Baldwin, türünün en son örneklerinden biriydi. New York bankacılığının ilk devlerinden biri.

"Kocanın neden telefonlarıma cevap vermediğini öğrenirsem daha iyi olacağım. Kendisi iyi mi? Doğru, ben o kadar önemli değilim ama o hasta falan değil ya?"

"Hayır, gayet iyi aslında. Bir haftadır işten uzak kaldı. O yüzden telefona falan çıkmıyor. Doğrusunu isterseniz kabahat benim, ben dinlenmesi için ısrar ettim."

"Küçük hanım, karım da benim kusurlarımı böyle örterdi. Güdüssel olarak. Hemen ortaya çıkar ve her seferinde de lafı gediğine oturturdu."

Phyllis Trevayne, adamın komplimanını farkederek güldü. "Ama

gerçeği söylüyorum, Bay Baldwin. şu anda çalışmadığını biliyorum çünkü kıydan bir mil açıktaki katamaranının yelkenini görebiliyorum."

"Katamaran mı! Aman Tanrım! Ne kadar genç olduğunuzu unuttuyorum doğrusu. Benim zamanımda sizin kadar gençlerin bu kadar zengin olmaları olanaksızdı. Hele kendi başlarına asla."

"Bizim talihimiz vardı. Bunu da hiç unutmuyoruz." Phyllis Tre-vayne'in sesi gerçeği yansıtıyordu.

"Bunu söylemeniz çok iyi bir şey, küçük hanım." Franklyn Baldwin de gerçeği söylüyordu ve kadının bunu bilmesini istiyordu. "Eh, kaptanımız kıyıya çıkınca lütfen beni aramasını söyler misiniz? Çok acil bir şey var da."

"Elbette söylerim."

"İyi günler, yavrum."

"İyi günler, Bay Baldwin."

Ancak kocası bürosu ile her gün konuşmuştu. Franklyn Baldwin'den çok daha az önemli kişilerin telefonlarına cevap vermişti. Üstelik Andrew Baldwin'i severdi, kaç kere söylemişti bunu. Uluslararası para piyasasının karmaşık ağlarında kendisine yol göstermesi için pek çok kere Baldwin'e başvurmuştu.

Kocası, bankacıya çok şey borçluydu ve şimdi de yaşlı adamın kendisine ihtiyacı vardı. Andrew telefonlarına neden karşılık vermemişti? Bu hiç de Andrew'a yakışmayan bir davranıştı.

Park ve Madison Caddeleri arasında Otuz Sekizinci Sokak'taki lokanta ancak kırk kişi alabilen küçük bir yerdi. Müşteriler genellikle hayatlarında kazanmadıkları kadar para kazanmış ve enç görünümüne sahip olmak için içlerinde bir istek, hatta bir ihtiyaç taşıyan orta yaşa merdiven dayamış yöneticilerdi. Yemekler orta kalite, fiyatlar yüksek, içkiler pahalıydı. Ancak bara aynılan bölüm genişti ve ahşap kaplama duvarlar yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Sonuçta burada demlenenler ellili yıllarda kolejlerde okurken büyük bir keyifle devam ettikleri o yerleri hatırlarlardı.

Zaten bar da bu nokta düşünülerek kurulmuştu.

Lokantanın müdürü hep bunu düşündüğünden altmış yaşlarını geride bırakmış iyi giyimli, kısa boylu bir adamın duraksayarak içeri girdiğini görünce biraz şaşırmadı değil. Adam loş ışığa gözlerini uydurmaya çalışarak çevresine bakındı. Müdür kendisine doğru yürüdü.

"Masa mı istiyordunuz, efendim?"

"Hayır.... Evet, biri ile buluşacaktım.. Rahatsız olmayın, teşekkür ederim. İşte orada."

İyi giyimli adam aradığı kişiyi arkalarda bir masada görmüştü. Müdürün yanından hemen ayrılıp sıkışık yerleştirilmiş iskemleler arasından oraya doğru yürüdü.

Lokanta müdürü arkadaki masaya oturmakta ısrar eden adamı hatırlamıştı.

Yaşlı adam otururken, "Lokanta değil de başka bir yerde buluşmak daha iyi olurdu," dedi.

"Merak etmeyin, Bay Ailen. Tanıdıklarınızdan hiçbiri buraya gelmez."

"Haklı olduğunuzu umarım."

Yanlarına gelen garsona içkilerini ısmarladılar.

Genç olanı, "*Sizin* kaygılanmanızı pek anlamıyorum," dedi. "Bence rizikoyu göze alan benim, siz değilsiniz."

"Sizin için gereken yapılacaktır, bunu biliyorsunuz. Boşa zaman harcamayalım. Durum nedir?"

"Komisyon, Andrew Trevayne'i ittifakla onayladı."

"Kabul etmeyecektir."

"Kabul edeceği sanılıyor. Teklifi Baldwin yapacak, hatta şu anda yapmış olabilir bile."

"Eğer yapmışsa o zaman **geç** kaldınız." Yaşlı adam gözlerini kırpiştirarak masa örtüsüne baktı. "Bazı söylentiler duyduk; ama bunların şaşırtmaca olduğunu tahmin ettik. Size güveniyoruz." Başını kaldırıp Webster'e baktı. "Son adımı atmadan önce sizin kimliği doğrulayacağınızı düşünmüştük."

"Benim kontrolümde değildi. Beyaz Saray'da kimse de yapamazdı bunu. Komisyon tabu sanki. Adı öğrenebilmem bile büyük bir şans."

"Oraya geleceğiz. Trevayne'm kabul edeceğini nereden biliyorlar? Neden etsin ki? Onun Danforth Vakfı, Ford ya da Rockefeller'inki kadar büyük. Neden oradan ayrılısın ki?"

"Ayrılmayacaktır herhalde. Sadece bir süre için izin alır bence."

"Danforth boyutunda bir vakıf böyle uzun süreli bir izin isteğini kabul etmez. Hele bunun gibi bir iş için. *Hepsinin* başı deritte zaten."

"Pek anlayamadım..."

Ailen adamın sözünü kesti. "Onların bağışıklığa sahip olduklarını sanıyorsunuz? Sizin kentte dostlara ihtiyaçları var. Düşmanlara değil... Bunun yolu nedir? Baldwin teklifini *yapmışsa*. Trevaïne bunu kabul ederse?"

Garson içkileri getirince ikisi de sustular. Garson gidince Webster soruyu yanıtladı.

"Komisyonun seçeceği kişi Başkanın onayını almak ve Senatoda tarafsız bir komisyonun kapalı oturumunda sorulan yanıtlamak zorundadır."

"Taman, anladım." Ailen kadehini kaldırıp büyük bir yudum aldı. "Pekala, buradan devam edelim. Bu noktada bir şey yapabiliriz. Komisyon toplantısında onun yetersiz olduğunu söyleriz."

Genç adam şaşırmişti. "Neden ama? Bunun ne anlamı var? Nâsılsa *biri* o alt komisyona başkanlık edecek değil mi? Bu Trevaïne'in mantıklı bir insan olduğunu duydum."

"Duydunuz mu! "Ailen bir yudumda bitirdi içkisini. "Ne duymuş olabilirsiniz ki? Trevaïne hakkında ne biliyorsunuz ki?"

"Okuduğum şeyleri. Ben araştırmamı yaptım. O ve kayınbiraderi -ki elektrik mühendisidir- ellili yıllann ortasında New Haven'de uzay sanayii araştırmaları ve üretimi ile uğraşan küçük bir şirket kurmuşlar. Yedi sekiz yıl sonra turnayı gözünden vurdular. Otuz beş yaşına geldiklerinde ikisi de milyonerdi. Kayınbirader üretiyor. Trevaïne de satıyordu. İlk NASA ihalelerinin yansını ele geçirip Atlantik kıyısında bir sürü yan şirket kurdu. Trevaïne otuz yedi yaşında şirketten ayrıldı ve Dışişleri Bakanlığında bir görev aldı. Dışişlerinde 8e çok büyük işler başardı." Webster kadehinin üzerinden Allen'e baktı. Genç adam topladığı bu bilgiler için takdir edilmeyi bekliyordu.

Oysa Ailen anlattıklarını önemsemedi bile. "Palavra. *Time* dergisinin kullanacağı malzeme bunlar. Önemli olan Trevaïne'in özgün bir kişi olması... İşbirliğine yanaşmaz. Bunu iyi biliyoruz; yıllar önce yaklaşımaya çalıştık kendisine."

s»

"Öyle mi?" Webster kadehini masaya bıraktı. "Bilmiyorum... Tanrım... Biliyor o halde?"

"Çok değil, belki de yeteri kadar. Bundan emin değiliz. Ama siz hâlâ esas noktayı göremediniz, Bay Webster. Bana kalırsa daha ilk baştan beri yanlış yoldasınız... Biz onun, o lanet alt komisyonun başkanlığına getirilmesini istemiyoruz. Ne onu istiyoruz, ne de ona benzeyen bir başkasını! Böyle bir seçim düşünülemez bile."

"Peki bunun için ne yapabilirsiniz?"

"Onu zorlayabiliriz... eğer gerçekten kabul edilirse. Önemli olan Senato soruşturması. Onun reddedilmesini sağlarız."

"Diyelim ki başarılı oldunuz, bu durumda ne olacak?"

"Kendi adamımızı aday göstereceğiz. İlk başta yapılması gereken şey yani." Ailen boşalan kadehleri gösterdi.

"Bay Ailen, neden durdurmuyorsunuz onu? Bunu yapabilecek durumda iseniz, neden yapmadınız bunu? Trevayne hakkında söylentiler olduğunu duyduğunuzu söylediniz; duruma el koyma zamanı o zamandı"

Ailen bakışlarını kaçırdı. Kadehindeki erimiş buzun suyunu içti, konuştuğunda sesi otoritesini sürdürebilmek için kendini zorlayan bir insanın sesiydi. "Frank Baldwin ile o bunak Hill yüzünden."

"Büyükelçi mi?"

"Beyaz Saray'daki lanet elçiliği ile lanet Büyükelçi... Koca Billy Hill! Baldwin ve Hill; bu kepazeliğin arkasındaki kalıntılar ikisi de. Hill son iki üç yıldır bir atmaca gibi dolanıp duruyor. Baldwin'i Savunma Komisyonu'na girmesi için kandırdı. İkisi birleşip Trevayne'i seçtiler... Baldwin onun adını gündeme getirdi; buna kim karşı koyabilirdi ki?... Ama siz bize onun kesin olduğunu bildirmeliydiniz. Emin olsaydık önleyebilirdik."

Webster dikkâtle izliyordu karşısındaki adamı. Konuşmaya başladığında sesinde daha önce göstermediği bir sertlik vardı. "Ve ben senin yalan söylediğini sanıyorum. Biri işi yüzüne gözüne bulaştırdı; sen ya da başka biri sözümona uzman, ilk başta bu soruşturmanın daha başında kapatılacağını, komisyonda hasıraltı edileceğini sandın... Yanılıyordun. Sonra da artık geç kalınmıştı. Trevayne öne çıktı ve sen bunu önleyemedin. Onu şimdi bile durdurabileceğinden emin değilsin."

O yüzden benimle görüşmek istedin... Bu nedenle benim gecikmiş olduğum için esas noktayı gözden kaçırdığım palavrasını bırakalım artık, tamam mı?

"Sözlerine dikkat et, genç adam. Benim kimi temsil ettiğimi hatırla."

"Sen de Amerika Birleşik Devletler Başkanı'nın özel olarak atadığı bir kimseyle konuştuğunu unutma. Bundan hoşlanmayabilirsin ama bu yüzden bana geldin. Şimdi söyle bakalım ne istiyorsun?"

Ailen öfkesinden kurtulmak istemiş gibi derin bir soluk bıraktı. "İçimizde bazıları diğerlerinden daha çok telaşa kapılmış durumda..."

"Sen de onlardan birisin," dedi Webster sakın bir sesle.

"Evet... Trevayne pek karmaşık bir insan. Kısmen sanayinin çocuk dehası -ki bu yönetim kurullarında yolunu yordamını bilmesi demek; kısmen de kuşkucu- belirli bazı gerçekleri kabul etmiyor."

"Bence bunlar birbirlerini tamamlayan şeyler."

"Bir insan güçlü ise, öyle"

"Sadede gel. Trevayne'in gücü nerede?"

"Hiç yardıma ihtiyacı olmadı diyelim."

"Yardıma reddetti diyelim."

"Pekala. Geçerli bir neden."

"Ona erişmeye çalıştığını söylemiştin."

"Evet. Ben şeyle birlikte... Önemi yok, boş ver. Altmışlı yılların başıydı, o zaman güçbirliği yapıyorduk ve onun bizim... topluluğumuza... değerli bir katkı olacağını düşünmüştük. NASA ihalelerini bile garanti ettik."

"Vay canına! Ve sizi reddetti ha!"

"Bizi bir süre oyaladı, sonra biz olmadan da ihaleleri alacağını farketti. Bunu öğrendiği an da bize cehenneme kadar yolumuz olduğunu söyledi. Aslında daha da ileri gitti ya. Bana adamlarımı uzay programından ve devlet parasından geri çekmemi söyledi. Adalet Bakanlığına gitmekle tehdit etti bizi."

Bobby Webster çatalını alıp dalgın dalgın örtüyü çizmeye başladı. "Peki, ya bunun aksi olsaydı? Diyelim ki size ihtiyacı vardı... O zaman topluluğunuza katılır mıydı?"

"İşte bilemediğimiz de bu zaten. Bazıları böyle düşünüyor. Ama

onunla konuşmadı hiçbiri; ben konuştum. Aracı bendim. Onun... şey... yaptığı bendim. Hiç ad vermedim, ardımda kimler olduğunu söylemedim."

"Ama seninle birlikte başkalarının olduğunu bilmenin onun için yeterli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"İşte yanıtlanamayan soru. Bizi tehdit etti; kendisinden, o lanet kayınbiraderinden ve New Haven'deki şirketinden başka kimseye ihtiyacı olmadığından emindi. Şimdi bu riski göze alamayız. Onun o alt komisyona başkanlık etmesine izin veremeyiz... Ne yapacağı belli olmayan bir insandır o."

"Peki ben ne yapabilirim?"

"Trevayne'a yaklaşmak için akla yatkın olan her riski göze al. Senin için en yüksek nokta onun Beyaz Saray bağlantısı olmandır. Buna olanak var mı?"

Bobby Webster bir an durakladı, sonra kesin bir yanıt verdi.

"Evet. Başkan alt komisyon için yaptığı toplantıya beni de çağırmişti. Gizli bir toplantıydı bu; ne not alındı, ne de konuşmalar banta kaydedildi. Bir başka yardımcısı daha vardı sadece; bir rekabet sözkonusu değildi yani. Bir çaresini bulurum."

"Bunun gerekli olmayabileceğini akıldan çıkarma ama. Bazı önleyici tedbirler alınacaktır. Bunlar etkili olursa Trevayne sorun olmaksan çıkar."

"Size orada yardımcı olabilirim." <

"Nasıl?"

"Mario de Spadante."

"Olmaz! Kesinlikle hayır! Sana daha önce de söyledik, onunla hiçbir ilişki istemiyoruz."

"Ama o sizlere yardımcı olmuştur. Hem de akıl edemeyeceğiniz kadar. Ya da bilmek istemeyeceğiniz kadar diyelim."

"Hayır."

"Küçük bir dostluk kurmanın bir zararı olmaz. Bu seni rahatsız ediyorsa, Senatoyu düşün."

Allen'in çatılan kaşları düzeldi. Başkan yardımcısına neredeyse takdirle bakacaktı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Tabii bu benim ücretimi önemli bir miktarda arttıracaktır."

"Ben senin yaptığına inandığını sanıyordum".

"Ben kendimi korumaya inanırım. En iyi korunma da sizin para ödemenizi sağlamaktır."

"Çok berbat bir insansın."

"Aynı zamanda çok da yetenekliyim."

2

Andrew Trevayne katamaranın çift gövdesini rüzgarın önüne katmış, akıntının da yardımıyla hızla kıyıya doğru yol alıyordu. Uzun bacaklarını, iki gövdeyi birleştiren kirişe dayayıp ağırlığını dümene vererek ardındaki dümen suyunu biraz daha kabarttı. Bir gerçeği yoktu bunun, bir hareket, sadece anlamsız bir hareket. Su ılıktı; eli ılık, kaygan bir sıvıda yönlendiriliyordu sanki.

Tıpkı kendi seçimi olmayan bir bilinmeyene yönlendirilmekte olduğu gibi. Yine de son karar kendisinin ve bunun ne olacağını biliyordu.

En sinir bozucu yanı da buydu zaten; kendini yönlendiren güçleri biliyor ve onlara boyun eğmeyi düşündüğü için bile kendinden nefret ediyordu. Onları çok gerilerde bırakmıştı.

Uzun bir süre önce.

Tekne Connecticut kıyılarına yüz metre yaklaşmıştı ki, rüzgar birden yön değiştirdi -açık denizden karaya vuran rüzgarların hep yaptığı gibi. Trevayne bacaklarını sancak tarafındaki tekneye atıp yelkeni gevşetti ve tekne sağa kayıp dosdoğru rıhtıma yanaştı.

Trevayne iriyan bir erkekti. Dev gibi değil, ama yine de çoğu insandan daha iriydi ve vücudunun pek düşünmek bile istemediği aşırı canlı geçen bir gençliği gösteren bir yapısı vardı. *Netisweek*'de eskiden ne ünlü bir futbolcu olduğu hakkındaki yazılanları hatırlıyordu. Bu tür yazılarda hep olduğu gibi büyük ölçüde abartma vardı bunda da. İyi bir futbolcuydu, evet, ama o kadar da değil. Olduğundan daha iyi bir görüldüğü duygusunu taşırdı hep, ya da çabalan eksikliklerini örterdi.

Ama iyi bir denizci olduğunu biliyordu. Belki iyiden de öte hat-
ta.

Gerisi anlamsızdı kendisi için. Rekabet anları dışında hep de öyle olmuştu.

Şimdi karşısında katlanılmaz bir rekabet olmayacaktı. Eğer kararını verirse. Herhangi bir kural kitabında yazılı olmayan stratejileri içeren acımasız bir rekabet. Kendisi o stratejilerin ustasıydı. Ama bunları yapmış olduğu için değil; önemli olan kendisi için ölçüsüz derecede önemli olan da buydu.

Andrew dümenin yanındaki çelik levhaya bir not defteri ile bir zincire bağlı bir tükenmez kalem iliştirmişti. Bunu rüzgar hızı, dalga yönü gibi şeyleri kaydetmek için kullandığını söylerdi. Aslında kalem ile defter aklına gelen düşünceleri not etmek içinde.

Bazı 'şeyler' kimi zaman su üstündeyken çok daha açık seçik olurdu kendisi için.

İşte şimdi deftere bakarkan o yüzden canı sıkılmıştı. Bir tek sözcük yazmıştı. Bilinçsiz olarak, düşünmeden yazmıştı.

Boston.

Sayfayı koparttı, gereğinden fazla bir sertlikle elinde buruşturup suya fırlattı.

Lanet olsun! Lanet olsun! diye düşündü. Hayır!

Katamaran nhtıma yanaşmıştı. Trevayne uzanıp sağ eliyle iskeleyi tuttu. Sol eliyle boşaltma ipini çekti, yelken gevşeyerek dökülür gibi kaydı aşağı. Tekneyi emniyete aldıktan sonra yelkeni mizana direğine sardı. Dört dakikada dümeni sökmüş, yelkeni sarmış, tekneyi dört köşesinden sıkıca bağlamıştı.

Terasın taş duvarı ötesinde tepeden fışkırır gibi uzanan cam ve ahşaptan yapıya baktı sonra. Maddi mülkiyet önemli değildi artık. Ama ev Phyl ile planladıkları gibi olmuştu sonunda.

Evi birlikte yapmışlardı; bu gerçek çok önemliydi. Belki başka şeyleri örtemezdi. Daha acı olan şeyleri. Ama yardımcı oluyordu.

Trevayne kayıkhanenin yanındaki taş yoldan geçip terasa uzanan yokuşu çıkmaya başladı. Yokuşun ortasına vardığında ne durumda olduğunu hemen anlardı. Soluk soluğa kalmışsa ya da bacakları ağnıymışsa daha az yeyip daha çok idman yapacağına yemin ederdi. Şimdi pek rahatsızlık daymamış olmasına sevinmişti. Ya da kafası yorgunluğunu hissedemeyecek kadar meşguldü.

Hayır, kendimi gayet iyi hissediyorum, diye düşündü. İşten bir hafta uzak kalmak, sürekli tuzlu havayı solumak, yaz sonu aylarının o hoş enerjik bitimi... çok iyi hissediyordu kendini.

Sonra birden not defterini ve bilinçsizce -bilinçaltında- yazdığı sözcüğü hatırladı. *Boston*.

Hiç de iyi hissetmiyordu kendini.

Taş terasın son basamaklarını da çıkınca karısının şezlongta yat-tığını gördü. Gözleri açıldı, denize bakıyor ve kendisinin göremeye-ceği şeyleri görüyordu. Onu bu durumda gördüğünde hafif bir sızı duyardı içinde. Acı, üzüntü veren anıların sızısı.

Boston yüzünden, lanet olsun.

Lastik ayakkabılarının ayak sesini örttüğünü farketti, karısını korkutmak istemiyordu.

Yavaşça, "Selam," dedi.

"Oh?" Phyllis gözlerini kırıştırdı. "İyi bir gün geçirdin mi, sevgilim?"

"Evet. Sen iyi uyudun mu?" Trevayne karısının yanına "gidip al-nına bir öpücük kondurdu.

"Uyuduğum sürece iyiydi. Ama kesintiye uğradı."

"Öyle mi? Çocukların Lillian'la kasabaya indiklerini sanıyordum."

"Çocuklar değil. Lillian da."

"Kötü bir haber verecek gibisin." Trevayne kenarda duran buz kabından bir kutu bira aldı.

"Kötü değil, ama meraklandım."

"Neden söz ediyorsun sen, kuzum?" Biranın kapağını açıp içti.

"Franklyn Baldwin telefon etti.... Onu neden aramadın?"

Trevayne karısına baktı. "O mayoyu başkasının üstünde görmemiş miydin?"

"Evet ve bilmeyerek yapmış olsan da komplimanına teşekkür ederim. Ama yine de onu neden aramadığını öğrenmek istiyorum."

"Onunla konuşmaktan kaçınmaya çalışıyordum."

"Onu sevdiğini sanıyordum?"

"Severim, hem de pek çok. Kaçınmak için bir neden daha işte. Benden bir şey isteyecek ve ben de onu reddedeceğim. Yani, isteyeceğini sanıyorum ve isteğini reddetmek istiyorum."

"Ne isteyecek ki?"

Trevayne terası çevreleyen taş duvara yürüdü, bira kutusunu kenara bıraktı. "Baldwin beni yanına çekmek istiyor. Ortalıkta dolaşan söylenti bu; sanırım buna 'deneme balonu' ¹ diyorlar. Savunma harcamaları komisyonunun başkanıdır Baldwin. Kibarca Pentagon ilişkilerinin 'derinlemesine incelenmesi' diye adlandırılan bir alt komisyon kuruyorlar."

"O da ne demek oluyor?"

"Savunma bütçesinin yüzde yetmiş küsurunu dört beş şirket -da ha doğrusu holding- kullanıyor. Şöyle ya da böyle. Artık etkin bir denetimden söz edilemez oldu. Bu komisyon da Savunma Komisyonunun soruşturma kolu olacak. Bir başkan arıyorlar."

"Ve o da sen misin?"

"Ben 'o' olmak istemiyorum. Ben olduğum yerden memnunum. Şu anda olumlu bir iş yapıyorum; o komisyonun başına geçmek akla gelebilecek en olumsuz hareket olur. O görevi alacak kimse ulusal paraya olacak... üstelik yapması gerekenlerin sadece yansını yapsa bile."

"Neden?"

"Pentagon bir pislik yuvası çünkü. Gizli bir şey değil bu, gazeteleri okumak yeterli. Artık üstü kapalı yazmak zahmetine bile katlanmıyorlar."

"O zaman oraya düzen vermeye çalışan biri neden parya olsun? Düşman edinmeyi anlanm, ama ulusal parya olmayı aklım kesmiyor."

Trevayne birasını alıp kansının yanındaki koltuğa otururken güldü. "Sana o New England basitliğinin için bayılıyorum. Mayon için de."

"Sen gereğinden fazla düşünüyorsun eğrisini doğrusunu."

"Hayır hiç de öyle değil, ayrıca ilgilenmiyorum da."

"O zaman sorumu yanıua. Neden ulusal parya olacaktı?"

"Çünkü pislik yapının içine geçmiş artık. Çok da yaygınlaşmış. O alt komisyon etkili olabilmek için pek çok insanı hedef göstermek zorunda. Temelinde bir korku yaratması gerek yani. Tekellerden söz etmeye başlandığında sadece hisse senetleriyle oynayan birtakım etkin insanlardan söz ediyor değildir. Binlerce çalışanın işini tehdit ediyor sun. Herhangi bir tekelin gerçek gücü de buradadır. Yaptığın gerekli

bir şey olabilir, ama pek çok acıya da neden olursun."

"Tanrım!" Phyllis doğruldu. "Epey düşünmüşsün bu konuda."

"Düşündüm, evet. Ama bir şey yapmadım. "Andrew koltuktan kalktı, masaya yürüdü, sigarasını küllüğe bastırdı. "Doğrusu istersen fikrin bu kadar ileri gitmesine şaşırmadım değil. Bu işler -derinlemesine incelemeler, soruşturmalar, her ne ad verirsene ver- genellikle yüksek sesle ortaya atılır ve sonra sessizce hasır altı edilirler. Senato kulisinde ya da Temsilciler Meclisi yemek salonunda. Bu kere durum değişik. Ve buna akıl erdiremiyorum işte."

"Frank Baldwin'e sor."

"Sormamam daha iyi."

"Sorman gerek. Ona bu kadarcık borcun var, Andy. Seni neden seçti sence?"

Trevayne duvara yürüyüp Long Island Körfezi'ne baktı. "Bu iş için gerekli niteliklerim var, Frank bunu biliyor. O hükümet ihalelerini dağıtılanlarla geçmişim var, anlaşmaların açıkta kalan noktaları konusunda gazetelerde eleştirilerim çıkıyo. Onu da biliyor. Biraz geçmişte olsa bile kızdığım da oldu... Ama sanırım esas olarak, dalaverecilerden ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Pek çok iyi adamın sonu oldular, özellikle de birinin. Hatırladın mı?" Trevayne dönüp karısına baktı. "Bana dokunamazlar artık. Zamandan başka kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Kendini bu konuda inandırdın sanırım."

Trevayne ikinci sigarasını yakıp taş korkuluğa yaslandı. Hâlâ kansına bakıyordu. "Biliyorum. O yüzden Frank Baldwin'den kaçıyorum işte."

Trevayne omletini iştahsızca tabağında oradan oraya itip duruyordu. Bankanın müdürü yemek salonunda Franklyn Baldwin'le karşı karşıya oturmuşlardı. Yaşlı adam kendini konuşmasına kaptırmıştı.

"Bu iş nasıl olsa yapılacak, bunu biliyorsun, Andrew. Kimse buna engel olmayacak. Ben başa en iyi insanın geçmesini istiyorum. Komisyonun kararnın ittifakla olduğunu da belirtmek isterim."

"Bu işin sonunun geleceğine nasıl inanırsın? Ben hiç inanmıyorum. Senato hep bir yaygara koparır ekonomi hakkında; bu esaslı bir konudur ve hep öyle kalacaktır. Yani bir yerlerde otoyol projesi ya da bir uçak fabrikası kapanana kadar. Ondandır sonra bağırıp çağırma birden sona erer."

"Bu kere öyle olmayacak. Kuşkuculuğu gerilerde bıraktık. Aksi takdirde ben işe karışmazdım."

"Sen bir fikir belirtiyorsun. Daha başka bir şeyler de olması gerek, Frank."

Baldwin çelik çerçeveli gözlüğünü çıkartıp tabağının yanına bıraktı. Birkaç kere gözlerini kırptırdıktan sonra, iri burnunun iki yanını ovuşturdu. Yarı acı bir gülümseme belirdi yüzünde. "Var. Çok ileri görüşlüsün... Bu cennet vatanımızda yaşamlarının ve kuşaklar boyunca ailelerinin yaşamlarının üretken olduğu iki yaşlı adamın mirası diyebilirsin buna. Biz katkıda bulunduk ama ödülllerimiz katkılarımızdan da üstünde oldu. Bunu en iyi böyle dile getirebilirim."

"Korkarım bir şey anlamadım."

"Elbette anlamadım. Açıklayayım. William Hill ile ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırız."

"Büyükelçi Hill ile mi?"

"Evet... Seni ilişkimizin ayrıntıları ile sıkmayacağım -en azından bugün. Daha uzun yıllar yaşamayacağımızı söylemek yeterli, zaten bunu ben de istemezdim ya... Bu Savunma Komisyonu, bu alt komisyon -bunlar bizim fikirlerimizdir. Onları işlerliğe kavuşmuş görmek isteriz. Bu kadarını garanti edebiliriz; ikimiz kendi çeşidi yollarımızla bunu sağlayacak güçteyiz. Ve o korkunç terimi kullanmak gerekirse, ikimiz de yeteri kadar saygınız."

"Ne kazanmayı umuyorsunuz?"

"Gerçeği. Bu ülkenin bunu bilmek, ne kadar acı verirse versin, hakkıdır. Bir hastalığı iyileştirmek için doğru teşhis yapılmalıdır. Tatmin olmamış kişilerin savurdıkları suçlamalar ya da kendinden başkasını doğru görmeyen bağnazların belli belirsiz etiketleri değil. Gerçekler, Andrew. Sadece gerçekler. Bu armağan benim ve Billy'nin olacak. Belki de sonuncumuz."

Trevayne hareket etmek istedi, hareket halinde olmak. Karşısın-

daki yaşlı adam tahmin ettiğini yapıyordu. Duvarlar üstüne kapanıyor, koridor belirleniyordu.

"Bu alt komisyon dediklerini neden yapabilsin?" diye sordu. "Diğerleri de buna kalkıştılar ve başarısızlığa uğradılar."

"Çünkü senin varlığın nedeniyle hem politika dışı olacak hem de kendi çıkarlarını düşünmeyecek." Baldwin gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirdi, yaşlı gözlerinin camlar ardında iri iri görünmesi Trevayne'i ipnotize etmişti sanki. "Bunlar gerekli şeyler. Sen ne Cumhuriyetçisin ne de Demokrat, ne liberal ne de muhafazakar. Her iki parti de seni saf-larına katmaya çalıştı, ikisini de reddettin. Bu seçkin zümreler çağında bir çelişkisiz. Kazanacak ve kaybedecek bir şeyin yok. Sana inanılacaktır. En önemli olan da bu... Biz kutuplaşmış insanlarız, uzlaşmaz ve çatışan durumlarda yerimizi almışız. Objektif gerçeğe bir kere daha inanmak ihtiyacındayız."

"Kabul edersem, Pentagon ve Pentagonla ilişkili herkes dağa çıkar -ya da halkla ilişkiler bölümlerindeki teksir makinelerinin başına koşarlar. Genellikle yaptıkları budur. Bunu nasıl önleyeceksin?"

"Başkan. Bize güvence verdi; iyi bir insandır o, Andrew."

"Ve ben kimseye karşı sorumlu olmayacağım?"

"Bana karşı bile. Sadece kendine."

"Kendi kadromu kendim kuracağım; personel konusunda dışardan karışım olmayacak."

"İstediklerinin listesini ver bana. Ben hallederim."

"Bulduğumu açıklayacağım. Gerekli işbirliği sağlanacak." Trevayne bu son ikisini soru olarak sormamışsa da, yanıt bekliyordu.

"Tam olarak. Bunu ben garanti ediyorum. Söz veriyorum sana."

"Bu işi istemiyorum."

"Ama kabul edeceksin."

"Phyllis'e söylemiştim. İkna gücü var sende, Frank. O yüzden senden kaçıyordum."

"Bir insan yapması gereken görevden kaçamaz. Bu anda da onu yapması gerekiyor. Bunu nereden aldım biliyor musun?"

"İbranice gibi geldi."

"Hayır... ama pek uzak da saydım. Marcus Aurelius. Aurelius'u okumuş kaç banker tanırırsun?"

"Yüzlerce. Onu bir tür ortak fon sanıyorlar."

Steven Trevayne tvit ceketler ve grinin çeşitli tonlarında pantolonlar giymiş yüzleri bomboş ifadeli mankenlere bakıyordu. College Shoppe'nin loş aydınlatılmış mekanı Greenwich sakinlerinin aradıkları gösterişsiz zenginlik imajı için çok uygundu. Stevan bir de kendi blucinine, pis spor ayakkabılarına baktı, eski kadife ceketinin dğmelelerinden birinin kopmak üzere olduğunu gördü.

Saatine bakınca canı sıkıldı. Kızkardeşine onu ve arkadaşlarını Bamegat'a götüreceğine söz vermişti ama saat sekiz buçukta buluşmalarında da ısrar etmişti. Saat dokuzu çeyrek geçe Cos Cob'dan kız arkadaşını almalıydı. şimdi geç kalacaktı oysa.

Kızkardeşi evde kızlar toplantısı yapacak başka bir gün seçseydi, ya da herkesi arabayla götürmeye söz vermeseydi. Kızkardeşinin geceleri araba sürmesi yasaktı -ki bu da Steven'e göre saçmaydı, kız on yedisindeydi çünkü- o yüzden bu gibi durumlarda iş başa düşüyordu.

Bunu reddedecek olursa babası bütün arabaların kullanılmakta olduğunu öğrenir, kendisi de yaya kalırdı.

Steven on dokuzuna yaklaşıyordu.  hafta sonra koleje başlayacaktı. Ve o zaman da arabasız kalacaktı. Babası ilk yılında araba almasını yasaklamıştı.

Genç Trevayne güldü. Babası haklıydı. Araba sahibi olması için hiçbir neden yoktu.

Karşıdaki eczaneye gidip randevulaştığı kıza telefon edecekti ki, bir polis arabası önünde durdu.

Camin yanındaki memur, "Sen Steven Trevayne misin?" diye sordu.

"Evet, efendim." Delikanlı ürkmüştü; polis pek sert konuşmuştu.

"Gir içeri."

"Neden? Ne oldu? Ben burada durmuş..."

"Pamela adında bir kızkardeşin var mı?"

"Evet. Burada onu bekliyorum."

"Gelemeyecek. İnan bana. Atla haydi."

"Ne oldu?"

"Bak evlat, ailenle temas kuramıyoruz; New York'taymıslar. Kızkardeşin burada olduğunu söyledi, biz de almaya geldik. İkinize de bir iyilik yapıyoruz. Aüa, haydi!"

Steven arka kapıyı açıp arabaya girdi. "Kaza mı oldu? Pamela'nın bir şeyi yok ya?"

Direksiyondaki polis, "Hep kazadır, değil mi?" dedi.

Steven Trevayne ön koltuğun sırtını kavradı. İyice korkmuştu artık.

"Lütfen ne olduğunu söyleyin bana."

"Kızkardeşinle bir iki arkadaşı bir esrar partisindeymişler," dedi ilk konuşan. "Swanson'ların evinde. Swansonlar Maine'deler.... Bir saat önce bir ihbar aldık. Oraya gittiğimizde durumun biraz karışık olduğunu gördük."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kaza oydu işte, delikanlı," dedi direksiyondaki. "Esrar. Kaza da bizim bulmamız."

Stevan Trevayne donakalmıştı. Kızkardeşi arada sırada bir şey içerdi -kim içmezdi ki?- ama eroin gibi kuvvetli şeyler değil. Olanaksızdı bu.

"Size inanmıyorum," dedi.

"Kendi gözünle görürsün öyleyse."

Devriye arabası köşeyi döndü. Karakol yolu değildi burası.

"Karakolda değiller mi?"

"Daha gözaltına alınmaddar."

"Anlamıyorum."

"Duyulmasını istemiyoruz. Gözaltına alınca iş bizden çıkar. Hâlâ Swansonlardalar.

"Ana-babalara haber verildi mi?"

"Söyledik ya, hiçbirini bulamadık daha. Swansonlar, Maine'deler, sizinkiler de kente inmişler."

"Başkaları olduğunu söylemiştiniz. Kız arkadaşları."

"Onlar bu eyaletten değiller. Yatılı okuldan arkadaşları. Önce burada yaşayan ana-babaları bulmamız gerek. Herkes için daha iyi böylesi. İki paket saf eroin bulduk. Piyasa değeri yaklaşık çeyrek milyon."

Greenwich karakolunun arka kapısının beton basamaklarını çıkarken Andrew Trevayne karısının kolunu tuttu. O kapıdan girmelerini kararlaştırmışlardı.

Trevayne'lar Dedektif Fowler'in odasına alındılar. Pencere yanında duran oğulları onları görünce konuşmaya başladı.

"Anne! Baba!... palavra bunlar!"

"Sakin ol, Steve," dedi babası sert bir sesle.

"Pam iyi mi?"

"Evet, anne. İyi. Hâlâ Swanson'lann evindeler. Pam şaşkın. Hepsisi şaşkın aslında ve onları kesinlikle suçlamıyorum."

"Sakin ol dedim sana!"

"Sakinim, baba. Kızgınlım sadece. O çocuklar saf eroinin ne olduğunu bilmezler, nerede kalmış kime nasıl satacaklarını bilsinler!"

"Sen bilir misin?" diye sordu dedektif Fowler.

"Burada sözkonusu olan ben değilim, polis efendi."

"Steve, sana son kere söylüyorum, sakın ol ve çeneni kapat!"

"Hayır! Susmayacağım işte! Özür dilerim, baba, ama susamam. Bunlar Swansonlara bir göz atmak için bir telefon almışlar. Sonra da..."

"Bir dakika, delikanlı! Sözlerine dikkat etmeni salık veririm sana."

"Memur bey haklı," dedi Trevayne. "Bay Fowler'in bize olanları açıklayacağına eminim. Bu telefon ne demek oluyor, Bay Fowler. Konuştuğumuzda böyle bir şeyden söz etmemiştiniz."

"Baba! Sana bir şey söylemeyecek!"

"Bilmiyorum... ve bu da gerçek, Bay Trevayne. Bu akşam saat yediyi on geçi nöbetçi memura Swanson'larda uyuşturucu olduğu ihban geldi. Bu konuya eğilmemiz gerektiği, çok daha başka şeyler olduğu söylendi. Telefon eden erkekti ve... ve düzgün bir konuşması vardı. Adı belirtilen sadece kızınız oldu. İhban değerlendirdik... Dört çocuk çıktı karşımıza. Son bir iki saat içinde bir tek sigarayı paylaştıklarını itiraf ettiler. Esrar partisi falan yapılmıyordu. Devriye memuru konuyu kapatmamızı söyledi. Ancak telsizle durumu bildirdikle-

rinde bir telefon konuşması daha almıştık. Aynı ses. Aynı adam. Swanson'ların konukevinin önündeki süt kutusuna bakmamız söylendi. Orada iki paket saf eroin bulduk. İki yüz iki yüz elli bin lira değerinde olarak tahmin ediyoruz. Bu da çok büyük bir iş tabii."

"Aynı zamanda da, duyduğum en uydurma, en sudan ve en belirgin bir suç yükleme çabası. İnanılmaz bir şey bu." Trevayne saatine baktı. "Avukatım yarım saate kadar burada olur. Ben oturup bekleyeceğim, ama sanırım karım Swanson'lara gitmek isteyecektir. Bunun sizce bir sakıncası var mı?"

Dedektif derin bir nefes aldı. "Yok."

"Oğluma ihtiyacınız var mı? Annesini o götürebilir mi?"

"Elbette."

Phyllis Trevayne heyecanla; "Onları bizim eve götürebilir miyim?" diye sordu.

"Şey bazı formaliteler var..."

"Boş ver, Phyl. Sen Swansonlara git Walter buraya gelir gelmez sana telefon ederiz. Lütfen, endişelenme."

"Baba, ben burada kalsam daha iyi olmaz mı? Walter'e..."

"Senin annenle gitmeni istiyorum. Anahtar arabanın üstünde. Gidin şimdi, haydi."

Kapı kapanınca Trevayne cebinden sigara paketini çıkartıp bir tane polis memuruna uzattı. Polis reddetti.

"Teşekkür ederim. Ben bugünlerde sigara yerine fıstık yiyorum."

"Çok da iyi ediyorsunuz. Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısınız? Siz de benim gibi kızlarla eroin arasında bir ilişki olmadığınızı biliyorsunuz nasıl olsa."

"Nereden bilebilirim ki? Çok pahalı bir ilişki bu."

"Eğer buna inanmış olsaydınız onları buraya getirir gözaltına alırdınız. Çok pahalı olduğu için. Siz bu olaya pek alışılmadık bir biçimde yaklaşıyorsunuz oysa."

"Doğru." Fowler masasının ardına geçti, oturdu. "Haklısınız, bir bağlantı olduğuna inanmıyorum. Diğer yandan, görmezlikten de gelemem. Dinamit gibi bir şey bu. Size söylemem gereksiz, biliyorum."

"Ne yapacaksınız?"

"Belki sizi şaşırtacağım ama, avukatınızın göstereceği yolu benimseyebilirim."

"Bu da benim görüşümü destekliyor."

"Evet, öyle. Karşıt taraflarda olduğumuzu sanmıyorum ama benim de sorunlarım var. Elimde kanıt var, bunu görmezlikten gelemem. Diğer yandan kanıtı ele geçirme biçimimiz de ayn bir sorun. Yasal olarak çocukları tutamam- bütün olanları düşünerek..."

"Sizi yanlış tutuklamadan mahkemeye verirdim." dedi Trevayne. "İşte o pahalı olurdu."

"Haydi haydi, Bay Trevayne, tehdit etmeyelim. Yasal olarak kızlar marihuana kullandıklarını itiraf ettiler. Suçtur bu. Ama küçük bir suç olduğu için üstünde durmayacağız. Ama diğeri bundan çok farklı bir şey. Greenwich'in bu tür reklama ihtiyacı yoktur ve çeyrek milyonluk saf eroin epey büyük bir reklamdır."

Trevayne, Fowler'in içtenlikli olduğunu görüyordu. Bir sorundu gerçekten. Aynı zamanda çılgınlıktı da. Böyle büyük bir parayı sokağa atmak pahasına dört genç kıızı suçlamak kimin işine gelirdi? Olağandışı bir davranıştı bu.

Phyllis Trevayne merdivenlerden inip salona yürüdü. Kocasını körfeze bakan büyük pencerenin önündeydi. Saat geceyansını çoktan geçmişti, suların üstünde Ağustos mehtabı parıl parıldı.

"Kızları misafir odalarına aldım, sabaha kadar konuşurlar artık, korkudan akıllarım kaçıracaklardı neredeyse. Sen bir içki ister miydin?"

"İyi olur, buna ikimizin de ihtiyacı var."

Phyllis pencerenin solundaki gömme bara yürüdü. "Ne olacak dersin?"

"Fowler ile Walter bir çözüme vardılar. Fowler eroin pakeüerini bulduğunu ve bunun bir telefon ihbarı sonucu olduğunu açıklayacak. Bunu yapmak zorunda. Ama soruşturmanın devam ettiğini söyleyerek bulunduğu yer konusunda bilgi vermeyecek. Üstüne gelirlerse masum insanları suçlamaya hakkı olmadığını söyleyecek. Kızlar kendisine işe yarar bir bilgi vermediler."

"Swanson'larla konuştun mu?"

"Evet. Paniğe kapıldılar. Walter onları sakinleştirdi. Onlara Jean'

in bizde kalacağını, yarın ya da öbür gün yanlarına gideceğini söyledim. Diğerleri yarın sabah evlerine gidecekler."

Phyllis kocasının kadehini uzattı. "Sen bu işten bir şey anladın mı?"

"Hayır. Telefondaki ses, Fowler'e ve nöbetçi memura göre, zengin bir insan sesiymiş. Binlerce kişi olabilir bu, ama Swanson'ların bahçelerindeki konukevini bildiğine göre birkaç bin kişiyle de sınırlanabilir. Demek istediğim, adam 'konukevi' demiş, orasını başka bir bina falan diye tarif etmemiş."

"Peki, nedeni ne ama?"

"Bilmiyorum. Belki de birinin Swansonlardan alınacak bir intikamı vardır. Çeyrek milyon dolarlık bir intikam hem de. Ya da..."

"Ama, Andy," diye kadın kocasının sözünü kesti. "Telefon eden adam Pam'ın adını vermiş. Jean Swanson'un değil."

"Öyle. Ama eroin Swansonların evi önüne bırakıldı."

"Anlıyorum."

"Ben de anlamıyorum." Trevayne kadehini dudaklarına götürdü. "Hepsi tahmin bunların. Walter haklı sanırım. Bunu yapan her kimse iki iş arasında kalıp paniğe kapıldı. Kızlar geldiler o sırada; zengin, şımarık ve kolayca suçlanabilir...."

"Ben öyle düşünmem."

"Ben de. Walter'in fikrini söylüyorum."

Evin önündeki araba yolunda bir otomobil sesi duyuldu.

"Steve olmalı," dedi Phyllis. "Çok geç kalmamasını söylemiştim."

"Ve buna rağmen geç kaldı," diyen Trevayne saate baktı. "Ama bu gece ağızımı açıp bir şey söyleyecek durumda değilim. Bu akşamki davranışından memnum kaldım. Biraz ağız bozuktur ama kesinlikle korkmamıştı. Oysa ürkebilirdi."

"Onunla gurur duydum. Tam babasının oğluydu."

Kapı açıldı, Steven Trevayne içeri girip kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Huzursuz görünüyordu.

Phyllis Trevayne oğluna doğru yürüdü.

"Bir dakika, anne. Yanıma gelmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum... Swansonlardan saat onbire çeyrek kala çıktım. Polis ara-

bamı almam için kente bıraktı beni. Ginny'yi aldıktan sonra Cos Cob Kulübüne gittik. Saat on bir buçukta vardık oraya. Üç şişe bira içtim, ağzıma da uyuşturucu falan almış değilim."

"Bunları bize neden anlatıyorsun?" diye sordu Phyllis.

Uzun boylu delikanlı kendinden pek emin değilmişcesine kekelemeye başladı. "Bir saat kadar önce oradan çıkıp arabaya döndük. Ön koltuk berbat bir haldeydi; koltuk örtüleri parçalanmıştı, biri viski mi şarap mı her neyse boşaltmıştı koltuklara, kül tablaları yere saçılmıştı. Bunun pis bir şaka olduğunu düşündük... Ginny'yi evine bırakıp eve dönmek üzere yola çıktım. Kasaba sınırına gelirken bir polis arabası durdurdu beni. Hız falan yapmıyordum, zaten arkamdan falan gelen de yoktu. Devriye arabası yolun kenarına çekmemi işaret etti. Arabasının bozulmuş falan olduğunu sandım... Polis gelip ehliyetimi ve ruhsatımı sordu. Sonra içerdeki kokuyu duyunca dışarı çıkmamı söyledi. Anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi bile."

"Greenwich'ten miydi polis?"

"Bilmiyorum, baba. Hâlâ Cos Cob'daydım."

"Devam et"

"Polis benim üstümü aradı, diğeri de sanki esrar taşıyormuşum gibi didik didik etti arabanın içini. Beni karakola götürceklerini sandım. Aslında götürmelerini istiyordum da; sarhoş falan değilim çünkü. Ama götürmediler. Bambaşka bir şey yaptılar. Kollarımı arabaya dayatıp Polaroid makineyle fotoğrafımı çektiler. Birinci polis nereden geldiğimi sordu. Söyledim. Devriye arabasına gidip birini aradı telsizle. Sonra yanıma dönüp on mil kadar geride yaşlı bir adama çarpıp çarpmadığımı sordu. Çarpmadığımı söyledim. O zaman bana adamın hastaneye ağır yaralı olarak kaldırıldığını söyledi..."

"Hangi hastaneye? Adı neymiş?"

"Söylemedi."

"Sen sormadın mı?"

"Hayır, baba! Çok korkmuştum. Ben kimseye çarpmadım. Yolda yürüyen birini bile görmedim. Sadece bir iki araba geçti yanımdan, hepsi o kadar."

"Aman Tanrım!" Phyllis Trevayne kocasına baktı.

"Sonra ne oldu?"

"öteki polis arabanın ve benim fotoğraflarımı çekti. Gözlerim hâlâ kamaşıyor flaşından... Çok korkmuştum... Sonra da bana gidebileceğimi söylediler." Çocuğun omuzları çökmüştü, gözlerindeki ürkek şaşkınlık görülüyordu.

"Bana her şeyi anlattın mı?" diye sordu Trevayne.

"Evet, efendim." Korkudan sesi belli belirsiz çıkmıştı.

Andrew kanapenin yanındaki sehpanın üstünde duran telefonu açtı, santrali çevirip Cos Cob Karakolunun numarasını istedi. Phyllis oğlunu alıp oturma odasına götürdü.

"Adım Trevayne. Andrew Trevayne. Devriye arabalarınızdan biri oğlumu durdurmuş.... Neredeydi, Steve?"

"Junction Road kavşağında. Tren istasyonundan çeyrek mil kadar önce."

"... Junction Road'da, istasyon yakınlarında, yarım saat önce. Lütfen bana raporda yazılanları okur musunuz? Evet, bekliyorum."

Andrew koltukta oturan oğluna baktı. Phyllis oğlanın yanındaydı. Çocuk titriyor, derin derin soluyordu. Hiçbir şey anlamayarak, korkuyla bakıyordu babasına.

"Evet," dedi Trevayne. "Junction Road, Cos Cob tarafı... Elbette eminim. Oğlum yanıbaşımda şu anda!... Evet... Evet... Hayır, eminim... Bir dakika." Andrew oğluna baktı. "Polis arabasında Cos Cob yazısını gördün mü?"

"Ben... ben bakmadım. Araba kenarda duruyordu. Hayır, görmedim"

"Görmemiş, ama sizinkilerden biri olabilir ancak, değil mi? Efendim?.. Anlıyorum. Bir kontrol eder miydiniz acaba? Sizin kasabanızda durdurulmuştu ne de olsa... Efendim? Peki. Anlıyorum. Hiç hoşlanmadım ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Teşekkür ederim?"

Trevayne telefonu kapatıp cebinden sigara paketini çıkardı.

"Ne oldu, baba? Onlar değil miymiş?"

"Hayır. İki devriye arabaları varmış ve ikisi de son iki saattir Junction Road yakınlarına gitmemişler."

"Neyi 'anladın' ama 'hoşlanmadın'?" diye sordu Phyllis.

"Öteki kasabaların arabalarını soramıyorlar. Bunun için resmi bir istekte bulunmaları gerekiyormuş ve bu da kayda geçermiş. Bunu yap-

mak istemiyorlar. Polis arabaları birini kovalarken belediye sınırlarını geçip de yakalayabilsinler diye."

"Ama bunu öğrenmen gerek! Fotoğrafını çekmişler. Steve'in bir-birine çarptığını söylemişler!"

"Biliyorum... Ben... Steve, git bir duş al. Sekizinci Cadde barları gibi kokuyorsun. Ve sakın ol. Yanlış bir şey yapmadın."

Trevayne telefonun başına oturdu.

Westport. Darien. Wilton. New Canaan. Southport.

Boşuna.

"Baba, ben hayal görmedim!" diye bağırdı bornozlu Steve Trevayne.

"Bundan eminim. Aramaya devam edeceğiz. New York karakollarını arayacağım şimdi de."

Port Chester. Rye. Harrison. White Plains. Mamaronecek.

Oğlunun kollan iki yana açılmış alkole bulanmış otomobile yaslanması, karanlık bir sokakta belirsiz bir devriye arabasından çıkan polislerce sorgulanması -fotoğraflar, suçlamalar. Bir anlamı yoktu bunların; inanılmazlığın soyut niteliği. Kızı, arkadaşları ve iki yüz elli bin dolarlık saf eroin kadar inanılmaz.

Çılgınlık.

Ama yine de hepsi olmuştu.

Odaya giren Phyllis, "Kızlar sonunda uyumuşlar," dedi. Saat dörttü. "Bir şey var mı?"

"Hayır." Trevayne büyük pencerenin önünde oturan oğluna döndü. Çocuk dışarı bakıyordu, korkusu şaşkınlığa dönüşmüştü artık. "Hatırlamaya çalış, Steve. Devriye arabası siyahtan başka bir renk miydi? Lacivert ya da yeşil örneğin?"

N

"Koyu renkliydi. Lacivert veya yeşil olabilirdi. Beyaz değildi."

"Peki üzerinde çizgi, herhangi bir işaret falan var mıydı?"

"Hayır... Belki de vardı. Bakmadım ki. Ben..." oğlan elini alnına dayadı' hemen açtı.

"Alo!... Evet Burası. Ben babasıyım."

Steven Trevayne yerinden fırlayıp kanapenin arkasına geçti. Phyllis hareket etmekten korkarak pencerenin önünde kalmıştı.

"Ben de Connecticut ile New York'ta aramadık yer bırakmadım!

Çocuk reşit değil, araba benim adımadır! Derhal beni aramanız gerekir-di. Bunun açıklanmasını rica edeceğim."

Trevayne bundan sonra birkaç dakika hiç konuşmadan dinlendi.

Sonunda, "Teşekkür ederim, bekliyorum," deyip kapattı telefonu.

"Andy? Ne olmuş?"

"Bir şey yok... Highport Karakoluydu. Cos Cob'un onbeş mil kuzeyinde küçük bir köy. Devriye arabaları bir arabayı izliyormuş. Telsizde bir soygun ihbarı almışlar. Briarcliff Caddesi'nde kaybetmişler arabayı, o sırada da başka bir arabanın bir adama çarptığını görmüşler. Telsizle cankurtaran çağırmışlar, Cos Cob polisine haber vermişler ve Highport'a dönmek üzere yola çıkmışlar. Junction'da seni görüp kav-şakta da durdurmuşlar. Cos Cob ile konuştukları anda seni bırakmaları gerekirdi, kazayı yapan, karakola gidip teslim olmuş. Ama arabanın içindeki kokuyu görünce seni biraz korkutmak istemişler. Fotoğrafları gönderiyorlar."

Korkunç gece sona ermişti.

Steven Trevayne yatağına uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Radyo o sabaha kadar konuşan gürültülü bir istasyondaydı. Çocuk gürültünün kendisini uyutacağını umuyordu.

Ama bir türlü uyuyamıyordu.

Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu; hiçbir şey söylememek *aptallıktı*. Ama uyku gibi sözcükler de gelmiyordu bir türlü. Rahatla-ması o kadar tam olmuştu, buna o kadar ihtiyacı vardı ki, içinde kuş-kunun yeşermesine izin vermemişti.

Babası bilmeden sözcükleri dile getirmişti.

Hatırlamaya çalış, Steve... Devriye arabası sfiyahtan başka bir renk miydi....

Belki. Belki lacivert ya da yeşil.

Ama *koyu* renkliydi.

Babası 'Highport' dediği zaman hatırlamalıydı.

Highport-on-the-Ocean Kıyı Yolunda bir tabelaydı. Highport küçük bir köydü; hepsi de özel olan iki üç büyük plajı vardı. Sıcak

yaz günlerinde bir iki arkadaşıyla Kıyı Yolunun bir iki yüz metre iler-
sinde arabalarını park edip başkasının arazisine girerek yüzmeye git-
mişlerdi.

Çok dikkatli olmaları gerekiyordu: Sarıkuş için gözlerini dört
açarlardı.

Sarkuş derlerdi ona.

Highport köyünün tek devriye arabası

Parlak sarıydı rengi.

4

Andrew Trevayne John F. Kennedy Havaalanı'ndan Washington'a
gitmek üzere bir 707 jete bindi.

Uçak havalanıp uyan ışıklan söndükten sonra hemen emniyet
kemerini çözdü. Saat üçü çeyrek geçiyordu ve Başkanın yardımcılann-
dan Robert Webster ile randevusuna geç kalacaktı. Dantfort'taki büro-
suna Webster'i Beyaz Saray'da arayıp gecikeceğini bildirmelerini söyle-
mişti. Eğer Webster bundan dolayı randevu yerini değiştirmek isterse
kendisi için Dulles Havaalanı'na haber bırakacaktı. Trevayne için
önemli değildi bu, gece Washington'da kalmayı kabullenmişti nasıl
olsa.

Yanından geçen güzel hostesin tepsisinden bir votka martini aldı.
Bir yudum aldıktan sonra kadehi önündeki sehpayı koydu, koltuğu bi-
raz geri yaslayıp uçağa binerken aldığı *New York* dergisini açtı.

Birden yanındaki yolcunun kendisine bakmakta olduğunu farket-
ti. Adamın yüzüne bakınca tanıdığı biri olduğunu gördü. İri kafalı, es-
mer biriydi. Elli yaşlarında vardı, kalın camlı gözlük takıyordu. Önce
adam konuştu.

"Bay Trevayne'sınız değil mi?" Sesi yumuşak ama kalındı.

"Evet. Sizi bir yerden tanıyorum, ama kusura bakmayın, çıka-
ramadım..."

"De Spadante. Mario de Spadante."

"Tamam, hatırladım."

Mario de Spadante New Haven günlerinden, en az dokuz yıl
öncesinden bir yüzdü. Trevayne ile kayınbiraderinin yaptırdıkları bazı

binalar için teklif verin bir şirketin temsilcisiydi. Trevayne teklifi reddetmişti inşaatçıların yeterli bir geçmişleri yoktu. Ancak Mario de Spadante o dokuz yıl önceki günlerinden bu yana çok yol almıştı. Gazetelere inanılırsa yani. Yeraltı dünyasının büyük bir gücü olduğu söyleniyordu. 'Kürek Mario' deniyordu kendisine esmerliğine ve düşmanlarının çoğunu gömmüş olması yüzünden. Ancak bu sonuncudan dolayı hiç hüküm giymiş değildi.

"Dokuz on yıl oldu sanırım," diye gülümsedi. De Spadante. "Hatırladınız mı? Bir ihale işinde beni geri çevirmiştiniz. Ve bunda da haklıydınız, Bay Trevayne. Şirketimizin o işin gerektirdiği deneyim yoktu. Evet, siz de haklıydınız."

"Kırgınlık duymadığınıza sevindim."

"Kesinlikle hayır. Doğrusunu isterseniz, hiç kırılmamıştım." De Spadante göz kırparak güldü. "Şirket benim değildi. Bir yeğenimindi... Ben ona kırıldım, size değil. Beni işlerinde koşturuyordu. Ama her şey zamanla yoluna girer. Ben onun işini kendisinden iyi öğrendim sonunda. Şirket şimdi benim artık... Okumanıza engel oldum, özür dilerim. Benim de bazı raporları gözden geçirmem gerek -New Haven Ortaokulu'nda öğrendiklerimi çok aşan rakamlarla dolu paragraflar. Bir yere takılırsam yardımınızı rica ederim, böylece on yıl önce beni reddetmenizi de ödeemiş oluruz. Tamam mı?"

Trevayne gülerek kadehini aldı, De Spadante'ye doğru kaldırdı. "En azından bunu yapayım."

Yaptı da. Dulles Havaalanı'na inmeden onbeş dakika önce De Spadante epey karmaşık birparagrafı açıklamasını istedi. Yazı o kadar karışıktı ki, Trevayne ancak birkaç kere okuduktan sonra adama bunu kabul etmeden önce daha sade bir dille yazdırmasını önerdi.

"Bundan anladığım kadarıyla sizin küçük kalemlerden önce büyükleri hesap etmenizi istiyor," dedi.

"Bunda yeni bir şey yok ki. Ben zaten metrekare başına bir fiyat veririm."

"Evet"

"Müteahhit işin aşamalar halinde yapılmasını istiyor. Yani benim bundan çıkardığım anlam bu."

"Yani kendisine yarım kapı ya da sadece kapı kasası yapacağım, gerisini de başkasından mı alacak?"

"Herhalde yanlış anladım, bunu açaklatsanız iyi olur bence."

"Belki de hiç o yola gitmem. Bu haliyle ona iki misline mal olur. Kimse başkasının başladığı işin devamını yapmak istemez... Eh, on yıl önceki borcunuzu ödediniz artık. Size bir içki ısmarlayayım."

De Spadante Trevayne'dan kağıdan alıp hostese işaret etti. Kağıtları büyük bir zarfa yerleştirdi, içkileri ısmarladı.

Trevayne sigarasını yakarken uçağın inişe geçtiğini farketti. De Spadante pencereden bakıyordu. Trevayne adamın kucağındaki zarfın üstündeki yazıyı okudu:

Askeri Satmalına Başkanlığı

Ordudonaüm Dairesi

Trevayne gülümsedi. Kullanılan dilin o kadar karışık olmasına şaşmamalıydı. Pentagon satınalmacıların üstüne Washington'da insanı fıttırtacak başka kimse yok gibiydi.

Kendisi iyi bilirdi bunu.

Rezervasyon masasındaki mesajda sadece Robert Webster'in adı ile bir telefon numarası kayıtlıydı. Trevayne telefonu açınca bunun Webster'in Beyaz Saray'daki özel numarası olduğunu öğrenince şaşırdı. Saat dörtbuçuğu geçiyordu henüz; Beyaz Saray'ın santralini de arayabilirdi. Trevayne'm hükümetle iş yaptığı günlerde başkanlık danışmanları özel numaralarını vermezlerdi.

"Ne zaman geleceğinizi bilmiyordum, rötarlar başını aldı yürüdü," oldu Webster'in açıklaması.

Trevayne şaşırmıştı. Bu dile getirilmeyecek kadar önemsiz bir noktaydı, ama bir kere ikirciklenmişti artık. Beyaz Saray santrali belirli bir saatte kapanmazdı ki.

Webster yemekten sonra Trevayne'm otelinin barında buluşmalarını önerdi. "Böylece yarından önce bir iki şeyin üstünden geçeriz," dedi. "Başkan saat onbuçuk on bir civarında sizinle birlikte çalışmak istiyor. Kesin randevu saatini bir iki saate kadar saptayacağım."

Trevayne telefon kulübesinden çıkıp havaalanının büyük çıkış kapısına doğru yürüdü. Çantasında sadece yedek bir gömlek, külot ve

çorap vardı; Beyaz Saray'a gidecekse otelin temizlenmesi ve ütüleme servisinin acele servis verip vermediğini öğrenmesi gerekecekti. Başkanın kendisini neden görmek istediğini anlamamıştı. Görevi kabul ettiğinin formaliteleri henüz tamamlanmadığından bu biraz zamansız gibi gelmişti. Belki de Başkan, Franklyn Baldwin'in bu öne-rilen alt komisyonun ardında ülkenin en büyük amirinin olduğu beya-nını özel olarak belirtmek istiyordu.

Eğer böyleyse, bu çok anlamlı bir jestti.

"Hey! Bay Trewayne!" diye seslendi kaldırım kenarında duran De Spadante." Sizi kente götürebilir miyim?"

"Size rahatsızlık vermek istemem. Bir taksiye binerim."

"Ne rahatsızlığı, canım. Arabam burada zaten." De Spadante birkaç metre beride park etmiş olan uzun lacivert Cadillac'ı gösterdi.

"Teşekkür ederim, memnun olurum."

De Spadante'nin sürücüsü arka kapıyı açtı, iki adam arabaya girdiler.

"Nerede kalıyorsunuz?"

"Hilton'da."

"Çok iyi, sokağm hemen altında zaten. Ben Sheraton'dayım."

Trewayne arabada telefon, minyatür bir bar, televizyon ve stereo teyp bulunduğunu gördü. Mario de Spadante New Haven günlerinden bu yana epey yol katetmiş olmalıydı.

"Esaslı araba."

"Düğmeye bastınız mı dansöz kızlar da çıkar. Doğrusunu isterse-niz bana göre biraz fazla gösterişli. Benim arabam dedim ama aslında benim değil, yeğenimindir."

"Epey yeğeniniz var galiba."

"Büyük aile... Aman sakın bunu mafya ailesi anlamına almayın. Ben sadece zengin olan bir New Haven'li bir inşaatçıyım." De Spadante hafif hafif güldü. "Aile! Neler yazıyorlar hakkımda! Neredeyse film yapacaklar. Ben mafya yok demiyorum, o kadar da aptal değilim. Ama mafyadan birine sokakta çarpıp düşsem tanımam bile."

"Eh, gazetelerin de satması gerek." Trewayne söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

"Doğru. Benim bir kardeşim var, hemen hemen sizin yaşıınızda. •

O bile. 'Ne diyorsun, Mario? Gerçek mi?' diye sorar. Neden söz ediyorsun sen derim. 'Beni bilirsin, Augie. Kırk iki yıldır tanıyorsun beni. Ben öyle kolay kolay mı para sahibi oldum? Günde on saat çalışmam, masrafları kısmam, paramı zamanında almaya uğraşmam hep yalan mı yani?' derim ona da. Hah! Ben dedikleri adam olsaydım telefonu açü-ğım gibi ödlerini patlatırdım! Oysa şimdi kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp bankalardan para dileniyorum."

"Yine de iyi yaşıyor gibisiniz."

Mario de Spadante bir kahkaha daha attı, uçakta yaptığı gibi muzipçe gözlerini kırptı. "Haklısınız, Bay Trevayne. Yaşıyorum. Ama havadan değil, çalışarak ve Tanrının yardımıyla... Washington'a vakfınızın bir işi için mi geldiniz?"

"Hayır, başka bir konu için geldim, bazı insanlarla görüşmelerim var."

"Washington dedikleri budur işte. Batı yarıküresinin en büyük randevu yeri. Biliyor musunuz, biri size 'bazı insanlarla görüşeceğim' dedi mi, bu genellikle kiminle görüşeceğinin sorulmasını istemiyordun"

Andrew Trevayne gülümsemekle yetindi.

"Hâlâ Connecticut'ta mı oturuyorsunuz?" diye sordu De Spadante.

"Evet, Greenwich'in hemen dışında."

"Güzel yer. Ben de orada bazı inşaat yapıyorum. Körfez yakınlarında."

"Ben de körfezde oturuyorum. Güney kıyısında."

"Belki bir gün görüşürüz yine. Belki de evinize bir ek yaparım, kim bilir."

"Deneyebilirsiniz." dedi Trevayne.

Trevayne otel lobisinin kemerli kapısından girerken rahat koltuklarda ve alçak sedirde oturan insanlara baktı. Smokin giymiş bir şef garson belirdi yanbaşımda.

"Size yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Evet. Burada Bay Webster adında biri ile buluşacaktım. Rezervasyon yaptırıp yaptırmadığını bilemiyorum."

"A, evet, Siz Bay Trevayne'smız değil mi?"

"Evet."

"Bay Webster telefon edip birkaç dakika gecikeceğini bildirdi. Ben size masanızı göstereyim."

"Teşekkür ederim."

Şef garson Trevayne'ı salonun pek kalabalık olmayan uzak bir köşesine götürdü. Ayrılan yer sanki görünmeyen bir kordonla çevrili gibiydi. Webster böyle bir masa istemişti ve bulunduğu mevki bunu kendisine sağlardı. Trevayne bir içki ısmarlayıp Dışişleri Bakanlığı günlerini düşündü.

Şirketlerinin ilk günlerinde olduğu gibi heyecanlı, capcanlı günlerdi onlar. Özellikle de kendisine verilen görevi başaracağına pek az kimsenin inanması yüzünden. Bazı doğu uydu ülkelerle ticari anlaşmalar yapacak, her ülkenin iş sektörüne en uygun koşulları sağlayacak ve bunu yaparken de politik dengeyi bozmayacaktı. Pek bir güçlük çıkmamıştı. Daha ilk konferansta, işadamları bir odada anlaşmaya çalışırken, ABD Dışişleri Bakanlığı ile Komünist karşıtının yan odada uluslararası bir basın toplantısı düzenleyerek birbirinin savunduğu her şeyi reddetmelerini önererek, iki tarafın da silahlarını elinden aldığını hatırlatıyordu.

Bu şaka etkisini göstermiş, herkes içtenlikle kahkahayı basmış ve böylece gelecek toplantıların havası yerleştirilmişti. Pazarlık sertleştiği zamanlar biri karşıt tarafa yerinin 'yan odada' propagandacıların yanında olduğunu söyler ve hava hemen yumuşardı.

Trevayne Washington günlerini zevkle hatırlıyordu. Gerçek güç koridorlarına yakın olduğunu, büyük dava adamlarının fikirlerini dinlediklerini bilmenin ayn bir heyecanı vardı. Ve bunlar da kişisel politik bağlılıkları ne olursa olsun, gerçek dava insanlarıydı.

"Bay Trevayne?"

"Bay Webster?" Trevayne ayağa kalkıp başkanlık danışmanının elini sıktı. Webster kendi yaşındaydı, hatta belki bir iki yaş daha genç, hoş yüzlü bir insandı.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Yarınki randevular konusunda

bir karışıklık vardı. Başkan dördümüzün odaya kapanmasını ve işleri sokana kadar çıkmamamızı emretti."

"Bu işi başardınız öyleyse." Trevayne ile Webster aynı anda otur-
dular.

"Bilemiyorum. "Webster gülerken garsona işaret etti. "Sizi on bir onbeşe aldım ve ötekilere de öğleden sonrasını düzeltmeyi bırak-
tım." Webster siparişini verip arksına yaslandı. "Benim gibi Ohio'lu bir çiftçi çocuğunun ne işi var buralarda, bilmem ki."

"Büyük bir sıçrama yapmışsınız derim."

"Öyle. Adlan kaştırdılar sanırım. Karım Akron'da Webster diye birinin sokaklarda dolaşıp harcadığı bütün o kampanya parasının nere-
ye gittiğini merak ettiğini söyler her zaman."

Webster'in atanmasının bir yanlışlık sonucu olmadığını iyi bilen Trevayne, "Mümkündür," dedi. Webster Ohio Eyalet Meclisi politika sahnesinde hızla yükselen ve valiliği Başkanın partisine sağlayan genç politikacıydı. Franklyn Baldwin kendisine Webster'in dikkatle izlenme-
zi gereken bir kişi olduğunu söylemişti.

"Uçuşunuz rahat geçti mi?"

"Teşekkür ederim, gayet iyiydi. Sizin öğleden sonranızdan çok daha rahat diyebilirim."

"Bundan hiç kuşku yok." Garson Webster'in içkisini getirdi. İki adam o gidene kadar konuşmadılar.

"Baldwin'den başkasıyla konuştunuz mu?" diye sordu Webster.

"Hayır. Frank konuşmamamı önermişti."

"Dantforth grubunun bir fikri yok mu yani?"

"Bir anlamı yoktu bunun. Frank beni uyarmasaydı bile, ortada kesin olan bir şey yoktu."

"Bizce kesinleşti bile. Başkan çok memnun oldu. Bunu size ken-
disi söyleyecek."

"Daha Senato soruşturması var. Onlar daha değişik bir düşüncede olabilirler."

"Neye dayanarak? Sizin aleyhinize ileri sürecekleri tek şey, Sov-
yet basınında hakkınızda olumlu şeyler çıkmış olması olabilir."

"Ne gibi?"

"Tass'takiler sizi seviyorlar."

"Bunun farkında değildim doğrusu."

"Önemi yok. Henry Ford'u da severler. Ve siz zaten Senato'nun işini yapıyordunuz."

"Kendimi böyle bir şeye karşı savunmaya hiç niyetim yok."

"Önemi yok zaten dedim ya."

"Umarım öyledir... Ancak, benim görüş açımdan, bir nokta var. Belirli... bilmem nasıl desem, anlayış görmeliyim. Bunlar açık seçik olmalı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Temelde iki şey. Bunları Baldwin'e de söyledim, işbirliği ve müdahale edilmemesi. Her ikisi de aynı derecede önemli benim için. Bunlar olmadan işi yapamam. Hatta bunlarla bile yapabileceğim kuşku ama bunlar olmadan, olanaksız."

"O konuda bir sıkıntınız olmayacak. Herkesin ileri süreceği bir koşul bu."

"Koşul ileri sürülür ama yürütülmesi güç olabilir. Bu kentte çalıştığımı unutmayın."

"Sizi anlayamadım. Kim nasıl müdahale edebilir size?"

" 'Gizli' sözcüğüyle başlayalım. Sonra 'sınırlı'ya geçelim. Ve bunların yamsırâ da, 'çok gizli' ve hatta 'öncelikli'."

"İyi ama bunlar sizin için geçerli değil ki."

"Bunu daha ilk başta açık seçik yazılı isterim. Hatta bunda ısrar ederim."

"O zaman isteyin bunu. Alacaklısınız... Eğer herkesi kandırmayı başarmış değilseniz, dosyanız bir saygınlık örneği. Küçük kara kutuyu bile taşımanıza izin verirler sanırım."

"Teşekkür ederim, istemem. O yerinde kalsın daha iyi."

"Kalacak da... Şimdi, ben size yarın olacakları kısaca anlatayım."

Robert Webster Beyaz Saray'a kabul edilme sürecini anlatırken Trevayne geçmişten bu yana ne kadar az şey değiştiğini düşündü. Oval Salona alınmadan yarım saat ile kırk beş dakika önce gelmiş olmak; kullanılacak belirli kapı; üzerinde bir anahtarlıktan büyük madeni bir şey bulunmaması; görüşmenin şu kadar dakika ile sınırlı olduğu ama daha önce de kesilebileceği -kısacası Başkan istediğini söyleyene ya da duymak istediğini duyana kadar-. Zaman tasarrufu yapılabilirse yapılmalıydı.

Trevayne başını sallayarak anlayıp kabul ettiğini bildirdi.

İşleri aşağı yukarı bitmişken Webster ikinci ve son içkilerini ısmarladı. "Size telefonda açıklamada bulunmaya söz vermiştim; beni bu konuda sıkıştırmamanızı takdir ediyorum."

"Önemli değildi ve Başkan'ın benim aklımı en fazla kurcalayan soruyu yarın yanıtlayacağını tahmin ettim."

"Sizi yarın neden görmek istediğini mi?"

"Evet."

"Hepsi birbirine bağlıdır. O yüzden benim özel numaram var sizde ve o yüzden beni gece gündüz, nerede olursam olayım bulabilmeniz için sizinle bir anlaşma yapacağız."

"Bu gerekli mi?"

"Bilemem. Ama Başkan böyle istiyor. Onunla tartışacak değilim."

"Bende."

"Başkan, bu alt komisyon için desteğini ve sizi onun başında görmeyi istediğini belirtmek istiyor. Birincisi bu. Bir başka nokta daha var bunu da kendime göre söyleyeceğim, onun sözcükleriyle değil, yanlış bir şey söylersem bu *benim* yanılsım olacak, onun değil."

Trevayne dikkatle izliyordu Webster'i. "İyi ama, bana söyleyeceğiniz şeyi onunla konuşmuş olduğunuz için, ortada ancak pek küçük bir farklılık olabilir."

"Kuşkusuz. Bu kadar tasalanmayın ama; sizin iyiliğiniz için bu... Başkan çok politik savaş görmüştür, Trevayne. Kurnaz tilkinin biridir. Eyalet mekanizması, Temsilciler Meclisi, Senato -hareket neredeyse, o orada olmuştur ve sizin neyle karşılaşacağınızı çok iyi biliyor. Pek çok dost sahibi olmuştur ve aynı sayıda düşman kazandığına da eminim. Kuşkusuz, bulunduğu mevki onu bu savaşlardan uzak tutuyor şimdi, ama aynı zamanda kendisine belirli kolaylıklar, baskı olanakları sağlıyor. Bunların hizmetinde olduğunu bilmenizi istiyor."

"Bunu takdir ediyorum."

"Ama bir nokta var. Onu doğrudan doğruya aramaya kalkışmayacaksınız. Sizin tek bağlantınız, ona erişecek köprünüz ben olacağım."

"Onu özel olarak aramak, aklıma bile gelmeyecekti zaten."

"Başkanlığın resmi ağırlığının da en pratik yoldan ardınızda ola-

cağı da aklınıza gelmemiştir sanırım. Ki, şu anda buna ihtiyacınız olabilir."

"Doğru, o da gelmemiştii aklıma. Ben şirket insanıyım, yapılarla alışkınlmda". Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ve bunu takdir *ediyorum*."

"Ancak kendisinden hiç söz edilmeyecek, bunu anladınız sanırım." Webster'in sesinden bu konuda bir yanlış anlaşılma olmamasını istediği belliydi.

"Anlıyorum."

"Güzel. Yarın bu konuyu dile getirirse, her şeyi aramızda konuştuğumuzu söyleyin. Dile getirmezse bile, siz teklifinin bilincinde olduğunuzu belirtebilirsiniz; minnettarım dersiniz, ya da nasıl konuşmak istiyorsanız öyle konuşursunuz."

Webster içkisini bitirip ayağı kalktı. "Vay canına, saat daha on-buçuk bile olmamış! On birden önce evde olacağım; karım da gözlerine inanmayacak. Yarın görüşmek üzere." Webster Trevayne'm elini sıkmak için öne uzandı.

"İyi geceler."

Trevayne adamın koltuklar arasından hızla geçerek kemerli karpıya doğru uzaklaşmasını seyretti. Webster işinden aldığı o özel enerjiyle doluydu. Bunun kentiydi burası; başka hiçbir yerde bu biçimine rasüanılmazdı. Sanatta, reklamcılıkta bunu andıran şeyler vardı, ancak orada başanzlık oranı da çok yüksek olduğundan, hep bir korku duygusu bulunurdu. Washington'da değil ama. Ya içerdeyken ya dışarıda. İçerdeysen en yukardaydın. Beyaz Saray'da isen, dorukta dururdun.

Seçmenler ödedikleri para karşılığında büyük yeteneklere sahip oluyorlar, diye düşünmüştü Trevayne uzun yıllar önce.

Saatine baktı; uyumaya çalışmayacak kadar erkendi, canı okumak istemiyordu. Odasına çıkıp Phyllis'e telefon edecek, gazeteye şöyle bir göz atacaktı. Belki de televizyonda bir film bile bulabilirlerdi.

Hesabı imzalayıp çıkarken anahtarın yerinde olup olmadığını anlamak için cebini yokladı. Kemerden geçip asansörlere doğru yürüdü. Gazetecinin önünden geçerken, temiz ütülü elbiseli iki adamın kendisine baktıklarını farkettti. Adamlar yürümeye başladılar, kendisi asansör kapısının önüne geldiğinde yanma geldiler.

Sağdaki adam cebinden bir kimlik çıkardı. Diğeri de.

"Bay Trevayne?"

"Evet?"

"Gizli Servis, Beyaz Saray ekibi," dedi ajan. "Sizinle şurada konuşabilir miyiz, efendim?" Başıyla asansörlerin berisindeki açıklığı gösterdi.

"Elbette."

İkinci adam kimliğini uzattı. "Lütfen kontrol eder misiniz, Bay Trevayne? Ben bir dakikalık dışarı çıkacağım."

Trevayne kimlikteki fotoğrafla adamın yüzünü karşılaştırdı, başını salladı. Ajan dönüp yürüdü.

"Bu ne demek oluyor?"

"Arkadaşım dönene kadar beklemek isterim, Bay Trevayne. O dışarıyı kontrole gitti. Bir sigara yakar mıydınız?"

"Teşekkür ederim, istemem. Ama neler olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Başkan sizi bu gece görmek istiyor, efendim."

5

Gizli Servisin kahverengi arabası otelin yan kapısının önünde park etmişti. Sürücü arka kapıyı açık tutarken iki ajan hızla indirdiler Trevayne'ı merdivenlerden. Sonra araba hemen hareket etti, sokağın altında Nebraska Caddesi'ne saptılar.

"Beyaz Saray'a gitmiyoruz Bay Trevayne. Başkan Georgetown'da. Programı gereği böylesi daha uygun."

Araba birkaç dakika sonra kentin daracık taş döşeli yollarına girmişti. Trevayne büyük, beş katlı evlerin bulunduğu kesime doğru gittiklerini gördü. Çok büyük bir evin önünde durdular. Sürücünün yanında oturan ajan arabadan çıktı, Trevayne'a da çıkması için işaret etti. Kapının önünde iki sivil memur daha vardı, bunlar meslektaşlarını tanıyınca birbirlerine başlarını sallayıp ellerini ceplerinden çıkardılar.

Otelde ilk konuşan ajan, Trevayne'ı koridordan geçirip uçtaki daracık asansöre soktu, sonra demir parmaklıklı kapıyı çekip dördüncü kat düğmesine bastı.

"Epey sıkışık," dedi Trevayne.

"Büyükelçi torunlarının ziyaretine geldiklerinde saatlerce burada oynadıklarını söylüyor. Sanırım aslında çocuk asansörüyümüş."

"Büyükelçi mi?"

"Büyükelçi Hill. William Hill. Burası onun evi."

Trevayne adamı gözlerinin önüne getirdi. William Hill yetmişini aşmıştı şimdi. Zengin bir sanayici, Başkanların dostu, elçi, savaş kahramanı. Time dergisi bu iyi konuşan adama saygısızca bir ad takmıştı: Koca Billy Hill.

Asansör durunca iki adam çıktılar. Bir koridor ve başka bir kapının önünde bir sivil memur daha vardı. Trevayne ile ajan yaklaşırken adam cebinden bir sigara paketinden az büyükçe bir şey çıkartıp Trevayne'm üstüne doğru tutup ileri geri salladı.

Ajan, "Kutsanmak gibi, değil mi?" dedi. "Kendinizi kutsanmış sayabilirsiniz."

"Nedir o?"

"Tarayıcı. Normal işlemdir, sakın alınmayın. Buyrun." Küçük aletli adam geçmeleri için kapıyı açtı.

Büyük bir çalışma odasına girmişlerdi. Kitap dolapları yerden tavana kadar uzanıyordu, yerler kalın Doğu haklarıyla kaplı, mobilyalar ağır ve erkeksiydi. Oda beş altı abajurla aydınlatılmıştı. Birkaç tane meşin koltuk ve üzerinde çalışıldığı belli olan büyük bir maun masa vardı. Masanın ardında Büyükelçi Hill oturuyordu. Sağındaki koltukta da, Amerika Birleşik Devletler Başkanı.

"Sayın Başkan. Sayın Büyükelçi.....Bay Trevayne." Ajan dönüp dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Trevayne yürürken Hill ile Başkan kalktılar. Trevayne, Başkanın uzattığı elini sıktı. "Sayın Başkanım."

"Bay Trevayne, gelmenize memnun oldum. Umarım size bir rahatsızlık vermemişimdir."

"Ne münasebet, efendim."

"Bay Hill'le tanışıyor musunuz?"

Trevayne ile Büyükelçi tokalaştılar. "Memnun oldum, efendim,"

"Bu saatte hiç sanmam." Hill masanın önüne geçerken güldü.

"Sana bir içki vereyim, Trevayne. Anayasada saat altıdan sonra yapılan

toplantılarda içki içmenin yasak olduğu hakkında bir madde yoktur."

"Saat altıdan önce kısıtlama olduğunu ben bilmiyordum," dedi Başkan.

"On sekizinci yüzyıldan kalıp da o anlama çekilebilecek bir şeyler olduğundan eminim. Ne içerdin, Travayne?"

Trevayne istediğini söyledi; iki adamın kendisini rahatlatmaya çalıştıklarının farkındaydı. Başkan oturmasını işaret etti, Hill kadehini getirdi.

"Daha önce bir kere karşılaşmıştık, Bay Trevayne, ama hatırlayacağımı pek sanmıyorum."

"Elbette hatırlıyorum, Sayın Başkan. Dört yıl önceydi sanırım."

"Doğru. Ben Senato'daydım, siz de Dışişleri Bakanlığı için esaslı bir iş yapmıştınız. Ticaret konferansında açış konuşmanızı da duydum. O zamanın Dışişleri Bakanının size çok kızdığını biliyor musunuz?"

"Bazı söylentiler duymuştum. Ama kendisi bana bir şey söylemedi."

"Nasıl söyleyebilirdi?" diye Hill söze karıştı. "İş başırmıştın. O kendi kendini köşeye sıkıştırmıştı."

"Zaten durumu komik yapan da oydu," dedi. Başkan.

"O sırada durumu yumuşatacak tek yol da oydu." Trevayne.

"İyi işti. Çok iyi." Başkan arkasına yaslanarak Trevayne'a baktı.

"Bu akşam sizi rahatsız ettiğimi söylerken ciddiydim. Sabaha görüşeceğimizi biliyorum, ama bu gecenin önemli olacağını düşündüm. Boş konuşmayacağım, otelinize dönmek istediğinizden eminim."

"Hiçbir acelem yok, efendim."

"Çok nazıksınız." Başkan gülümsedi. "Bobby Webster ile görüştüğünüzü biliyorum. Konuşma nasıl geçti."

"Çok iyi, efendim. Her şeyi anladım sanırım; yardım teklifinizi gerçekten takdir ediyorum."

"Buna ihtiyacınız olacak. Bu gece buraya gelmenizi isteyeceğimizden pek emin değildik. Webster'e bağlıydı bu... Sizden ayrıldığı an buraya telefon etti. Benim talimatım üzerine. O zaman sizi buraya getirtmenin gerekli olduğunu anladık."

"Öyle mi? Neden?"

"Webster'e alt komisyon konusunda Frank Baldwin'den başkasıyla konuşmadığını söylemişsiniz. Doğru mu bu?"

"Evet, efendim. Frank kimseyle konuşmamam gerekliliğini vurguladı. Zaten ortada kesin bir şey olmadığı için kimseyle konuşmak için bir nedenim de yoktu."

Başkan, William Hill'e baktı. Hill ise gözlerini Trevayne'dan ayırmamıştı. Başkana dönüp baktıktan sonra dikkatini yine Trevayne'a verdi.

"Bundan *kesinlikle* emin misiniz?" diye sordu Hill.

"-'Elbette."

"Karınıza bundan söz ettiniz mi? O bir şey söylemiş olabilir mi?"

"Karıma söyledim ama o kimseye bir şey söylemez. Bundan eminim. Neden soruyorsunuz?"

"Sizin bu göreve getirilmeniz düşünüldüğü hakkında söylentiler yaydığımızı biliyorsunuzdur," dedi Başkan.

"Kulağıma gelmişti, efendim."

"Kulağınıza gitmesi amaçlanmıştı. Savunma Komisyonu'nun dokuz üyeden oluştuğunu ve bunların alanlarında lider olduklarını ve ülkenin en saygın kişileri arasında bulunduklarını da biliyor musunuz?"

"Frank Baldwin bunu belirtmişti."

"Size onların herhangi bir karan, kaydettikleri ilerlemeleri, hatta herhangi bir somut bilgiyi açıklamamakta sözbirliği etmiş olduklarını da söylemiş miydi?"

"Hayır, ama bunu anlayabilirim."

"Güzel. Şimdi size söylemem gereken bir şey var. Bir hafta önce bir söylenti daha yaydık. Komisyon tarafından doğrulanmış bir söylenti: sizin görevi kesin olarak reddettiğiniz hakkında. Durumunuzda kuşkuya yer bırakacak bir şey olmadığını söyledik. Siz bir kavram olarak buna şiddetle karşı çıkmıştınız ve bunu tehlikeli Bir müdahale olarak görüyordunuz. Hatta yönetimi devlet-polisi taktikleri kullanmakla suçlamıştınız. "

"Ve?" Trevayne sıkıldığını saklamadı. Başkanın bile kendisinin ağızından böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu.

"Bize sizin görevi reddetmediğiniz, aksine kabul ettiğiniz haberi geldi. Sivil ve askeri haberalma kaynakları bunun belirli güçlü sek-

törler de böyle bilindiğini bildirdiler. Bizim inkarımızı kimse dikkate almadı."

Başkan ve Büyükelçi, sözlerinin Trevayne'ı etkilemesini istercesine sustular. Trevayne şaşırmıştı, ne tepki göstereceğini bilemiyordu.

"Demek 'reddetmeme' inanılmadı. Buna şaşırdım diyemem. Beni tanıyanlar -en azından dile getiriliş biçiminden kuşkulananlardır."

William Hill, "Bu Başkan tarafından seçilmiş birkaç ziyaretçisine söylenmiş olsa bile mi?" diye sordu.

"Sadece *ben* değil, Bay Trevayne," diye atıldı Başkan, "Amerika Birleşik Devletleri Başkanlık makamı."

Trevayne iki adama da baktı. Anlamaya başlamıştı ama tabloyu hâlâ açık seçik göremiyordu. "Şey... bu karışıklığı yaratmak gerekli miydi?" diye sordu. "İşi benim ya da bir başkasının alması bu kadar önemli mi?"

"Göründüğü kadarıyla önemli, Bay Trevayne," dedi Hill. "Kurulması düşünülen alt komisyonun dikkatle izlendiğini biliyorduk, zaten anlaşılır bir şey bu. Ama bu ilginin yoğunluğunu bilemiyorduk. Sizin adınızı ortaya atıp sonra da görevi kabul ettiğinizi şiddetle inkar ettik. Bu, meraklıları başka adaylar üstünde düşünmeye gönderecek bir adımdı. Ama başarılı olmadı. Gerçeği öğrenene kadar işin içyüzünü araştırmakta kararlıydılar."

"Büyükelçinin demek istediği -özür dilerim, Bili- şu: sizin alt komisyonun başına gelmeniz o kadar çok insan için ürkütücü bir şeydi ki, durumunuzu öğrenmek için aşın bir çabaya giriştiler. Sizin için işinde olmadığınızdan kesinlikle emin olmak istiyorlardı. Ama gerçeğin bunun aksi olduğunu öğrendiler ve bu haberi hemen yaydılar. Hazırlık yapılabilmesi için kuşkusuz."

"Sayın Başkan, eğer düzenli bir şekilde çalıştığı takdirde bu alt komisyonun pek çok kimseyi ilgilendireceğini biliyorum. Kuşkusuz durumu çok dikkatle izleyeceklerdir. Bunu bekliyordum."

William Hill masasına doğru eğildi. "İzlemek mi?... Şimdiye kadar gördüklerimiz bence 'izleme'yi çoktan aştı. Büyük paraların el değiştirdiğinden, eski borçların ödenmesi istendiğinden, hatta bazı tehditler yapıldığından emin olabilirsiniz. Bütün bunlar olmuş olmalı, yoksa da başka bir sonuca varılırdı."

Başkan, "Bizim amacımız sizi durumdan haberdar etmek, sizi uyar-
maktır," dedi. "Burası korkmuş bir kenttir, Bay Trevayne. Sizden kor-
kuyorlar."

Andrew kadehini koltuğun yanındaki sehpaıa bıraktı. "Yarti bana
görevi bir kere daha düşünmemi mi söylemek istiyorsunuz, Sayın Baş-
kan."

"Kesinlikle hayır. Frank Baldwin'in sözünü inanılırsa, siz böyle
şeylerden yılacak bir insan değilsiniz. Ama durumu saygın bir üyesi-
nin bir hükümet görevine getirilmesi değildir. Biz -ben- bunun sonuç
vermesini istiyoruz. Bu yolda da epey fazla miktarda çirkin şeyler ola-
cağı kuşkusuzdur."

"Buna hazırlıklı olduğumu sanıyorum."

"Acaba?" Hill yeniden arkasına yaslandı." Bu çok önemlidir, Bay
Trevayne."

"Hazırlıklı olduğuma inanıyorum. Bunu düşündüm, karımla
uzun uzadıya konuştum... ağı çok sıkı olan karımla. Bunun popüler
bir görev olduğu konusunda hayale kapılmış değilim."

"Güzel. Başkan'ın dediği gibi bunu anlamanız çok önemliydi."
Hill masası üstündeki sumenin altından epey kalın bir dosya çıkardı.
"Bir an başka bir konuya geçelim şimdi."

"Nasıl isterseniz." Trevayne konuşurken Hill'e bakmıştı ama
Başkan'ın da kendisine bakmakta olduğunu hissediyordu. Ona doğru
dönünce Başkan bakışlarını Büyükelçiye kaydırdı. Epey sıkıntılı bir an
yaşadılar.

Hill dosyayı elinde tartarmış gibi kaldırarak, "Bu sizin dosyanız,
Bay Traveyne" dedi. "Biraz fazlaca ağır, değil mi?"

"Gördüğüm birkaç taneye kıyasla öyle. Pek ilginç olduğunu san-
mam ama."

Başkan gülümseyerek, "Neden?" diye sordu. * .

"Bilmem ki.... Yaşamım heyecanlı bir roman oluşturacak olay-
larla dolu değildir."

"Kırkından önce sizin gibi bir servete sahip olan herkesin yaşamı
okunacak bir romandır," dedi Hill. "Bu dosyanın bu kadar kabarık ol-
masının nedeni sürekli ek bilgi istememdir. Çok ilginç bir belge çıktı

ortaya. Gerekli bulduğum bir iki ve pek açık bulamadığım birçok nokta üzerinde durabilir miyim?"

"Elbette."

"Yale Üniversitesi Hukuk Fakültesinden diplomanızı almaya altı ay kala ayrıldınız. Öğreniminizi tamamlamak ya da hukuk mesleğine girmek için bir çabanız olmadı. Üniversite yetkilileri öğreniminizi tamamlamanız için ısrar ettiler ama bir yere varamadılar. Bu bana biraz garip geldi."

"Oysa hiç de öyle bir garipliği yok. Kayınbiraderimle ilk şirketimizi kurmuştum. Connecticut'ta, Meriden' de. Başka bir işe ayıracak zamanım yoktu."

"Hukuk Fakültesi aileniz için de bir yük değil miydi?"

"Burs teklif edilmişti. Sanırım dosyada bundan söz ediliyordur."

"Yani parasal yardım demek istiyorum."

"Aa... şimdi anladım nereye varmak istediğinizi. Sayın Büyükelçi, sanırım buna gereğinden fazla önem veriyorsunuz... Evet. Babam bin dokuz yüz elli ikide iflas etmişti."

"O durum biraz karışıktı galiba. Bunu açıklamak sizi rahatsız eder mi?" diye sordu Başkan.

Trevayne iki adama da baktı. "Hayır. Babam Massachusetts'de Hancoc'ta orta çaplı bir yünlü kumaş fabrikası kurmak için otuz yılını harcadı. Kaliteli mal ürettiyordu ve bir New York şirketi onun adının peşindeydi. Hancock yönetiminde ölene kadar kalacağı inancıyla -babamın inancıydı bu- babam fabrikayı onlara sattı. Ancak onlar ürünün adını aldılar, fabrikayı kapattılar ve daha ucuz işgücü bulabilecekleri güneye gittiler. Babam fabrikayı yeniden açmayı denedi, eski adını yasadışı olarak kullandı ve battı. Hancock da bir fabrika kasabası olarak istatistiklere geçti."

"Talihsiz bir hikaye," dedi Başkan. "Babanız dava açmadı mı? Şirketin verdiği sözü tutmasını istemedi mi?"

"Böyle bir şey söz konusu değildi. Babam iki yana çekilebilecek bir maddeyi öyle yorumlamıştı. Ve verilen sözleri. Yasal olarak hiçbir dayanağı yoktu."

"Anlıyorum. Aileniz için feci bir darbe olmuştur sanırım."

"Ve de kasabaya," dedi Hill. "İstatistiklere göre."

"Çok öfkeli günlerdi. Geçti ama. "Andrew o öfkeyi, o çaresizliği çok iyi hatırlıyordu. Şaşkın babasının kükremesi karşısında sadece gülümseyip yazılı metinleri ve imzalan gösteren sessiz adamlar.

"Bu kızgınlık yüzünden mi fakülteyi terkettiniz?" diye sordu Hill. "Zamanlar çakışıyor; diplomanızı almak için sadece altı ayınız kalmıştı, burs teklif edilmişti."

Trevayne elinde olmayan bir saygıyla baktı yaşlı adama. Soruların nereye gittiği açıkça görülüyordu. "Kısmen öyle sanırım," dedi. "Başka şeyler de vardı. Çok gençtim ve daha önemli ve öncelikli şeyler olduğumu düşünüyordum."

"Bir tek öncelik, bir tek amaç yok muydu, Bay Trevayne?"

"Sayın Büyükelçi, neden istediğinizi açıkça söylemiyorsunuz? İkimiz de Başkanın zamanını boşa harcıyor olmuyor muyuz böyle?"

Başkan bir şey demedi, bir doktorun hastasını incelediği gibi bakıyordu Trevayne'a.

"Pekala." Hill kapattığı dosyaya yaşlı parmaklarıyla vurdu. "Bu dosya bir aya yakın bir süredir bende. Belki yirmi kere okumuşumdur baştan sona. Size söylediğim gibi, sürekli olarak ek bilgi istedim. İlk başlarda Trevayne adındaki başarılı genç adam hakkında başka şeyler öğrenmek için. Frank Baldwin o alt komisyon başkanlığını ancak sizin yapabileceğinizi söylediği için. Ama zamanla durum değişti. Komisyon başkanı adayı olarak adınız her dile getirildiğinde neden bu kadar düşmanca tepkiyle karşılaştığımızı öğrenmek gerekiyordu. Düşmanca ve sessizce desem daha doğru. Bunun yanıtının burada olması gerekiyordu ama ben bunu bulamıyordum. Ama sonra daha fazla malzeme gelip de tarih sırasına göre düzenleyince aradığımı buldum. Ancak anlamak için 1952 martına dönmem gerekti. Mantıksız görünen ilk güdüsel davranışınız. Bunu özetle..."

William Hill tekdüze bir sesle vardığı sonuçları tek tek özetlerken, Andrew onun gerçekten anlayıp anlamadığını düşündü. O kadar eskilerdeydi ki, ama yine de dün gibi. Bir tek öncelik, bir tek amaç vardı. Çok para kazanmak; babasının o Boston mahkeme salonunda çektiklerini, uzaktan yakından asla yaşamamak için çok büyük paralar kazanmak. Sadece öfkeden değildi bu -evet, öfke de vardı- ama bir

boşuna yaşamışlık, bir israf duygusu vardı ki, en büyük kötülük buydu

Babasının üretkenliğinin sınırlandığını, çarpıtıldığını, sonunda ani bir yoksullukla sona erdirildiğini görmüştü. Hayal gerçek, intikam bir saplantı olmuştu. Sonunda hayalgücü tüm denetimi elinden kaçırmış, bir zamanlar gururlu -orta karar gururlu, orta karar başarılı- olan adam bir kabuğa dönüşmüştü. İçi bomboş, kendine acıyan, gününü nefreülerine dayanarak geçiren bir insan.

Ayakta kalacak parası olmadığı için insan sevgisi ile dolu bir insan, gülünç bir yabancıya dönüşmüştü. 1952 martında Boston mahkeme salonunda yargıcın tokmağı inmiş ve Andrew Treyvayne'in babasına artık kendi meslektaşlarının toplumunda çalışmasına izin verilmeyeceği söylenmişti.

Ülkenin mahkemeleri düzenbazları tutuyordu. *Büyük-çabalar, gayretler ondan dolayı ile bundan böyleler* bir yaşamboyu süren çalışmayı gömmüştü.

Ve oğlu da artık hukuka karşı bir ilgi duymuyordu.

Pek çok maddi başarı hikayesinde olduğu gibi, rastlantı, zamanlama büyük rol oynamıştı. Ancak Andrew Trevayne ne zaman bu basit açıklamayı yapsa kimseyi inandıramıyordu. Herkes daha derin, daha üçkağıtçı nedenler arıyordu.

Ya da kendi durumunda, nefrete dayalı duygusal bir neden.'

Saçma.

Zamanlamayı sağlayan da karısı olacak kızın ağabeyi olmuştu. Phyllis Pace'in ağabeyi.

Douglas Pece, Hartford'da Pratt ve Whintney şirketinde çalışan çok parlak ama içine dönük bir elektronik mühendisiydi. Laboratuvarının yalnızlığında en mutlu anlarını yaşayan utangaç bir insan; ama aynı zamanda kendisinin haklı, karşısındakinin haksız olduğunu bilebilecek bir insan. Karşı taraf, küresel disklerinin geliştirilmesi için fon ayırmayı reddeden Pratt ve Whitney yöneticileriydi. Douglas Pace ise bunların yeni yüksek irtifa tekniklerinin en can alıcı parçası olduğuna inanıyordu. Zamanından ilerideydi -ama sadece otuz bir ay kadar.

İlk 'fabrika'ları Meriden'de kullanılmayan bir depo binasının küçük bir bölmeşiydi. İlk makineleri de kapanan bir kalıp atölyesinden

aldıkları elden düşme bir Bullard, ilk işleri de Pentagon müteahhitlerine (ki Pratt ve Whitney de bunların arasındaydı) basit jet motoru diskleri yapımı idi.

Masrafları çok az, işleri çok hassas olduğu için askeri ihalelerden bir dizi taşeronluk işleri alarak ikinci ve üçüncü Bullard'larını satın alıp deponunu tümünü işgal ettiler. İki yıl sonra havayolu şirketleri ticari bir karar aldılar: ticari gelecek jet uçaklarındaydı. Ellili yılların sonunda jet yolcu uçaklarının hizmete girmesi için planlar yapılmaya başladı ve askeri jetlerin geliştirilmesinde elde edilen bilgilerin sivil ihtiyaçlarına uydurulması gereksinimi ortaya çıktı.

Douglas Pace'in küresel disklerdeki ileri teknolojisi bu yaklaşımla tam bir uyum içindeydi. Uyumlu ve büyük üretici şirketlerden kat kat ilerde.

Gelişmeleri çok hızlı oldu. Ellerindeki siparişlerle on fabrikayı günde üç postadan beş yıl çalıştırabilirlerdi.

Andrew de bu arada kendisinde bilmediği şeyler keşfetmişti. Çok usta bir satıcı olduğu söyleniyordu, ancak aranan bir malda pazar payı kapmak için büyük bir satıcılığa gerek yoktu. Başka nitelikleri de ortaya çıkmaya başlamıştı. Olağanüstü bir yöneticiydi ve bunun o da farkındaydı. Yeteneği görüp kontrata bağlaması birkaç saat içinde tamamlanıyordu. Yetenekli insanlar kendisine inanıyorlar, inanmak istiyorlardı; o da onların o andaki durumlarının zayıf noktalarını hemen görebiliyor, kabul edilebilir seçenekler sunuyordu. Yaratıcı ve yönetici personel onun yanında rahat çalışabilecekleri bir ortam buluyorlar, kendilerine sunulan özendirici primler yapabildiklerinin en iyisini ortaya çıkarmalarına neden oluyordu. Andrew işçi sendikalarıyla da iyi bir diyalog içindeydi. Onların anlayabileceği bir dille konuşuyordu. Yüksek ücret düzeni rekabeti bertaraf etmesine rağmen kesinlikle sonuçla bağlantısız değildi. Andrew'a 'ilerici' deniyordu ama bu terimin yanlış ve basit olduğu kanısındaydı.

Andrew'un sahip olduğunu farkettiği en şaşırtıcı şey hiç beklenmedik, hatta açıklaması olanaksız bir şeydi. En karmaşık işleri bile kontratlara, noûara bakmadan aklında tutabiliyordu. Bunu belleğinin olağanüstülüğüne verecekti ki Phyllis, bir doğumgünü bile hatırlamadığını belirtti. Andrew onun açıklamasının gerçeğe daha yakın

olduğunu kabul etti sonunda. Phyllis onun hiçbir görüşmeye konuyu çok iyi bilmeden girmediyini söylemişti. Bunun babasının yaşadığı de-neye tanık olmasından olacağını da hafifçe ima etti.

Havayolları, genişleme, Atlantik kıyısı boyunca yayılmaya başlayan üretim ağı yeterli olmalıydı artık. Umduklarının çok fazlasını elde ettikleri düşünülebilirdi, ancak bir anda son yine çok uzaklaşmıştı kendilerinden.

4 Ekim 1957'de insanlığı şaşkına çeviren bir haber alındı.

Moskova Sputnik I'i uzaya göndermişti.

Bunun üzerine heyecan yeniden başladı. Ulusal ve sını-önceliklerde büyük değişimler olacaktı. Amerika Birleşik Devletleri ikinci duruma düşmüştü ve yeryüzünün en yaratıcı seçmenlerinin guru-ru incinmiş, halkı şaşkına dönmüştü. Birinciliğin yeniden ele geçi-rilmesi isteniyordu, bunun için yapılacak masraf önemli değildi.

Stupnik haberinin alındığı günün akşamı Douglas Pace Andy'nin East Haven'deki evine gelmiş ve Phyllis kahveyi sabah dörde kadar sıcak tutmuştu. Vardıkları kararın sonunda Pace-Trevayne Şirketi Uzay İdaresinin en büyük bağımsız küresel disk üreticisi olacaktı. Karar bütün çalışmalarını uzay üzerinde yoğunlaştırmaktı. Havayolları sipa-rişlerini karşılamayı sürdürecekler, ancak uzay amaçlı makinelere öncelik vereceklerdi. Altmışlı yılların sonunda daha büyük uçaklarda da bu tür uygulamaların başlayacağını hesaplayarak sorunları tek tek el-den geçirmişlerdi.

Büyük bir kumardı bu, ama Pace ve Trevayne'in birleşik yete-nekleri buna hazırdı.

"Bu... çok ilginç belgede çok ilginç bir döneme geldik, Bay Tre-vayne. Bu doğrudan doğruya bizi -beni ve Sayın Başkanı- ilgilendiren alan. Kuşkusuz elli iki martıyla da yakından ilgili."

Tanrım, Phyllis. Onu da buldular! 'Oyun' demiştin buna. Beni 'kırlettiği' için nefret ettiğin oyun. O eşcinseller gibi giyinen, o pis orospu çocuğu ile başlamıştı. Ailenle...

"Şirketiniz cüretkar bir atılım yaptı," diye Koca Billy Hill devam etti. "Belirli olmayan bir pazara uyum sağlamak için fabrikalarınızın yüzde yetmişini ve laboratuvarlarınızın hemen hemen hepsini yeni bir

yapıya soktunuz, elinizde hiçbir garanti olmadan. Herhangi bir gerçekçi talep açısından pazar tümüyle belirsizdi oysa."

"Bizim pazardan hiçbir zaman kuşkuymuz olmamıştı. Aslında talebin genişliğini bile tam olarak görememiştik."

"Belli oluyor. Ve haklı çıktınız. Herkes daha taslak çizimiyle uğraşırken siz üretime başlamıştınız."

"Bu o kadar kolay olmadı, Sayın Büyükelçi. Bu konudaki ulusal kararlılık iki yıl sürece parasal değil, sadece sözdeydi. Bir altı ay daha geçmiş olsaydı elimizdeki tüm kaynaklar tükenenecekti. Az terlemedik biz de."

"NASA ihalelerine ihtiyacınız vardı," dedi Başkan. "O ihaleler olmasaydı durumunuz çok tehlikeli olurdu; eski üretim biçimine dönemeyecek kadar değişiklik yapmıştınız."

"Çok doğru. Zamanlamamıza, hazırlıklı olmamıza güveniyorduk. Bizimle kimse rekabet edemezdi, buna güveniyorduk."

"Ama üretim biçim değişikliği sanayi dalınız içinde biliniyordu, değil mi?" diye sordu Hill.

"Bu kaçınılmazdı."

"Peki riskler?" dedi Hill.

"Bir dereceye kadar. Özel bir şirkettik; bilançolarımızı açıklamıyorduk."

"Ama bu tahmin edilebilirdi."

"Evet, öyle."

Hill dosyadan bir kağıt çıkartıp Andrew'a gösterdi." Bu mektubu hatırlıyor musunuz? Savunma Bakanlığına yazılmış, birer kopya da Senato Tahsis Komisyonu ile Temsilciler Meclisi Silahlı Kuvvetler Komisyonu gönderilmişti. 14 Nisan 1959 tarihinde."

"Evet. Çok kızmıştım."

"Mektubunuzda Pace-Trevayne'in başka şirket ve şirketlerle herhangi bir ilişkisi olmadığını belirtiyordunuz."

"Evet."

"Özel olarak size sorulduğunda, NASA ihalelerini alabilmek için kendi yardımlarının gerekli olabileceğini ima eden başka çıkar çevrelerinin size yaklaşımda bulunduklarını söylediniz."

"Evet. Çok kızmıştım. Biz kendimiz gerekli niteliklere sahiptik."

Büyükelçi arkasına yaslanarak gülümsedi. "Bu mektup gayet stratejik bir araçtı öyleyse, değil mi? Pek çok kimseyi korkuttunuz. Bu da size iş gelmesini garantiledi."

"Bu olasılığı ben de düşünmüştüm."

"Ancak ilan ettiğiniz bu bağımsızlığına karşın, Pace-Trevayne'in alanında lider olduğu ilerki yıllarda, dış bağlantılar aradınız..."

"Hatırlıyor musunuz, Phyl? Doug ve sen çok kızmıştınız. Anlamıyordunuz."

"Kazanacak bazı avantajlar vardı."

"Böyle olduğundan eminim, eğer kararınızda ciddi olsaydınız."

"Yani ciddi olmadığımı mı ima ediyorsunuz?"

"Tanrım, ben ciddiye dim, Phyl! Genç ve öfkeliydim."

"Bay Trevayne, ben bu sonuca vardım. Başkalarının da benim gibi düşündüklerine eminim... Siz bir birleşme amacıyla ön konuşmalara hazır olduğunuz haberini yaydınız. Üç yıllık bir sürede tam on yedi savunma sanayii müteahhidi ile birbiri ardından görüşmeler yaptınız. Bunların bir kısmı gazetelere de geçti." Hill karıştırdığı dosyadan bir tomar kesik çıkardı. "Doğrusu epey etkileyici bir hevesli listesine sahiptir."

"Sunabileceğimiz pek çok şey vardı."

Sadece 'sunmak', Phyl. Başka bir şey değil; asla başka bir şey değil.

"Bunlardan birkaçıyla bir anlaşma aşamasına kadar geldiniz. New York borsasında epey şaşırtıcı bazı dalgalanmalar oldu."

"Muhasebecilerim size benim hisselerimin o sırada borsada kayıtlı olmadığını söyleyeceklerdir."

"Bir nedenle mi?" diye sordu Başkan.

"Evet."

"Ama o ön konuşmalardan, o anlaşma çabalarının hiçbirinden bir sonuç alınmadı."

"Karşımıza çıkan engeller aşılabacak gibi değildi."

insanlar aşılabacak gibi değildi. Üçkağıtçılar.

"Bay Trevayne, zaten kesin bir anlaşmaya varmak niyetinde olmadığınızı söyleyebilir miyim?"

"Söyleyebilirsiniz, Sayın Büyükelçi."

"Ve bu arada onyedi büyük savunma müteahhidi şirketin parasal operasyonları hakkında epey ayrıntılı bilgiye sahip olduğunuzu söylemek yanlış olur mu?"

"Yanlış olmaz. Ancak yerinizde olsam geçmiş zamanı vurgulardım. On yıl önceydi bunlar."

"Şirket politikasından söz edilirken kısa bir süre," dedi Başkan. "Yönetici kadronun bu arada aynı kaldığını tahmin ederim."

"Herhalde öyledir."

William Hill yerinden kalkıp maun masaya doğru yürüdü. Sakin bir sesle konuşurken Trevayne'a bakıyordu. "Şeytan avcılığı yapıyor-dunuz, değil mi?"

Andrew yaşlı adamın gözlerine bakarken elinde olmadan, belirli bir yenilgiyi kabullenerek gülümsedi. "Evet."

"Babanızın mahvına neden olanlara benzeyen insanları cezalandırıyordunuz..."

"Çocukça bir şeydi. Pek zayıf bir intikam; onlar sorumlu değillerdi."

Hatırlıyor musun, Phil? Sen söylemiştin; 'Kendin ol. Bu, sen değilsin, Andy. Yeter artık!

"Ama tatmin edici olduğunu sanırım." Hill yine masanın arkasına geçti. "Güçlü pek çok kimseye taviz verdirttiniz, zaman harcattınız, savunmaya geçmelerine neden oldunuz. Bütün bunlar da otuz yaşını yeni bitirmiş bir gencin önlerinde iri bir havuç sallamasından oldu. Benim anlamadığım, bunu neden böyle birdenbire kestiğiniz. Eğer aldığım bilgiler doğruysa, çok güçlü bir durumdaydınız. Bu işten dünyanın en zengin insanlarından biri olarak çıkmanız büyük bir olasılıktı. Düşman gördüklerinizin çoğunu da zamanla yıkabilecektiniz hatta. Özellikle o piyasada."

"Dine döndüm diyebilirim."

"Bunun daha önce de olduğunu söylemişlerdi," dedi Başkan.

"O zaman öyle diyelim... Karımın da yardımıyla kendimi o kadar çirkin gördüğüm bir duruma soktuğumu anladım... Elli iki martındaki

günlerde olan durum... Ben şimdi karşı taraftaydım ama yine bir boşunalık vardı.... Bu konuda söyleyebileceklerim bu kadar. Umarım kabul edilebilir bulursunuz."

Trevayne gülümsedi, *samimiydi* çünkü.

"Tümüyle." Hill başını sallarken Başkan içkisini alıp koltuğuna döndü. "Sorularımız yanıtlandı, Sayın Büyükelçinin de dediği gibi, merak ediyorduk, bunu bilmemiz gerekiyordu."

"Hiçbir şey vermeyen bir Dışişleri görevini almak için kendi şirketini terkeden ve yardımsever bir kuruluşun baş ağrılarını yüklenen bir insan mali çevrelerin acımasız Sezar'ı olamaz."

"Teşekkür ederim."

Başkan öne eğilip Andrew'un gözlerinin içine baktı. "Bu işin yapılması çok önemlidir, Bay Trevayne. Parasal ve politik çarpışma çok çirkin bir görüntü verir; hele bir şeylerin gözden saklanmak istediği sanılırsa daha da beter olur. Kısacası, bu işe kendinizi verdiniz mi, verdiniz demektir. Bunun geri dönüşü yoktur."

Andrew Başkanın kendisine son bir düşünme payı verdiğini anladı. Ama söylentileri ilk duyduğunda kararını vermişti bir kere. Bu işi yapacak insan olduğunu biliyordu. Yapmak *istiyordu*. Pek çok nedenle.

Bu nedenlerin arasında biri de bir Boston mahkeme salonunun anısıydı.

"Görevi istiyorum, Sayın Başkan. Yanda bırakıp terketmeyeceğim."

"Size güveniyorum."

6

Phyllis Trevayne kocasına pek kızmazdı. Kocasını dikkatsizdi, ama o bunu onun ilgisizliğine değil de, o anda üzerinde uğraştığı işe kendisini yoğun olarak vermesine bağlardı. Andrew işten başını ayırabildiği zamanlarda hoş bir insandı ama hoş olmak için de çaba harcamazdı. İlişkilerinde saygılı ama sertti. Kimi zaman kendisine karşı sert olsa da, kansını düşünür, gözetirdi. Ve Phyllis ona en çok ihtiyaç duyduğu anda kocasını yanibaşında bulmuştu. O korkunç yıllarda.

Ama bu akşam kızmıştı işte.

Andrew kentte buluşmalarını söylemişti. Plaza Otel'i'nin Palm Court'unda. Saat yedibuçluğu özellikle vurguladığı için gecikmesi için hiçbir neden yoktu.

Saat sekizi çeyrek geçiyordu ve gecikmesini açıklayacak bir haber bile gelmemişti. Phyllis acıkmıştı bir kere. Ayrıca, o gece için kendisinin planları vardı. Çocukların ikisi de hafta içinde okullarına döneceklerdi; Pamela Bayan Poner'e, Steve de Haverford'a. Kocalar bunun için bir hazırlık yapılması gerekliliğini hiç anlamazlardı; pek çok iş anlaşmasında olduğu gibi çocukları üç ay süreyle uzağa yollamak bir takım lojistik kararların alınması demekti. Kendisi de bu akşam evde oturup o kararlarından birkaçını almak istiyordu, arabaya atlayıp New York'a gelmeyi değil.

Üstelik bir de hazırlayacağı konferans vardı. Eh, o biraz bekleyebilirdi ya.

Andy'den bir sürücü tutmasını isteyecekti. Lanet Lincoln'dan nefret ediyordu. Bir sürücü fikrinden de nefret ediyordu ama Lincoln'a olan nefreti onu bastırmaktaydı. Andy New York'a küçük arabayla gelmesini istemezdi. Phyllis bu kararına karşı çıktığı zaman da otoyolda küçük arabaların yaptıkları kazalar hakkında bir dizi istatistik çıkarmıştı önüne.

Lanet olsun! Nerede kalmıştı bu adam?

Saat sekizi yirmi geçiyordu. Umursamazlık giderek kabalığa dönüşüyordu.

İkinci varmuştum bitirecekti neredeyse. Aslında bu zararsız, kadınca içkiyi pek sevmezdi ama beklerken yudumlanacak en iyi şey de buydu. Masasının yanından geçen birkaç erkeğin kendisine dikkatli bakmaları hoşuna gitmişti. Kırk iki -hatta yakında kırk üç- yaşında ve iki yetişkin çocuğu olan bir kadın için hiç de kötü değil. Anıya bundan söz etmeyi unutmamalıydı. Kocasını gülecek ve ne sandığını, benim yüzüme bakılmayacak biriyle evlendiğim gibi bir şeyler söyleyecekti.

İyi bir seks yaşantım var, diye düşündü Phyllis. Andy tutkulu, meraklı bir erkekti. Her ikisi de zevk alırlardı yataktan. Tennessee Williams ne demişti? Williams mıydı o? Evet, herhalde... İtalyanlar hak-

kında eski bir oyununda... Sicilyalıların bir deyiş... *Yatak iyi ise, evlilik de iyidir!*... Onun gibi bir şey işte.

Phyllis Trevayne Williams'i severdi. Oyun yazarı olduğu kadar şairdi de. Belki de şairliği daha ağır basardı.

Phyllis Trevayne birden çok hasta hissetti kendini. Gözleri kayıyordu, Palm Court salonu dönmeye başlamıştı sanki. Sonra başının üstünde sesler duydu.

"Hanımefendi! Hasta mısınız? Hanımefendi! Hey, garson! Garson! Çabuk amonyak getir!"

Başka sesler, gürültüler, karmakarışık sözcükler... Hiçbir şeyin anlamı yoktu, hiçbir gerçek değildi. Yüzüne sert bir şey değiyordu, bunun yerin mermeri olduğunu hayal meyal farkettiler. Ortalık kapkara kesildi. Sonra bir ses duydu.

"Ben bakarım! Karım o! Yukarda bir dairemiz var! Ver elini! Tamam tamam, bir şey yok."

Ama bu kocasının sesi değildi.

Andrew Trevayne öfkeden çılgına dönmüştü. Dantforth'taki bürosundan çıkınca bindiği taksi bir Şevroleye çarpmış ve trafik polisi tüm ifadeler alınana kadar olaya yerinde kalmasında ısrar etmişti. Sonu gelmeyen bir bekleme olmuştu. Acelesi olduğunu söyleyince polis, Şevroledeki yolcu yattığı yerde cankurtaranı bekleyebiliyorsa, onun da hiç olmazsa ifadelerin alınmasını beklemesi gerektiğini söylemişti.

Trevayne iki kere köşedeki telefon kulübesinden Plaza'yı aramış, ancak ikisinde de karısını bulamamışlardı. Trafik berbat olmalıydı, Phyllis otele geç gelip de kendisini bulamayınca çok kızacaktı.

Lenet olsun!

Sonunda sekizi yirmi geçe, ifadesini verdikten sonra olay yerini terketmesine izin verilmişti.

Bir taksi çevirirken Plaza'ya ikinci telefonunda resepsiyon memurunun sesini tanıdığı gibi davrandığını hatırladı. Ya da karısının annesinin istemesiyle orada olmadığına bildirilmesi arasındaki

süre daha kısıydı sanki. Ancak öfkeli olduğu zamanlar sabırsızlığının da arttığını bilirdi. Belki o yüzden öyle gelmişti kendisine.

Öyle olsa bile, neden süre daha uzun gelmemişti peki?

Daha kısa geleceği yerde.

"Evet efendim! Hanımın tanımı bu! Orada oturuyordu!"

"Peki şimdi nerede?"

"Kocas, efendim! Kocas alıp yukarı odasına götürdü."

"Sersem herif, kocası benim onun! Şimdi bir daha anlat bakayım!" Trevayne garsonun boğazına sarılmıştı.

"Rica ederim, efendim!" Garson bağırdıkça, salondakiler keman seslerini bastıran bu gürültüye dönüyorlardı. İki otel dedektifi, garsonu Trevayne'in elinden kurtardılar. "Yukarda dairesi olduğunu söyledi ya!"

Trevayne kendisini tutan ellerden kurtulup resepsiyona koştu. Dedektiflerden biri arkasından gelince yapabileceğini sanmadığı bir şey yaptı. Yumruğunu adamın boynuna indirdi. Dedektif sut üstü devrilirken öteki tabancasını çekti.

Resepsiyon memuru korkuyla haykırdı.

"İşte, Bay Trevayne! Bayan A. Trevayne. Beş H ve İ daireleri! Rezervasyon bu öğleden sonra yapıldı!"

Trevayne arkasındaki adama bakmadı bile. 'Merdivenler' yazılı kapıyı açtığı gibi yukarı koştu. Dedektifin ardından geldiğini biliyordu; arkasından durması için sesleniyordu. Durmadı ama. Önemli olan Plaza Otel'i'nin kapısında Beş H ve İ yazan dairesine varmaktı.

Trevayne önüne çıkan kapıyı açtı ve çok daha iyi günler görmüş ince bir halıyla kaplı koridora çıktı. Önündeki kapıda 'Beş A' yazıyordu, sonra 'Beş B', onun yanında 'Beş C ve D'. Trçvayne köşeyi dönünce harflerle yüzyüze geldi.

"Hvej"

Kapı kilidiydi, olanca gücüyle abandı. Kapı çok hafifçe oynadı. Trevayne bir iki adım gerileyip kilide bir tekme savurdu.

Kapı çatırdadı ama açılmadı.

Bu arada orta yaşlı otel dedektifi soluk soluğa gelmişti yanına.

"Ulan orospu çocuğu!" diye bağırdı dedektif. "Beynini dağıtacak tım az daha! Şimdi, oradan çekil yoksa kurşunu yersin!"

"Bir şey yapamazsın! Karım içerde!"

Trevayne'm sesindeki emredici ton etkili olmuştu. Dedektif de onunla birlikte tekmeledi kapıyı. Kapı menteşelerinden kopup küçük hole devrildi. Trevayne ile dedektif içeri daldılar.

Dedektif içeri bir göz atar atmaz başını çevirdi. Daha önce de tanışmıştı böyle sahnelere. Kapının dışında bekleyecek, bir kötülük yapmaması için gözlerini kocadan ayırmayacaktı.

Phyllis Trevayne çırılçıplak yatıyordu. Örtü yatağın ucuna atılıydı. Komodinın üstünde bir şişe Drambuie ile iki yan dolu kadeh vardı.

Phyllis Trevayne'm memelerinde dudak boyası izleri vardı. Memebaşlarını işaret eden penis resimleri.

Dedektif birinin gayet keyifli saader geçirdiği inanandaydı. Her kimse adamın otelden çıkmış olmasını umuyordu.

Kaçmamışsa büyük bir sersemlik ediyordu.

Phyllis Trevayne yatakta havlulara sarınmış olarak oturmuş kahve içiyordu. Muayenesini bitiren doktor Trevayne'a yan odaya geçmelerini işaret etti.

"Çok güçlü bir sakinleştirici diyebilirim, Bay Trevayne. Pek fazla bir yan etkisi olmayacak. Biraz başağnsı, kusma falan."

"Tecavüz edilmiş mi?"

"Daha ayrıntılı bir muayene yapmadan bir şey söyleyemem. Edilmişse de bir mücadele olduğu kesin. Tecavüz girişiminde bulunmuş ama tamamlandığını sanmıyorum."

"Bu... bunun farkında değil mi?"

"Kusura bakmayın ama buna ancak kendisi bir yanıt verebilir."

"Teşekkür ederim, doktor."

Trevayne ön odaya geçip kansının yanında diz çöktü, elini tuttu.

"Epey esaslı bir kadınsın sen."

"Andy?" Phyllis Trevayne sakindi ama yüzünde Andrew'un o güne kadar görmediği bir korku vardı. "O adam her kimse, ırzıma geçmeye çalıştı. Bunu hatırlıyorum."

"Hatırladığına sevindim. Başaramadı."

"Sanmıyorum.... Ama neden, Andy?"

"Bilmiyorum, Phil. Ama öğreneceğim."

"Sen neredeydin?"

"Bir trafik kazasına bulaştım. Yani trafik kazası sanıyordum ama şimdi bundan o kadar emin değilim."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Biz değil, Phil, ben. Washington'da birini aramam gerek. Onları istemiyorum artık."

"Anlamadım."

"Ben de. Ama arada bir bağlantı var sanırım."

"Başkan Camp David'de, Bay Trevayne. Özür dilerim ama şu anda kendisiyle görüşmeniz olanaksız. Ne vardı?"

Trevayne, Robert Webster'e karısının başına gelenleri anlattı. Başkanın danışmanı dilini yutmuş gibiydi.

"Ne dediğimi duydunuz mu?"

"Evet.... Evet, duydum. Korkunç bir şey bu."

"Bütün söyleyeceğiniz bu mu? Başkanın ve Hill'in, bana geçen hafta söylediklerini biliyor musunuz?"

"Tahmin edebilirim. Başkanla o konuyu konuştuk; bunu söylemiştim."

"Bunun onunla bir bağlantısı var mı? Bunu öğrenmek istiyorum! Bunu bilmek hakkım!"

"Size bir yanıt veremem. O da veremez sanırım. Plaza'da mısınız? Birkaç dakikaya kadar sizi ararım."

Webster telefonu kapattı. Trevayne bağlantısı kesilmiş telefona baktı. Hepsinin canı cehenneme! Senato toplantısı yarın saat iki buçuktaydı, hepsine cehenneme kadar yollan olduğunu söyleyecekti. Kendisinin ardına düşmeleri başka bir şeydi, onun gereğine bakabilirdi. Ama ailesinin değil. Yann ikibuçukta o orospu çocuklarına günlerini gösterecekti. Hemen sonra da bir basın toplantısı yapacaktı. Washington denilen kentte nasıl domuzların yaşadığını tüm ülkeye duyuracaktı.

Onun işe ihtiyacı yoktu! Andrew Trevayne'dı o!

Telefonu bıraktıktan sonra uyumakta olan Phyllis'in yanına gitti. Bir iskemleye oturup karısının saçlarını okşamaya başladı. Kadın hafifçe kıpırdandı, gözlerini açacakken birden kapattı. O kadar çok şey geçmişti ki başından. Şimdi de bu.

Telefon çalınca korku ve öfkeyle kaldırdı başını, koştu.

"Trevayne! Başkan konuşuyor. Şimdi duydum. Karın nasıl?"

"Uyuyor, efendim." Trevayne kendine şaşıyordu. Bu kadar sıkıntının ortasında 'efendim' demeyi hatırlamıştı.

"Söyleyecek söz bulamıyorum, evladım! Ne söyleyebilirim ki'; Senin için ne yapabilirim?"

"Beni serbest bırakın, Sayın Başkan. Aksi halde yarın söyleyecek çok şeyim olacak. Senato toplantısında da, dışarda da."

"Elbette, Andrew. "Amerika Birleşik Devletler Başkanı bir an durakladıktan sonra devam etti. "Karın iyi mi?"

"Evet, efendim... Bu bir.... sindirme taktiğiymiş sanırım. Çirkin... çirkin bir şey." Trevayne sustu. Ağzından çıkabilecek sözlerden korkuyordu.

"Dinle beni, Trevayne. Andrew, dinle! Sana şimdi söyleyeceklerim için beni asla bağışlamayabilirsin. Eğer kendini yeterince güçlü hissediyorsan, sonuçları kabul edeceğim ve yann en ciddi suçlamalarını bekleyeceğim. Seni yalanlamayacağım etmeyeceğim... Ama düşün şimdi. *Kafanla* düşün. Ben bunu yüzlerce kere yaptım -kabul, şimdiki gibi bir durumda değil- ama yine de, canım çok yandığı zamanlar... Ülke senin seçildiğini biliyor. Toplantı sadece bir formalite. Onlara görevi alıp kıçlarına sokmalarını söylersen, bunu kanna daha fazla acı çektirmeden nasıl yapacaksın?.. Görüyor musun? Bu tam onların istedikleri şey!"

Trevayne derin bir soluk oldu. "Kanımı daha fazla incitmeye ya da sizden birinin bize el sürmesine izin vermeye hiç niyetim yok. Benim size ihtiyacım yok, Sayın Başkan. Bilmem anlatabildim mi?"

"Anlattın elbette. Seninle aynı düşüncedeyim ben de. Ama benim bir sorunum var. Benim *sana* ihtiyacım var. Sana bunun çirkin olacağını söylemiştim..."

Çirkin! Çirkin! O lanet sözcük!

"Evet, çirkin!" diye kükredi Trevayne telefona.

Başkan sanki Trevayne bağırmanın gibi konuşmasını sürdürdü.

"Olanları düşünmen gerektiği fikrindeyim ben... Böyle bir şey senin başına gelebiliyorsa, ve sen de bizim gözümüzde en iyilerinden biri isen, başkalarına neler olacağını düşün... Geri çekilecek miyiz? Bunu mu yapmamız gerek?"

"Kimse beni bir yere seçmiş değil! Ben kimseye borçlu değilim ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz! Ben bu işe bulaşmak istemiyorum."

"Ama bu işin seni ilgilendirdiğini biliyorsun. Bana şimdi bir yanıt verme. Düşün... Lütfen karınla konuş. Toplantıyı hastalık mazretiyle birkaç gün erteleyebilirim."

"Bir işe yaramaz, Sayın Başkan. Ben aradan çekilmek istiyorum."

"Düşün. Bana birkaç saat tanımam istiyorum. *Başkanlık makamı* istiyor bunu senden. Başkanın olarak değil de bir insan olarak sana yalvarıyorum. Cepheler belirlendi artık. Geri dönemeyiz. Ama bir insan olarak, çekilme "isteğini anlayabilirim... Karma sevgilerimi ve geçmiş olsun dileklerimi ilet... İyi geceler, Andrew."

Çıt sesi duyulunca Trevayne da telefonu kapattı. Gömlek cebinden paketini çıkartıp bir sigara yaktı. Düşünecek bir şey yoktu. Çok inandırıcı bir Başkanın taktikleri sonunda fikrini değiştirecek değildi.

Andrew Trevayne'dı o. Arada sırada bunu hatırlamak zorundaydı. Kimseye ihtiyacı yoktu. Amerika Birleşik Devletler Başkanına bile.

"Andy?"

Trevayne yatağa baktı. Karısının başı yana düşmüştü, gözleri açıktı.

"Efendim, sevgilim?" Andrew kalkıp yatağın)#nına gitti. Karısı tam uyanmış değildi.

"Duydum. Söylediklerini duydum."

"Sen üzülme, yavrum. Doktor sabaha gelecek, ilk iş olarak doğruca Barnegat'a gideceğiz. İyisin sen. Uyu şimdi."

"Andy?"

"Efendim, sevgilim?"

"Kalmanı istiyor, değil mi?"

"Onun ne istediği hiç önemli değil."

"Haklı ama. Görüyor musun? Şimdi çekilirsen... bu yenilgiyi kabullenmek olur."

Phyllis Trevayne gözlerini kapattı. Andrew onun bitkin yüzündeki acı ifadeye baktı. Birden karısının yüzünde acıdan başka şey de olduğunu farketti.

Öfke. Nefret.

Walter Madison çalışma odasına girdikten sonra kapıyı arkasından kilitledi. Trevayne telefon ettiğinde lokantadaydı, duyduğu paniğe rağmen Andy'nin talimatını harfiyen uygulamıştı. Plaza'nın güvenlik bölümüne gitmiş ve polise rapor verilmemesini sağlamıştı. Trevayne bu saldırı dolayısıyla kendisi ve ailesi hakkında basında tek satır yazı çıkmasını istemiyordu. Phyllis'in gerek saldırgan gerek olay hakkında pek yardımı olamamıştı, her şeyi bir perde arkasından hatırlıyordu ancak.

Plaza güvenlik memuru Madison'un -güçlü avukatının- sözlerinin altında başka şeyler görmüş ve bu konuda yorum yapmaktan da çekinmemişti. Madison bir an adama para vermeyi düşündüyse de, avukatlık yanı ağır basıp bunu yapmadı. Aldıkları emekli aylıklarını lüks otellerde dedektiflik yaparak daha da arttıran eski polis memurlarının bu tür anlaşmaları enine boyuna çekme eğilimleri vardı.

Adam inanmak istediğine inansın daha iyiydi. Otele bir zarar gelmiş olmadıkça ortada bir suç da yoktu nasılsa.

Madison masası başına oturunca ellerinin titrediğini gördü. Tanıya şükürler olsun ki kansı uyuyordu. Uyuyor ya da kendinden geçmiş sarhoş, ne farkedirdi ki?

Durumu anlamaya, her şeyi yerli yerine oturtmaya, bir düzen - vermeye çalışıyordu.

Üç hafta önce, yaşamının en kârlı tekliflerinden birisiyle karşılaşmıştı. Sessizce el altından verilen bir avans. Sadece kendisine, şirketi ya da ortaklarıyla bir ilgisi yok. Kendisi daha önce böyle bir şey

yapmamışsa da, bu meslekte görülmedik bir şey değil. Bu işler genellikle ne sıkıntısına değerdı -ne de gizliliğine.

Ama bu anlaşma başkaydı. Yılda yetmiş beş bin dolar. Vergisiz, kayıtsız. Paris'ten bir Zürih hesabına aktarılacak. Kontrat süresi: kırk sekiz ay. Üç yüz bin dolar.

Bu teklifin ardındaki nedeni saklamak için bir çaba gösterilmemişti.

Andrew Trevayne.

Kendisi, Walter Trevayne'in avukatıydı; on yıldan beri.

Konu -şimdilik- küçüktü. Trevayne'in avukatı olarak Andrew ve henüz kurulmamış alt komisyonla ilgili olağandışı ya da şaşırtıcı bir bilgi elde ederse yeni müşterilerine bildirecekti. Andrew'un bu konuda avukauna bir şey söyleyeceği de garanti değildi zaten.

Bunu kabul ediyorlardı.

Riziko tümüyle müvekkillerine aitti, bunu da biliyorlardı.

Belki de bu süre içinde hiçbir bilgi edinemeyecekti. Ortada böyle bir şey olsa bile, vereceği bilgiler başka kaynaklardan da elde edilebilirdi zaten. Kendi gelir düzeyiyle ise böyle üç yüz bin dolar bir araya koyması pek uzun bir süre alabilirdi.

Yaptığı bu anlaşmada o akşam Plaza'da olanlara hiç yer yoktu.

Hiç.

Madison masasının üst çekmecesinden siyah deri kaplı bir notdefteri çıkardı. 'K' harfini bulup telefon numarasını önündeki bir kağıda yazdı.

Telefonu açıp numarayı çevirdi.

*

"Senatör, siz misiniz? Ben Walter Madison..."

Avukatın ellerinin titremesi bir süre sonra kesildi.

Yeni müşterileriyle o akşam Plaza Otelinde olanlar arasında hiçbir ilişki yoktu.

Senatör dehşete kapılmıştı. Ve de korkmuştu.

Senato'nun kapalı oturumunda çeşitli hiziplerden sekiz senatör ile aday Andrew Trewayne vardı.

Trewayne, yanında Walter Madison olduğu halde yerine oturup biraz yüksekçe olan platforma baktı. Platformda uzun bir masa, gerektiği kadar koltuk, her koltuğun önünde bir mikrofon ve arkadaki duvarın tam ortasında da Amerika Birleşik Devletleri bayrağı vardı. Önde de üstünde bir steno makinesi duran küçük bir masa bulunuyordu.

Ortalıkta gruplar halinde duran insanlar birbirleriyle konuşmaktaydılar. Saat ikibuçuk olunca herkes dağılmaya başladı. Trewayne'm Nebraska -yoksa Wyoming miydi- senatörü olarak bildiği yaşlı bir adam platformun üç basamaklık merdiveni çıkıp ortadaki iki koltuktan birine oturdu. Adamın adı Gillette'ti. Tokmağa uzanıp hafifçe vurdu masaya.

"Salonu boşaltalım lütfen."

Oturumda işi olmayanların çıkması için işaretledi bu. Trewayne pek çok bakışın odak noktası olduğunu görüyordu. Ciddi, koyu renk elbiseli genç bir adam Trewayne'm önündeki masaya bir kül tablası bıraktı. Bir şey söylemek istercesine gülümsedi. Garip bir andı.

Senatörler gelmeye başladı. Trewayne adamların birbirlerine gülümsemelerinin yapay ve çok kısa süreli olduğuna dikkat etti. Ortada sıkıntılı bir hava vardı. Daha sakin bir ortamda pek dikkati çekmeyecek bir olay bunu daha da vurguladı. Kırk kırk beş yaşlarında, düz kara saçları geniş alnından geriye doğru taranmış olan Senatör Alan Knapp mikrofonunun düğmesine basıp içine doğru üfledi. Hoparlörlerden yükselen ses senatörlerden bir kısmının ters ters bakmalarına neden oldu. Meslektaşlarına belki de korkuyla bakıyorlardı. Knapp'ın hiç ödünsüz, hatta kabalıkla yürüttüğü soruşturmalardan gelen ünü belki de tepkileri bu kadar ciddileştiriyordu. Garip bir an daha yaşandı.

Yaşlı Senatör Gillette -Wyoming değil, Nebraska, diye düşündü Trewayne- gerilimi farkedip hemen tokmağıyla hafifçe vurdu masaya. Boğazını temizledi ve başkanlığın ciddiliğini takındı.

"Baylar. Sayın meslektaşları, Sayın Müsteşar. Senatonun 641

sayılı soruşturma oturumu bugün saat iki buçukta başlıyor; kayda geçirilebilir."

Steno boşluğa bakarak hiç ses çıkarmayan tuşlara basarken Tre-vayne 'Sayın Mşteşar'ın kendisi olduğunu anladı. Zamanında 'Sayın Mşteşar'dı; pek çok mşteşardan bir tanesi.

"Meslektaşlarım tarafından bu komisyonun başkanlığına seçil-miş bulunduğundan oturumu toplanmamızın nedenini açıklayarak baş-latıyorum. Bu kısa konuşmamın sonunda herhangi bir açıklama ya da eklemeyi kabul edeceğim. Amacımız tarafsızlık olduğu için itiraz ol-mayacağını umut ederim."

Birkaç kişi baş salladı, bir iki kişi neşesizce gülümsediler, bir ikisi de derin soluklar alarak oturumun başladığını belirttiler. Gillette önündeki dosyayı açtı. Sesi bir savaş mahkemesi savcısının tekdüze-liğini almıştı.

"Savunma sanayiinin durumunun ürkütücü boyutlara vardığı aklı başında her yurttaş tarafından bilinmektedir. Seçilmiş temsilciler ola-rak bizim görevimiz Anayasasının bize verdiği yetki ile bu tutarsızlıkları saptamak ve mümkün olduğu yerde düzeltmektir. Bunu yapabiliriz ve yapmalıyız da. Savunma Harcamaları Komisyonu'nun isteği ile bir soruşturma alt komisyonu kurma kararını almış bulunuyoruz. Bu ko-misyonun görevi şu anda Savunma Bakanlığı ile savunma için iş ya-pan şirketler arasında var olan ve onay için kongreye sunulmuş bulu-nan büyük ihalelerin incelenmesidir. Soruşturma kapsamını sınırlamak için -zaman nedeniyle buna gerek vardır- alt komisyona birbuçuk mil-yon dolarlık bir limit önerilmiştir. Bu miktann üstünde olan bütün sa-vunma ihaleleri alt komisyonun incelemesinden geçecektir. Ancak bu tür soruşturma kararlarından nihai karar alt komisyona ait olacaktır.

"Bu günkü işimiz eski Dışışleri Mşteşarı olan şay Andrew Tre-vayne'in yukarda sözü edilen bu alt komisyonun başkanlığı adaylığını incelemek, bu konuda lehte ya da aleyhte bir karar vermektir. Bu ka-palı bir oturumdur, zabıar da kesin olmayan bir tarihe kadar gizli ka-aktır, o yüzden sayın meslektaşlanmın vicdanlarını iyice taramalarını ve kuşku duydukları noktalar varsa bunu açıkça dile getirmelerini rica ediyorum. Aynca..."

"Sayın Başkan." Andrew Trevayne'm duraksayarak adamın sözü-.

nü kesmesi herkesi öylesine şaşırtmıştı ki, steno bile ilgisiz görünümünü bırakıp başkanın açış konuşmasını kesmeye cüret eden adama baktı. Walter Madison güdüsel bir harekede uzanıp Trevayne'in kolunu tuttu.

"Bay Trevayne? Sayın Müsteşar?" dedi şaşırان Gillette.

"Özür dilerim... Belki de zamanı değildi; özür dilerim."

"Ne oldu, efendim?"

"Bir noktanın açıklılığa kavuşturulmasını isteyecektim; bekleyebilir ama. Yeniden özür dilerim."

"Sayın Başkan!" Kartal burunlu Senatör Knapp'tı bu. "Müsteşarın başkanlık makamına saygı eksikliği biraz fazla garip doğrusu. Açıklanmasını istediğı bir şey varsa, bunun zamanını bekleyebilirdi herhalde."

"Buradaki usulü bilmiyorum, Senatör. Aklıma gelen şeyi unutmayı önlemekti amacım. Haklısınız." Trevayne bir not yazacakmış gibi kaleme uzandı.

"Çok önemli bir şey olmalı, Sayın Müsteşar." Bu kere konuşan New Mexico Senatörüydü. Elli yaşlarında, saygın bir kişi. Alan Knapp'ın o ürkütücü itirazından hoşlanmadığı açıkça belli oluyordu.

"Öyle, efendim." Trevayne bakışlarını önündeki kağıda indirdi. Odada bir anlık bir sessizlik oldu.

"Pekala, Bay Trevayne," dedi Senatör Gillette. "Usul yönünden yanlışsa da haklı olabilirsiniz. Ben başkanlığın sözlerinin kutsal olduğu kuramını benimsemem. Ben bile kendi sözümü kısa tutmak için kesmeyi düşünürüm zaman zaman. Lütfen. Açıklamasını istediğiniz nokta nedir?"

"Teşekkür ederim, efendim. Bu heyetin kuşkulu noktaları arama ve kuşkulannı dile getirme sorumluluğu... tam olarak söyleyemeyeceğim, bu konuda bir şey söylemişsiniz. Bu sorumluluğun bu masa tarafından da paylaşıldığının bilinmesini isterim. Doğrusunu isterseniz, benim de kuşkularım oldu Sayın Başkan."

"Kuşkular mı, Bay Trevayne?" diye sordu yargılan kadar zekası ile de ün yapan Californiya senatörü Mitchell Armbruster. "Hepimiz kuşku ile doğanz, en azından, bunları tanımayı öğreniriz. Hangi kuşkulardan söz ediyorsunuz siz? Bu oturuma ilişkin olarak yani."

"Bu alt komisyonun görevini yapabilmesi için gösterilecek işbirliği derecesi hakkında. Bu heyetin bu sorunun sonuçlarını dikkate alacağını umut ederim."

Knapp, "Bu daha çok bir ulti matona benzedi, Bay Trevayne," dedi.

"Hiç de değil, Senatör. Böyle bir şey aklımdan geçmedi."

"Yine de 'sonuçlar' dediğiniz şey bence hakarete girer. Burada Amerika Birleşik Devletleri Senatosunu mu yargılamak niyetindesiniz?"

"Bunun bir mahkeme olduğunu bilmiyordum," dedi Trevayne adamın sorusunu yanıtlamayarak.

"Güzel bir nokta," dedi Armbuster.

Gillette, "Pekala, Sayın Müsteşar," dedi. "Açıklamanız zapta geçti ve bu heyet tarafından dikkate alınacaktır. Tatmin oldunuz mu?"

"Evet ve bir kere daha teşekkür ederim, Sayın Başkan."

"O zaman açış konuşmamı bitireyim de işimize başlayalım."

Gillette birkaç dakika daha konuşarak sorulabilecek ve yanıtlanacak sorulan sıraladı. İki bölüme ayrılıyordu bunlar. Düşünülen görev için Andrew Trevayne'nin nitelikleri ve çıkabilecek çıkar çatışması faktörü.

Başkan konuşmasının sonunda geleneksel sözünü söyledi. "Bay Trevayne'nin daha önceki beyanı dışında eklenmesi ya da açıklanması istenen bir husus var mı?"

"Sayın Başkan?"

"Vermont Senatörü konuşabilir."

Altmış yaşlarında, kısa kır saçlı James Norton Trevayne'a baktı. "Sayın Müsteşar. Sayın başkan kendine özgü açık konuşmasıyla bu soruşturmanın hadannı çizdi. Biz de elbette yeterlilikle çatışma konularını ele alacağız. Ancak bence incelenmesi gereken üçüncü bir alan daha var. Felsefeniz, Sayın Müsteşar. Görüşleriniz. Bize bu ayrıcalığı tanıy mıydınız?"

"Hiçbir itirazım yok, Senatör." Trevayne gülümsedi. "Hatta görüşlerimizi karşılıklı belirteceğimizi de umanm. Benim ve bu heyetin alt komisyon için gerekli görüşleri elbette."

"Adaylığının onaylanmasını bekleyen *biz* değiliz!" Alan Knapp'ın sesi hoparlörde anlamıştı.

Trevayne, "Sayın Senatörün önceki sözlerimi dikkate almasını öneririm," dedi.

"Bay Başkan?" Walter Madison elini bir kere daha Trevayne'm koluna dayadı, platforma baktı. "Müvekkilimle konuşabilir miydim?"

"Elbette, Bay... Madison."

Senato heyeti, bu tür oturumlarda adet olduğu üzere aralarında konuşup önlerindeki kağıtları karıştırdılar. Ancak yine de çoğu bakışlarını Trevayne ile Madison'dan ayırmamışlardı.

"Ne yapıyorsun, Andy? Konuyu isteyerek mi karıştırmaya çalışıyorsun?"

"Ben istediğimi söyledim..."

"Orası kesin. Neden ama?"

"Bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyorum. Herkesi uyardığımın zapta geçmesini istiyorum. Beni bu göreve layık görürlerse kendilerinden ne beklediğimi bilerek yapsınlar bunu."

"Ama sen soruşturmanın yönünü değiştiriyorsun. Sanki sen Senatonu onaylıyormuşsun gibi oluyor!"

"Öyle sanırım."

"Peki, amacın nedir? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Savaş alanını belirtiyorum. Beni kabul ederlerse, bu beni istedikleri için değil, buna zorunlu oldukları için olacak. Kendilerine meydan okuduğum için."

"Meydan okuma mı? Neden? Hangi konuda?"

"Çünkü aramızda derin bir farklılık var."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Doğal düşmanlar olduğumuz demek." Trevayne gülümsedi.

"Çıldırılmışsın sen!"

"Çıldırılmışsam özür dilerim. Bu işi bitirelim artık." Trevayne karşısındaki adamlara tek tek baktı. "Sayın Başkan, avukatımla konuşmamız bitti."

"Evet... Peki... Vermont Senatörü Sayın Müsteşarın... temel fel-sesine bir ek getirdi sanırım. Başkanlık bunu temel politik inançlarına ilişkin olarak kabul etti, partizanca değil de, daha genel olarak.

Bunun dışındakiler bu toplantıyı ilgilendirmmez." Gillette sözlerinin anlamını kavradığından emin olmak için gözlüğünün üstünden baktı Norton'a.

"Bunu kabul edilebilir buluyoruz, Sayın Başkan."

Armbuster, "Ben de öyle olacağını umuyordum, Sayın Başkan," dedi. Armbuster ve Norton sadece karşıt yönde oturmakla kalmayıp parti politikalarında ve eyaleününin coğrafi konumlan kadar birbirlerinden ayırdılar.

Knapp başkanlıktan izin almadan konuşmayla başladı. "Yanılmıyorsam, Sayın Müsteşar meslektaşımızın düşüncesine kendisinininkini ileri sürerek yanıt verdi. Bu heyetin üyeleri ile aynı sorunlan ortaya atma hakkını saklı tuttuğunu söyledi. Bu hakkın verilmesini kuşku ile baktığımı belirtmek isterim."

"Böyle bir istekte bulunduğumu sanmıyorum, Sayın Senatör." Trevayne hafif bir sesle ama kesinlikte konuşmuştu önündeki mikrofonu. "Eğer böyle bir anlam çıkmışsa, özür dilerim. Sizin kişisel inançlannızı gündeme getirmeye ne hakkım var ne de böyle bir amacım. Ben sadece bu heyetin bana bir taahhütte bulunulduğu duygusunu vermesini istemiştim. *Kolektif bit* taahhüt."

"Sayın Başkan!" Batı Virginia senatörü Talley belirli bir topluluk dışında pek tanınmayan ama zekası ve iyi huyluluğu ile toplulukta pek sevilen bir kişiydi.

"Buyrun, Senatör Talley."

"Bay Trevayfı'a bu konuyu neden ortaya attığını sormak isterim. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz, aksi haliue uTüda olmazdık. Doğrusunu isterseniz, ben bunun kayıdara geçmiş en kısa oturum olacağını sanıyordum. Kişisel olarak size büyük güvenim olduğunu söylemek isterim. Bu güven karşılıklı değil mi yoksa? Kişisel olarak olmasa bile, sizin deyiminizle, kolektif olarak?"

Trevayne başkana bakarak yanıt vermek için sessizce izin istedi. Senatör Gillette başını salladı.

"Elbette öyle, senatör Talley. Ve büyük saygı duyuyorum. Sizlere olan güvenim ve saygım nedeniyle bu tutanakta birbirimizi anladığımızın belirtilmesini istiyorum. Savunma Komisyonu alt komisyonu sizler gibi tarafsız ve etkin kişilerin sorumlu desteği olmadan •

hiçbir iş yapamaz." Trevayne susup yine tek tek senatörlere baktı. "Eğer beni onaylarsanız, beyler ve böyle yapacağınızı umuyorum, yardıma ihtiyacım olacaktır."

Batı Virginialı meslektaşlarından bazılarının huzursuzluğunu farketmedi. "Öyleyse sözlerimi başka bir biçimde dile getireyim, Sayın Müsteşar. Değişik fikirlerde de olsalar, iyiniyetli insanların ortak bir davada birleşeceklerine inanacak kadar hem yaşlı, hem saf bir insanım ben. Bizde aradığınız güvencenin bu odada birbirlerimize söylediklerimizle belgeleneceğini ummaktayım. Eğer ortada sizi tatmin etmeyen bir şey varsa bunu dile getirmeniz elbette ki hakkınızdır. Neden önce bunu öğrenmeye çalışmıyorsunuz?"

"Bundan daha iyi bir öğüt olamazdı, Senatör Talley. İlk baştaki huzursuzluğumun görüşümü bulandırdığını sanmıyorum. Bu konuyu bir daha ortaya atmamaya çalışacağım."

Bir kere daha gözlüğünün üstünden bakan Gillette söze başladığında sıkıntılıydı. "İstediğiniz konuyu dile getirebilirsiniz, efendim. Bu heyetin de yapacağı gibi." Önündeki kağıda baktı sonra. "Senatör Norton. Bay Trevayne'ın genel felsefesi konusunu ortaya attınız. Lüt-fedip bunun üzerindeki fikirlerinizi kısaca söylerseniz işimize devam edelim, efendim. Konuğumuzun en azından ülkenin temel yasalarını kabul ettiği konusunda tatmin olmak istiyorsunuz sanırım."

"Sayın Müsteşar." Norton'un ağdalı Vermont şivesi gereğinden fazla vurgulanıyor gibiydi. Norton Yankee yaklaşımını nerede kullanacağını çok iyi bilirdi. Senato toplantılarında, hele de televizyon kameraları üzerine çevrilmişken, çok yararlanmıştı bundan. "Kısa konuşacağım... Bu ülke in tabi olduğu politik sistemi kabul edip etmediğinizi sormak istiyorum."

"Elbette ediyorum." Trevayne sorunun bu safdilliliğine şaşmıştı. Ancak bu şaşkınlığı uzun sürmedi.

"Sayın Başkan..." Alan Knapp sanki dürtülmüş gibi konuşmaya başladı. "Sayın Müsteşarın politik geçmişinin bir yönü beni gerçekten kaygılandırıyor. Sayın Müsteşar, siz... eğer yanılmıyorsam, bağımsız olarak tanımlanıyorsunuz."

"Doğru."

"Çok ilginç. Kuşkusuz bazı çevrelerde 'politik bağımsız' terimi-

nin saygı gördüğünün farkındayım. Kulağa hoş gelen bir deyim."

"Böyle bir amacım yoktu, Sayın Senatör."

"Ancak bu tutumun bir başka yanı daha var. Ben bunu özellikle bağımsız bulmuyorum. Bay Trevayne, şirketlerinizin, özellikle uzay harcamalarının arttığı dönemde hükümet ihalelerinden büyük kârlar ettiği doğru değil mi?"

"Doğru. Yaptığımız kârları haklı kılacak hizmetlerde ne bulunduk sanırım."

"Öyle olduğunuzu umarım.... Ben sizin bu tarafsızlığınızın ideolojik olanların dışında başka nedenlerle mi olduğunu merak ediyordum. Şu ya da bu taraftan olmamakla kendinizi politik çatışmalardan kesinlikle sıyrıyordunuz, değil mi?"

"Yine böyle bir amacım yoktu."

"Demek istediğim, görüşleriniz... bağımsız sınıflandırması altındaki gömülü olduğundan kimse size politik bir taraflılık yükleyemezdi."

"Bir dakika, sayın Senatör!" Epey sarsıldığı anlaşılan başkan sert bir sesle konuşmuştu.

"Bu konuda fikir...."

"Ben fikrimi söyledikten sonra, Bay Trevayne. Senatör Knapp bunun partilerüstü bir oturum olduğunu söylemişim sanırım. Sözlerinizi gereksiz hatta nahoş buluyorum. Şimdi devam edebilirsiniz, Sayın Müsteşar."

"Sayın Senatöre benim politik görüşlerimi istediği an bana sorarak öğrenebileceğini bildirmek isterim. Çekingen bir insan değilim. Diğer yandan, hükümet ihalelerinin politik bağlılık temeline göre verildiğini de bilmiyordum."

"Tam benim gibi düşünüyorsunuz, Bay Trevayne. "Knapp masanın ortasına döndü. "Sayın Başkan, Senatoda bulunduğum yedi yıl içinde politikaları benden değişik olanları pek çok kere desteklediğim gibi, kendi partimin üyelerine istedikleri desteği vermemişimdir. Bu durumlarda benim onaylamam ya da onaylamamam tümüyle ortadaki konu üzerinde olmuştur. Vicdan sahibi kişiler olarak hepimiz aynı ahlak anlayışına sahibiz. Beni rahatsız eden şey adayımızın kendisini 'partisiz' olarak tanımlamasıdır. Bu beni rahatsız ediyor. Bu tür insan-

lann yetki makamlarında bulunmalarından korkarım. Onların, bu sözde *bağımsızlıklarına* şaşıyorum. Bunun acaba güçlü esen rüzgardan yana olmak için seçilmiş bir yol olup olmadığını düşünürüm."

Odada bir anlık sessizlik oldu. Gillette gözlüğünü çıkartıp Knapp'a döndü.

"İkiyüzlülük çok ciddi bir suçlamadır, Senatör."

"Özür dilerim, Sayın Başkan. Bizden vicdanlarımızı araştırmamızı zı istediniz... Yargıç Brandeis'in söylemiş* olduğu gibi, tek başına dürüsdük yeterli değildir."

Trevayne kulaklarına inanamayarak, "Yani bir partiye girmemi mi öneriyorsunuz, Senatör?" diye sordu.

"Hiçbir şey öneriyor değilim. Ben kuşkularımı dile getiriyorum ki, bu da heyetin görevidir."

Illinois Senatörü John Morris otuz beş yaşlannda olup heyetin en genç üyesiydi ve parlak bir avukattı. Politik düzende hızla yükselmiş bir zenciydi. "Hiç de.... Oh, Sayın Başkan?"

"Devam edin, Senatör."

"Bir kuşku falan dile getirmiş değilsiniz, Bay Knapp. Bir suçlamada bulundunuz. Seçmenlerin büyük bir kısmını hilekarlıkla suçladınız. Onlan... ikinci sınıf yurttaşlar mevkiine düşürdünüz. Kurnazlığınızı anlıyorum, hatta bazı durumlarda bunlann geçerli olduğunu da kabul ederim, ama onların burada geçerli olduğunu hiç sanmıyorum."

İspanyol asıllı olan New Mexico senatörü konuşurken öne eğilip Morris'e baktı. "İkinci sınıf yurttaşın anlamını çok iyi anlayan iki kişiyiz burada, Senatör. Bence bu konunun ortaya atılmış olması onu geçerli kılmaktadır. Bir insan her zaman olumlu ile olumsuzu birlikte arar; bizim düzenimizde vardır bu. Ancak, konu bir kere ortaya atıldığına göre, adaylığının onaylanmasını bekleyen kişiden alınacak kısa bir yanıtla bir kenara bırakabilir... Sayın Müsteşar, zapta geçirilmesi için soruyorum: öyle rüzgara kapılan bir insan olmadığınızı kabul edebilir miyiz? Kararlannız da politik görüşünüz kadar bağımsız mıdır?"

"Evet, efendim."

"Ben de öyle düşünüyordum zaten. Bu konuda başka bir sorum yok."

"Senatör?"

"Evet, Bay Trevayne?"

"Ya sizinkiler?"

"Özür dilerim, anlayamadım."

"Sizin kararlarınız -bu heyeti oluşturanların kararları- dış etkiler-den bağımsız mıdır?"

Birkaç senatör aynı anda öfkeyle başladılar mikrofonlarına konuşmaya; California'lı Armbuster güldü, Maryland'in senatörü Weeks usta bir terzinin elinden çıkma ceketinden çıkardığı mendiliyle gülümsemesini saklamak için yüzünü örttü. Başkan tokmağa uzandı.

Düzen sağlanırken Vermont'un Norton'u Senatör Knapp'ın kolu-na dokundu. Gözleri birleşti, Norton belli belirsiz başını salladı -mesajı almıştı.

Knapp önündeki sumenin altından bir dosya çıkardı. Yerden çantasını aldı ve dosyayı içine koydu.

Dosyanın üstünde bir ad vardı: 'Mario de Spadante'

8

Saat dördü çeyrek geçe oturuma ara verildi, yeniden saat beşte toplanılacaktı. Kırk beş dakika içinde evlere telefon edilecek, randevular kaydırılacak, danışmanlarla konuşulacaktı.

Andrew'un saygılı ama bomba gibi padayan beklenmedik sorusundan sonra Gillette soruşturmayı hızla yürütmüş ve Trevayne'm niteliklerinde daha az soyut olan noktalara varmıştı.

Andrew hazırlıklıydı; yanıtlan çabuk, kısa ve kesindi. Olağanüstü müvekkiline seyrek olarak şaşan Walter Madison'u bile hayreder içinde bırakmıştı. Trevayne'm geçmişteki rakamlar ve tahminlerle dolu sayısız kağıda ve grafiğe ihtiyacı yoktu. Rakamlar ve gerçekleri o kadar güvenle sıralıyordu ki, düşmanlıklarını sürdürmeye kararlı olanlar bile bunda güçlük çekmekteydiler.

Andrew'un geçmişteki ekonomik ilişkileri üzerindeki hakimiyeti heyeti öylesine şaşırtmıştı ki, Senatör Gillette verilen aradan sonra

soruşturmayı o akşam saat yediye kadar tamamlayabileceklerini söylemek gereğini duymuştu.

Madison yerinden kalkarken gerinerek, "Doğrusu müthişsin, Andy," dedi.

"Daha başlamadım bile. Sen beni ikinci perdede gör bakalım."

"Lütfen aşırıya kaçma. Gayet iyi gidiyorsun. Saat altıda buradan çıkmış oluruz. Senin insan gibi düşünen bir bilgisayar olduğuna inanıyorlar; lütfen berbat etme bir çuval inciri."

"Bunu *onlara* söyle, Walter! Onlar berbat etmesinler!"

"Andy! Sen ne yapmak...."

"Çok etkileyici bir gösteriydi, genç adam." Batı Virginian senatör, eski eyalet yargıcı yaşlı Talley, sözlerini kestiğinin farkında olmadan yanlarına gelmişti.

"Teşekkür ederim, efendim. Avukatım, Walter Madison."

İki adam tokalaştılar.

"Kendinizi gereksiz hissediyor olmalısınız, Bay Madison. Sizin gibi güçlü New York avukatları buradan öyle kolay kolay kurtulmazlar aslında."

"Ben onun yanında buna alışkınım, Senatör. Adalet tarihinde en hak edilmemiş avukadık ücretidir benimki."

"Bu sözünüz hiç de öyle olmadığının kanıtı, yoksa bunu dile getirmeye cesaret edemezsiniz. Ben yirmi beş yıl yargıcılık yaptım."

Alan Knapp yanlarına gelince Trewayne birden gerginleştiğini hissetti. Knapp'dan hoşlanmıyordu, sadece o gereksiz kabalığı için değil ama; Knapp'da bir engizitörün sağlıksız görünümü vardı. Büyük-elçi Hill ne demişti? Biz bir engizitör istemiyoruz."

Ancak şimdi Trewayne'm önünde duran Knapp hiç de platformda o kadar soğuk duran Knapp'a benzemiyordu. Trewayne'm elini sıkarken neşeyle gülümsüyordu.

"Çok iyi gidiyorsunuz! Gerçekten öyle. Başkanın basın toplantısına hazırlandığı gibi hazırlanmış olmalısınız bu güne.... Senatör? Bay Madison?"

Yeniden el sıkışıldı, ortada beş dakika öncesinin tümüyle karşıtı bir hava vardı. Trewayne huzursuzdu, bir yapaylık duygusu vardı ve bundan hoşlanmamıştı.

Knapp'a soğuk bir gülümsemeyle, "Benim işimi kolaylaştırmıyorsunuz." dedi.

"Tanrım, lütfen işi kişileştirmeyin, dostum. Ben kendi görevimi yaparım, siz de sizinkini. Öyle değil mi, Madison? Değil mi, Senatör?"

Batı Virginialı Talley, Madison kadar acelece değildi bu görüşü onaylamada. "Sanırım öyle, Alan. Ben pek serdik yanlısı değilim. Ama bu sizlerin çoğunu pek etkilemiyor sanırım."

"Hiç yorma kafanı..."

"Bak bunu desteklerim işte!" Pipo dumanlan arasından Califominalı Armbuster konuşmaya katılmıştı. "Esaslı gidiyorsun, Trewayne... Bakın size bir şey anlatayım. Bir zamanlar Knapp, Başkanın has adamlarından birini tam anlamıyla çarmıha germiştir. Oturumdan sonra bir de ne göreyim? Birbirlerini yumruklayacakları yerde konuşa konuşa taksiye bindiler. Eşleri bir lokantada kendilerini bekliyormuş. Çok tip bir insansınız doğrusu, Senatör."

Knapp güldü. "Başkanın o adamı, on beş yıl önce benim düğümünde teşrifatçılardan biriydi."

"Sayın Müsteşar?" Trewayne bu unvanın kendisine yönetildiğini anlamamıştı ilk anda. Sonra bir el omuzunu kavradı. Vermontlu Norton. "Sizinle bir dakika görüşebilir miydim?"

Madison ile Knapp hukukun incelikleri üzerinde tartışır ve Armbuster de Talley'e, yaklaşan sonbaharda Batı Virginia'daki av mevsimi hakkında bir şey sorarken Trewayne aralarından sıynıldı.

"Buyrun Senatör."

"Herkesin size aynı şeyi söylediğinden eminim. Fırtınalı denizleri aştınız ve liman ufukta göründü artık. Kısa bir süre sonra kurtulacağınız buradan..."

"Ben Bostonluyum, Senatör. Yelken sporunu severim, ama balına avcısı değilim. Nedir istediğiniz?"

"Pekala. Komplimanı bırakalım öyleyse. Bunu hak etmiş olsanız da. Birkaç meslektaşım ile konuştum; daha doğrusu oturum başlamadan önce uzun uzun konuştuk. Bizim de Başkanla aynı duyguları paylaştığımızı bilmenizi isteriz. Bu iş için sizden iyisi olamaz."

"Bunu kabul yöntemlerinizi biraz garip bulduğumu söylersem umarım danılmazsınız."

Norton bir Yânkee tüccarının gergin gülümsemesiyle baktı karşısındaki adama -şu anda da bir ticaret yapmakta olduğu kuşkusuzdu. "Hiç garip değil, Trevayne. Sadece gerekli. Bak, genç dostum, sıkışık bir durumdasın. İşler kötü giderse -ki, söz aramızda, kimse kötü gideceğini düşünmüyor- bu soruşturma, kayıtlara geçmiş olan en sağlam soruşturma olacak. Bunu anlamaya çalış, kişisel bir şey olarak üstüne alma."

"Knapp da öyle dedi."

"Haklı... Ama Tâlley'in bunu anladığını sanmam. Batı Virginia'da onun karşısına rakip bile çıkarmazlar. Ciddi olarak yani."

"Öyleyse Talley konuştuğunuz meslektaşlarımızın arasında değil demek."

"Doğrusunu isterseniz, hayır."

"Ve hâlâ söylemek istediğinizi söylemediniz."

"Ağır ol, genç adam. Ben sana bir yaklaşımı anlatmaya çalışıyorum. İş senindir.... yani bizi muhalefet yapmaya zorlamazsan. Bunu hiçbirimiz istemeyiz."

Trevayne dikkatle baktı Norton'a; böyle zayıf ve kırışık yüzlerin çiftlik çitlerinden uzaklara, ya da Marblehead'de denize bakışlarını çok görmüştü. O güngörmüş gözlerin ardında neler yattığını kimse bilemezdi. "Bakın, Senatör, ben bu heyetten alt komisyonun bağımsız çalışması güvencesini istiyorum, hepsi bu. Bu çok bir şey mi?"

Norton, mallarını parmaklarıyla sayan bir Yankee satıcısı gibi konuştu. "Bağımsız, ha? Ehhh... Bak sana bir şey söyleyeyim, evlat. Bir insan ille de bağımsız olmakta, hiçbir baskı kabul etmemekte ısrar ederse bazdan bundan huylanırlar. İnsan buna şaşmaktan kendini alamaz. İyi baskılar da vardır, o kadar iyi olmayanlar da. Kimse bu ikincilerden hoşlanmaz, ama iyi baskılar, o bambaşka bir konudur. Bir insanın Tanrıdan bir başkasına karşı olduğunu bilmek rahadatıcı bir duygudur. Öyle değil mi?"

"Ben sorumlu olacağım elbette. Bunun başka türlüünü düşünmedim bile."

"Ama bu sonradan akla gelmiş gibi, değil mi?... Bu alt komis-

yonun bir amacı bir tek kişinin kişisel egosunu tatmin değildir, Tre-
vayne. Herhangi bir insandan çok daha büyük olan bir görevi vardır.
Bunu kabul edecek tabiatla olmayabilirsiniz. 'Amaç'la bunu belirtmek
istedim. Bir Savonarola istemeyiz."

Norton, Trevayne'in gözlerinin içine bakıyordu. Yankee sanki
beygir etiymiş gibi soyut şeylerin ticaretini yapmaktaydı.

Trevayne da Norton'un sözlerinin ardındaki ikiyüzlülüğü çıkar-
mak istercesine baktı adama. Ama bu olası değildi.

"Bu karan sizin vermeniz gerekecek, Senatör."

"Avukatınızla konuşmamda sizin için bir sakınca var mı? Adı
neydi?"

"Madison. Walter Madison. Hiçbir sakıncı yok. Ancak size be-
nim felaket bir müvekkil olduğumu söyleyecektir. Dinlemem gerek-
tiği yerde sözlerine hiç aldnış etmediğime inanmıştır."

"Denemşkten zarar gelmez, genç adam. Sen inatçısın. Ama sen-
den hoşlandım." Norton, Madison ile Knapp'a doğru yürüdü.

Trevayne saatine baktı. Yirmi dakika sonra toplantıya devam edi-
lecekti. Bu arada otele telefon edip Phyllis'in alışverişten dönüp dön-
mediğini öğrenebilirdi. Başkan onu da getirmesi için ısrar etmişti.
Soruşturma toplantısından sonra onun da Trevayne ile Beyaz Saray'a
gelmesini istiyordu. Başkanın Trevayne'i onayladığının bir fotoğrafı
daha çekilecekti, -bu kere kansı da yanında olacaktı. Phyllis durumu
anlayışla karşılamıştı.

James Norton, Madison'a elini uzatırken odada kendilerine dikkat
edenler Senatörün kendisini tanıştırmakta olduğunu sanabilirlerdi.

Ama durum hiç de öyle değildi.

"Lanet olsun, Madison! Nedir bu? Bir koku almış gibi. Bize bu-
nu bildirmemiştin!"

"Ben de bilmiyorum! Knapp'a da az önce söyledim, *neler* oldu-
ğundan haberim yoktu!"

*

"Öğrensen iyi olur," dedi Alan Knapp buz gibi bir sesle.

Senatörlerden bir kısmı dışardaki işlerini bitiremediklerinden otu-
rum beşi yedi geçe başladı. Bu süre Madison'un yanında oturan mü-
vekkili ile konuşmasına fırsat vermişti.

"Norton benimle konuştu."

"Biliyorum, benden izin istedi."

"Andy, adamın söyledikleri mantıklı. Tüm gücü elinde toplamak için ısrar edersen adaylığını kabul etmeyecekler. Onların yerinde olseydin sen de kabul etmezdin. Sanırım onlardan daha sert davranacağını biliyorsundur."

"Doğru."

"Peki, derdin ne öyleyse?"

Trevayne dimdik ileri bakarak konuştu. "Bu işi istediğimden pek o kadar emin değilim, Walter. Eğer kendi bildiğim gibi çalışmayacaksam kesinlikle de istemem. Bunu sana söylemiştim; Baldwin'e ve Robert Webster'e de söyledim." Trevayne avukatına döndü. "Geçmişimde Savonarola suçlamasını gerektirecek hiçbir şey yoktur."

"Neyi?"

"Norton öyle dedi. Sen buna 'gücü elinde toplamak' dedin. Ben öyle değilim ve onlar da bunu biliyorlar.... Eğer kabul edilsen, bu heyette bulunan senatörlerin bürolarına kolumu sallayarak girmek ve eğer yardıma ihtiyacım varsa, bunu tartışmadan elde etmek isterim. Bunu *yapabilmeliyim*... Bu heyet gizli bir seçimle gelmedi buraya. Bu adamlardan her biri Pentagon ihalelerine destek vermişlerdir; birkaçı diğerlerinden daha az ama onlar da azınlıklar -vitrin süslemesi sadece. - Senato bunları bir araya getirirken ne yaptığını biliyordu. Ben alt komisyonun işlerine Senatonun müdahale etmemesini ancak bu insanları savunma durumuna sokmakla sağlayabilirim."

"Ne?"

"Bana kendilerini haklı çıkarsınlar.... tutanaklarda. Bu heyet alt komisyonun gerekli bir unsuru olarak tutanağa geçecek. Bir tür ortaklık."

"Bunu asla yapmazlar! Burada toplanmanın nedeni senin adaylığını onaylamaktır, hepsi bu. Başka bir gereği yok."

"Alt komisyonun Senatonun işbirliği ve özellikle de bu heyetin faal katılımı olmadan işlerlik kazanamayacağını açıkça belirtirsem bu gereklilik ortaya çıkacaktır. Onların *katılımlarını* sağlayamazsam devam etmenin hiçbir anlamı yoktur."

Madison müvekkeline hayrede baktı. "Peki, sen bundan ne kazanacaksın?"

"Onlar da.... engizisyonun işleyen bir parçası olacaklar. Her biri 'saygıdeğer meslektaş'ının işe ne kadar bulaştığını bilmeden kendi başına bir engizisyon sorgucusu olacak... Serveti paylaşan, sorumluluğu da paylaşır."

"Ve de rizikoları paylaşacak, öyle mi?"

"Bunu sen söyledin, ben değil."

"Ya seni kabul etmezlerse?"

Trevayne uzun masanın çevresinde toplanan senetörlere baktı. Bakışları uzak, sesi sakın ve buz gibiydi. "O zaman yarın sabah başkan toplantısı düzenleyip bu kenti darmadağın edeceğim."

Walter Madison söylenecek başka şeyin kalmadığını anlamıştı.

Trevayne konunun soruşturma sırasında ortaya çıkacağını biliyordu. Mantıklı bir biçimde, herhangi bir zorlama olmadan, bir gereklilik olarak. İlk sözü kimin söyleyip soruyu soracağını merak ediyordu.

Bunun Batı Virginialı eski yargıç Senatör Talley olmasına şaşmadı; azınlık grubundan biri, vitrin süslemesi. Norton'un 'meslektaş'larından biri değil.

Saat tam beş elliydi. Talley dönüp başkana baktı, söz izni verilince de adaya döndü.

"Bay Trevayne, sizi öncelikle ilgilendiren şeyin bizlerden alabileceğiniz pratik işbirliğinin derecesi olduğunu anladım. Bunu anlıyorum; geçerliliği olan bir nokta bu... Ancak Birleşik Devletler Senatusunun sadece büyük bir müzakere topluluğu olmayıp kendilerini adanmış insanların topluluğu olduğunu bilmenizi isterim. Benim *kendi* büromun size açık olacağını söylerken bunu hepimiz adına söyledikten hiç kuşkum yok. Batı Virginia'da pek çok devlet dairesi vardır; ben sizin benim büromun sağlayabileceği bilgilerden yararlanacağınızı umarım."

Tanrım, ne kadar da içtenlikle söylüyor bunu, diye düşündü Trevayne. Devlet daireleri!

"Teşekkür ederim, Senatör Talley. Sadece teklifiniz için değil, aynı zamanda bir noktayı aydınlattığınız için. Herkes adına konuştuğunuzu ümit ederim, efendim."

Armbuster gülümseyerek konuşmaya başladı. "Başka türlüünün olacağını düşünmek için bir nedeniniz var mıydı?"

"Kesinlikle hayır."

Californialı, "Ama bugünkü oturumda alt komisyonunuza yarıdım yapılacağı konusunda ortak bir karar alınsa daha güvencede olacaksınız ve adaylığınızı onaylamamızı daha çok isteyeceksiniz sanırım."

"Evet, Senatör."

Armbuster başkana döndü. "Sayın Başkan, bu istekte itiraz edilecek bir şey göremiyorum."

Olmuştu işte. Senatörler birer birer görüşlerini bildirdiler.

Trevayne arkasına yaslanıp hepsini de belleğine kaydedeceğini bildiği iyi seçilmiş sözcüklerle dolu konuşmaları dinledi. Başarmıştı; heyeti karan kendiliklerinden almaya zorlamıştı. Sözlerine sadık kalacakların sayısının pek az olacağı umurunda bile değildi. Önemli olan onlara sözlerini hatırlatabileceği idi.

Webster kendisine tutanağın bir kopyasını vereceğini söylemişti. Bunun bazı bölümlerini basına sızdırmak işten bile değildi.

Gillette oturduğu başkanlık makamından Trevayne'a baktı. Sesi ifadesiz, gözlük camları ardında iri iri görünen gözleri soğuk ve düşmancaydı.

"Adayın dışarı çıkmadan önce söylemek istediği bir şey var mı?"

Andrew de adamın gözlerinin içine baktı. "Evet efendim."

"Kısa olacağını umarım, Sayın Müsteşar. Başkanın isteği üzerine bu heyet bugünkü işini bitirmek arzusundadır ve saat de geç oldu."

"Kısa konuşacağım, Sayın Başkan." Trevayne önündeki yığından bir kağıt çekip kenara ayırdı, senatörlere baktı. Gülümsüyordu, yüzünde bir duygu belirtisi de yoktu.

"Benim bu göreve getirilmemi kabul ya da red etmeden önce

yaptığım bazı ön çalışmaların sonuçlarını bilmenizi isterim, beyler. Eğer onaylanırsam bunlar benim -ve alt komisyonun- yaklaşım temeli olacaktır. Bu bir gizli oturum olduğu için, burada söylediklerimin burada kalacağından eminim... Son birkaç haftayı, Teftiş Dairesinin izniyle aşağıdaki şirketlerin savunma ilişkilerini gözden geçirdim: Lockheed, ITT, General Motor, Ling-Tempco, Litton ve Genesee Sanayi. Bunlardan birinin ya da iki veya üçünün federal hükümetin karar verme sürecinde aşırı bir etkinlik gösterecek biçimde tek tek ya da birleşik olarak harekete geçtikleri inancındayım. Bu en aşırı biçimde yolsuzluktur. Yaptığım araştırmaya dayanarak şimdi bunlardan birinin bu yolsuzluğa kesin olarak karıştığını saptamış bulunmaktayım. Bu suçlamanın ağırlığının bilincindeyim; bunu doğrulamak kararımdayım ve bunu yapana kadar da bu şirketin adını vermeyeceğim. Sözlerim bu kadar, beyler."

Odada çıt çıkmıyordu. Herkes Andrew Trevayne'a bakıyor, kimse konuşmuyor, kimse kıpırdamıyordu.

9

Trevayne taksiden otelin önünde indi. Hava ılık, akşam rüzgarı hafifti. Washington eylülü. Saat dokuzbuçukta geliyordu ve karnı zil çalmaktaydı. Phyllis yemeği odalarına getireceğini söylemişti. Alışverişten yorgun düşmüştü ve tek istediği sakın bir yemektir. Sakın bir yemek, koridorda yirmi dört saat nöbet tutan -Beyaz Saray'ın efriyesiyle- iki koruyucu ile. Lanet bir otel koridorunda.

Trevayne döner kapıya doğru ilerlerken ana girişi* önünde bekleyen bir şoför yanına geldi.

"Bay Trevayne?"

"Evet?"

"Şuraya bakar mıydınız, efendim?" Adam, resmi olduğu belli olan kaldırım kenarındaki siyah Ford arabayı gösterdi. Trevayne arabanın yanına gidince Senatör Gillette'm arka koltukta oturmakta oldu-

ğunu gördü. Cam, elektronik olarak açıldı, yaşlı adam öne eğildi.

"Birkaç dakikanız var mı, Sayın Müsteşar? Laurence bizi şöyle bir dolaştırırsın."

"Elbette." Trevayne adamın yanına oturdu.

"Herkes Washington'un en iyi mevsiminin ilkbahar olduğunu sanır," dedi. Gillette araba hareket edince. "Bence hiç de öyle değil. Ben sonbaharı severim. Ama ben hep aksiyimdir zaten."

"Hiçbiri değil. Belki ben de sizin gibiyim. Benim için en iyi aylar eylül ve ekimdir. Özellikle de New England'da."

"Herkes öyle diyor. Bütün şairleriniz... Renklerden olacak herhalde."

"Herhalde." Trevayne politikacıya baktı, ne demek istediği yüzünden okunuyordu.

"Ama ben sizi New England sonbaharından söz etmek için çağırmadım, değil mi?"

"Sanmıyorum."

"Elbette onun için değildi... Eh, onaylandınız artık. Memnun musunuz?"

"Doğal olarak."

"Çok iyi. "Senatör camdan dışarı baktı. "İnsan trafiğin hafifleyeceğini bekliyor, ama nerede? Lanet turistler; sokak ışıklarını söndürmekler. Bütün ışıkları." Gillette Trevayne'a döndü. "Washington'da bulunduğum bunca yıl içinde bu kadar tahammülsüz bir kibirlilik taktiği görmemiştim... Belki de pek iyi bir ünü olmayan Joe McCarthy'den çok daha yumuşaktınız ama varmak istediğiniz hedefler en az onunkiler kadar lanedenmesi gereken şeylerdi."

"Sizinle aynı kanıda değilim."

"Öyle mi?... Eh, taktik *değilse*, güdüseldi. Bu daha da tehlikeli. Buna inansaydım heyeti yeniden toplar ve sizi reddettirmek için elimden geleni yapardım."

"O zaman duygularınızı bu öğleden sonra belirtseydiniz."

"Ne? Ve size istediğinizi kurdalalara sarıp da teslim etmek için mi? Sayın Müsteşar, siz yaşlı Yargıç Talley ile konuşmuyorsunuz."

Hayır, efendim! Ben sizin yolunuzu tuttum. Herkese size karşı bir haçlı seferine katılmak üzere fırsat tanıdım. Bunun başka seçeneği yok ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz."

"Yarın neden bir başka seçenek olsun öyleyse? Yani yeniden toplanıp onayınızı geri alırsanız."

"Çünkü yaşamınızın her haftasını didik didik etmek için on sekiz saatim olacak, genç adam. Didik didik edip bir kısmını yeniden birleştirmek için. İşim bittiğinde Adalet Bakanlığı soruşturma listesinde olurdunuz."

Camdan dışarı bakma sırası Trevayne'a gelmişti. Başkan söylemişti, bu işlerin kentiydi burası. Suçlamalar hep birince sayfada, tekipler otuzuncu sayfada ve özür dilemeler de kırk sekizinci sayfada, ucuz mal ilanları arasında çıkardı.

Bu kent böyleydi, bu kentte işler böyleydi.

Ama Trevayne'ın kente ihtiyacı yoktu ve bunu bildirmenin zamanı gelmişti artık.

"O zaman neden bildiğiniz gibi yapmıyorsunuz, efendim." Bir soru değildi bu.

"Çünkü Frank Baldwin'e telefon ettim... Ve bu kibirliliğe neden engel olmuyorsunuz? Bu size hiç yakışmıyor, efendim."

Baldwin'in adının ortaya çıkması Trevayne'ı şaşırtmıştı. "Baldwin ne dedi?" diye sordu.

"Sizi bir kışkırtan olmasa imiş öyle davranmayacağınızı söyledi. Çok kışkırtılmış olmalıymışsınız. Sizi on yıldır tanıdığını ve yanılmasının olanaksız olduğunu söyledi."

"Anlıyorum." Trevayne cebinden paketini çıkartıp bir sigara yaktı. "Siz de bunu kabul ettiniz, öyle mi?"

"Frank Baldwin bana bütün astronotların eşcinsel olduklarını söyleseydi, ona da inanırdım... Sizden öğrenmek istediğim şu: ne oldu?"

"Hiç. Hiçbir şey."

"O heyetteki senatörlerin sizin suçlama imalarınıza karşılık maaşlı itirazlarında bulunmaya zorlamanızın bir nedeni olmalı. Yaptığınız bu çünkü! Onaylama süreci ile alay ettiniz.... Ve ben de bundan hiç memnun kalmadım, efendim."

"Sizler böyle üstünlük taslayan havalara girdiğinizde sözünüzün sonuna hep bir 'efendim' mi yerleştirirsiniz."

" 'Efendim' sözcüğünü söylemenin çeşidi yolları vardır. Sayın Müsteşar."

"Sizin de bunda usta olduğunuzda hiç kuşkusuz yok, Sayın Başkan."

"Frank Baldwin haklı mıydı?... Gerçekten kışkırtılmış mıydınız? Ve kim tarafından?"

Trevayne sigarasını küllüğün kenarına vurdu. "Bir kışkırtma olduğunu düşünelim, ne yapardınız bu konuda?"

"Önce bunun bir kışkırtma mı yoksa boyutlarından büyük gösterilen bir olay mı olduğuna bakardım. Kışkırtma varsa, bundan sorumlu olanları odama çağırır ve Washington'u kendilerine dar ederdim... Bu alt komisyon kimsenin oyuncağı değildir."

"Dediklerinizi yapacakmış gibi konuşuyorsunuz."

"Öyle, efendim. Bu işin başlama zamanı geldi de, geçti bile. Eğer bir müdahale olmuşsa, etkileme çabası olmuşsa bunu en sert önlemlerle durdurmak isterim."

"Bu öğleden sonra bu yapıldı sanırım."

"Yani orada size yasal olmayan yollardan yaklaştırmaya çalışan senatörler mi vardı diyorsunuz?"

"Bunu bilemem."

"Ne söylemek istiyorsunuz o halde?"

"Bir kışkırtma vardı, bu kadarını kabul edebilirim. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum. Ama devam edecek olursa bunu öğreneceğim. Ve yine bunu ortalığa yayma olanağım var. Ya da tümüyle durdurma."

"Bir uygunsuzluk varsa bunu rapor etmek görevinizdir."

"Kime?"

"Yetkili mercilere; bir sürü makam var bunun için."

"Belki de bunu yaptım bile."

"O zaman heyete bildirmek zorunuz vardı."

"Sayın Başkan, bu günkü soruşturma danışıklı dövüştü. O insanlardan çoğu, ekonomileri büyük bir ölçüde hükümet kuruluşlarına ve ihalelerine dayanan eyaletlerin temsilcileriydi."

"Hepimizi suçlu buluyorsunuz demek!"

"Ben kimseyi yargımadım. Ben bu durum altında uygun görülen önlemleri alıyorum sadece. Bu insanların beni rahatsız etmemelerini sağlayacak önlemler."

"Haksızsınız, yanlış yorumluyorsunuz." Gillette arabanın köşeyi dönüp Trevayne'm oteline yaklaşmakta olduğunu gördü. Öne doğru eğildi. "Kenara çek, Laurence. Sadece bir iki dakika... Trevayne, yargılarında haksız buluyorum seni. Üstünkörü gözlemlerde bulunup yanlış sonuçlar çıkarıyorsun. Ateşli suçlamalarda bulunuyorsun ve bunları haklı kılacak nedenleri söylemeyi reddediyorsun. En kötüsü de, önemli ve anladığım kadarıyla olağandışı bilgilere sahipsin ve Senato'ya ne söylenmesi gerektiği konusunda kendini tek yetkili olarak görüyorsun. Bana sorarsan, Frank Baldwin ve komisyonu seni aday göstermekle büyük bir hata işlediler, Başkan da onların sözünü dinlemekle büyük bir yanlışlık yaptı... Yarın sabah heyeti toplayıp makamımın bütün yetkilerini kullanarak size verilen görevi geri alırdım. Bu kibirliğinizi halkın çıkarları ile hiç uyumlu değil. Yarın yanıt verme fırsatını bulursunuz artık, iyi geceler, efendim."

Trevayne kapıyı açıp kaldırıma indi. Kapıyı kapatmadan adama döndü. "Bundan sonraki on sekiz saatinizi... neydi o? Ha, tamam. Yaşamımı didik didik etmekle harcayacaktınız."

"Zamanımı harcamaya niyetim yok, Sayın Müsteşar. Siz buna değmezsiniz. Budalanın birisiniz siz." Gillette uzanıp bir düğmeye bastı. Trevayne kapıyı kapatırken cam da kapandı.

"Tebrikler, sevgilim!" Phyllis kucağındaki dergileri yere atarak ayağa fırladı. "Saat yedi haberlerinde duydum." *

Trevayne kapıyı kapattı, karısının açık kollarına yürüyüp hafifçe dudaklarından öptü. "Ama hemen koşup ev tutmaya kalkışma. Daha bitmedi."

"Ne diyorsun sen? Yerel bir programı kestiler haberi vermek için. Öyle gururlandım ki. Özel bir haber dediler."

"Bir flaş haberim daha var. Yarın gece de aynı şeyi yapabilirler. Görev yarın geri alınabilir."

"Ne?"

"Az önce oturumun sayın başkanı ile otelin çevresinde dönüp duruyordum. Walter'e haber yolladım. Onunla konuşmam gerek."

"Tann aşkına ne diyorsun sen?"

Trevayne telefonu açmıştı bile. Karısına konuşması bitene kadar sorularını saklamasını işaret etti. Phyllis buna alışkındı; pencereye gidip kent ışıklarını seyretmeye başladı. Trevayne önce Madison'un karısıyla konuştu. Akşam kadının söylediklerinden memnun kalmamıştı -Bayan Madison akşamın saat yedisinden sonra pek güvenilir bir insan değildi. Onun ardından La Guardia Havaalanı'nı açtı ve Washington ring seferini yapan uçak şirketini istedi.

"Bir saata kadar aramazsa yine evine açarım," diyerek kapattı telefonu. "Uçağı saat onda falan iniyormuş."

"Ne oldu?" Phyllis kocasının hem öfkeli hem de şaşkın olduğunu görüyordu. Ve şaşkınlığına pek alışkın değildi.

"Beni şaşırttı. Hem de yanlış nedenlerle. Benim kibirliliğimin kamu yaran ile uyumlu olmadığını söyledi. Ve de budala olduğumu."

"Kim dedi bunu?"

"Gillette." Trevayne ceketini çıkartıp bir koltuğa fırlattı. "Kendi görüş açısından haklıdır herhalde. Ama diğer yandan, ben de **benim** haklı olduğumu çok iyi biliyorum. Kongrenin en saygın insanı olabilir, herhalde öyledir de, ama bu ötekilerinin garantisi olamaz ki. Olmasını ister belki, ama bu ötekilerinin garantisi olamaz ki. Olmasını ister belki, ama istemekle gerçek aynı şey değildir."

Phyllis kocasını anlıyordu. O öğleden sonra ne yapmak istediğini anlatmıştı kendisine. En azından amaçlarını söylemişti. "Arabada ki adam o muydu?"

"Evet. Senatonun saygıdeğer Gillette'i. Yann heyeti toplayıp görevi geri aldıracağını söyledi."

"Bunu yapabilir mi? Yani bir kere seni onayladıktan sonra?"

"Yapabilir sanırım. Bir şey uydurur nasd olsa."

"Ama sen onlan seninle çalışmaya razı ettin, değil mi?"

"Bir bakıma ettim sayılır. En azından tutanaklara öyle geçti."

Webster tutanak kopyasını yann bana verecekti. Ama konu o değil."

"Bu Gillette senin ne yapmak istediğini anladı mı?"

"Hepsi anladılar!" diye güldü Trevayne. "Çoğu dillerini yutmuş gibi oldu karşımda... Buna pek sevineceklerdir! Benim bilgi vermekten kaçınmış olmam bile yeterli onlar için."

"Ne yapacaksın şimdi?"

"Önce Danforth'daki işime geri dönüp dönemeyeceğimi araştıracağım. Çok geç kalmış olabilirim, ama denemeye değer: işi seviyordum. Walter daha iyisini bilir ya... Sonra da öteki önemli nokta: Adelet Bakanlığından bir celp almadan yarın öğleden sonra ne kadar ileri gidebilirim?"

"Andy, onlara neler olduğunu anlatmalısın bence."

"Bunu yapamam."

"Sen bu konuda benden daha duyarlı davranıyorsun. Sana kaç kere söyleyeceğim; utanmıyorum ben. Hiçbir şey *olmadı!*"

"Çirkin bir şeydi ama."

"Evet, çirkindi. Ve her gün çirkin şeyler oluyor çevremizde. Sen beni koruduğunu sanıyorsun ama ben böyle korunma istemiyorum." Phyllis dergilerini bıraktığı masaya yürüdü. "Benim için en iyi korunmanın tüm olup biteni gazete manşederine geçirmek olacağını düşündün mü hiç?"

"Düşündüm ve bunu kafamdan silip attım. Bu yaklaşım insanlarda bazı fikirler oluşturur.... adam kaçırma gibi."

Phyllis konuyu daha fazla sürdürmenin anlamı olmadığını biliyordu. Kocasını bunu konuşmak istemiyordu. "Pekala," dedi. Yann hep sine cehenneme kadar yollar olduğunu söyle."

Trevayne karısının yüzünden kırıldığını görüyor ve mantıksız bir şekilde bundan kendini suçladığını biliyordu. Yanına gidip kollan arasına aldı. "Zaten Washington'u pek sevmiyorduk ikimiz de. Son burada yaşadığımızda haftasonlarını nasıl iple çektiğimizi unuttun mu? Barnegat'a gitmek için mazeret üstüne mazeret uydururduk."

"Tadı bir adamsın, Andrew. Sana yeni bir yelkenli almamı hatırlat bana, olmaz mı?" Aralarında eski bir şakacaydı bu. Yıllar önce şirket yaşam savaşı verirken Trevayne bir gün ancak gidip fiyatına bak-

madan bir yelkenli alabildiği zaman kendini başarılı hissedeceğini söylemişti.

Trevayne karısına bıraktı. "Ben yemek ısmarlayacağım." Oda servisi mönüsünün durduğu sehpaıa yürüdü.

"Walter'le neden konuşmak istiyorsun? O ne yapabilir ki?"

"Onun fikir ile durum değerlendirmesi arasındaki yasal tanımları anlatmasını isteyeceğim. Birincisi bana kızmak için hak verir, ikincisi ise Adalet Bakanlığını davet eder."

"Kızmış olman bu kadar önemli mi?"

Trevayne mönüye bakıyordu ama aklı karısının sorusundaydı. "Evet, sanırım öyle," dedi. "Tatmin olmak için değil; buna ihtiyacıım yok aslında. Ama hepsi de kendilerini o kadar kutsal olarak görüyorlar ki. O alt komisyonun başkanlığına getirtilecek kişinin elde edebileceği tüm desteğe ihtiyacı olacak. Onları şimdi biraz sarsarsam, belki gelecek adayın işi kolaylaşır."

"Çok iyilikçisin, Andy."

Trevayne gülümseyerek mönüyü alıp telefona gitti. "Tümüyle değil. O kendini beğenmiş orospu çocuklarının kıvrırmalarını görmek hoşuma gidecek; hele bir kaç tanesinin... Savunma endeksinden bazı rakamlar ve yüzdeler aldım. Yarın yapacağım en kötü şey bunları okumak olacak. Tüm *sekiz eyaletin* rakamları."

Phyllis güldü. "Korkunç bir şey. Andy, felaket bu."

"Pek kötü sayılmaz. Başka hiçbir şey söyleyemesem bile bu yeter... Aman bırak şimdi bunları, yorgunum ve açlıktan ölüyorum. Daha fazla düşünmek de işlemin. Walter'i bulana kadar da bir şey yapamam."

"Sakinleş biraz. Bir şeyler ye, biraz uyu. Bitkin bir görünüşün var."

"Savaştan dönen yorgun savaşçılardan söz ederken..."

"Ki biz onlardan değiliz."

"... sen de çok güzel görünüyorsun."

"Yemeğini ısmarla... İstersen bir şişe de kırmızı şarap söyle."

"Öyle bir niyetim vardı; bana bir yelkenli borçlusun."

Kocasını telefonu açıp yemeğini ısmarlarken Phyllis gülümsedi. Yatak odasına gidip geceliğini giydi. Kocasının yemeğini yiyeceğini, şa-

rabı birlikte içeceklerini, sonra da sevişeceklerini biliyordu.
Ve bunu çok istiyordu.

Yataktayddar. Trevayne kolunu karısının omzuna atmış, kadın da başını göğsüne dayamıştı. Her ikisi de şarabın ve sevişmenin ılık etkisi içindeydiler.

Trevayne kolunu yavaşça çekip sigara paketine uzandı.

"Uyumuyorum," dedi Phyllis.

"Uyumaksın, filmlerde öyledir. Sigara ister misin?"

"Hayır.... saat on biri çeyrek geçiyor." Phyllis doğrulup arkasına yaslandı, örtüyü çıplak vücudu üzerine çekerken saate baktı. "Walter'i bir daha arayacak mısın?"

"Biraz daha geçsin. Uçaklardaki gecikmeler ve taksi ktlılığı ile eve varamamıştır daha. Bu saatte Ellen Madison'la konuşmak istemem doğrusu."

"ok kederli bir kadın, ona acıyorum aslında."

"Yine de konuşmak istemiyorum. Walter, terminale bıraktığım mesajı da almadı akba."

Phyllis kocasının omzuna dokundu, sonra ağır ağır kolunu okşadı. Bu bilinçsiz ama anlamlı bir sahiplik belirtisiydi. "Andy, Başkanla konuşacak mısın?"

"Hayır. Ben sözümü tuttum. Pes etmedim. Ve sanırım şimdi kendisine koşmamdan hoşlanmayacaktır. Bu iş bitince kendisinden kaygılı bir telefon alacağım kuşkusuz. Yarın kendisinden söz etmeyeceğime göre belki de kahvaltıda."

"Buna minnettar olmalı. Olması gerekir. Tanrım, bir düşün hele! Sevdiğin bir işi kaybediyor olabilirsin; sana hakarefeediliyor; o kadar zamanın boşa..."

"O kadar da acınacak durumda değilim," diye kocası sözünü kesti. "Uyarılmışım. Hem de nasıl uyarılmışım!"

Telefon aldı. Trevayne açtı. "Alo?"

"Bay Trevayne?"

"Evet."

"Telefonlarınız için 'rahatsız edilmesin' tabelası asılı olduğunu biliyorum, ama mesajlar birikiyordu, ben de...."

"Ne? Ne rahatsız etmeyini? Ben böyle bir talimat vermedim kimseye! Phyllis?"

"Elbette ki hayır," diye karısı başını salladı.

"Burada öyle kayıtlı ama efendim."

"Yanlışlık olmuş öyleyse!" Trevayne yataktan çıktı. "Mesajlar nerede?"

"Rahatsız edilmeme talimatı saat dokuz otuzbeşte verilmiş, efendim."

"Bana bak! Biz böyle bir şey istemedik! Sana mesajları sordum!"

Santral memuru bir an durakladı; ne yaptığını bilmeyen müşterilerin hakarederini kabul edemezdi. "Diyorum ki, efendim, ille de sizinle görüşmek isteyen bir Bay Madison var telefonda. Çok acil olduğunu söylüyor."

"Lütfen hemen bağlayın... Alo, Walter? Kusura bakma, santralde bir aksilik...."

"Andy, korkunç bir şey bu! Konuşmak isteyeceğini biliyordum; o yüzden ıssarar ettim.,"

"Ne?"

"Feci bir şey. Fecaat!"

"Sen nereden biliyorsun? Kimden duydun?"

"Duymak mı? Haberlerde başka bir şey yok ki. Televizyon, radyo..."

Trevayne bir an bekledikten sonra konuştu. Sesi sakindi.

"Walter, neden söz ediyorsun sen?"

"Senatör. Gillette. İki saat önce kazada öldü. Fairfax köprüsünün üstünden aşağı uçmuş... Ya sen neden söz ediyordun?"

10

Kazanın oluşu gerçek denilecek kadar garipti. Hastanede yatan şoför Laurence Miller, Gillette'i kentten Senato'ya götürdüğünü anlatmıştı. Otelden ve Trevayne'dan söz edilmemişti. Orada Senatör ken-

dışına ikinci kattaki odasına çıkıp unuttuğu çantayı almasını söylemişti. Miller çantayı aldıktan sonra Potomac Nehri'nden geçip Virginia'ya girmişler, Senatör Fairfax 'taki evine arka yoldan gitmek için ısrar etmişti. Şoför arka yolda onarım olduğu ve sokak ışıkların yanmadığı için itiraz edecek olmuştaki da yaşlı adam ısrar etmişti. Laurence Miller onun bu ısrarının nedenini bilmiyordu.

Gillette'in arazisi Virginia ormanlarının arasında, Potomac nehri- nin küçük kollarından birinin üzerindeydi. Nehri geçen kısa madeni köprü hemen evin kapısının önündeydi. Senatörün arabası köprü- nün tam ortasına varmıştı ki, karşıdan uzun farlan yanarak- tan son hızla gelen bir otomobil görüldü. Gillette'in şoförü bir çarpışmayı önlemek için daracık köprüde parmaklığı mümkün olduğu kadar yanaşmaktan başka bir şey yapamazdı. Gelen araba birden savrulunca şoförün gazı kökleyip kayan arabanın kenannda açılan boşluktan geçmeye çalış- maktan başka bir yapacağı kalmamıştı. Laurence Miller manevrayı başarmış, tahta kaplı yola çıkınca da hemen dik yokuşa tırmanınca frene basmıştı. Gelen araba ise kısa ve dik yokuştan aşağı yanyana kaymaya başlamıştı. Gillette sağ tarafa savrulmuş, başını madeni kapı çerçevesine öyle bir şiddede çarpmıştı ki, doktor ölümün ani oldu- ğunu söylemişti.

İkinci otomobil hızla köprüye girmiş ve olay yerinden uzak- laşmıştı. Şoför gözleri ışıktan köreldiği için ve o anda kurtulmaya çalıştığından arabaya dikkat etmemişti.

' Kazanın 9:55'te olduğu saptanmıştı.

Andrew otel odasında gazeteden okuyordu kaza haberini. Birkaç kere arka arkaya okuyarak bir değişiklik, gece haberlerde duyduklann- dan bir farklılık olup olmadığını araştırıyordu.

Hiçbir tutarsızlık yoktu. Senatoya gidiş ve unutulmuş evrak çan- tası dışında.

*

Gözleri hep kazanın olduğu tahmin edilen saate kayıyordu: 9:55.

Birisinin kim?- otel telefonuna 'rahatsız edilmesin' tabelasını koymasından yirmi dakika sonra.

Neden yapılmış bu? Hangi amaçla?

Kazayı duymamasını sağlama bağlamak için yapılmış olamazdı.

O ya da Phyllis radyoyu ya da televizyonu açmış olabilirlerdi; ki genellikle radyoyu açardı.

Neden o halde?

Kendisinin 9:35'ten Madison'la konuştuğu 11:15'e kadar devre dışı kalmasını kim isteyebilirdi. Hemen hemen iki saat.

Eğer otel santralinde bir yanlışlık olmadıysa; ki, bu da olasıydı.

Ama Trevayne bir an bile inanmıyordu buna.

Yatak odasından çıkan Phyllis, "Hâlâ inanamıyorum," dedi. "Korkunç bir şey! Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Webster'i arayıp konuştuklarımızı anlatmam gerek sanırım. Beni nasıl reddetmek istediğini falan."

"Hayır! Neden?"

"Çünkü aramızda böyle bir konuşma oldu. Ayrıca, Gillette başkalarına bunu söylemiş olabilir. Böyle bir konuşmayı, ilk kendim söylemeden, başkasının söylemesi üzerine doğrulamak zorunda kalmayı istemem."

"Bence biraz beklemelisin.... Böyle çarmıha gerilmeyi hak etmedin sen. Haklı olduğuna inanıyorsun; daha dün gece söyledin."

Trevayne kahvesini yudumlayarak karısını yanıtlamadan bir iki saniye zaman kazandı. Kuşklarını onun farketmesini istemiyordu. Phyllis olayı 'korkunç' olarak nitelemiş ama bir kaza olduğuna inanmıştı. Başka bir şey düşünmesine gerek yoktu. Kendisi bunun böyle kalmasını istiyordu.

"Webster de senin gibi düşünüyor olabilir, hatta Başkan da. Ama ben yine de onların bunu benden duymalarını isterim."

Birleşik Devletler Başkanı gerçekten de Phyllis Trevayne gibi düşünüyordu. Webster'e, konu başka çevrelerce ortaya atmadıkça Trevayne'm öne çıkmamasını ve o zaman bile Beyaz Saray'la ilişki kurmadan Gillette ile konuştuklarını üstü kapalı geçmesi talimatını verdi.

Webster Trevayne'a Büyükelçi Hill'in Gülette'in kendisini sınamakta olduğu kanısında olduğunu ilettili. Koca Billy yıllardır tanırdı onu, özel bir taktiğiydi bu. Hill Gülette'in komisyonu yeniden topladı.

yacağından hiç de emin değildi. Adayını biraz 'zorlayacak' ve Trevaayne gerilemediği takdirde de komisyon başkanlığını yürürlüğe koyacaktı.

Epey karmaşık bir mantıktı bu.

Ve Trevaayne da buna bir an bile inanmamıştı.

Phyllis Smithsonian Müzesindeki NASA sergisine gitmek üzere Beyaz Saray korumacıları ile otelden ayrıldı. Aslında kocasının sürekli olarak telefon konuşmaları yapacağını ve bu durumlarda yalnız kalmayı yeğlediğini bilirdi.

Trevaayne düşünu yaptı, giyindi, dördüncü fincan kahvesini içti. Saat onbuçuğa geliyordu ve Walter Madison'a öğleden önce telefon etmeye söz vermişti. Ona ne diyeceğini bilemiyordu. Arabayla otelin çevresinde dolaşmalarını anlatacaktı. Onbir saat önceki o gerilimli konuşmalarında bunu söyleyecekti ama her şey o kadar karışık, avukatı açıklaması olmayan bir telaş içindeydi ki, zaten karışık olan durumu daha da kaşıtırmamayı düşünmüştü. Madison'un o telaşını anlıyordu: Senato'da geçirilen o sıkıntılı öğleden sonrası, ayık tutamadığı karısına dönmek ve sonra da ormandaki bir köprüdeki kaza haberi. Parlak ve usta Manhattan avukatlarının bile katlanabilecekleri bir baskı noktası vardı.

Öğle üzerine kadar bekleyecekti onu aramak için; o zamana kadar herkes kafasını toplamış olurdu.

Oda "kapısı" vuruldu. Trevaayne saatine baktı. Oda servisi gelmiş olmalıydı.

Kapıyı açınca karşısında göğsünde üç sıra şerit olan bir binbaşı gördü.

"Bay Trevaayne?"

"Evet?"

"Savunma Bakanlığından Binbaşı Paul Bonnes Size haber verilmiştir sanırım, sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Trevaayne de refleks bir harekede binbaşının uzattığı eli sıktı.

"Hayır, binbaşım, haber falan verilmedi."

"Oo... Berbat bir başlangıç öyleyse. Ben sizin sağ kolunuzum, en azından büronuz ve kadronuz belirlenene kadar."

"Öyle mi? Buyrun. Ben işe başladığımın farkında değildim."

Bonner emretmeye alışkın bir insanın güveniyle girdi içeri. Kırk

yaşlarında vardı; kısa saçlı, açık havada dolaşan insanlar gibi yanık tenli.

"İşe başladınız elbette. Sizin her istediğinizi sağlamak benim görevim. Böyle emir aldım." Adam şapkasını bir yana atıp gülümsedi. "Mudu bir evliliğiniz olduğunu, hatta daha da ötesi, karınızın burada olduğunu biliyorum... Böylece bir konu adatılmış oldu. Sonra Krezüs kadar zenginsiz, sizi Potomac'ta yat gezintisine davet yararsız, çünkü belki de nehrin sahibi sizsiniz... Sonra Devlet kardosunda çalıştınız, sizi başkent dedikodulanyla tavluyamadım.... Ne kaldı geriye? Ben içerim, sizin de içtiğinizi tahmin ederim. Siz yelken kullanırsınız, ben kullanmaya çalışırım... Size bir büro bulalım ve kadroyu oluşturmaya başlayalım."

"Binbaşım, başımı döndürdünüz." Trevayne kapıyı kapatıp adama yaklaştı.

"Güzel. Hedefin üstündeyim o halde."

"Yazmadığım biyografimi okumuş gibisiniz."

"Siz yazmadınız. 'Büyük Amca' yazdı. Okuduğuma da bahse girebilirsiniz. Çok öncelikli bir malzemesiniz."

"Sözlerinizden bunu pek onaylamadığınız çıkıyor, haklı mıyım?"

Bonner'in gülümsemesi kısacık bir an için silindi. "Haklı olabilirsiniz Bay Trevayne. Ama benim bunu söylemem doğru olmaz. Hikayenin sadece bir yanını duydum çünkü."

"Anlıyorum." Trevayne kahvaltı masasına bakıp kahveyi işaret etti.

"Teşekkür ederim, ama içmek için çok erken."

"Kahve güzel ama."

Bonner, Trevayne'm doldurduğu fincanı aldı. Süt ve şeker koymamıştı.

"Bu sert yaklaşımın nedeni nedir, binbaşım?"

"Kişisel bir şey değil. Görevi istememiştim, hepsi bu."

"Neden? Görevinizin ne olduğunu bilmiyorum; bunu hâlâ da anlamış değilim. Bir yerlere gitmekten alıkonulduğunuz bir savaş durumu falan mı var yoksa?"

"Ben televizyonda eğlence programı değilim."

"Ben de değilim."

"Bir kere daha özür dilerim."

"Nedeni her neyse, öfkeden padıyor gibisiniz."

"Özür dilerim. Üçüncü kere." Bonner kahvesini alıp bir koltuğa oturdu. "Bay Trevayne, iki gün önce bana dosyanızı verip size bağlandığımı söylediler. Ayrıca sizin önemli kişi olduğunuz belirtildi, sizin için yapabileceğim *her şeyi* yapacaktım... Sonra dün bir haber duyuldu. Bizi, hem de iri iri çivilerle, çarmıha germeye hazırlanıyormuşsunuz. Ben bu gibi durumlarda pek başarılı bir aracı değilim."

"Benim kimseyi çarmıha germeye niyetim yok."

"O zaman işim kolaylaştı demek. Sizin bir kaçığa pek benzemediğinizi de söylemek isterim. Kaçıkmiş gibi de konuşmuyorsunuz."

"Teşekkür ederim. Aynı şeyi sizin için pek söyleyemeyeceğim."

Bonner eskisinden daha rahat bir gülümsemeyle, "Özür dilerim," dedi. "Dört mü oldu beş mi?"

"Sayısını ben de kaçırdım."

"Doğrusunu isterseniz, küçük konuşmamı prova etmiştim. Size beni şikayet edecek bir fırsat vermek istiyordum. Böylece görevden alınacaktım."

"Bu hâlâ mümkün. Bu 'çarmıha germek' de ne oluyor?"

"Kısacası, siz şiddetli asker aleyhtarlarınızdan birisiniz. Pentagon'un çalışma biçimini onaylamıyorsunuz; laf aramızda, Pentagon da bunu onaylamıyor ya. Savunma'nım, gereğinden trilyonlarca fazla harcamaya yaptığına inanıyorsunuz; Savunma da buna inanıyor. Ve bütün bunları alt komisyonda açıklayacaksınız ve kelleler yuvarlanmaya başlayacak. Bunlar doğru değil mi, Bay Trevayne?"

"Belki. Ancak bu tür genellemelerde olduğu gibi, pek doğru olmayan suçlamalarda da bulunuyorsunuz." Trevayne bir gece önce Gillette'in de kendisine aşağı yukarı aynı şeyleri söylediğini düşünerek durakladı. Sentörün sözünü tekrarladı: "Bunların haklı olduğunu sanmıyorum."

"Eğer öyleyse, rahadadım artık. Bay Trevayne...."

"Binbaşı," diye adamın sözünü kesti Trevayne. "Sizin rahatlatmanız umurumda bile değil. Eğer burada kalacaksanız bunu baştan anlatalım. Tamam mı?"

Paul Bonner ceketinin cebinden çıkardığı zarftaki üç sayfayı Tre-
vayne'a uzattı. Birinci sayfada gezilebilecek kamu binalarının listesi
vardı. Liste bir emlakçının broşürünü andırıyordu. İkinci sayfada An-
drew'un iki hafta önce -Plaza'daki o korkunç olaydan önce- Frank Bald-
win'e verdiği adların bir fotokopisi. Bunlar, Andy'nin kadrosunun
önemli mevkilerinde görmek istediği kadın ve erkeklerdi. On bir kişi;
dört avukat, üç muhasebeci, biri asker biri sivil iki mühendis ve iki
sekreter. Bu on bir kişinin beşinin adları yanına garip işaretler yapıl-
mıştı. Üçüncü sayfada da Trevayne'ın hiç tanımadığı insanların adları
vardı. Her birinin yanına tek sözcükle daha önce hükümette hangi gö-
revlerde bulundukları yazılıydı. Trevayne, Binbaşı Bonner'e baktı.

"Nedir bu?"

"Hangisi?"

Andrew sonuncu sayfayı uzattı. "Bu liste. Ben bu insanlardan
hiçbirini tanımıyorum."

"Onların hepsi yüksek düzey güvenlik isteyen görevlere getirile-
bilecek insanlardır."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bu işaretler de...." Trevayne ken-
di listesinin olduğu ikinci sayfayı gösterdi. "Bunlar bu insanların gü-
venlik soruşturmasını geçemediklerini mi gösteriyor?"

"Hayır. Hepsi temize çıkmışlardır."

"Bu altısı değil ama, öyle mi?"

"Evet."

Andrew ilk iki sayfayı sehpanın üzerine bıraktı. Sonuncu sayfayı
aldı, dikkatle katladı ve sonra ikiye ayırdı. Yırtık kağıdan Bonner'e
uzattı. Binbaşı istemeye istemeye yaklaşmış kağıtları aldı.

"Binbaşı Bonner, ilk işiniz bunu size her kim veriyse götürüp
ona teslim etmektir. Ben kendi adamlarımı kendim tutarım. O garip
işaretleri diğer altı kişinin adlarının yanına koydurtun şimdi."

Bonner konuşacaktı ki, Trevayne sayfaları sehpadan alıp koltuğa
otururken duraksadı. Sonra derin bir soluk alıp söze başladı.

"Bakın Bay Trevayne, işe kimi aldığınıza kimsenin karıştığı
yok. Ama herkesin güvenlik kontrolünden geçmesi gerek. Bu yedek

liste sizin işinizi kolaylaştıracak."

"Hiç kuşku yok." Trevayne birinci sayfadaki daireleri işaretliyordu. "Presidium'un bordrosunda olan kimseyi işe almam... Potomac Towers'deki bu yer; orası apartman değil mi?"

"Evet. Hükümetin kira kontratının bitmesine on dört ay var. Geçen yıl bir mühendislik bürosuna kiralanmıştı ama sonra bütçede kısıntı yapılırca... Epey uzaktır ama, uygun olmayabilir."

"Siz nereyi uygun görüldünüz?"

"Nebraska ya da New York caddelerine yakın bir yer. Herhalde epey gelip gideniniz olacaktır."

"Taksi paralarını öderim."

"Öyle düşünmemiştim. *Sizi* ziyaret edeceklerini tahmin ediyordum."

"Pekala, binbaşım." Trevayne yerinden kalkıp subaya baktı. "Beş yer işaretledim. Bunlara bakıp bana fikrinizi söyleyin." Bonner'in yanına gidip kağıdı uzattı. "Benim bir iki telefon etmem gerek, yatak odasından ederim. Sonra da işe başlarız. Bir kahve daha alın."

Trevayne yatak odasına girip kapıyı kapattı. Madison'u aramak için daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Bundan sonra ya bir sokak kulübesinden ya da resmi telefonlardan birinden arayabilirdi. Saat onbire çeyrek vardı, Madison sakinleşmiş olmalıydı artık.

"Andy, hâlâ heyecanlıyım," dedi avukat çok sakin bir sesle. "Feci şey."

"Sana geri kalanım da anlatmalıyım. O da epey feci."

Olanları dinleyince Walter Madison Trevayne'nin beklediği gibi sersemlemişti.

"Gillette sana ötekilerle konuştuğunu ima etti mi?"

"Hayır, anladığım kadarıyla konuşmamıştı. Yanmsabah soruşturmayı yeniden başlatacağını söyledi."

"Bu kararına direnme olmuş olabilir... Andy bu kaza sence başka bir... şey miydi?"

"Bunu ben de düşündüm ama mantıklı bir neden bulamadım. Kaza değilse ve soruşturmayı yeniden başlatacağı için öldürülmüşse, bu *onların* -her kimse bunlar- benim o alt komisyonun başkanlığına getirilmemi istediklerini gösterir. Beni işbaşında işlememelerini an-

lanm, ama başkan olarak kalmamı neden sağlama bağlamak isterler, bunu anlamıyorum işte."

"Ben de bu kadar aşırıya kaçılacağım kabul edemem, Andy. Rüşvet, ikna, hatta güç kullanmak... bunlar olabilir. Ama cinayet, hayır. Raporlardan anladığım kadarıyla bu olanaksızdı. Arabası nehre düşemezdi, parmaklık çok yüksekti. Tepetaklak da olmasına olanak yoktu. Sadece yana kaymış ve adam başını vurmuş... bu bir kazaydı, Andy. Korkunç, ama kaza."

"Bence de öyle."

"Bu konuda kimseyle konuştun mu?"

Trevayne Madison'a Beyaz Saray'da Webster ile konuştuğunu söyleyecekken duraksadı. Walter'e güvensizliğinden değil, Başkan'a olan sorumluluğundan. Webster'den söz etmek Birleşik Devletler Başkanını değilse de, başkanlık makamını işe karıştırmak demektir.

"Hayır, kimseyle konuşmadım. Sadece Phyllis'le."

"Bunu değiştirmek isteyebiliriz, ama şimdilik bana söylemen yeterli. Ben bir iki telefon edeyim, sonra seni ararım."

"Kime telefon edeceksin?"

Walter Madison birkaç saniye yanıt veremeyince iki adam da o anın sıkıntısını yaşadılar.

"Daha bilmiyorum. Düşünecek zamanım olmadı. Dünkü toplantıda bulunanlardan bir ikisine belki. Görevim bu, müvekkilim bir beyanda bulunması gerekip gerekmediğini öğrenmek istiyor falan."

"Tamam. Beni arayacaksın, değil mi?"

"Elbette."

"Akşama doğru olsun. Savunma Bakanlığı'ndan bir binbaşım var artık. Kuruluşa bana yardımcı olacakmış."

"Vay Canına! Hiç vakit kaybetmiyorlar, değil mi? Adı ne?"

"Bonner. Paul galiba."

Madison güldü. Bu, tanıdık birine rasdamanın gülüşüydü ve hiç de hoş değildi. "Paul Bonner, ha? Hiç de kurnaz değilmişler."

"Anlamıyorum. Bunda gülünecek ne var?"

"Bonner Pentagon'un Genç Türklerinden biridir. Güneydoğu Asya'nın o kötü çocuklarından. Birkaç yıl öncesini hatırla. Düşman hat-

lan gerisindeki faaliyetleri için Hindiçini'den sekiz on subay sınırışı edilmişti. Hatırladın mı?

"Evet. soruşturma kapatılmıştı sonra."

"Tamam. Bu Bonner onların başıydı işte."

11

Trevayne ile Bonner saat ikiye kadar büro olarak kullanılabilecek beş bina gezmişlerdi. Bonner tarafsız bir görüntü vermeye çalışıyorsa da, çok dürüsttü. Trevayne onun pek çok bakımdan kendisine benzediğini farketmişti; adamın fikrini saklaması pek güçtü.

Bonner'in gezdikleri yerlerin hepsinin tatmin edici bulunduğu açıkça belli oluyordu. Trevayne'm kent merkezinden epey uzakta olan son iki yeri de görmekte neden ısrarlı olduğunu anlamıyordu. Niçin ötekilerden birini seçmemiştir?

Trevayne ise ilk üç yeri ani karar vermiş görünmemesi için adama saygısından gezmişti. Bonner, Potomac Towers'deki dairenin nehre baktığını belirtmişti. Trevayne de zaten öyle olduğundan emindi ve bu da kararını vermesi için yetmişti.

Bürosu Potomac Towers binasında olacaktı.

Ancak bunun için nehirden başka bir neden bulmalıydı. Pentagonun Genç Türklerinden Binbaşı Paul Bonner'e patronun suya karşı bir saplantısı olduğunu söyletmeyecekti. Birkaç yıl önce harekederiyle Savunma Bakanlığını korkutan adamın açıksözlü gözlemlerinden doğacak alaya fırsat tanıyamazdı.

"Yemek molası vermemizin bir sakıncası yok, değil mi binbaşım?" *

"Kesinlikle hayır. Raporumda yemek yediğimiz görünmezse canıma okurlar zaten. Aslında sizi böyle kapı kapı dolaştırdığım için de epey kızacaklar ya. Doğrusunu islerseniz bu işi bir başkasına bırakacağınızı sanıyordum."

"Kime?"

"Ne bileyim ben? Sizlerin böyle işlere yaptırarak adamlarınız yok mudur? Bina kiralama falan işleri için yani?"

"Kimi zaman vardır. Ama bir büroda uzun süreler oturularak yapılacak bir iş için değil."

"Unutmuştum. Okuduğum raporlarda sizin kendi kendini yetiştirmiş bir milyoner olduğunuz yazılıydı."

"Böylesi daha kolay olduğu için, binbaşım."

Chesapeake House lokantasında Trevayne, Bonner'in içme kapasitesine şaşmıştı. Binbaşı duble viskiler ısmarladı -üç tane yemekten önce, iki tane yemekte, bir de yemek sonrasında.

Ancak Bonner'de hiç de bu kadar içki içmiş bir insan hali yoktu.

Kahvelerini içerken Trevayne sabah boyunca olduğundan daha dostça bir yaklaşımda bulunmaya karar verdi.

"Bonner, bir şey demedim ama böyle nankör bir işi kabul etmeni gerçekten takdir ediyorum. Bu işi neden sevmediğini anlıyorum şimdi."

"Aslında pek önemi yok. Şimdilik. Özür dilerim ama ben sizi kompüterize bir... ukala olarak düşünmüştüm. Hani yükünü tutmuş da, kendisinden başka herkesi değersiz gören o hasta tiplerinden biri."

"Okuduğunuz raporlardan böyle mi çıkıyordu?"

"Evet. Sanırım öyle. Bir iki ay sonra onu size göstermemi hatırlatın bana... eğer hâlâ konuşuyorsak yani." Bonner bir kahkaha atıp içkisini bitirdi." Çılgınca bir şey ama bir tek fotoğrafınız bile yoktu. Güvenlik soruşturması değilse, sivillerin fotoğrafları hiç bulunmaz dosyalarda. Çılgınlık değil de nedir bu? Oysa bizim işte üç dört fotoğraf yoksa o dosyaya bakmam bile. Bir fotoğrafı olanları bile kabul etmem hatta."

Trevayne bir an düşündü. Binbaşı haklıydı. Tek fotoğrafın yeterli olması için bir sürü neden sayılabilirdi.

"Sizin.... askeri faaliyetlerinizi okumuştum," dedi. "Epey büyük bir etki yaratmışsınız."

"Korkarım bu tabu bir konu. Bu konuda konuşamam, yani San Diego'nun batısına gitmiş olduğumu bile kabul edemem."

"Bu da bence çok saçma bir şey."

"Bence de... Hiçbir anlamı olmayan programlanmış birkaç şey söylersem ne çıkar yani? Şimdi bunu ortaya atmanın ne anlamı var?"

Trevayne adama bakınca içtenliği olduğunu gördü. Kendisine ez-

Derletilen yanıtlan dile getirmek istemiyordu; ama yine de tartışmaya hazır olduğu bazı şeyler var gibiydi. Andrew bundan pek emin değildi, ama yine de denemeye değirdi.

"Bir konyak içirim," dedi. "Siz?"

"Ben viskiye devam edeyim."

"Dublemi?"

"Evet."

Yeni içkiler yanlandığında Trevayne gözleminin doğru olduğunu gördü.

"Bu alt komisyon hikayesi nedir, Bâý Trevayne? Neden herkes bu kadar sinirli bu konuda?"

"Bunu daha bu sabah yanıadmız, binbaşım. Savunma, gereğinden fazla 'trilyonlar' harcıyor."

"Bunu anlıyorum, kimsenin bunu tartışacak hali yok. Ama neden biz en üsttekiler? Binlerce kişi var bu işin içinde. Neden asıl hedefler olarak *biz* gösteriliyoruz?"

"Çünkü ihaleleri siz yapıyordunuz. Bu kadar basit."

"Bizim ihalelerimizi kongre komisyonları *onaylar*."

"Bir genelleme yapmak istemiyorum ama bence Kongre genellikle bir rakamı onaylar, sonra da bir ikincisini onaylamak zorunda kalır- ve ikinci rakam birincisinden çok yüksektir."

"Biz ekonomiden sorumlu değiliz."

Trevayne yan dolu konyak kadehini elinde çevirdi. "Siz savaş alanında bu tür bir mantığı kabul eder miydiniz? Haberalma timlerinizin belirli bir yanılma payı olacağını kabul edersiniz sanırım, ama yüzde yüzlük bir yanılmaya da göz yumar mıydınız?"

"Aynı şey değil bu."

"Her ikisi de bilgi, değil mi?"

"İnsan yaşamını para ile eşdeğerde tutamam." *

"Bu yaklaşım görünüşle güzel ama gerçekte uygulanmaz olarak görürüm. Savaş alanında fazla kayıp verdiğinizde böyle düşünmezsiniz."

"Palavra! O bir savaş durumuydu."

"Palavranın büyüğü bu da! Pek çok kimse sizin o durumunuzun gereksiz olduğu düşüncesindeydi."

"O zaman neden bir şey yapmadılar? Şimdi ağlamanın yaran yok."

"Hatırladığım kadıyla bir şeyler yapamaya çalıştılar," dedi Trevayne kadehine bakarak.

"Ve başaramadılar. Çünkü sorunlarını tam olarak göremediler. Stratejileri hiç de profesyonelce değildi."

"Bu çok ilginç bir söz, binbaşım... Kışkırtıcı da."

"Bakın, ben o savaşın, benden çok akıllı kişilerin zaman zaman ortaya attıkları nedenlerle gerekli olduğuna inanıyordum. Bu nedenlerin bir kısmının reddedilmesini, ödenecek bedel yüzünden değiştirilebileceğini de anlıyorum. O insanlar bunun üzerinde durmadılar işte. Bunu vurgulamadılar."

"Beni şaşırtıyorsunuz." Trevayne konyağını bitirdi. "O.... o insanlar bunu nasıl yapabildiler?"

"Görsel-taktik manevralar. Masraf ve coğrafya lojistiğini bile tek tek sayabilirim."

"Lütfen," diye Trevayne gülümseyerek baktı kendisine gülümseyen subaya.

"Görsel: beşer binlik partiler halinde üç partide on beş bin tabut. Devlet işi -çam tahtasından. Maliyet, toplu alım halinde tanesi iki yüz dolar. Coğrafya: New York, Chicago, Los Angeles- Beşinci Cadde, Michigan Caddesi, Sunset Bulvarı. Taktik: tabudan birer kanş arrayla yanyana dizmek, her yüzüncü tabut açık ve içindeki ceset gözler önünde. Mümkünse, parçalanmış. Personel ihtiyacı: tabut başına iki kişi, polisi oyalamak ya da müdahaleyi önlemek için kent başına bin kişilik bir kuvvet. Toplam asker ihtiyacı: otuz üç bin... ve yüz elli ceset... Tümüyle felce uğrayan üç kent. Gerçek ve sembolik iki mil uzunluğunda bir ceset dizisi, tüm ana arterler tıkanmış... Toplam tepki, iğrenme."

"İnanılmaz bir şey bu. Ve bunun yararlı olacağını düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Bir köşede durup geçen bir cenaze arabasını seyreden sivillere rastladınız mı hiç? Benim az önce çizdiğim tablo olaya tanık olan on milyon kişiyle bunu televizyonlardan izleyecek yüz milyon kişinin midelerini bulandıracaktır. Toplu bir cenaze töreni."

"Böyle bir şey yapılamazdı. Engel olunurdu. Polis var, ulusal muhafızlar var..."

"Yine lojistik, Bay Trevayne. Oyalama taktikleri, şaşırtmaca, sessizlik. Bir Pazar ya da Pazartesi sabahı, polis faaliyetlerinin en az olduğu saatlerde personel ve teçhizatın sessizce toplanması. Manevra o kadar iyi planlanırdı ki, her kentte kırk beş dakikadan fazla sürmezdi.... Sadece otuz bin kişi.... Siz Washington yürüyüşünde yarım milyon insanı sokağa dökmüştünüz."

"Tüyle ürpertici bir şey." Trevayne gülümsemedi artık; ayrıca Bonner'in ilk kez 'siz' sözcüğünü kullandığının da farkındaydı Trevayne'in Hindicini konusunda tutumu belliydi ve asker bunu bildiğini anlatmak istemişti.

"Amaç da bu zaten."

"Sadece manevra değil, bunun düşünülmesi de."

"Ben profesyonel bir askerim. Strateji benim isimdir. Ve bunu bir kere tasarlayınca da, karşı önlemleri yaratmak."

"Bunun için bir karşı önlem buldunuz mu?"

"Elbette. Hoş değil ama kaçınılmaz. Hızlı bir misilleme; ani ve tam baskın. Askeri üstünlüğünü göstermek için üstün silahlarla ve güçle karşı koymak. Tüm haber iletişim araçlarının tatil edilmesi. Bir fikrin yerine diğerini koymak. Acele."

"Ve bu arada epey de kan dökmek."

"Kaçınılmaz." Bonner başını kaldırıp gülümsedi. "Bu sadece bir oyun, Bay Trevayne."

"Oynamamayı yeğlerim."

Bonner saatine baktı. "Vay canına! Saat dört olmuş. Son iki adrese de gidelim, Bay Trevayne, aksi halde kapalı bulabiliriz."

Trevayne biraz donmuş bir halde kalktı iskemlesinden. Binbaşı Paul Bonner son birkaç dakikadır kendisine bir şeyler^öylemişti. Washington'da pek çok Paul Bonner olduğu acı gerçeğini. Kendilerine göre haklı olarak otoritelerinin ve etkilerinin yaygınlaşmasına kendilerini adanmış insanlar. Rakipleri *adına* da düşünecek yetenekleri olduğu için onları düşünceleriyle aşmaya muktedir profesyonel askerler. Hoşgörülüler de; sivil karşıtlarının bulanık düşünmelerini hoşgörülle karşılayan insanlar. Bu olası kıyamet çağında kararsızlara yer olmadığını bi-

lerek, kendilerine güvenen insanlar. Ülkenin korunması, vurucu gücünün büyüklüğüne ve etkinliğine bağlıydı. Bonner gibi insanlar için bu hedefin önünde herhangi birinin durması akıl almaz bir şeydi. Bunu hoşgörülle karşılamazlardı.

Ve Binbaşı Bonner'in,. 'Vay canına! Saat dört olmuş,' diye safça bir şey söylemesi de tutarsız görünüyordu. Ve epey de ürkütücü.

Potomac Towers binasının nehir manzarası ile ilişkili olmayan bir seçilme nedeni vardı. Bonner bunu hemen kabul etti. Gezdikleri diğer dairelerin hepsinin beş odası ile bir çalışma odası ve bir de bekleme odası vardı. Towers'de ise ayrıca bir mutfak ve bir çalışma odası. Çalışma odası kesin bir çalışma ya da toplantı yeri olarak, hatta geniş bir deri kanepesiyle bazı geceler yatacak bir yer olarak da kullanılabilirdi. Potomac Towers, hükümet tarafından epey yoğun bir mühendislik programı için kiralanmış ve ona uygun olarak da döşenmişti. Trevayne'in amaçlarına tam olarak uyuyordu. Bonner bu yer arama seferinin bitmiş olmasına sevinerek gerekli istekte bulundu.

iki adam Trevayne'in oteline döndüler.

Trevayne her iki kapısında da hemen hemen her yere park edilebileceğini gösteren işaretler olan askeri araçtan inerken, "Yukarı gelip bir içki içer miydiniz?" diye sordu.

"Teşekkür ederim ama gidip raporumu versem daha doğru olur. Şu anda en az on iki general tuvalete girip çıkıp benim dönmemi dört gözle bekliyorlardır. "Bonner'in yüzü aydınlanmıştı, gözleri gülüyordu. Yarattığı tablo hoşuna gitmişti. Trevayne adamı anlıyordu. Genç Türk içinde bulunduğu durumdan hoşlanıyordu; hiç kuşkusuz kendisinin hoşuna gitmeyen nedenlerle yaratılan bu durumdan şimdi generallere karşı çıkmak için yararlanabilecekti.

Trevayne bu nedenlerin ne olduğunu merak etti.

"Eh, iyi eğlenceler öyleyse. Yarın sabah saat on iyi mi?"

"Çok iyi. Güvenliğe haber vereceğim, o listenizin tümü güvenlik kontrolünden geçirilsin. Bir sorun çıkarsa ben bizzat sizi ararım. Ancak başkalarını da isteyeceksiniz. Ben görüşmeleri düzenlerim."

"Güzel. Teşekkür ederim." Trevayne askeri aracın harekete geçip Washington'un saat beşbuçuk trafiği içine girmesine baktı.

Resepsiyonda Bayan Trevayne'in saat tam beşi on geçte gelen me-sajları aldığını bildirdiler. Asansör memuru elini şapkasına götürerek, "İyi akşamlar, Bay Trevayne," dedi. Dokuzuncu katta asansörlerin önünde oturan birinci koruma görevlisi gülümsedi; kapısının birkaç metre dersinde koridorda ayakta duran ikincisi kendisini tanıdığını gösterir biçimde başını salladı. Trevayne aynalarla dolu bir salondan geçtiği ve görüntüsünün bin kere tekrarlandığı izlenimine kapıldı. Ama kendisi için değil, başkaları için.

, "Selam, Phyl." Trevayne odaya girince karisinin yatak odasında telefonla konuştuğunu duymuştu.

"Şimdi geliyorum."

Trevayne ceketini çıkardı, kravatını gevşetti, bara gidip bir bardak su doldurdu. Phyllis yatak odasından çıkınca Trevayne karısının gülümsemesinin ardında bir kaygı ifadesi farkettiler.

"Kimdi?" diye sordu.

"Lillian." Lillian, High Barnegat'taki aşçı ve kahyalarıydı. "Bir elektrik arızası olmuş, ama kısa zamanda onanılacakmış. Tamirciler az sonra geleceklerini söylemişler."

Her zamanki gibi öpüştülerse de, Trevayne bunun farkında bile olmadı. "Ne arızası?"

"Evin yarı ışığı sönmüş. Kuzey yanı. Lillian radyo susunca fark-etmiş."

"Hemen gelmemiş mi peki?"

"Sanmam. Önemli değil ama, tamirciler yola çıkmışlar:"

"Phyl, yedek jenarötürümüz var bizim. Elektrik kesildiği anda otomatik olarak devreye girer."

"Sevgilim, bizim de bunları bilmemizi bekleyemezsin ya. Tamir edeceklermiş işte... Senin günün nasıl geçti? Sahi, sen nereye gittin bugün?"

Trevayne, Barnegat'ta bir elektrik arızası olmuş olabilir, diye düşünüyordu, ama buna pek olasılık yoktu. Barnegat'ın tüm elektrik sistemi Phyllis'in kardeşi tarafından yapılmıştı. Daha sonra belki onu arayıp bir bakmasını söylerdi.

"Nereye mi gittim? Gece uykusu kaçınca sadece Clausewitz'i okuyan sevimli bir gençle tüm kenti dolaştım."

"Kim?"

"Askerin üstünlüğü... yazan diyelim."

"Pek yararlı bir gün geçirmişsinizdir öyleyse."

"Daha çok 'aydınlatıcı' diyebiliriz. Büro yerinde karar kıldık. Ne-resini tuttuğumuzu bir tahmin et. Nehre bakıyor."

"Bunu nasıl becerdin?"

"Ben bir şey yapmadım. Boştu."

"O zaman bir şey duymadın öyleyse... soruşturma falan hakkında yani?"

"Hayır. Şimdiye kadar yani. Aşağıdan mesajlan aldığını söylediler. Walter aradı mı?"

"Hepsi masanın üstünde. Kusura bakma. Lillian'ın notunu görüncü gerisini unuttum."

Trevayne notlan aldı. Bir kısmı dostlanndan, şöyle böyle tanıdığı kişilerdendi. Madison'dan bir haber yoktu. Ama bir tanesi 'Bay de Spadante' dendi.

"Bu garip işte. De Spadante aramış."

"Adını gördüm ama kim olduğunu çıkaramadım."

"Uçakta karşılaştım. New Haven günlerinden kalan biri. İnşaatçılık yapıyor."

"Seni yemeğe çıkarmak isteyecektir öyleyse. Ne de olsa baş habersin bugünlerde."

"Bu koşullar altında kendisini aramamam daha iyi.... Jansenler de aramışlar. İki yıldır görüşmüyorduk."

"İyi insanlardır. Boşsalar yann ya da Cumartesi yemeği çağırılım."

"Olur. Ben bir duş alıp üstümü değişeceğim. Walter telefon ettiğinde içerdeysem bana haber ver, tamam mı?"

"Peki." Phyllis kocasının buzlu suyundan kalanını içti. Sonra oturup mesajlan aldı. Arayanlardan bazılarını hiç duymamıştı. Trevayne'in iş arkadaşlarıydılar herhalde. Jansenler, Fergusonlar ve Priorların dışında olanlar da hayal meyal hatırlıyordu. Dışişleri Bakanlığı günlerinden kalma eski dosdar.

Duř sesini duyunca Andy'nin iři bitince kendisinin de giyinmesi gerektiğini dũşündũ. Arlington'da bir yemek davetini kabul etmişlerdi. Gũrev gereği, demişti Andy. Fransız Elçiliđi'nde ataşe olan adam Ćekoslovakya'daki toplantılarda kendisine yardımcı olmuştu.

Washington dũnmedolabı başladı, diye dũşündũ Phyllis. Nasıl da nefretederdi bundan.

O sırada telefon Ćaldı. Phyllis arayanın Walter olmasını umuyordu, belki de Andy ile hemen gũrũřmesi gerektiğini sũyler ve Arlington yemeğini iptal ederlerdi.

Ama bu daha da kũtũ olur, diye dũşündũ sonra. Washington'da bũyle acele toplantılar hep kũtũ haber demekti.

"Alo?"

"Bay Andrew Trevayne ile konuşmak istiyordum." Ses biraz hırıltılı ama kibardı.

"ũzũr dilerim ama banyoda şu anda. Kim arıyor?"

"Bayan Trevayne mısınız?"

"Evet"

"Sizinle tanışma şerefine erişemedim; adım De Spadante. Mario de Spadante. Kocanızı pek iyi de olmasa, yıllar ũncesinden tanırım. Dũn uĆakta karşılaşmıştık."

Phyllis, Andy'nin De Spadante'yi aramayacađını sũylediđini hatırladı. "Ćok ũzũr dilerim," dedi. "Programı Ćok aksamıř durumda, Bay de Spadante. Sizi hemen arayabileceđini hiĆ sanmıyorum."

"Size zahmet olmazsa bir telefon numarası bırakayım. Benimle konuşmak isteyebilir. Bakın Bayan Trevayne, ben de bu akşam Arlington'da Devereaux'lara davediyim. Air France iĆin bir iki iř yapmıştım da. Kocanız benim bir mazeret uydurup oraya gitmememi yeğleyebilir."

*

"Neden?"

"Gazetelerde bu alt komisyon konusunu okudum.... Kendisine lũtfen Dulles Havaalanına indiğimden beri izlenmekte olduğumu sũyleyin. Beni izleyen her kimse havaalanından kente birlikte geldiğimizi biliyor."

"İzlenmiş de ne demek? Havaalanından onunla gelmenin ne sakıncası var?" Phyllis banyodan çıkan kocasını soru yağmuruna tutuyordu.

"Hiçbir sakıncası olmaması gerek. Beni kente kadar getirmeyi teklif etti. İzlendiğini söylüyorsa, haklı olabilir. Buna alışkındır da. Mafyada falan olduğu söylenir."

"Air France'ta mı?"

Trevayne güldü. "Hayır. İnşaatçıdır. Terminal yapımı işine falan karışmış olmalı. Telefon numarası nerede?"

"Sumenin üstüne yazmıştım. Gidip getireyim."

"Ben alırım." Trevayne üstünde sadece külotu ve fanilas olduğu halde salondaki beyaz masaya yürüdü. Karısının aceleyle yazdığı numarayı çevirmeye başladı. Kadın içeri girerken, "Bu yati mi, yoksa dokuz mu?" diye sordu.

"Yedi, numarada dokuz yoktu.... Ne diyeceksin adama?"

"Durumu açıklığa kavuşturacağım. Benim yanıbaşımda oda tutsa bile umurumda değil. Ya da fotoğrafımı çekse de.... Ben o oyunları oynamam, beni öyle biri olarak düşünmesi münasebetsizlik... Bay de Spadante, lütfen."

Trevayne sakın ama sinirli bir sesle De Spadante'ye duygularını söyledi ve adamın bitmek tükenmek bilmeyen özürlerini dinledi. Konuşma iki dakika kadar sürmüştü ve Trevayne telefonu kapattığında Mario de Spadante'nin bu konuşmalarından çok memnun kaldığı duygusuna kapılmıştı.

Evet, gerçek de buydu.

***#

Da Spadante'nin lacivert Cadillac arabası, Trevayne'in otelinden iki mil ötede, Washington'un Kuzeybatı kesiminde, Victoria tipi eski bir evin önünde park etmişti. Ev de sokak gibi daha iyi, daha zengin günler görmüştü. Ancak hâlâ bir görkemliliği vardı; belki çürümeye yüz tutmuştu ama düşen değerine rağmen eski havasına sınıksı

yapışmış gibiydi. Bu mahallenin sakinleri üç kategoriden birine girerlerdi: anılan ya da parasızlıklarla başka yere taşınmalarını önleyen bir ayağı çukurdaki yaşlılar; genellikle devlet memuriyetinin ilk basamaklarında olan ve ucuz kiraya büyük yer tutabilen genç çiftler ve son olarak da, toplumsal çatışma içinde olan genç göçebelerin oluşturduğu gençlik grupları. Uzak Doğu sitarlarının inlemeleri, Hindu nefesli sazlarının titreşimleri sabahlara kadar devam ederdi; bu insanlar için ne gece vardı ne de gündüz, sadece gri bir karanlık ve çok kişisel yaşam çabasının iniltileri.

Uyuşturucu.

Satıcılar ve alıcılar.

De Spadante'nin arabasının önünde durduğu ev de etkinliği Washington Emniyet Müdürlüğü'nde epey hissedilen bir başka yegeni tarafından yakınlarda alınmıştı. Ev uyuşturucu dağıtımının küçük bir merkeziydi. De Spadante birkaç meslektaşıyla emlak yatırımları konusunu konuşmaya gelmişti.

Adam penceresiz bir odadaydı, içerde kendisinden başka bir kişi vardı. Telefonu kapattıktan sonra pis bir masanın ardındaki iskemlede geriye yaslandı.

"Biraz sinirli, biraz sert çıktı. İyi yani."

"Siz budalalar işleri kendi akışına bıraksaydınız çok daha iyi olurdu! Soruşturma yeniden açılır ve getirildiği görevden alınırdı. Treva'ya'dan kurtulmuş olurduk."

"Sen kafanı kullanmıyorsun, senin de sorunun bu. Kolay çözümler arıyorsun ki, bu da aptalca bir şey. Hele de şimdi."

"Yanılıyorsun, Mario!" dedi Robert Webster. Tükürür gibi konuşuyordu, boyun kasları gerilmişti. "Sen hiçbir şeyi çözemediğin gibi başımıza da tehlikeli olabilecek bir durum yarattın. Hem de kaba!"

"Bana kabalıktan söz etme! Greenwich için yüz bin, Plaza için de beş bin dolar saydım!"

"O da kaba. Kaba ve gereksiz. Senin modası geçmiş zorba taktiklerin az daha sursuizm ortasında padayacaktı! Attığın adımlara dikkat et!"

İtalyan yerinden fırladı. "Sakin bana bağırayım deme, Webster!"

Bugünlerde hepiniz kıcıımı yalayacaksınız sizin hakkınızda bildiklerim yüzünden!"

"Tanrı aşkına yavaş konuş. Ve benim adımlı da ağzına alma. Yaptığımız en büyük yanlışlık seni bu işe bulaştırmaktı. Ailen haklı. Hepsi haklı ya!"

"Ben yaldızlı davetiye çıkarmadım size işi almak için, Bobby. Sen de benim adımlı telefon rehberinden bulmadın. Bana geldin! Yardıma ihtiyacın vardı, ben de-sana yardım ettim.... Uzun zamandır da yardım ediyorum. Onun için benimle öyle konuşma."

Webster'in yüzünde, De Spadante'nin dediklerini istemiyor olsa da kabul ettiğini gösteren bir ifade vardı. Mafya gerçekten yardımcı olmuştu kendilerine, hem de başkalarının cesaret edeceklerinden daha çok. Ve kendisi, Bobby Webster de ona herkesten çok başvurmuştu. Mario de Spadante'nin kolayca baştan atılabileceği günler çok geride kalmıştı artık. Şimdi sadece onu denetim altında tutabilmek düşünülebilirdi.

"Anlamıyor musun? Trevayne'in safdışı edilmesini istiyorduk. Yeniden toplanan soruşturma kurulu bunu başaracaktı."

"Öyle mi sanıyorsun? Öyleyse yanılıyorsun, Bay Dantelli Don. Dün gece Madison'la konuştum, beni havaalanından aramasını söyledim, uçağa binmeden önce. Trevayne'in ne yapmakta olduğunu hiç olmazsa onun bileceğini düşünmüştüm."

Bu beklenmedik haber Webster'i düşmanlığını saklamaya zorladı, hatta düşmanlık yerine şimdi bir kaygı vardı yüzünde.

"Madison ne dedi?"

"Şimdi durum değışti, değil mi? Siz parlak zekalılar bunu düşünmedinizdi, ha?"

"Ne dedi?"

De Spadante yine oturdu. "Saygıdeğer avukat çok sinirliydi. Evi-ne gidip o ayyaş karısıyla birlikte içmeyi düşünüyordu sanırım."

"Ne dedi?"

"Trevayne o senatörler grubunun düzmece olduğunu anlamış. Bunu açıkça söylemiş. Madison, Trevayne'in o orospu çocukları kendisini reddetmeleri halinde kenti sessizce terketmek niyetinde olmadığını söylemiş. Gazetecileri, televizyoncuları toplayacakmış, onlara anlata-

cağı çok şey varmış. Madison anlatacaklarının iyi şeyler olmayacağı fikrindeydi."

"Ne konuda konuşacakmış?"

"Madison'un hiçbir bilgisi yok. Sadece epey ağır şeyler söyleyeceğini biliyor. Trevayne kentin altını üstüne getirecekmiş. Bunlar kendi sözleri: *altını üstüne getirecekmiş.*"

Robert Webster öfkesine hakim olmayı isteyerek derin soluklar alıyordu. Evin içindeki kekremesi koku insanı rahatsız ediyordu. "Bunun hiçbir anlamı yok," dedi. Bu hafta her gün konuştum kendisiyle. Hiçbir anlamı yok bunun."

"Madison yalan söylemedi."

Webster, De Spadante'ye döndü. "Biliyorum. Ama neden?"

"Öğreneceğiz," dedi İtalyan kendine güvenen bir sesle. "Bir basın toplantısında çamaşırlarımızın ortaya dökülmesinden önce. Ve siz hanımlar oturup düşündüğünüz zaman benim haklı olduğumu göreceksiniz. O toplantı yapıp Trevayne safdışı edilseydi, hiçbir güç durduramazdı kendisini. Ben onu ta eskilerden tanırım. Trevayne de yalan söylemez. Bu duruma hiçbirimiz hazırlıklı değildik, moruğun da o yüzden ölmesi gerekiyordu."

Webster pis iskemlede küstah bir tavırla oturan iriyarı adama Hakti. "Ama ne söyleyeceğini bilmiyoruz ki. O ilkel kafanda acaba onun Plaza Otelindeki olayı anlatabileceği geçmedi mi hiç? Böyle bir şeyden kolaylıkla sıyrındık kendimizi."

De Spadante Beyaz Saray danışmanına bakmadı. Webster korku ile kendisine bakarken elini cebine soktu ve kalın çerçeveli bir gözlük çıkardı. Gözlüğü burnuna yerleştirip önündeki kağıtları karıştırdı. "Beni kızdırmak için çok çaba harcıyorsun, Bobby.... Yok 'olabilir' yok 'belki' yok 'bilmemne'... ne demek oluyor bunlar? Gerçek şu ki, ne söyleyeceğini bilmiyoruz. Ve bunu saat yedi haberlerinde duymayı göze alamazdık. Bence sen artık gitsen iyi olur, Bobby."

Webster başını sallayarak kapıya yürüdü. Elini kırık cam kapı koluna dayayıp son bir kere daha baktı İtalyana. "Mario, kendi iyiliğin için, bundan sonra kendi başına karar alma. Bize danış önce. Çok karmaşık günlerde yaşıyoruz."

"Sen akıllı bir oğlansın, Bobby, ama henüz çok genç ve çok

acemisin. Biraz yaşlanınca hiç de öyle karmaşık olmadığını göreceksin... Koyunlar çölde yaşayamazlar, yağmurlu bir ormanda da kaktüs yetişmez. Bu Trevayne yanlış bir çevrede bulunuyor, bu kadar basit işte."

12

Giriş kapısının üstündeki kullanışsız balkonun dört sütun üzerinde durduğu büyük beyaz ev, bahçe düzenlemesi yapılmış üç dönümlük bir arazinin tam ortasındaydı. Araba yolu da balkon arkadan kullanışsızdı; evin önündeki halı gibi çimenliğin sağından dolanıyor ve sonra nedeni bilinmeyen bir şekilde yeniden sağa dönerek evden yarım daire ötede son buluyordu. Emlakçı, Phyllis'e evin ilk sahibinin, araba yolunun sonunda bir garaj ve daire yaptırmayı planladığını ancak işi tamamlayamadan South Dakota'ya tayin edildiğini anlattı.

Burası High Barnegat değildi kuşkusuz, ama bir adı vardı -hem de Phyllis'in silmeyi istediği bir ad. Kullanışsız balkonun altında beyaz taş üstünde kabartma harflerle.

Monticcelino.

Yapılan bir yıllık kira mukavelesi kendisine taşı kazımak izni vermediğinden Phyllis buna katlanmak zorundaydı.

Maryland'ın Tawning Spring's ilçesi aralarında benzerlikler olmasına rağmen bir Greevinch değüdi. Zengin, yüzde doksan sekiz beyaz, satın aldıkları yerin değerini bilen insanlarla meskun, hayallerin hemen hemen gerçekleştiği anlamına gelen bir yer. Hayallerin tam gerçekleştiği yer ise daha güneydoğuda McLean veya Fairfax'tı.

Hemen hemen gerçekleşen hayallerini satın alan insanlar ek bir bedel ödmeden kadanılmayacak kadar ağır sorunları da aldıklarını bilmiyorlar, diye düşünüyordu Phyllis.

Kendisi o sorunları yaşamıştı. Beş, hatta altı yıl. Yan cehennemde yaşanan altı yıl. Kimsenin suçu yoktu bunda. Ama herkesin de var denilebilirdi. Yaşam böyleydi. Biri bir zamanlar bir günün yirmi dört saat olması gerektiğini söylemişti -otuz yedi, kırk dokuz ya da on altı değil- bu da böyleydi işte.

Çok kısaydı. Ya da çok uzun.

Bakış açısına bağlı.

Kuşkusuz, ilk başlarda zaman konusunda böyle filozofik düşünceler yoktu. Aşk, heyecan ve üçünün -Andy, Douglas ve kendisi- inanılmaz enerjilerinin şirket dedikleri o külüstürün depoda yoğunlaştırılması. O sıralarda zaman konusunda düşündükleri sadece nereye-gitti-onca-zaman olmuştu.

Kendisi üç kişinin işini yapardı. Andy'yi düzene sokmak için çok gerekli sekreterdi; söylenmesi güç sözcükler ve inanılmaz derecede karmaşık rakamlarla defter defter üstüne dolduran muhasebeciydi. Ve son olarak da Andy'nin karısıydı.

Evlilikleri, kardeşinin tam olarak belirttiği gibi, bir Pratt ve Whitney mukavelesi ile Lockheed'e yapılacak gösterinin arasına sıkıştırılmıştı. Andy ile Doug Kuzeybatıda geçirilecek üç haftalık bir halayının ideal olduğuna karar vermişlerdi. Genç çift San Francisco'nun ışıklarını görecek, Washington ya da Vancouver'de biraz kayak yapabileceklerdi. Andy de fırsattan yararlanarak Palo Alto'ckJd Genessee Sana-yiini görebilecekti. Genessee çok büyük bir şirketti -trenden uçağa, prefabrik evlerden elektronik araştırmaya kadar.

Phyllis o korkunç yılların ne zaman başladığını biliyordu. Hiç olmazsa geleceklerin çizgilerini görmeye başladığı günü. Vancouver'den döndükleri gün.

Büroya gittiğinde kardeşinin onun yokluğunda tuttuğu orta yaşlı kadınla tanışmıştı. Her nasılsa bir amaçlılık duygusu veren bir kadın, kocasına ve çocuklarına koşmadan önce sekiz saate izin verdiğinden çok daha fazlasını sığdırmaya çalışan bir insan. Çalışmasına izin verdiği için minnet duyan ve kişiliğinde rekabet hırsının izi bile bulunmayan bir kadın. Aslında aldığı paraya da ihtiyacı yoktu.

Phyllis derki yıllarda onu sık sık hatırlayacak ve anlayacaktı.

Stevan doğduğunda Andy sevinçten havalara uçmuştu. Pamela doğduğunda da öyle. Sevgi ve beceriksizlik dolu bir baba.

Zamanı olduğunda.

Andrew da sabırsızlığıyla kendi kendini yiyen bir tipti çünkü. Phyllis, Pace-Trevayne şirketinin çok hızlı büyüdüğü kanısındaydı. Astronomik finansmanın yanı sıra birdenbire korkunç sorumluluklar da

başlamıştı. Genç kocasının bütün bunların altından kalkabileceğini sanmıyordu. Yanılıyordu ama. Kocasını sadece yetenekle değil, aynı zamanda değişen ve genişleyen baskılara uyumluydu da. Kendinden emin olmadığı ya da korktuğu zamanlar -ki bu sık sık olurdu- her şeyi bir anda bırakır ve çevresindekilere de bıraktırırdı. Karısına korku ve kararsızlığının bilmemenin, anlamamanın sonuçları olduğunu söylemişti. Bir ihaleyi kaybetmek, daha sonra kazandığı için pişmam olmaktan iyiydi.

Andrew Boston'daki mahkeme salonunu asla unutmamıştı. Aynı şey kendisinin başına gelmeyecekti.

Kocasını büyüyordu; ürünleri doldurmaya ihtiyacı olan bir boşluğu dolduruyordu ve kendisi de üstünlüğünden emin olana kadar ayrıntıdan elden bırakmıyordu. Haklı bir üstünlük: Andy için önemliydi bu. İlle de ahlaki değil, sadece önemli, diye düşünürdü Phyllis.

Ama kendisi büyümüyordu; çocuklarıydı büyüyen. Konuşuyorlar, yürüyorlar, sayısız miktarda bez pisletiyorlar, ölçülmeyecek kadar mama, süt ve muz yiyorlardı. Phyllis çocuklarını inanılmaz bir sevinçle seviyor ve onların başlangıç yıllarını yeni bir deneyin muduluğu ile karşılıyordu.

Sonra birden hepsi ellerinin arasından kaymaya başladı. Pek çok kişinin başına geldiği gibi, ilk başlarda ağır ağır. Kendisi bunu da anlıyordu.

İlk şok okula başlangıç olmuştu. Önceleri hoş bir şeydi hep bir şeyler isteyen tiz seslerin birdenbire kesilmesi. Sessizlik, huzur; o olağanüstü ilk yalnızlık. Hizmetiçinin, araya gelen bir tamircinin dışında tümüyle yalnız olmak. Birkaç yakın arkadaşı taşınmışlardı - New Hartford çevresiyle pek az ilişkisi olan kendi hayalleri ve kocalarıyla. Bulundukları üst orta sınıf mahallesindeki komşuları bir iki saat için hoş insanlardı, ama sadece o kadar. Onların kendi zorunlulukları vardı -şirket zorunlulukları. Aradıkları bölge East Haven'di. Ve East Haven kadınlarının bir şeyleri daha vardı. Phyllis Trevayne'm kendilerindeki şirket özlemlerini takdir etmemesi ve buna ihtiyaç duymamasına kınılıyordu. Bu kırgınlıklar -bütün kırgınlıklar gibi- sessiz ve genişleyen bir tecrite yol açmıştı. Kendisi onlardan biri değildi. Ve onlara yardım edemezdi.

Phyllis garip ve huzursuzluk verici bir boşluğa itildiğinin farkındaydı. Andrew'e, Doug'a ve şirkete verdiği binlerce saat, yüzlerce hafta ve onlarca ay çocuklarının günlük ve sabahtan akşama kadar süregelen ihtiyaçları ile yer değiştirmişti. Kocasını evden çok işindeydi; Phyllis bunun gerekli olduğunu da anlıyordu. Ancak bütün bunların bir araya gelmesiyle işlemekte olan kendi dünyası kaybolmuştu.

Böylece bebek sıkıntılarının geride kaldığı gündelik ve düzenli ilk dışarı açılışları başlamıştı. Sabırsız hizmetçilere sabırla anlatılan şeyler yoktu artık; öğle için, ikindi için, akşam için hazırlıklar yoktu. Çocuklar özel okuldaydılar. Sabah sekizbuçukta alınıyorlar ve saat dörtbuçukta, yoğun trafiğe kalmadan yine eve bırakılıyorlardı.

Eski, zengin ve beyaz özel okullara devam eden beyaz ve zengin çocuklarının diğer genç, beyaz ve zengin anneleri buna 'sekiz saatlik hürriyet' derlerdi.

Phyllis onların dünyaları ile ilişki kurmaya çalışmış, aralarında Golf and Country olan uygun kulüplere girmişti. Andrew bu girişimlerini hevesle desteklediyse de, birine bile adımını atmazdı. Kulüpler gibi üyeleri de kendisini düşkünlüğüne uğratmıştı ama Phyllis bunu kabule yanaşmıyordu. Kusurun, yetersizliğin kendisinde olduğuna inanmaya başlamıştı. Bir suç mu vardı? O zaman o da kendisinin idi.

Tanrı aşkına *neydi* istediği? Bunu kendi kendine soruyor ama yanıtını veremiyordu.

Artık depoculuktan çıkıp modern binalardan oluşan şirkete dönmeye de çalışmıştı. Pace-Trevayne olağanüstü karmaşık bir yarışta çok hızlı bir tempoda koşmaktaydı. Enerjik genç başkanın karısının bir masa başında karmaşık olmayan işler yapması pek rahadatıcı değildi. Phyllis oradan ayrılınca Andrew'un rahat bir soluk, aldığı hissetmişti.

Aradığı her neyse bir türlü erişemiyordu ona. Ama onun yerine erişebildiği bir şey vardı. Başlangıçta bu bir kadeh Harvey Bristol Cream içkisiydi. Sonra giderek bir tek Manhattan, kısa bir süre sonra da bir double Manhattan. Birkaç yıl içinde, pek iz bırakmayan vaktaya başlama.

Tanrım! Ellen Madison'u anlıyordu! Zavallı şaşkın, zengin ve

şımartılmış Ellen! Sesi kısılmış Ellen! Sakın saat altıdan sonra telefon etme ona!

Bir yağmurlu günün öğleden sonrasında Andy'nin kendisini bul-, masını acı veren bir berraklıkla hatırlıyordu. Bir kaza geçirmişti, ciddi değil ama ürkütücü. Arabası ıslak yolda kaymış ve evlerinin yüz metre dersinde bir ağaca toslamıştı. Uzun saatler devam eden bir öğle yemeğinden dönüyordu. Abuk subuk konuşuyordu.

Paniğe kapılmış, eve koşmuştu. Evin kapısını içerden kilitlemiş, odasına çıkmış, onu da kilitlemişti.

Bir komşusu gelmiş, Phyllis'in hizmetçisi büroyu aramıştı.

Andrew yatak odasının kilidini açması için ikna etmişti kendisini. Beş sözcükle tüm yaşantısı değişmişti Phyllis'in, o korkunç yıllar sona ermişti.

"Tanrı aşkına yardım et bana!"

"Anne!" Kullanışsız balkona açılan yeni yatak odasının sessizliğinde çınlamıştı kızının sesi. Phyllis Trevayne yerleşmiş sayılırdı, çocuklarının eski bir fotoğrafı kendisini geçmişi düşünmeye itmişti. "Bridgeport Üniversitesinden özel ulak bir mektup var sana. Bu sonbahar konferans verecek misin?"

Pam'ın transistorlu radyosu alt katı müziğe boğmuştu. Phyllis ile Andy bir gece önce kızlarını Dulles Havaalanında karşılamaya gittiklerinde katıla katıla gülmüşlerdi; Pam'ın radyosu daha yolcu çıkış kapısına gelmeden açılmıştı.

"Sadece iki haftada bir seminerlerde, yavrum. Yukarı getir mektubu." Bridgeport Üniversitesi.

Mektupla düşünceleri tam bir uyum içindeydi doğrusu. Bridgeport gibi bir yerden gelen mektup, kendi deyimiyle, 'çözümünün' kesin sonucuydu.

Andy karısının içmesinin sosyal bir alışkanlıktan öte bir şey olduğunu anlamışsa da, bunu bir sorun olarak görmek istememişti. Zaten derdi başından aşkındı; karısının bu davranışını ev işlerinin geçici baskısı ve dışarı ile pek ilgilenememesinin sonucu olarak kabul

ediyordu. Duyulmamış bir şey değildi bu. Başka erkeklerin de bundan sözettiklerini işitmişti. Bundan söz ederken 'kümese tıkıldı' deyimini kullanırlardı. Gececekti nasıl olsa. Ayrıca bunu kendisi de kanıtlamıştı. Tatile çıktıklarında ya da birlikte bir yere gittiklerinde böyle bir sorun olmuyordu.

Ancak o yağmurlu öğleden sonrasında bir sorun olduğunu ve bunun altından birlikte kalkmaları gerektiğini biliyorlardı.

Çözümü bulan Andy'iydi, her ne kadar bunun karısının buluşu olduğunu inandırmaya çalışmışsa da. Belirli bir hedefe varmayı gözden kayırmayarak kendini bir işe vermeliydi Phyllis. Bu çok zevk aldığı bir iş, zamanını ve harcayacağı enerjiyi değerli kılacak kadar önemli bir iş olmalıydı.

Phyllis'in projeyi bulması güç olmamıştı; ortaçağ ve rönesans tarihini ilk okuduğu günden beri bu konulara hayrandı. Daniel, Holins-hed, Froissart, Villani tarihleri Efsane ile gerçeğin, doğru ile hayalin inanılmaz, mistik ve şahane dünyası.

Yale'deki kurslara ilk başlarda çekinerek devam ettikten sonra Andrew'un Pace-Trevayne şirkederinin genişlemesi karşısında duyduğu sabırsızlığı duymaya başlamıştı kendisi de. Bu capcanlı, renkli tarih-lere karşı gösterilen kupkuru akademik yaklaşımdan dehşete düşmüştü. Eski çağların şair ruhlu bu romancı -tarihçilerine- artık onun tarihçileriydi bunlar- bu örümcek ağıyla kaplı yaklaşımdan kızmıştı. Paslı kapılan açmaya ve eski arşivlerin arasında yeni bir anlayış havası estirmeye söz vermişti.

Andrew'un kendi tutkusu varsa, şimdi onun da bir tutkusu vardı. Kendini işe verdikçe her şeyin birer birer düzenle yerli yerine oturduğunu görüyordu. Trevayne'lerin bir evi yine o eski enerjik, koşuşturmalı ev olmuştu. Phyllis iki yıldan kısa bir sürede masterini yapmıştı. İki buçuk yıl sonra da, bir zamanlar gösterilen hedefe -ki şimdi sadece kabul edilen bir gereklilikti- erişilmişti. Phyllis İngiliz Edebiyatı Doktoru olmuştu. Andrew bunu kutlamak için büyük bir parti verdi- ve ondan sonra sakın sevişmelerinin ardında High Barne-gat'ı inşa ettireceğini söyledi.

Her ikisi de hak etmişlerdi bunu.

"İşleri bitirmişsin bile," dedi yatak odasına giren Pamela Tre-

vayne. Annesine kırmızı mühürlü mektubu verip çevresine bakındı. "Anne, işleri yoluna koymandaki hızına içerelemiyorum ama bu kadar düzenli olmana da gerek yok doğrusu."

Kendini işe ne kadar verirse, her şeyin o kadar çok yerli yerine oturduğunu görüyordu.

Kafası hâlâ eskilerde olarak, "Bu konuda çok deneyim olmuştur, Pam," dedi. "Hep böyle... düzenli değildi."

"Ne?"

"Hiç. Eşyaları yerleştirdim dedim." Phyllis dalgın bir hareketle zarfı açarken kızma baktı. Pam uzun boylu olacaktı; kumral saçları omuzlarına dökülüyor, genç sert hadannı çerçeveliyordu, iri kahverengi gözleri de o kadar canlıydı ki. O kadar hevesli. Pam'ın yüzü iyi bir yüzdü -ağabeyinin yüzünün çok dışısı.- Tam olarak güzel değil, ama sevimliden de çok ötede. Pam çok çekici bir genç kız oluyordu. Ve yüzeydeki coşkunluğun altında ince bir zeka, tatmin edici olmayan yanıtlar karşısında sabırsız, meraklı bir zihin.

Büyüme çağının takıntıları ne olursa olsun -oğlanlar ve transistortolu radyolar bugünlerde acıklı folk şarkılarına, pop posterlerine, yürüyüşlere dönüşmüştü- Pam Trevayne o geniş 'şimdi'nin bir parçasıydı. Kızının o kullanışsız balkonun perdesini açmasına bakan Phyllis, bu da herkes için en iyisi diye düşündü.

"Ne çılgınca bir yer burası, anne. Oraya bir açılır kapanır iskemle sokabilirsen talihlisin yani."

Phyllis Bridgeport'tan gelen mektubu okurken güldü. "Eh, orada akşam yemeği vermeyi düşünmeyeceğiz sanırım... Aman Tannm, Cumaları ayırmışlar bana, Oysa ben bunu yapmamalarını söylemiştim."

"Seminerler mi?" diye yine odaya dönen Pam sordu.

"Evet. Pazartesi ile Perşembe arasında bir gün dedim, Cumayı vermişler. Ben ise Cumayı hafta sonları için serbest bırakmak istiyordum."

"Bunu size hiç yakıştıramadım, Sayın Profesör."

"Ailede işinden başka şey düşünmeyen bir kişi yeter. Babanın hafta sonlarına ihtiyacı olacak -eğer kendini işinden koparabilirse. Neyse ben sonra telefon eder düzeltmeye çalışırım."

"Bugün Cumartesi, anne."

"Doğru. Pazartesi ederim öyleyse."

"Steve ne zaman geliyor?"

"Baban Greenwich'e gelmesini oradan da arabayı almasını söyledi. Elinde kocaman bir liste var, Lillian arabayı dolduracakmış yine."

Pam hafif bir çığlak attı. "Neden bana söylemedim sanki? Otobüsle eve gidip, oradan onunla gelirdim."

"Burada sana ihtiyacım var. Ben Barnegat'tayken baban burada yan döşenmiş bir evde aç susuz oturuyordu. Biz kadınlar işleri yoluna koymalıyız. "Phyllis mektubu zarfına yerleştirip zarfı aynanın kenarına sıkıştırdı.

"Ben senin yaklaşımına karşıyım," dedi Pam. "İlke olarak. Kadınlar özgürdüler artık."

"Karşı ol, özgür ol, ama git tabakları boşalt. Adamlar kutuyu mutfağa bırakmıştı."

Pam gidip yatağın kenarında oturdu; parmağını Levis blucininde-ki hayali bir çizgi üzerinde dolaştırdı. "Şimdi yaparım... Anne, Lillian'ı neden getirmedi, o zaman işlerin kolaylaştırdı. Ya da başka birini tutmadın?"

"Belki daha sonra. Buradaki programımızın ne olacağını bilmiyoruz henüz. Sık sık Connecticut'ta olacağız. Özellikle de hafta sonları; evi kapatmak istemedik. Senin bu kadar hizmetçi düşkünü olduğunu bilmiyordum." Phyllis kızının bu tutumunu pek onaylamıyormuş gibi şakayla kaşını kaldırdı.

"Öyleyim. Hizmetçilerimi karşımda görmeyince çok kızarım."

"Neden sordun öyleyse?" Phyllis konsolun aynasından kızına baktı.

"*Sunday Times*'Avki yazıyı okudum. Babam kendisini on yıl uğraştıracak bir iş almış -hem de hafta sonları da çalışarak- ve on yıl olduğunda işin ancak yarısı bitmiş olacaktı. *Onun* çok iyi bilinen yetenekleri bile olanaksızla karşı karşıyaymış bu sefer."

"Olanaksız değil; 'inanılmaz'dı kullanılan sözcük. Ve *Times* da abartmaya kaçmakla tanınır."

"*Senin* de Ortaçağlar üzerinde önde gelen bir otorite olduğun yazılıydı."

"Her zaman da abartmazlar kuşkusuz." Phyllis gülerek bir isken-
lenin üstündeki boş bavulu kaldırdı. "Senin neyin var, yavrum? Yü-
zünde bir -şey söylemek- istiyorum bakışın var yine."

Pam başını yatağın sırtına dayadı. Phyllis kızın ayağında ayak-
kabıllarının olmadığını görünce rahadadı. Yatak örtüsü ipekliydi.

" 'Söylemek ' değil 'Sormak'. Gazeteleri okudum, dergileri oku-
dum, hatta Eric Sevareid'in televizyon programını seyrettim.... Babam
neden aldı bu işi? Herkes bunun bir pislik olduğunu söylüyor."

"Pislik olduğu için. Baban yetenekli bir insandır. Pek çok kimse
onun bu konuda başarılı olacağına inanıyor." Phyllis bavulu kapı
önüne taşıdı.

"Ama yapamaz, anne."

Phyllis kızına baktı. Yapacağı bin bir şeyi düşünürken yarım ku-
lakla dinliyordu kızını. "Ne dedin."

"Babam bir şey yapamaz."

Phyllis ağır ağır yatağın ucuna yürüdü. "Lütfen bunu açıklar
mısın?"

"Bir şeyi değiştiremeyecek. Ne komisyon, ne hükümet soruştur-
ması olayları değiştiremez."

"Neden?"

"Çünkü hükümet kendi kendini soruşturuyor olur. Zimmetine
para geçiren bir insanın bankaya müfettişlik yapması gibi bir şey bu.
Olamaz, anne."

"Bu hiç de senin fikrine benzemiyor, Pam."

"Benim olmadığını kabul ederim; ama gerçek bu. Biz de bunları
kendi aramızda konuşuruz."

"Bundan hiç kuşkum yok. Üstelik iyibir şey de. Ama bu,
söylediğin durumu çok basite indirgemek bence. Ortada pis bir durum
olduğu konusunda genel bir kanı olduğuna göre, çözüm nedir? Eleş-
tiriyorsan bir başka seçeneğin de olmalı."

Pam Trevayne öne eğildi, dirseklerini dizine dayadı. "Herkes öyle
diyor ama biz bunun böyle olduğundan emin değiliz. Birinin hasta
olduğunu biliyorsun ve sen de doktor değilsen, ameliyat etmeye
kalkışmamalısın."

"Bu da sana hiç uymadı...."

"Hayır, benim düşüncem bu."

"Özür dilerim o halde."

"Ama bir seçenek *var*. Bunun için de beklemek gerek; o zamana kadar ölüp gitmezsek... Büyük bir değişiklik. Tepeden tırnağa geniş bir değişim. Belki de *gerçek* bir üçüncü parti...."

"İhtilal mi?"

"Ne münasebet! Şiddet yanlılarının işi o. Onlar bizimkilerden daha iyi değildir, aptaldır hepsi. Kafa kırarak bir şey çözümlediklerini sanırlar."

"Oh, içim rahadadı neyse...." Phyllis kızın sorgu dolu bakışlarını görünce de, "Seni küçümsüyor değilim, kızım," diye ekledi.

"Bak anne, bütün kararları veren insanların yerine başka kararlar veren insanlar geçecek. Bunların *gerçek* sorunları dinleyecekler, kendi çıkarları için uydurma sorunlar yaratmayacaklar ya da küçük sorunları abartmayacaklar."

"Belki de baban bu tür şeylere dikkati çekebilir... Görüşlerini gerçeklerle desteklerse dinlemek zorunda kalacaklardır."

"Dinleyeceklerine hiç kuşku yok. Baişlarını sallayıp babamın büyük bir insan olduğunu söyleyeceklerdir. Sonra *onun* komisyonunu araştırarak başka komisyonlar ve ardından *onları* araştırarak bir komisyon kurulacaktır. Bu hep böyle olagelmıştır ve şimdi de böyle olacaktır. Bu arada hiçbir değişiklik olacaktır. Bu arada hiçbir değişiklik olmayacaktır. Görmüyor musun, anne? *Önce* değişmesi gerekenler yukardaki *insanlardır*."

Phyllis kızın heyecanlı ifadesine baktı. "Çok kuşkucusun."

"Belki, ama seninle babamın da pek farklı düşünmediğini sanıyorum."

"Ne?"

"Ne bileyim, burada her şey... sanki sürekli değilmiş gibi. Lillian gelmedi, bu ev babamın öyle rahat edeceği bir yer değil...."

"Ev için iyi nedenlerimiz var; bir kere kiralık ev bulmak kolay değil. Sonra baban otellerden nefret eder." Phyllis aceleyle, düşünmeden konuşuyordu. Arka bahçedeki küçük misafir bölümünün kendilerine verilen iki Gizli Servis ajanı için ideal olduğunu söylemedi.

Robert Webster'den gelen bir yazıda bundan 1600 Devriyesi' diye söz ediliyordu.

"Sen söyledin evin tam döşeli olmadığını...."

"Daha zaman bulamadık."

"...ve hâlâ Bridgeport'ta konferans veriyorsun."

"Eve yakın olduğu için orasıyla anlaşılmıştı."

"Programından bile pek emin olmadığını söyledin."

"Yavrum, sen tek tek söylenen şeyleri alıp bunları bir önyargıyı desteklemek için kullanıyorsun."

"Haydi haydi, anne. Birinin bir kitap hakkındaki yorumuna karşı savunma yapmıyorsun burada."

"Yapabilirim de. Bunun kadar aldatıcı olan çok şey gördüm... babam kendisi için çok önemli olan bir şey yapıyor. Çok güç bazı kararlar verdi; ve bunlar kolay olmadı. Onun ciddi olmadığı gibi bir şey duymak istemem senden. Ya da bir yutturmacanın parçası olduğu gibi."

"Aman aman! Neler söylüyormuşum ben?" Pam oturduğu yerden kalktı, annesini bu kadar üzdüğü için ne yapacağını bilemiyordu. "Ben böyle bir şey söylemedim, anne. Babam için asla böyle bir şey düşünmem. Senin için de. Siz dürüst insanlarsınız."

"O zaman ben seni yanlış anlamış olmalıyım." Phyllis yine konsolun başına yürüdü. Kendisine kızmıştı, kızından çok daha bilgili insanların Washington'un dört bir yanında söylediklerini söylüyor diye kızma çatmaya gerek yoktu. Yutturmaca değildi söylenen, boşuna çabalamaktı.

Boşunalık. Andrew boşuna çalışmaktan nefret ederdi.

Hiçbir şey değişmeyecekti. Söyledikleri buydu.

Phyllis dönerek anlayışla baktı kızına. "Haklı olabilirsin.... bu-seyi değiştirmenin güç olduğu hakkında. Ama ona bunu yapabilme fırsatını tanımalıyız, değil mi?"

Annesinin gülümsemesiyle içi rahatlayan kız da gülümsedi. "Evet. Yani babam koca donanmayı belki de değiştirip denizde seyreden bir donanma haline getirebilir."

"Bunaen çok çevre korumacılar sevinir. Haydi, git tabakları çıkar şimdi. Steve aç gelecektir."

"O hep açtır zaten." Pam kapıya yürüdü.

"Babandan söz etük ya, o nerede kuzum? İş yapması gerekirken birden toz oluverir."

"Arka tarafta. Oradaki o iri bebekevi gibi yere bakıyordu."

Trevayne küçük konuk evinin kapısını kapattı. 1600 Devriyesinin araç gerecinin işler durumda olduğundan emindi artık. Büyük evin salonunda halının altındaki düğmeye basınca evin salon ve holündeki sesleri alan iki mikrofona çalışmaya başlıyordu. Trevayne bunu az önce denemiş ve sokak kapısının açıldığını, kızı ile postacının konuşmalarını, sonra da Pam'ın annesine bağırarak özel ulak bir mektup geldiğini söylemesini duymuştu. Ayrıca alt kattaki odada açık pencerenin pervazına bir kitap yerleştirmiş ve küçük eve girdiğinde üzerinde numaralar olan bir panelin altındaki üçüncü bir hoparlörden bir vızıltı geldiğini duymuştu. Büyük evdeki her odanın bir numarası vardı ve bu da buradaki tabloda görülüyordu. Elektronik bir tarayıcı harekete geçirmeden kimse herhangi bir pencereden içeri giremezdi.

Çocuklar hafta sonunda geldiklerinde iki ajana sokağa park ettikleri arabalarında beklemelerini rica etmişti. Andy onların arabalarında Konuk evindeki aletlere bağlı olduğunu sanıyordu ama bu konuda bir şey sormamıştı. Çocuklara ajanlardan söz etmenin bir yolunu arayacaktı, ancak onların korkmalarını istemiyordu ve bu korunmanın neden gerekli olduğunu da asla bilmemeliydiler. İki ajan dönüşümlü olarak yollarına gelecek olanlarla bir program oluşturmuşlardı ve Trevayne'ı anlayışla karşılıyorlardı.

Trevayne'ın Robert Webster'le -dolayısıyla da Başkanla- anlaşması basitti. Karısına günde yirmi dört saat güvenlik gözetimi verilecekti. 'Güvenlik gözetimi'nin 'koruma' demek olmadığını öğrenmişti. Birincisi daha 'geniş kapsamlıydı' ve Adalet Bakanlığınca daha çok kabul edilebilen bir yöntemdi. İki çocuğuna ise federal istek üzerine yerel yetkililer tarafından günlük bir 'anında-gözetim' uygulanacaktı. Okullara bu 'normal' yöntem bildirilecek ve işbirliği yapmaları sağlanacaktı.

Trevayne'in kendisine en az derecede 'güvenlik gözetemi' uygulanması kararlaştırılmıştı. Şahsına karşı doğrudan doğruya bir saldırı pek olası görülüyordu ve kendisi de bir çıkar çatışmasının söz konusu olmaması için Adalet Bakanlığı ile resmen bir ilişkiye girmek istemiyordu. Bobby Webster, Trevayne'in Adalet Bakanlığının 'geniş kapsamlı' tabirine itirazını söylediğinde Başkanın kahkahalarla güldüğünü bildirmişti.

Eski Adalet Bakanlarından Mitchell bu tür iki anlamlı terimler üzerinde silinmez bir damgasını bırakmıştı.

Trevayne bir korna sesi duyuncu başını kaldırıp baktı. Oğlunun getirdiği araba kapıdan girmiş, şimdi geri geri evin önüne doğru geliyordu. Arabanın arkası tavana kadar doluydu. Trevayne Steve'in dikiz aynasından bir şey görüp göremediğini merak etti.

Delikanlı arabayı kapıya yanaştırıp indi. Andy oğlunun uzun saçlarının şimdi omuzlarından aşağı sarkmakta olduğuna gülerek ama esefle baktı.

"Selam, baba!" Steve'in gömlek etekleri pantolonunun dışında dalgalanıyordu, omuzlan arabanın tavanına ancak geliyordu. "İnanılmazın intikam tanrısı nasıl bakalım?"

"Neyin nesi?" diye sordu Andy oğlunun elini sıkarken.

"*Times*' da öyle yazıyordu."

"Onlar her şeyi abartırlar."

Ev Andy'nin tahminlerinin aksine öğleden sonra iyice 'toparlanmıştı.' Oğluyla arabayı boşatmışlar sonra da mobilyalan sanki satranç taşlarıymış gibi oradan oraya taşıtan Phyllis'in emirlerini beklemişlerdi. Her bir ağır mobilya parçası yeniden eski yerine yerleştirildiğinde Steve, Trevayne ve oğlu nakliye şirketinin ücretlerinin hızla arttığını söylüyordu.

Phyllis saat beşbuçukta artık tatmin olunca, nakliyecilerin kutulan ve bezleri evin arkasına taşınmış, mutfak düzene girmişti. Pam da yukardan yataklann yapıldığını söyleyerek indi- Steve'in yatağının zevkine uygun yapıldığını umut ediyordu.

"Zeka derecen bir sayı küçük olsaydı bitki olurdu," oldu Steve'in buna tek yanıtı.

Monticellino'nun ilk sahibi mutfakta herkesin hoşuna giden bir şey yaptırmıştı: Bir kömür ocağı. Andrew'un Tawning Spring 'e gidip açık bir kasap bulması ve kocaman bir biftek alıp gelmesi oybirliğiyle kararlaştırıldı. Trewayne bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu; yolda 1600 Devriyesiyle konuşabilecekti.

Konuştı da. Ve resmi arabanın ön tablosu altında bir uzay aracı dışında görebileceği en karmaşık bir düğme dizisini görünce sevindi.

Kömür ocağının bir kusuru vardı: evin alt katını duman kaplamıştı. Bunun sonunda bir sürü pencerenin açılması gerekince Trewayne birden konukevine bağlanan düğmeyi hatırladı ve hemen halının üstüne basarak -çocuklarını şaşırtacak bir şekilde- bağıra bağıra eve de, ızgarayı yaptırana da söylendi durdu.

Steven Trewayne, sokak kapısını açıp kapatıp dumanları temizlemeye çalışan babasına bakarak, "Anne, bence babamı hemen bir yelkenliye atmalısın," dedi. "Karada uzun süre kalınca beynine bir şeyler oluyor galiba."

"Bence tıkabasa doyurmalısın onu," diye aıldı Pam. "Demin üç haftadır aç açına burada oturduğunu söylemiyor muydun?"

Trewayne karısı ile çocuklarının güldüklerini görünce hareketlerinin komikliğini farketd. "Susun yoksa *Çocuk Haftası* dergisine aboneni iptal ettiririm," dedi.

Biftek iyiydi, ama o kadar. O kasap ile kömür ocağı konusunda başka kararlar da alındı. Steve ile Andy tabakları toplarken Pam ile Phyllis de kahveleri getirdiler.

"Lillian ne yapıyor acaba?" dedi Pam. "Koca evde tek başına..."

"O öylesini sever," dedi Steve. "Hiç olmazsa bahçe bakım servisini iptal eder şimdi. Annemin onlara karşı çok yumuşak davrandığını söylüyordu."

"Ne yumuşağım ne de sert. Onları görmem bile."

"Lillian daha yakından ilgilenmenin gerektiği fikrinde." Steve kızkardeşine döndü. "Geçen ay onu kasabaya indirirken bize bahçıvanları sürekli değiştirdiklerinden yakınmıştı. Her yeni adama ne isten-

diğini anlatarak vakit kaybedildiğini söylemişti. Tam bir Ondördüncü Louis'dir Lillian."

Andrew aniden ama dikkati çekmeyecek şekilde oğluna baktı. Önemli bir şeydi ama ilgisini çekmişti. Bahçe bakım servisi neden sık sık personel değiştiriyordu? Servis bir aile işletmesiydi, kalabalık bir İtalyan ailesi tarafından yönetiliyordu ve eleman eksikliği çekmezdi. Zaman zaman *hepsi* birden çalışmışlardı Barnegat'ta. Bu konu üzerine eğilecek, Aiello Bahçecilik servisini araştıracaktı. İşlerine son verecekti.

"Lillian insanları korur," dedi. "Kendisine minnettar olmalıyız."

"Öyleyiz," dedi Phyllis. "Sürekli olarak hem de."

"Senin komisyon ne durumda, baba?" diye sordu Steve.

"Altkomisyon, komisyon değil; aradaki fark da yalnız Washington'da önemlidir. Kadroyu hemen hemen tamamladık. Büro da yoluna giriyor."

"Bombardıman ne zaman başlıyor?"

"Bombardıman mı? Bunu da nereden çıkardın?"

"Pazar sabahının karikatürlerinden," dedi Pam.

"Soyguncuları Nader gibi dümdüz etmeyecek misin?" Steve neşesizce gülümsedi.

"Görevlerimiz farklıdır?"

"Öyle mi? Nasıl farklı, baba?"

"Ralph Nader genel tüketici sorunlarıyla ilgilenir. Biz ise hükümet ihalelerine ilişkin belirli yükümlülüklerle Ugileneceğiz. Arada çok büyük bir fark vardır."

"Aynı insanlar," dedi oğlu.

"Mutlaka aynı insanlar olması gerekmez."

"Çoğunlukla," dedi kızı.

"Pek değil."

Steve gözlerini babasından ayırmadan kahvesini içti. "Pek emin değilsin galiba."

"Bunu öğrenecek zamanı olmamıştır daha, Steve," diye Phyllis söze karıştı.

"Emin değiliz elbette," dedi Andy. "Nader'in ardında olduğu kişilerle bunların aynı kimseler olup olmadıkları değil sorun. Biz be-

lirli yolsuzluklar üzerinde duruyoruz."

"Hepsi büyük bir resmin parçalan," dedi Steve. "Çıkar çevreleri."

"Bir dakika." Trevayne bir fincan kahve daha aldı. "Çıkar çevreleri ile ne kastettiğini bilmiyorum ama 'iyi finanse edilmiş' demek istiyorsun herhalde. Öyle mi?"

"Evet."

"Finansman epey iyi şey yaratmıştır. Öncelikle tıbbi araştırmaları sayabilirim, sonra tarım, inşaat ve nakliyede ileri teknoloji. Büyük çapta finanse edilmiş projelerin sonuçları herkes için yararlıdır. Sağlık, gıda ve bannma; çıkar çevrelerinin bu alanlarda büyük katkıları vardır. Doğru değil mi?"

"Doğru elbette. Eğer katkıda bulunmanın bir ilgisi varsa ve bu katkı para kazanmanın bir yan ürünü değilse."

"Sen olayı kâr amaçlı olarak görüyorsun demek?"

"Kısmen öyle."

"Bu epey tutarlı oldu. Özellikle başka sistemlerle karşılaştırıldığı zaman. Rekabet daha çok insana daha çok şey sağlar."

"Beni yanlış anlama," dedi oğlu. "Kâra karşı olan yok. Ama tek amaç kâr olunca..."

"Bunu anlanm," dedi Andrew. Aynı şeyi de kendisi ta içinde hissedirdi.

"Bundan emin misin, baba?"

"Anlayacağıma inanmıyor musun?"

"Sana inanmak isterim. Gazetecilerin ve insanların senin için söylediklerini okumak hoş bir şey. Hoş bir duygu bu, biliyor musun?"

"Öyleyse seni önleyen ne?" diye sordu Phyllis.

"Tam olarak bilemiyorum. Babam kızgın olsaydı kendimi daha iyi hissederdim belki. Ya da biraz *daha* kızgın."

Andrew ile Phyllis bakiştılar.

"Kızgınlık bir çözüm değildir, yavrum," dedi Phyllis. "Bu sadece zihinsel bir durumdur."

"Bu pek yapıcı değil, Steve," dedi babası.

"Ama bir başlangıç noktasıdır, baba! Yani demek istediğim, *sen*

bir şey yapabilirsin. Gerçek bir fırsat bu. Ama belirli yolsuzluklara takılır kalırsan kaçırırsın eline geçirdiğin bu fırsatı."

"Neden? *Onlar* da *gerçek* başlangıç noktasıdır"

"Hayır, değildir. Bunlar kanalları tıkayan şeyler. Her küçük nokta üzerinde tartışmaya kalktığında kanalizasyonun içinde boğuldun demektir. Boğazına kadar...."

"Benzetmeyi tamamlamaya gerek yok," diye Phyllis oğlunun sözünü kesti.

".batarsın usta avukatlık şirketlerinin mahkemelerde sürüncemeye soktukları binlerce gereksiz olay içinde."

"Seni anlıyorum sanırım," dedi Andrew. "Sen çivili bir süpürge öneriyorsun. Bu tür bir tedavi hastalıktan daha kötü olabilir. Tehlikelidir."

"Pekala. Belki biraz aşırıya kaçtım." Steven Trevayne içtenlikle gülümsedi. "Ama 'yannın bekçileri'nin sözünü dinle, baba. Giderek sabırsızlanıyoruz artık."

Bornozunu giymiş Trevayne balkon kapısının önünde duruyordu. Saat sabahın biriydi, Phyllis'le yatak odasındaki televizyonda eski bir film seyretmişlerdi. Kötü bir alışkanlıktı bu. Ama eğlenceliydi; eski filmlerin kendilerine göre sakinleştirici bir etkileri vardı.

Phyllis yataktan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç. Araba geçti; Webster'in adamları."

"Konuklarını kullanmayacaklar mı?"

"Kullanabileceklerini söyledim ama bir iki gün beklemelerinin daha iyi olacağını söylediler."

"Çocukların keyfini kaçırmak istemiyorlardır sanırım. Alt komisyon başkanlarına sıradan önlemler alındığını söylemek başka şey, evin çevresinde dolaşan yabancıları görmek başka."

"Öyle sanırım. Steve epey açık sözlüydü, değil mi?"

"Eh.." Phyllis yanıt vermeden yastığını düzeltti. "Sözlerine çok önem vermesen iyi olur bence. Genç daha. Arkadaşları gibi genellemeye düşün. Karmaşık dünyaları kabul etmiyorlar, edemiyorlar belki de. 'Çivili süpürgeleri' yeğliyorlar."

"Birkaç yıla kadar onları kullanamayacaklar."

"Kullanmak da istemeyeceHeüir."

"Buna pek güvenme. Kimi zaman bütün bunların ... Araba yine geçiyor işte."

BEYOND

İKİNCİ BÖLÜM

13

SAAT altıbuçuğa geliyordu, memurların çoğu çıkalı bir saati geçmişti. Trevayne masasının arkasındaydı, sağ ayağı koltuğun kenarına uzatmış, dirseğini dizine dayamıştı. Masanın çevresinde Paul Bonner'in Savunma Bakanlığındaki amirlerinin istemeye istemeye 'temiz' kabul ettikleri komisyonun dört üst düzey personeli ortaya yadıkları büyük kağıtlara bakıyordu.

Trevayne'in hemen önünde Sam Vicarson adındaki genç bir avukat vardı. Andrew bu enerjik ve sözünü sakınmayan avukada Dantforth Vakfı soruşturması sırasında tanışmıştı. Vicarson yeniden yardım için başvuran bir Harlem sanat örgütünün davasını savunuyordu. Tüm mantık kurallarına göre yardımın kesilmesi gerekirdi ancak Vicarson'un örgütün geçmişteki kabahatları için bulduğu bahaneler o kadar inandırıcıydı ki, Dantforth Vakfı yardımı yeniden başlatmaya karar vermişti. Trevayne Sam Vicarson hakkında soruşturma yapmış, onun toplum bilincine sahip yeni kuşak avukatlarından biri olduğunu öğrenmişti. Vicarson gündüzleri büyük kârlı işlerini yaptıktan sonra geceleri de gettolarda çalışıyordu. Zeki, kurnaz ve inanılmaz derecede yaratıcıydı.

Vicarson'un sağında altı hafta öncesine kadar Pace-Trevayne'in New Haven fabrikalarının murakıbbı olan Alan Martin vardı. Martin orta yaşlı eski bir **istatistik** analizcisiydi; çok dikkatli bir insandı, ayrıntıları gözden kaçırmaz, bir konuda karar verdi mi bunu kesinlikle değiştirmezdi.

Vicarson'un solunda kocaman piposundan dumanlar çıkaran Michael Ryan ile yanındaki John Larch mühendisti. Her ikisi de havacılık

ve inşaat mühendisliği alanlarında uzmandılar. Ryan kırkına yakın, canlı, dost tavırlı, kolayca gülen ama bir uçak planı ile karşılaştığında ölesiye ciddileşen bir insandı. Larch ise hep düşünceli, aksi görünümlü, zayıf yüzlü ve hep yorgun görünüşlüydü. Ancak zihni yorgunluk nedir bilmezdi. Doğrusu ya, bu dört kafa sürekli olarak ve pek yüksek hızlarda çalışırdı.

Bu adamlar alt komisyonun çekirdeğini oluşturuyorlardı; Savunma Komisyonunun hedeflerine bunlar kadar uygun başka bir kimse düşünülemezdi.

"Pekala," dedi Trevayne. "Bunları defalarca kontrol ettik." Masanın üstündeki kroküeri gösterdi. "Hepiniz bunları topladınız, birbirinizden ayrı olarak tek tek incelediniz. Şimdi bulduklarımızı ortaya dökelim bakalım."

"Gerçekçilik anı mı geldi, Andrew?" Alan Martin ayağa kalktı. "Öğleden sonrasında ölüm mü?"

"Bok." Micheal Ryan piposunu ağzından çekip güldü. "Arenanın her tarafında hem de."

Sam Vicarson, "Bence bunları toparlayıp en fazla parayı verene teklif edelim," dedi. "Arjantin'de bolluk içinde bir yaşantıya özlem duyâbUirim."

"Soluğu Tierra del Fuego'da alırsın, Sam." John Larch, Ryan'ın dumanından biraz uzaklaştı.

"Kim başlamak ister?" diye sordu Trevayne.

Dördü bir ağızdan konuşmaya başladdar. Her ses otoriterdi, ötekilerini bastıracağından emindi. Elini kaldırmış olan Alan Martin önceliği kaptı.

"Benim görüşüme göre şimdiye kadar aldığımız yanıtlarda pek fazla delik var. Ancak hesap kontrolleri genellikle taşeronları içeren projelere ilişkin olduğundan bu beklenen bir şeydir. Bundan sonraki kadro soruşturmaları genellikle tatmin edici. Bir istisna dışında. Gerçek büyüklükteki tüm olaylarda asgari rakamlar verilmiş. ITT buna yanaşmak istemediyse de sonunda 0 da yola geldi. Ancak burada da bir istisna var."

"Tamam, Alan. Orada dur. Mike ve John. Siz birlikte çalıştınız, depmi?"

"Karşılıklı kontrollarda bulunduk," dedi Ryan. "Epey sahtecilik var, Alan'ın dediği gibi taşeron alanlarında. Sayıyorum: Lockheed ve ITT sonuna kadar yardımcı oldular. ITT bilgisayar düğmelerine basıyor ve hesaplar patır patır dökülüyor. Lockheed ise merkeziyetçi ve hâlâ bocalıyor..."

"öyle olması gerek," diye Sam Vicarson sözünü kesti. "Kulandıkları benim param...."

"Sana teşekkür etmemi söyledüer." dedi Alan Martin.

"GM ve Ling-Tempco'nun sorunları var," diye Ryan devam etti. "Ama dürüst olmak gerek, bu bügi kaçırmadan çok, kimin neden sorumlu olduğunu bulamamaktan. Adamlarımızdan biri General Motors'da tam bir gününü geçirdi, biriyle konuşup bir birim dizaynı başkanının kim olduğunu öğrenene kadar. Sonunda başkanın konuştuğu adam olduğu anlaşıldı..."

John Larch, "Sonra beklenildiği gibi şirket korkulan var," dedi. "Özellikle GM'de. Uyum ve soniştirme uyuşan şeyler değüdir."

"Yine de genel olarak istediğimizi elde ediyoruz. Litton çılgın bir yer. Tilki kadar kurnaz. Sadece finansman yapıyorlar ki bu da onlan herhangi bir pratik uygulamadan epey uzaklaştıyor. Onlardan hisse almayı düşünüyorum doğrusu. Şimdi de büyük bilmeceye geliyoruz."

"Ona da sıra gelecek," dedi Trevayne. Ayağını koltuğun kenarından indirip sigarasını aldı. "Ya sen, Sam?"

Vicarson Andrew'u şakayla eğilerek selamladı. "Bu fırsattan yararlanarak tanrılara beni bu kadar ünlü hukuk şirkederiyle bir araya getirdikleri için teşekkür etmek isterim. Zavallı başım hâlâ dönüyor doğrusu."

"Sözlerini çevirmeye kalkışırsak, defterlerini çalmış," dedi Alan Martin.

*

"Ya da gümüş takımlannı," dedi piposundan nefesler çeken Ryan.

"İkisine de hayır. Ancak epey iş teklifi aldım diyebilirim... Genel olarak tatmin edici bir temele oturan şeyleri yinelemenin bir yaran yok. Mike gibi düşünmüyorum ben; bence epey kaçamak yapıldı. John'la aynı fikirdeyim; şirket korkulan her yanda. Ama gerekli ısran gösterirseniz tatmin edici yanıt alabiliyorsunuz. Biri dışında... Bu

Alan'ın 'iştirna'sı ve Mike'in 'bilmece'si'. Benim için ise, mektepte öğretilmeyen hukuksal bir karmaşa."

"Tamam," diyerek oturdu Trevayne. "Genessee Sanayi."

"Evet," dedi Sam. "Genessee."

"Değişen hiçbir şey yok." Andrew iki nefes aldığı sigarasını söndürdü.

"O da ne demek? diye sordu Larch.

"Yıllar önce, daha doğrusu tam yirmi yıl önce Genessee, Doug Pace ile beni aylarca oyalamıştı. Gösteri ardından gösteri sunuyorduk. Ben yeni evlenmiştim; Phyl ile sırf onlar için Palo Alto'ya gittik. İstedikleri her şeyi verdik onlara. Sonunda bizi kapı dışarı ettiler, bizim dizaynlarımızı geliştirip üretime başladılar."

"Esaslı adamlarmış." dedi Vicarson. "Patent hırsızlığı davası açmadınız mı?"

"Hayır. Bu oyuna gelmeyecek kadar ustaydılar, üstelik Bernoulli ilkesinin patentini alamazsın. Değişikliği metalurjik toleranslarda yapmışlardı."

"Kurnazca ve kanıtlanamaz." Michael Ryan piposunu kül tablasının kenarına vurdu. "Genessee'nin sekiz on ayrı eyalette laboratuvarları ve bunun en az iki katı kadar de deneme alanları var. Yaptıkları dümenlere gerçek yeminli beyanlarla eski tarih verebilirler, mahkemeler de ne olup bittiğini imkan yok anlamazlardı. Sonunda kazanan onlar olurdu."

"Çok doğru," dedi Andrew. Ama bu başka bir zamanın başka bir hikayesi, önümüzde yeteri kadar düşünecek zaman var şimdi. Neredeyiz? Ne yapıyoruz?"

"Ben bir toparlayayım." Alan Martin, üzerinde 'Genessee Sanayi' yazan kartonu kaldırdı. Kartona üstünde başlıklar olan kareler çiziliydi. Her başlığın altına da alınan mühendislik ve inşaat ihaleleri, mali operasyonlar, hukuksal sorunlar belirtilmişti. Sık sık şu ya da bu dosyalara göndermeler vardı. "Mali tablonun avantajı bütün alanlara yayılmış olması.... Son haftalarda yüzlerce soru kağıdı gönderdik -bütün şirkedire. Bildiğiniz gibi hepsi de gazetelerdeki reklam kuponları gibi şifreliydi. Şifreler bize postalanma zaman ve yerlerini belirtiyordu. Bunun ardından personelle görüşmelere başladık. Gennessee'de anormal bir

yer değiştirme olayına rastladık. Belirli bölüm ve yerlerden gönderilmesini beklediğimiz yanıtlar başka yerlere transfer edilmişti. Memurlarımızın görüşmek üzere gittikleri yönetici personel yerlerinde değillerdi. Genessee bunları başka bölümlere, yan kuruluşlarına göndermişti; yüzlerce, hatta binlerce mil öteye. Bazdan denizaşırı bölümlere nakledilmişlerdi... Sendika liderleriyle toplantılar düzenledik. Burada da pek o kadar ustaca olmasa da aynı hikaye ile karşılaştık. Ülkenin bir ucundan öteki ucuna haber yayılmıştı -yerel tartışmalar yasaktı. Hükümet müdahalesi konusunda ne yapılması gerektiği karara bağlanıyordu. Kısacası, Genessee Sanayii çok etkin ve büyük bir gizleme faaliyetine girmişti."

"Tam olarak etkin değil anlaşıldığı kadanyla," dedi Trevayne.

"Yeteri kadar etkin, Andrew," dedi Martin. "Genessee'nin iki yüz binden fazla personeli var. şu ya da bu ad altında on beş dakikada bir milyonlarca liralık ihale alıyor ve sahip olduğu gayrimenkul sayısı ise neredeyse İçişleri Bakanlığınıninkine eşit. Soru kâğıtları geri geldiği sürece, şirketin çeşitliliği de göz önüne alınınca, bu yer değiştirme dik-kat çekmeyebilirdi."

"Senin gibi mali bir dehaya yutturamadılar ama." Vicarson kol-tuğun kenanna oturup Genessee krokisini Martin'den aldı.

"O kadar da iyi olduklarını söylememiştim"

"Benim dikkatimi çeken," diye Sam devam etti. "Ki, bu Mike, John ve hatta Al için pek büyük şok olmamıştır sanırım, Genessee'nin boyudan oldu. Altyapısı gerçekten inanılmaz bir boyutta. Evet hepimiz yıllarca Genessee şöyle, Genessee böyle diye duymuşuzdur ama bu daha önce pek etkilememişti beni. Dergilerde görülen o tam sayfalık ilanlar gibi, pekala büyük bir şirketmişsiniz dersiniz. Ne güzel reklam vermişler, aferin, falan. Ama bu. Telefon rehberinden *Öaha çok ad var bunda."

"

"Ve anti-tröst yasası çiğnenmiyor," dedi Andrew.

"Gesco, Genucraft, SeeCon, Pal-Co, Cal-Gen, SeeCal... çılgınca bir şey... "Sam Vicarson Genessee, krokinin 'Yan Kuruluşlar' başlığını gösterdi. "Beni rahatsız eden nokta izini bulamadığımız daha düzünelerce şirketi olabileceği."

"Olsun," dedi John Larch. "Elimde işe başlamak için yeteri kadar - var."

Binbaşı Paul Bonner, Potomac Towers binasının nehir kenarında bir boşluğa park etti arabasını. Camdan ağır ağır akan nehre baktı. Bu park yerine ilk geldiğinden bu yana tam yedi hafta olmuştu. Andrew Trewayne ile tanışalı yedi hafta. Bu işe hem görevine hem de adama karşı bir kırgınlık duyarak başlamıştı. İşine karşı kırgınlığı devam ediyor, hatta belki de artıyordu; ancak adama karşı gerçek bir nefreti sürdürmek de giderek güçleşmekteydi.

Trewayne'ın lanet alt komisyonunu onaylıyor değildi; aksine hiç de onaylamıyordu. Palavraydı hepsi. Kongrenin gerekli olan şeyler içiu sorumluluğu üzerinden atmak için, en azından sulandırmak için bulduğu bir yoldu bu. Binbaşı Paul Bonner'i bu kadar düşman eden de buydu işte. Kimse bunun gerekli olmadığını söyleyemezdi. Hiç kimse! Ancak gerçeğe yüzyüze gelindiğinde herkes dehşeeü bir inanamazlık havasına bürünüyordu.

En büyük düşman zamandı. İnsanlar değil. Bunu göremiyorlar mıydı? Uzak programında öğrenmemişler miydi bunu? 1971 Şubatında atılan Apolla 14 yirmi milyon dolara mal olmuştu. 1972 yılına göre programlanmış olsaydı on milyon, altı ay sonrasında ise beş ila yedi-buçuk milyona malolacaktı. Sivil ekonomide en önemli faktör zamandı ve askerler de zaman hesaplarında olduklarından ekonomik-sivil-cezalan kabul etmek zorundaydılar.

Bu son haftalar boyunca Andrew Trewayne'a kendi teorisini anlatmaya çalışmıştı. Ama Trewayne bunun faktörlerden *biri* olduğuna inanıyordu, *tek* faktör olduğuna değil. Trewayne, Bonner'in teorisinin basite indirgeme olduğuna inanıyordu ve Bonner bu terime kızınca da kahkahalarla gülmüştü. Binbaşı da gülmüştü buna- "basite indirgeme" kendisinin kullandığı sivil terimi gibi 'aptallığın' başka bir şifre adydı.

Şah mat.

Ama Trewayne zaman unsuru ortadan kalktığı takdirde yolsuzluk oranının azalacağına inanıyordu. İnsanın dünya kadar zamanı olsaydı arkasına yaslanıp mantıklı fiyatların oluşmasını bekleyebilirdi. Bonner bunu kabul etmişti.

Ama bu yalnızca bir yüzü diye iddia ediyordu. Trevayne piyasayı bilirdi. Yolsuzluk, zamanı satın almaktan ötelere uzanıyordu.

Bonner onun haklı olduğunu biliyordu.

Şah mat...

İki adam arasındaki temel fark, her birinin zaman unsuruna verdikleri önemdi. Bonner için bu en önemli şeydi, Trevayne için ise değildi. Trevayne küresel bir felaketi önleyecek temel bir uluslararası zeka olduğuna inanırdı. Binbaşı ise buna inanmazdı. Düşmanı görmüş, onunla çarpışmış, onu harekete geçiren bağınazlığa tanık olmuştu. Başkenderin ciddi salonlarından komutanlar aracılığıyla taburlara, taburlardan yarım yamalak giyimli ve çoğunlukla da aç olan askerlere kadar inerdi bu. Ve de çok güçlüydü. Bonner düşmanı politik bir yaf-taya indirecek kadar basidikçi değildi; bunu Andy'ye açık açık söylemişti. Düşman bir Komünist, Marksist, Maoist ya da Lumumbaist değildi. Bunlar sadece elverişli adlardı.

Düşman, devrim *fikri* ile cahillikten kurtulan dünyanın üçte ikisiydi; yüzyıllar sonra kendi kimliğine sahip olma *fikri*. Ve bir kere buna sahip olunca da, dünyanın geri kalan bölümüne damgasını zorla vuracaktı.

Nedenler ne olursa olsun, hatta haklı olsa bile. Düşman halktı. Milyonları denetim altında tutan bir avuç insanı; ve yeni keşfedilmiş güç ve teknolojiyle bu bir avuç insan da insan zayıflığı ve kendi bağınazca inançlarına tabi idi.

Dünyanın geri kalan bölümü bu düşmana karşı kesin, ciddi ve güçlü bir biçimde karşı koymaya hazır olmalıydı. Ona verilen ad Paul Bonner'in umurunda bile değildi.

Böyle bir şeyin var olması yeterliydi.

Ve bu da zaman demekti. Fiyatı ne olursa olsun, üreticilerin çevirdikleri küçük dolaplar ne olursa olsun, zamanın satın alınması gerekirdi.

Bonner askeri araçtan çıkıp binaya doğru yürümeye başladı. Acelesi yoktu, hiç yoktu hem de. Mümkün olabilse orada olmamayı isterdi. Bugün.

Çünkü bugün gerçek görevinin ilk günüydü. Zorla kendisine kâ-

bul ettirilen görevinin. Bugün Savunma Bakanlığı'ndaki amirlerine kesin bilgiler taşımaya başlayacaktı.

Bunu ta başından beri biliyordu aslında. Trevayne'in bağlantısı olarak seçilmesinin nedeninin kendisinde varolan üstün nitelikler nedeniyle olmadığını biliyordu. O tip işler için hiçbir niteliği yoktu. Ayrıca, bugüne kadar karşılaştığı hafif ama sürekli sorgulamanın bundan sonra gelecekle ilgili sadece bir habercisi olduğunun da farkındaydı. İşler nasıl? Büro rahat mı? Kadro yeterli mi? Trevayne nasıl bir adam?... Amirleri aslında bu tür sıradan şeylere gerçekten ilgilenmezlerdi. Albayların ve generallerin kafalarının içinde çok başka şeyler vardı.

Bonner merdivenin başında durup yukarı baktı. Üç Phantom 40, arkalarında bembeyaz bir iz bırakarak çok yükseklerden batıya doğru uçmaktaydılar. Hiç ses yoktu, sadece belli belirsiz görülen üç küçük üçgen. Ufkun hava koridorlarını delip geçen minyatür gümüş ok başları.

Vurucu güç -beş taburu yok edecek bomba ve roket uçuş manevra yeteneği- sıfırdan 70000 fite kadar komple dinamik üstünlük; hız-Mach üç.

Hepsi bu kadar işte.

Ama o bunun *böyle* olmamasını isterdi.

Bonner sabahı, üç saat öncesini düşündü. Odasında oturmuş bir albayla Benning'deki yeni tesislerin değerlendirmesinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Rapor saçmaydı kuşkusuz, subay araç gereçten çok kendi gözlemlerinin egoistçe bir özetini yapmıştı. İstek yüzde seksenlik bir değişim doğrultusunda; baştaki eski subayın eleştirilmesiydi. İkinci sınıf insanların oynadıkları bir Kara Kuvvetleri oyunu.

Bonner kağıdın altına olumsuz kanısını yazarken dahili telefonu çaldı. Derhal beşinci kata gelmesi isteniyordu. Tuğgeneral Cooper'in yanına. Lester Cooper de, babası da West Point'in müdürlüğünü yapmışlardı. Sapına kadar bir Karacıydı.

Tuğgeneral açık açık söylemişti her şeyi. Sadece ne yapacağım değil, bunu yapmak için neden onun seçildiğini de. Çoğu askeri stratejiler gibi basit ve kesindi durum. Askeriyenin gerekleri doğrultusunda bir muhbir olacaktı Paul Bonner. Herhangi bir yolsuzluk iddiasında yerinden alınabilecekti.

Ancak Ordu kendisini kollayacaktı. Daha önce Güneydoğu Asya'da yaptığı gibi. O zaman da kendisini korumuş ve minnetini göstermişti.

Bütün sorun önceliklerdi; general bunu açıkça belirtmişti.

"Bunu iyi anlamalısın, Binbaşı. Bu Trevayne'in çabalarını destekliyoruz. Genelkurmay Başkanları her türlü işbirliğini göstermemizi istediler, biz de bunu yaptık. Ama onun yaşamsal önemi olan üretimi aksatmasına göz yummayız. Bunu en iyi sen bilirsin... Şimdi onunla bir dostluk da kurduğuna göre...."

Bundan sonraki beş dakika boyunca Tuğgeneral Cooper az daha kaybediyordu muhbirini. Bonner ile Trevayne arasında Binbaşının raporlarında belirtmediği ya da amirlerine iletmediği bazı buluşmalara atıfta bulunmuştu. Buna gerek yoktu aslında, bunlar Savunma Bakanlığı ile hiç ilgili olmayan sosyal ziyaretlerdi. Bir keresinde Trevayne'lerle Connecticut'ta High Barnegat'ta bir hafta sonu geçirmişti. Bir başkası da Bonner'in McLean'de oturan son metresiyle Andy ve Phyllis'e verdiği bir yemekte bir araya gelmeleri idi. Bir başka sefer Maryland ormanlarında ada dolaşmak ve sonra da kır yemeği. Bunların hiçbirinin Trevayne'in alt komisyonu ya da Bonner'in göreviyle uzak-tan yakından ilgili değildi. Hiçbirinin parası devlet bütçesinden çıkmamıştı. Binbaşı sinirlenmişti.

"Generalim, neden gözetim altında tutuluyorum?"

"Sen değil, Trevayne'dir sürekli izlenen."

"Kendisi bunun farkında mı?"

"Olabilir. Maliye Bakanlığının sürekli değişen devriyelerinin farkında. Beyaz Saray'ın emirleri. Onlara pek de iyi bakıyorlar üstelik."

"Onlar izleyici gibi davranmıyorlar mı?"

"Doğrusunu istersen, hayır."

"Neden, efendim?"

"Bu sorunun' yanıtı senin ilgi alanının dışında olabilir, Bonner."

""Size karşı gelmek istemem, Generalim, ancak.... Trevayne'a çok yakın olmam emredildiği için bu gibi konularda bilgim olması gerektiği düşüncesindeydim. Beyaz Saray tarafından atanan kişilerin koruyucu önlemler için orada bulunduklarını sanıyordum. Bunlar izleme için çok iyi bir durumda olduklarına göre ve bu amaçla kullanılmadıklarına -hiç değilse, bizim tarafımızdan- biz bu iş için daha fazla personel ayırıyoruz ki, ya aynı ise iki misli eleman aynlıyor ya da amaçlarımız aynı değil."

"Bundan da bu büroya vermediğin bilgileri elde etmiş olmama itiraz ettiğin anlamı çıkıyor."

"Evet, efendim. O bilgilerin burası ile hiçbir ilgisi yoktu. Bir izleme durumu var idiyse, benim bundan haberim olmalıydı. Mantıksız bir şekilde önyargı olma durumuna sokuldum."

"Çok inatçısınız, Binbaşı."

"Olmasaydım bu görevi getlmezdim sanırım."

General koltuğundan kalkıp duvarın dibindeki masaya yürüdü, dönüp masaya yaslanarak Bonner'e baktı. "Pekala, ayrı amaçları kabul ederim," dedi. "Bu yönetimdeki herkesle sağlam bir işbirliği içinde olduğumuzu iddia edecek değilim. Başkanın çevresinde fikirlerini olumsuz bulduğumuz insanlar olmadığını da söyleyecek değilim. Hayır, binbaşı, Beyaz Saray'ın bizim gözcülerimizi kontrol etmesine ya da içine girmesine izin verecek değiliz."

"Bunu anlıyorum, generalim. Ama yine de bana söylenmesi gerekirdi görüşündeyim."

"Gözden kaçırılmış bir nokta, Bonner. Başka bir şey olmuş olsa da, bunu şimdi sana söylemem, bu nedeni ortadan kaldırıyor, öyle değil mi?"

İki subay kısa bir an gözgöze geldüer. Aralarındaki anlayış mutlaktı -Bonner o anda Savunma Bakanlığı'nın en yüksek basamağına kabul edilmişti.

"Anlaşıldı, generalim."

Uzun boylu, beyaz saçlı Cooper uzun masaya dönüp iri madeni halkalarla ciltli kaim ve plastik kaplı bir not defterini aldı.

"Buraya gel, binbaşı. Kitap bu işte. Asıl kitap, asker."

Bonner baş sayfadaki daktiloyla yazdı harfleri okudu: GENES-
SEE SANAYİ

Bonner, Potomac Towers'in camlı kapılarından girip kalın mavi halı üzerinden asansörlere doğru yürüdü. Eğer her şeyi tam olarak zamanlamışsa, yaptığı telefon konuşmalarından doğru bilgi almışsa, Trevayne'in bürosuna Trevayne'dan yarım saat önce varmış olacak. Plan buydu; Trevayne'in toplantıda bulunduğu Senota binasında da gözlerini saatten ayırmayan başkaları vardı.

Bonner, Trevayne'in odalarında görülmeye o kadar alışılmıştı ki, şimdi de tam bir laubalilikle karşılandı. Bonner sivil kadronun kendisini bir anormal olarak gördüklerinin farkındaydı. İtici askeri niteliklerin pek azına sahip profesyonel bir asker; görünüşü, hatta hafif alaycı konuşması ile yumuşak tabiatlı bir adam. Siviller üniformalı birinin -hele Pentagon'un günlük olarak bile gerektirdiği aşırı süslü üniformalı birinin- mesleğin kabul edilmiş görünüşünün dışına çıktığını görünce hemen ısınırlardı o insana. Alışılmış bir davranıştı bu.

Trevayne'in bürosunda beklemesi bir sorun olmayacaktı. Ceketini çıkaracak, kapı önüne çıkıp Trevayne'in sekreteriye şakalaşacaktı. Sonra -kravatı gevşetilmiş, yakası çözülmüş bir halde- öteki odalara uğrayıp oradakilerle havadan sudan konuşabilirdi. Mike Ryan ya da John Larch gibi insanlarla. Belki de o zeki genç avukat Sam Vicarson'la. Onlara adları çok duyulmuş bir iki ukala generali gülünç duruma sokan birkaç hikaye de anlatabilirdi. Daha sonra kendilerini bu kadar rahatsız etmenin yeter olduğunu söyleyerek Trevayne'in odasında sabah gazetelerini okuyacağını büdirecekti. Onlar rahatsız etmediğini söyleyeceklerdi ama kendisi gülecek ve belki de işten sonra bir iki tek atabileceklerini ima edecekti.

Bütün bunlar alü yetti dakikadan fazla sürmeyecekti.

Sonra Trevayne'in odasına girerken bir kere daha geçecekti sekreterin yanından. Bu kere kadının saçları ya da başka bir yanı hakkında bir kompliman yapıp içeri gidecek ve pencerenin yanındaki koltuğa yürüyecekti.

Ancak ne koltukta oturacak ne de gazete okuyacaktı.

Sağ duvarın önündeki dosya dolabına gidecek, G harfi dosyaların bulunduğu çekmeceyi açacaktı. I

Genessee Sanayii, Palo Alto, Califomia.

Dosyayı alacak, çekmeceyi kapatacak ve koltuğa oturacaktı. Dosyayı yerine koymadan önce on beş dakika kadar not alma zamanı olacaktı.

Tüm operasyon yirmi beş dakika sürecekti ve bu süre içinde sadece bir dakikalık bir riske girecekti. Dolabın açık olduğu zaman içinde sekreter ya da başka biri içeri girebilirdi. Bu durumda da dolabı açık bulunduğunu söyleyecek ve davranışını 'merak' olarak niteleyecekti.

Ancak dolap asla açık olmazdı; hep kilidiydi. Her zaman.

Binbaşı Paul Bonner dolabı Tuğgeneral Lester Cooper'in verdiği anahtarla açacaktı.

Bu sadece bir öncelik sorunuordu; ve Bonner'in midesini bulandırıyordu.

15

Trevayne Capitol binasının merdivenlerini koşar adımlarla çıkarken izlendiğini biliyordu. Bürosundan çıkıp kent merkezine giderken beklenmedik iki yerde durduğu için biliyordu bunu: trafiğin az yoğun olduğu Rhode Island Caddesinde bir kitapçıya uğramış, sonra da ani bir kararla Georgetovn'a dönüp Büyükelçi Hiü'in evine gitmişti. Büyükelçi evinde değildi.

Rhode Island Caddesi'nde gri bir Pontiac'ın yarım blok gerisinde bir park yerine ani girişini görmüş, arabanın tekerleklerinin kaldırımı sıyırdığını duymuştu.

Yirmi dakika sonra Hill'in evinin ön kapısına yürürken mahallenin üniformalı hizmetçilerinden çingırağını çalarak iş almaya çalışan bıçak bileyicisinin kamyonetini görmüştü. Boston günlerindeki çocukluğunu hatırlatmıştı bu kendisine.

Gri Pontiac arabayı bir kere daha görmüştü o sırada. Ağır ağır

giden kamyonetin arkasındaydı; sürücünün canının sıkıldığı belliydi; sokak dardı ve küçük kamyonet de yol vermiyordu. Pontiac, kamyoneti geçemiyordu.

Trevayne Capitol'un üst basamağına vardığında Beyaz Saray'da Webster'i arayacağını hatırladı. Gereksiz olmasına karşın belki de Webster ayrı koruyucu salmıştı peşine.? Bu gereksizliğin nedeni kendisinin cesur olması değildi, artık iyi bilinen bir kişiydi ve yalnız sokağa çıktığı pek azdı. Bu öğleden sonra bir istisnaydı.

Trevayne son basamakta durup arkasına baktı. Gri Pontiac görünürlerde yoktu, ancak kimi park etmiş, kimi ağır ağır seyreden bir sürü otomobil vardı sokakta. Herhangi biri telsizle Georgetown'dan emir almış olabilirdi.

Binaya girince doğru enformasyon masasına yürüdü. Saat neredeyse dört oluyordu ve kendisini işgünü bitmeden önce Ulusal Bölge İstatistik Dairesi'nde bekliyorlardı. UBİD bilgilerinden ne yarar sağlayacağını, hatta bir bilgi alıp alamayacağını pek bilmiyordu ama bu da bir yoldu, birbirleriyle ilişkisiz görünen gerçekler arasında başka bir bağlantı olabilirdi.

Ulusal Bölge İstatistik Dairesi mantıken maliye binasında olması gereken kompüterize bir laboratuvarı. Orada olmaması bu çelişkiler kentinin başka bir tutarsızlığı işte, diye düşündü Trevayne. Ulusal Bölge İstatistik Dairesi'nde devlet projeleri ile doğrudan doğruya etkilenen bölgesel istihdam kayıdan aylık olarak tutulurdu. Başka tekiz on büronun işi burada tekrarlanıyorsa da bilgilerin genel olması anlamında bir değişiklik var denilebilirdi; 'projeler' kapsamında devlet otoyollarının kısmi ödenmesinden okul yapımına federal katkıya kadar her şey girerdi. Uçak fabrikalarından park alanlarının yenilenmesine kadar. Kısacası, bu, vergilerin tahsisini açıklayacak genel bir terimdi ve bu yüzden varlıklarını haklı kılmaya çalışan politikacılar tarafından sürekli kullanılırdı. İnşân istediği takdirde rakamları kategorilere de ayırabilirse de, bu pek sık yapılan bir şey değildi. Toplamlar her zaman kendilerini oluşturan parçalardan etkileyiciydi.

Trevayne UBİD kapısına yaklaşırken büronun Senato binasında

olmasının mantığını düşündü yine; ne de olsa UBİD'in ona en çok ihtiyacı olanlara yakın olması çok doğruydu.

Kendisi de bunun için buradaydı.

•

Trevayne kağıtları masaya bıraktı. Saat beşi birkaç dakika geçiyordu ve neredeyse bir saatir küçük bölmeye kapanmış okumaktaydı. Gözlerini ovuştururken küçük memurlardan birinin camdan bakmakta olduğunu gördü; kapanma saatı geçmişti ve memur da büroyu kapatıp gitmekte acele ediyordu. Trevayne adama bu gecikmesi için on dolar bahşış verecekti.

Komik bir karşılıktı bu. Kaba bir tahminle iki yüz otuz milyon dolarlık bir bilgiye karşı on dolar.

Ama karşındaydı işte -148 ve 82 milyonluk iki arttınm. Her biri de savunma ihaleleri- 'Sİ' diye geçiriyordu- sonucuydu ve ikisi de *beklenmedik'ti. iki seçim bölgesi için beklenmedik bir para.

California ve Maryland.

Senatör Armbruster ve Senatör Weeks. Pipo içen kısa boylu Armbruster. Ve Maryland'ın Doğu Kıyısından kibar aristokrat Alton Weeks.

Armbruster senatör seçiminde rakibi tarafından epey zorlanmıştı. Kuzey California'nın işsizlik oranı, geçici de olsa, yüksekti ve anketler rakibinin Armbruster'in eyalete hükümet yatırımları elde edemediği suçlamalarının seçmenler üzerinde etkili olduğunu ortaya koymuştu. Armbruster kampanyasının son günlerde seçimin kendi lehine sonuçlanmasını sağlayan belli belirsiz bir imada bulunmuştu. Yüz elli milyon dolarlık bir savunma yatırımının eyaletine yapılması işini ayarladığı imasında bulunmuştu konuşmalarında. Eyalet ekonomisderi bile bu miktarın eyaletin kuzey kesimini canlandıracağını kabul etmişlerdi.

Weeks: o da yerini korumaya çalışıyordu, ancak rekabetten çok kampanya finansmanı sıkıntısı içindeydi. Maryland kasaları tamtakırdı ve tanınmış Weeks ailesi de tüm seçim masraflarının altına girmeye hevesli değildi. Baltimore Sun gazetesine göre Alton Weeks Maryland'ın ileri gelen iş adamlarından bir kısmıyla görüşmüş ve onlara Washington'un kesenin ağzını açmaya başladığını söylemişti... Weeks'

in kampanyasının parasal kaynakları birden bollanmıştı.

Ancak her iki senatör de eyaladere yapılan yatırımlardan altı ay önce seçilmişlerdi. Her iki adamın da savunma yatırımlarıyla içli dışlı olmaları mümkünse de, miktarlar konusunda bu kadar hatasız olmaları mantıklı değildi. Eğer anlaşmalar daha önce yapılmamışsa; ve bu anlaşmalar da ulusal güvenlikten çok politika ile ilgili olabilirdi ancak.

Ve her iki senatör de aynı Savunma Bakanlığı müteahhidi ile iş görmüşlerdi.

Genessee Sanayii.

Armbruster Genessee'nin yeni Norad avcı uçaklarının geliştirilmesine kaynak sağlamıştı ki, bu proje daha en başından kuşkuluydu.

Weeks de Genessee'nin Maryland'daki bir yan kuruluşuna yine aynı derecede kuşkulu bir proje için parasal destek sağlamıştı. Birkaç yıl önce kıyı savunma alanına girmiş olan iki uçak nedeniyle haklı görülen kıyı radar ağı projesi.

Trevayne kağıtlarını toplayıp kalktı, camdan bakan memura işaret edip elini cebine soktu.

Sokağa çıkınca bir an bir paralı telefonda William Hill'i aramayı düşündü. Hill'i başka bir 'proje' konusunda görmek istiyordu. Deniz kuvveden haber alması ile ilgili ve Trevayne yüzünden bir iki günde, hatta bir iki saatte su yüzüne çıkabilecek olan bir proje. Georgetown'a da o yüzden gitmişti biraz önce. Pek telefonda konuşulacak bir konu değildi bu.

Deniz Kuvvetlerine, dört atom denizaltısına bulunabilecek en ileri elektronik haberalma araçları yerleştirilmesi için yetki verilmiş ve on iki aylık bir süre tanınmıştı. Konulan bu tarih çoğundan aşılmış, işin ihale edildiği iki elektronik firması iflaslarını istemişlerdi; dört denizaltı ise havuzdaydı.

Dört denizaltıdan birinin kaptanı operasyonu açıkça eleştirmişti. Deniz subayının resmi bir topluluk önünde yönelttiği eleştiriler Roderrick Bruce adında tuttuğunu koparan bir Washington gazetecisi tarafından öğrenilmişti ve gazeteci olayı açıklayacağını söylüyordu. CIA ve Deniz Kuvvetleri gerçekte bir panik içindeydiler. Denizaltı elektronik

tesislerini kamuoyuna açıklamak başlıbaşına tehlikeliydi; bu olaydaki aksaklıkları kabul etmek de tehlikeyi kat kat arttırdı; gemilerin işlemez durumda olmalarını kabul etmek Rus ve Çinlileri sertliğe davet etmek olurdu.

Durum çok hassastı ve Treyayne'ın alt komisyonu, yapabileceği iyiliklerden çok daha büyük tehlikeler yaratmakla suçlanıyordu.

Trevayne tehlikeli müdahale yaygarasının ergeç koparılacağını bdiyordu. Kendisini buna hazırlamış, 'gizli' yaftalarının altına beceriksizliği -ya da daha beterini- saklamaya karşı olduğunu daha baştan ilan etmişti.

Bu tür yaftalar, içtenlikle varılmış da olsa, sadece yargılar ve tek tek tavrılardı.

Başka yargılar, bunlara muhalif tavırlar da vardı. Ve kendisi o fikirler de aynı derecede titizlikle incelenmedikçe gerilemeyecekti. Bunu bir kere yapsa, bir kere gerilese, altkomisyonu güçsüz kalırdı. Böyle bir örneğin oluşmasına göz yumamazdı.

Ve bir de yan konu vardı -kanıdanamayan bir söylenti sadece, ama öğrenmekte oldukları her şeyle uyum içinde.

Yine Genessee Sanayii.

Söylentilere göre Genessee denizaltıların elektronik donanımını üsdenmek için teklif hazırlamaktaydı. Yine dedikodulara göre şirketlerin iflası Genessee'nin eseri idi. Diğer iki şirkete de öyle taşeron sorunları çıkarmıştı ki, bunların da Deniz Kuvvederi ile anlaşmaları artık geçersiz sayılabilirdi.

Trevayne bir eczaneye girdi, telefon kulübesine gidip Hill'in numarasını çevirdi.

Büyükelçi elbette hemen görüşebilirdi kendisiyle.

"Bir kere, CIA'nın Rus ve Çinlilerin durumdan haberdar olmadıkları varsayımı sadece gülünçtür. O denizaltılar aylardır New London'da havuzdalar, onları görmek bile durumlarını anlamaya yeterlidir."

"Öyleyse konu üzerinde durmakta haklıyım, değil mi?"

"Bence öyle," dedi maun çalışma masasının ardındaki Hill. "Ancak bu gazeteci Bruce ile CIA ve Deniz Kuvvederinin konuşma im-

kanını sağlamanı öneririm. Belki de adamı biraz yumuşatabilirsin. Onların korkulan kendileri için gerçektir, sadece kendilerini düşünüyor olsalar bue."

"Buna bir itirazım yok. Ben sadece kadromu bir projeden çekiyor durumuna sokulmak istemiyorum."

"Bunu yapmaman gerek bence.... yapmak zorunda kalacağını da sanmam."

"Teşekkür ederim."

William Hill arkasına yaslandı, öğüdünü vermişti, biraz çene çalabilirdi şimdi. "Söyle bakalım, Trevayne, iki ay oldu artık. Ne düşünüyorsun?"

"Çılgınlık. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum ama şu anda bundan daha iyi ifade eden bir sözcük de bulamıyorum. Dünyanın en büyük şirketinin ekonomisi çığırından çıkıyor.... Ya da, belki verilmek istenen görüntü bu."

"Sanırım sen... tjunu-başkasmdan-kontrol-etmeniz-gerek yo. İl." dan söz ediyorsun."

"Çok doğru. Kimse karar vermeye...."

"Sorumluluk her ne pahasına olursa olsun kaçınılacak bir şeydir," diye Hill gülerek sözünü kesti. "Dış dünyadan pek farklı değil aslında. Herkesin kendi beceriksizlik düzeyi."

"Bunu özel sektörde kabul ederim. Bir tür sağ kalma biçimidir. Ama istendiğinde denetim altına alınabilen bir şeydir de. Ama o özel servettir, kamu parası değil... Burada o teörinin geçerli olmaması gerek. Bu devlet hizmeti... Belirli bir süre tanınırsa -karar verecek bir mevkie gelene kadar diyelim- bir insanın güvencesi artık otomatik-leşir. Oyun falan gerekli değildir. Ya da gerekli olmamalıdır."

"Durumu çok basideştiriyorsun."

"Biliyorum, ama bu da bir başlangıç noktasıdır." Trevayne oğlunun sözlerini tekrarlandığını farkedince gülümsedi.

"Bu kentte insanlar üstünde çok büyük baskılar vardır. Bunun sonuçları insanı genellikle toplum dışına itmek olur ki, bu da en güçlüler dışındakiler için güvence kadar önemlidir. Pentagon da içlerinde olan bir sürü devlet dairesi ulusal yararlar adına fedakarlık isterler; üreticiler ihaleleri almak isterler ve bunun için kucak dolusu para

ödedikleri lobicileri gönderirler; işçi sendikaları hepsini birbirine düşürürler ve grev ve oy vermeme tehdikleri sa vururlar. Son olarak da senatörler ve kongre üyeleri vardır- bunların seçim bölgeleri ekonomik çıkarlar isterler durmadan... Böyle bir sistemin içinde bağımsız veya dürüst bir insanı nasıl bulabilirsiniz?"

Trevayne, Hill'in duvara bakmakta olduğunu farkettil. Kimsenin göremediğı bir şey görüyordu sanki. Büyükelçi soruyu konuğuna değil, kendisine sormuştu.

"Bunun yanıtı, Sayın Büyükelçi, bizim bir hukuk devleti ol-mamızla nisbeten özgür bir toplumun kontrolleri ve dengeleri arasında bir yerdedir."

Hill güldü. Hâlâ capcanlı, yaşlı bir insanın yorgun kahkahasıydı bu.

"Bunlar sadece kuru sMçr, Trevayne. Malthus'un ekonomik ya-sasını da is>?, içine katarsan -ki, bu kiminin daha az almasına karşılık dimisinin de daha çok istemesi insani durumu olarak özedenebilir- or-tadaki para en büyük parayı ileri sürene.... ya da bankaya gider. Sov-yetler Birliği'ndeki dosüanımız bunu öğrendiler artık; Marx ve En-gels'in ana teorileri bu yüzden işe yaramıyor. İnsani durumu değış-tiremezsin."

"Ben o fikirde değılim, Ruslar hakkında, insani durum hakkında. Bu sürekli değışen bir şeydir. Biz bunu, özellikle bunalım zaman-larında sık sık gördük. "

"*Bunalımda*, evet. O korkudur. Kolektif korku. İnsan kişisel is-teklerini toplumun sağ kalabilmesine tabi tutar. Bizim hemcinslerimi-zin neden sürekli bir tehlike çağrısında olduklarını sanıyorsun? Bu ka-darını öğrendiler artık... Bunalımları sonsuza kadar uzatamayacaklarını da öğrendiler; o da insani duruma aykırıdır."

"O zaman ben kontrollara ve dengelere... ve özgür topluma dönerim. Çünkü onun gerçekten işlediğine inanıyorum."

Hill öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. Trevayne'a bakarken gözlerinde gülümseyen bir ifade vardı. "Şimdi Frank Baldwin'in neden senden yana olduğunu anladım," dedi. "Ona çok benziyorsun."

"Bunu bir kompliman olarak kabul ederim, ama ben bir benzer-lik olduğunu..."

"Var ama. Şimdi seninle konuştuğumuz gibi sık sık konuşuruz Frank Baldwin'le. Saatlerce. Kulüplerimizde ya da çalışma odalarımızda., çevremiz bunlarla sanlı olduğu halde otururuz." Hill sağ elini biraz küçümseyerek tüm odayı içerecek biçimde salladı. "Kehanetlerde bulunan iki yaşlı adam. Pahalı konyaklarımız önümüzde, uşaklar bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını anlamak için ikide bir başlarını içeri uzatarak... öylece oturup gezegeni böler, her birimiz diğerini dünyanın şu parçasının ne *yapacağına* bu parçasının ne *yapmayacağına* inandırmaya çalışınız... Sonunda olan budur işte. Çelişen çıkarılan önceden tahmin edebilmek; nedenler artık önemli değildir. Sadece geçici anlaşmalar. *Neler ve nasıllar, niçinler* değil."

"Sağ kalabilme çabası."

"Tam olarak öyle... Ve Frank Baldwin, borç para verenlerin o en amansız, bir imzası küçük devletleri iflasa sürükleyebilen o adam, şimdi senin gibi bana bu çılgın aldatmacanın -bu küresel yalancılığın- altında bir çözüm yattığını söyler. Senin söylediğin gibi. Ben de ona böyle bir şey olmadığını söylerim; onun kastettiği anlamda. Sürekli kalabilecek bir yola girmenin olanaksız olduğunu söylerim."

"Değişiklik daima olacaktır, kabul. Ama ben onunla aynı fikir deyim; bir çözüm olmalı."

"Trevayne, çözüm, sürekli çözüm aramadadır. Toparlanma ve gerileme kısır döngüleri. Çözüm bu işte."

"Ama sizin bunun insan durumuna aykırı olduğunuzu söylediginizi sanıyorum; uluslar bunalımları sonsuza kadar uzatamazlar."

"Tutarsız değil. Sürekli olarak bir ferahlama vardır. Gerilemededir bu. Gerileme dönemleri soluk alma süreleridir."

"Bu çok tehlikeli ama; bunun daha iyi bir yolu olmalı."

"Bu dünyada değil. Bunu çoktan aştık artık." ,

"Yine aynı fikirde değilim. Bunun zorunlu olduğu fikrine daha yeni vardık."

"Pekala. Senin şimdi çalıştığın alan ele alalım. Yeteri kadar bilgilendin artık; kontrollerini ve dengelerini nasıl yürürlüğe sokacaksın? Senin sorunların birbiriyle ilişkin ülkelerin daha geniş olan alanından pek farklı değildir; pek çok bakımdan da bunlara benzer. Nereden başlayacaksın?"

"Bir örnek bularak. Diğerleri :ile ortak noktalan olacak bir örnek."

"Sayıştay yaptı bunu ve Savunma Tahsisat Komisyonu'nu kurduk. Birleşmiş Milletler de aynı şeyi yaptı ve Güvenlik Konseyi kuruldu. Bunalımlar hâlâ var; hiçbir şeyde pek bir değişiklik olmadı."

"Aramaya devam...."

Hill muzaffer bir gülüşle Trevayne'in sözünü kesti. "Çözüm aramalı şu halde. Ne demek istediğimi anladın mı şimdi? Arama devam ettikçe soluk alabiliriz."

Trevayne yumuşak maroken koltukta kıpırdandı. On hafta önce alelacele yapılan o toplantıda da bu koltukta oturmuştu. "Bunu kabul edemem, Sayın Büyükelçi. Bu çok süresiz, yanlış hesaplara çok yatkın bir şey. Doğru olanı bulacağız."

"Tekrar ediyorum: Nereden başlayacaksınız?"

"Ben başladım bile... yani bir örnek bulmak konusunda söylediklerim... Çok büyük finansman gerektirecek büyüklükte tek bir şirket; yüzlerce müteahhit ve taşeronu gerektirecek kadar karmaşık bir yapı. Parçalarını on beş yirmi eyaletten toplayan bir proje... Buldum bunu."

William Hill sağ elinin incecik parmaklarını çenesine götürdü. Gözlerini Trevayne'den ayırmamıştı. "Bir örnek yaratmak için bir şirket üzerinde mi durmak niyetindesin?" Sesindeki düşkünlüğünü farketmemek olanaksızdı.

"Evet. Yardımcıların diğer işleri yürütecekler, bir süreklilik kaybı olmayacak. Ama en üst düzey dört adamımla ben bir tek şirket üzerinde çalışacağız."

"Söylentileri duydum. Belki de düşmanını bulacaksın."

Trevayne sigarasını yaktı, çakmağın alevinin gaz kaybı ile küçük san bir topa dönüşmesini seyretti. "Sayın Büyükelçi, yardıma ihtiyacımız olacak."

"Neden?" Hill önündeki kağıda gelişigüzel bir şeyler çizmeye başlamıştı. Kaleminin hışırtısı sert ve öfkeliydi.

"Çünkü bizi çok rahatsız eden bir model çıkıyor önümüze. Bunu şöyle ifade edeyim; model ne kadar açık olarak ortaya çıkarsa belirli bilgileri almak o derece güçleşiyor. Tam bir şeyi yakaladık sanıyoruz,

birden parmaklarımızın arasından sıyrılıp gidiyor. Açıklamalar sonunda... ne demiştiniz az önce? 'Kuru sözler', 'şunu kontrol et', 'onu kontrol et', 'başka yere bak'. Anlaşıldığı kadarıyla ne pahasına olursa olsun açık seçik olmaktan kaçınmalı."

"Çok dallara ayrılmış geniş bir örgüde karşı karşıya olmalısın," dedi Hill.

"İnanılmaz bir yan kuruluş ağı var. Büyük fabrikalar Baü Kıyısında toplanmış ama yönetimleri Chicago'dan yapılıyor. Dev bir diktatörlük...."

"Yöneticilerinin listesi West Point Askeri Akademisi ile Annapolis Deniz Akademisi şeref listesi gibi," diye Hill sözünü kesti. Gözlerindeki neşe kaybolmuştu şimdi.

"Birkaç tane de yüksek düzeyde olan -ya da eskiden yüksek düzeyde olmuş olan- Washington sakinini de bunlara ekleyecektim, bir iki eski senatör ve temsilciler meclisi üyesi, iki üç eski bakan."

William Hill önündeki not defterini eline aldı, kalemını bıraktı.

"Trevayne, bana kalırsa sen Pentagon'u, Kongreyi, yüz değişik sanayi kolunu, işçi sendikalarını ve birkaç eyalet hükümetini karşına alıyorsun."

Hill not defterini Trevayne'a uzattı.

Kağıdın üstünde yüzlerce küçük çizgi birleşerek iki sözcük oluşturmuştu:

'Genessee Sanayi.'

16

Adamın adı Roderick Bruce'du ve bunun ses uyumu da adamın kendisi kadar zekice hesaplanmıştı. Kulağa hoş gelen, sahneye uygun bir ad; laf yapan bir ağız ve sert bakışlar gazeteci kimliğinin uzantılarıydı.

Yazılan ülkenin bir başından öteki başına kadar 891 gazetede çıkardı, konferans başına üç bin dolar alırdı ve bunu her zaman yardım kuruluşlarına bağışlardı. Ve en şaşırtıcı yam da meslektaşları tarafından sevilmesiydi.

Ancak basındaki popülerliği kolayca açıklanabilirdi. Washington-New York basın ekseninin Rod Bruce'u Pennsylvania'nın Erie kasabasında Roger Brewster olarak doğduğunu asla unutmazdı ve gazeteci kardeşleri arasında kendi kendisiyle alay edecek kadar da alçakgönüllüydü.

Kısacası iyi bir insandı Rod.

Haber kaynakları ve merakının şiddeti dışında ama.

Kaynaklarını körükörüne korurdu ve merakında ise amansızdı.

Andrew Trevaayne'ın adam hakkında öğrendikleri bunlardı ve kendisiyle tanışmayı merakla bekliyordu. Gazeteci işlemeyen dört atom denizaltı konusunu tartışmaya hazırdı. Ancak hikayenin örtbas edilebilmesi için alt komisyon başkanının inanılmaz derecede güçlü kanıtlar getirmesi gerekeceğini de baştan açıkça belirtmişti. Haber üç gün sonra yayımlanacaktı.

Ve Bruce, durum göze alındığında olağanüstü bir saygı gösterisiyle Trevaayne'ın Potomac Towers'deki bürosuna saat onda gelmeyi önermişti.

Trevaayne büronun dış kapısından giren gazeteciyi görünce şaşırıldı. Yüzünü tanıyordu; yıllardır gazetelerdeki sütununun üstünde resmi çıkardı -sert hadar, çukura kaçmış gözler, daha moda olmadan önce bile uzun saçlar. Ama boyu çok sarsmıştı Trevaayne'i. Roderick Bruce çok kısa boyluydu ve bu karakteristiği giydiği elbiselerle daha da vurgulanıyordu. Koyu renkli, muhafazakar ve aşın ütülü. Norman Rockwell'in kapaklarından birinde Pazar ayinine hazırlanan küçük bin çocuktaki sanki. Uzun saçları ellisini aşmış gazetecide, bağımsızlığı için küçük oğlana verilen bir ödün gibiydi.

Bruce sekreterin ardından yürüyüp Trevaayne'a elini uzattı. Andrew ayağa kalkıp da masasının önüne geçerken neredeyse utanacaktı. Yalandan bakıldığında daha da kısaydı Bruce. Ancak Roderick Bruce profesyonel alanda ilk karşılaşmalarında hiç de amatör değildi. Trevaayne'ın elini sıkıca kavrarken gülümsedi.

"Sakin boyuma aldanmayın, ayağımda yüksek ökçeli ayakkabılar var... Tanıştığımıza memnun oldum, Trevaayne."

Bruce bu kısacık konuşmasıyla iki konuyu açıklamış oluyordu. Boyunun pek dile getirilemeyen görünümünü espi ile geçiştiriyor ve

Trevayne'in sadece soyadını kullanarak ona eşit olduklarını belirtiyordu.

"Teşekkür ederim, lütfen buyrun, oturun." Trevayne dışarı çıkmakta olan sekreterine baktı. "Bana telefon bağlama, Marge. Ve lütfen kapıyı kapat" Roderick Brüce otururken o da masasının ardına geçti.

"Burası da epey uzakmış doğrusu."

"Özür dilerim; umarım yol sizi rahatsız etmemiştir. Sizinle kentte buluşmaktan muduluk duyardım, o yüzden yemeğe çıkmamızı önermiştim."

"Önemi yok. Burasını kendi gözümle bir göreyim dedim; o kadar çok sözü ediliyor ki. Çok garip ama, ortalıkta işkence aleti falan görmedim."

"O tür şeyleri arka odada kilit altında tutarız. Böylece daha merkezi bir kullanım sağlıyoruz,"

"Güzel bir yanıt bunu kullanacağım." Bruce sanki kendi boyutlarına uygunmuş kadar küçük bir not defteri çıkartıp Trevayne gülerken bir şeyler yazdı. "Yerinde söylenmiş bir sözün ne zaman işe yarayacağı bilinmez doğrusu."

"O kadar da iyi değildi canım."

"Pekala, insanca öyleyse. Kennedy'nin sözlerinden çoğu zekice olmalarının yanısıra insancaydı da."

"Hangi Kennedy'nin?"

"Jack'ın. Bobby'ninküer uzun uzun düşünüldükten sonra söylenmiş sözlerdi. Jack güdüsel olarak insancıydı."

"İyi insanlara benzetiliyorum."

"Hiç fena değil. Ama siz herhangi bir yere seçilme peşinde olmadığınız göre, önemi yok, değil mi?"

"Not defterini ben değil, siz çıkardınız."

"Ve de yerine sokulmayacak, Bay Trevayne... Şimdi her biri yaklaşık yüz seksen milyon dolar eden ve şu anda havuzda bulunan dört denizaltıdan söz edelim mi? Yedi yüz yirmi milyon değerinde bir hiç... Bunu ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz. Peki, bu parayı ödeyen insanlar neden bilmesinler?"

"Belki onların da bilmeleri gerek."

Bruce bu yanıtı beklemiyordu. Koltuğunda oturuşunu değiştirip

kısa bacaklarını birbiri üstüne attı. Andy bir an gazetecinin ayaklarının yere değip değmediğini düşündü.

"Bu da çok güzel. Ama bunu unutmayacağım için yazmayacağım." Bruce küçük not defterinin kapağını kapattı. "O zaman benim hikayeme bir itirazınız yok sanırım."

"Sizinle açık konuşacağım; hiçbir itirazım yok. Başkalarının var, benim yok."

"Öyleyse benimle görüşmeyi neden istediniz?"

"Onların adına ricacı olmak için herhalde."

"Ben onlarla görüşmeyi reddettim. Aynı şeyi neden size de yapmayayım?"

"Ben tarafsızım da ondan. Ben sizin çok pahalı bir fiyaskoyu kamuoyuna açıklamak için sağlam nedenleriniz olduğuna inanıyorum; sizin yerinizde olsaydım hiç duraksamadan açıklardım herhalde. Diğer yandan, sizin kadar tecrübeli değilim. Bir beceriksizliği açıklamak gerekliliği ile ulusal güvenlik alanına girmek arasında çizgiyi nereye çekeceğimi bilemezdim. İşte ben bu noktaya ışık tutabilirim."

"Haydi haydi, Trevayne." Roderick Bruce sıkılmışcasına bacaklarını doğrulttu. "Bunu çok duydum, yutmam bunu."

"Bundan emin misiniz?"

"Tahmin edebileceğinizden çok daha geçerli nedenlerle hem de."

Trevayne sigara paketini çıkarırken, "Durum gerçekten böyleyse yemek davetimi kabul etmeliydiniz, Bay Bruce," dedi. "Yemeğin geri kalan süresinde tadı tadı konuşurduk o zaman. Benim sizin meraklı bir okuyucunuz olduğumu bilmezsiniz. Sigara alır mıydınız?"

Roderick Bruce ağız açık bir halde Trevayne'a bakıyordu. Sigara almak için uzanmayınca Trevayne kendi sigarasını yakıp arkasına yaslandı.

"Tanrım! Ciddisiniz!" dedi Bruce.

"Elbette. Güvenlik alanları ile ilgilenmek için ne gibi geçerli nedenleriniz olduğunu tahmin ediyorum. Eğer böyleyse, bugün olduğunuz yere bu konularda yalan söyleyerek varmadığınızı çok iyi biliyorum."

"Ama benim olayı açıklamam size pek yardımcı olmayacak, değil mi?"

"Hayır. Epey büyük bir engel olacak doğrusunu isterseniz. Ama bu benim sorunun, sizin değil."

Bruce hafifçe öne eğildi, minyatür vücudu bir komik duruyordu büyük koltukta. "Bir sorununuz olması gerekmez.... Odanın böceklerle dolu olması da umurumda değil."

"Neyle?" Trevayne doğruldu.

"Konuşmalarımızı banda alıyorlarsa aldırımm dedim; ama anladığımı kadarıyla böyle bir şey yok. Seninle bir alışveriş yapalım, Trevayne... Benden sana engelleme yok; New London rezaleti ile bir sorun yok. Küçük bir alışveriş. Hatta sana seçme hakkı da vereceğim?"

"Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Dün ile başlayalım." Bruce not defterini ceketinin cebine soktu. Bunu sanki davranışı bir güven sembolüymüş gibi yapmıştı. Altın kalemını parmakları arasında çevirdi. "Dün Ulusal İstatistik Dairesi'nde bir saat yirmi dakika geçirdiniz; saat dörtten kapanma saati sonrasına kadar. California ve Maryland'ın son on sekiz aylık cilderini istediniz. Zamanım olsa adamlarım aynı kitapları tek tek tarar ve ne aradığını bulurlardı. Ama açık konuşalım; birkaç bin sayfa ve bir iki yüz bin dipnotu var orada. Beni ilğüendiren şey sizin bu taramayı kendin yapmış olmanız. Ne bir yardımcı, ne bir sekreter. Ne buldunuz orada?"

Trevayne, Bruce'un sözlerinin ardındaki anlamı çözmeye çalışıyordu.

"Gri Pontiac'tın sen. Beni gri bir Pontiac'la izledin."

"Yanlış, ama ilginç"

"Rhode Island Caddesi'ndeydin, sonra da Georgetown'da. Bileyici kamyonetinin arkasında."

"Özür dilerim. Yine yanlış. Sizin izlenmenizi isteseydim, bunun asla farkına varmazdınız. İstatistik'ten sonra nereye gittiniz? Seçeneklerden biri bu. Eğer bir yanıt alırsam denizaltı hikayesini unuttum."

Trevayne'in aklı hâlâ Pontiac arabadaydı. Bruce'tan kurtulur kurulmaz Beyaz Saray'dan Webster'i arayacaktı... Pontiac'ı az daha unuttuyordu.

"Anlaşma yok, Bruce," dedi. "Buna değmez hem de?"

"Pekala. Adamlarımı U.I.D kitaplarının başına oturtacağım de-

mek. Bulacağız... İkinci seçenek. Bu biraz daha güç. Altı hafta kadar önce, Senato soruşturma toplantısından çıktıktan sonra Fairfax'daki kazadan birkaç saat önce Nebraska senatörü ile buluştuğunuz söyleniyor. Doğru mu bu ve onunla neler konuştunuz?"

"Bu konuşmayı duyabilecek tek kişi Miller adında biriydi.... Laurence Miller. Sürücü. Ona sorun bunu. Bu kadarını söylediyse gerisini de söylesin."

"Senatöre sadık biri o. Mirastan bir pay da almış. Bir şey söylemiyor, arka koltukta konuşulanları dinlemek huyu yokmuş."

"Yine anlaşma yok. Arada karşılıklı saygıya dayanan bir uyumsuzluk vardı. Sizin yerinizde olsam Miller sana başka bir şey söylemeye kalkarsa pek inanmazdım."

"Sen ben değilsin... Son bir seçenek, sonuncu Trevayne. Bundan da kaçarsan büyük bir engel olacağım önünde. Hatta konunun örtbas edilmesi için 'çaba' gösterdiğinden bile söz edebilirim."

"İğrenç bir adamsın. Bundan sonra yazıların! okuyacağımı sanmıyorum."

"Bana Bonner'den söz et"

"Paul Bonner mi?" Trevayne adamın son seçeneğinin şimdi karşısında bulunmasının gerçek nedeni olduğunu huzursuzlukla hissediyordu. Ök iki seçenek zararsız değildi, -ikisi de kabul edilemez şeylerdi aslında- ancak gazetecinin sesinde şimdi ilk iki sorusunda olmayan bir sertlik vardı; tehdidi daha doğrudan doğruyaydı.

"Binbaşı Paul Bonner," diye devam etü Bruce. "Künye numarası 158-32188. Özel Güçler, Haberalma Kısmı, halen Savunma Bakanlığı'nda. 1970'de askeri bir cezaevinde üç ay hücrede kaldıktan sonra -subay bölümünde, yargılanmasını beklerken- Hindicini'den geri alınmış. Görüşmeye izin yok, bilgi almak olanaksız. Bir generalin deyimi ile 'Saygonlu katil.' İşte bu Bonner'den söz ediyorum, Bay Trevayne. Dediğiniz gibi benim meraklı bir okurumsanız, çılgın Binbaşının sokaklarda serbest dolaşmasına izin verilmeyip Leavenworth Cezaevine tıklılmasını önerdiğimi de bilirsiniz."

"O günün gazetesini kaçırmış olmalıyım."

"O günlerin. Bonner'in görevi nedir? Neden sizin yanınıza verildi? Onu daha önceden tanır mıydınız? Onu siz mi istediniz?"

"Çok hızlı konuşuyorsunuz."

"Çok ilgileniyorum da ondan."

"Sorularınızı sırasıyla yanıtlayayım; Bonner benimle Savunma Bakanlığı arasında bir bağlantı subayı sadece. Bir şeye ihtiyacım olursa bulup getiriyor; kendi sözleri bunlar. Gerçekten de çok becerikli bir insan. Bana neden verildiğini bilmiyorum; ayrıca bu görevden pek memnun olmadığının da farkındayım. Onu daha önceden tanımadığım için ben istemiş olamam."

"Peki." Bonner gözlerini Trevayne'dan ayırmadan konuşuyordu. Altın kalemi ile havaya bir iki darbe savurdu. Yine bir jestti bu, sinir bozucu bir jest "Bunlar uyumlu; her şey programlanmış. Şimdi.... buna inanıyor musunuz?"

"Neye inanıyor muyum?"

" 'Saygon katili'nin sadece bir kurye olduğuna Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Elbette inanıyorum. Çok yardımcı oldu bana Bu büronun bulunması, ulaşım sorunları, ülkenin dört yanında yapılan rezervasyonlar. İnançları ne olursa olsun, onların buraya yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yok."

"Kadronuzdan söz etmiştiniz. Onların işe alınmasında da yardımcı oldu mu size?"

"Elbette ki hayır." Trevayne sesinin yüksek çıktığını farkettili. Paul Bonner'in ilk başka kendisine kadro konusunda yardım etmeye çalıştığı için şimdi kızmakta olduğunu anlıyordu." Sizden önce davranayım; Binbaşı Bonner'in benimkilerle epey farklı inançları vardır. Bunu her ikimiz de anlıyoruz ve birbirimizi kendi yanımıza çekmeye çalışmıyoruz. Kendisine güveniyorum. Aslında bu terimi kullanmak için bir neden yok, çünkü kendisi bizim yaptıklarımızla ilgili değildir."

*

"Bense onun çok ilgili olduğunu söyledim. Ne yaptığınızı bilecek bir durumu var. Kiminle konuştuğunuzu, hangi şirkederi araştırdığınızı...."

"Bu bilgüer pek gizli değildir, Bay Bruce," diye Trevayne adamın sözünü kesti. "Doğrusunu isterseniz nereye varmak istediğinizi anlayamadım."

"Çok açık oysa. Bir hırsız çetesini soruşturuyorsanız size yardım için kentin en büyük namussuzuna başvuramazsınız."

Trevayne, Walter Madison'un Bonnert duyduğunda söylediklerini hatırlamıştı. Avukat, Savunma Bakanlığı'nın hiç de kurnazlık göstermediğini belirtmişti. "Sanırım bu konudaki kaygınızı giderebilirim, Bay Bruce. Binbaşı Bonner burada verilen kararlardan kesinlikle sorumlu değildir. Çok genel olarak ve yanılmıyorsam biraz da alaycı olmanın dışında kendisiyle buradaki gelişmelerimizi konuşmayız. O gündelik işlere bakar ki, bunun da ilk günlere kıyasla çok azaldığını söyleyebilirim. Onun sorumluluklarından büyük bir kısmını sekreterim yüklenmiştir ve o da çok büyük bir sorunla karşılaşmadıkça Bonner'i aramaz. Savunma Bakanlığı uçak rezervasyonu yapmada ya da şirketin Pentago'ndan ihale aldığı bir kimseyi bulmakta çok usta doğrusu. Bonner'in çok yardımcı olduğunu tekrar belirtmek isterim."

"Kendisinin burada bulunmasımın olağan olmadığını kabul edersiniz sanırım."

"Askeri makamlar duyarlılıkları ile tanınmamışlardır, Bay Bruce. Bence belki de çok iyi.... Bakın, Savunma ekonomisi ile ilgiliyiz, arada bir bağlantıya ihtiyacımız var. Bu iş için neden Bonner'i atadıklarım bilemem. Ama bunu yaptılar ve adam da tatmin edici oldu. Kendisinin bizden pek hoşlandığını söyleyemem. Ancak iyi bir asker. Kişisel duyguları ne olursa olsun verilen görevleri yapacağına eminim."

"Güzel konuştunuz."

"Bunu söylemenin başka bir yolu yok."

"Siz bana onun Pentagon görüşünü temsil etmeye çalışmadığını söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Fikrini sorduğum birkaç kere askeri görgüsü benimsediğini gördüm, aksi olsaydı korkardım zaten. Siz olsaydınız korkmaz mıydınız?... Gizli bir işbirliğini açığa çıkarmaya çalışıyorsanız bunu burada bulamayacaksınız. Sizin kendi mantığınızı kullanırsak, Bay Bruce, Bonner'in ününü biliyorduk, ya da bunu öğrendik. Doğal olarak telaşlandık. Ancak bu telaşımızın gereksiz olduğunu gördük sonra."

"Bana istediklerimi vermiyorsunuz, Trevayne."

"Bence siz sütunuza Bonner'in alt komisyonun çalışmalarını engellediği gibi bir başlık arıyorsunuz. Gizli bilgileri üstlerine iletmek

için buraya atıldığı gibi bir şey. Ama bu gerçek değil. Durum çok açık ve sanırım siz de bunu biliyorsunuz."

"Fikirlerinden bazılarını söyleyebilir misiniz? Buna razı olabiliyim. 'Askeri görüş açısını' belirtecek ne söyledi örneğin?"

Trevayne dikkade bakıyordu ufak tefek gazeteciye. Sanki çok istediği bir şeyi kaybetmek üzere olduğunu hissediyormuş gibi sinirliydi. Andy Paul, Bonner'in varsayımsal barış yürüyüşüne karşı o tüyler ürperten karşı stratejisini - askerleri, ani baskını- hatırladı; Roderick Bruce'un buna benzer şeyler aradığını biliyordu.

"Parayonaksınız siz. Bonner'i pisliğe bulaştıracak herhangi bir şeye razısınız değil mi?"

"Tam üstüne bastın, Trevayne. Çünkü pisliktir o. Üç yıl önce öldürülmüş olması gereken kuduz bir köpektir."

"Pek sert bir suçlama bu. Eğer duygularınız böyle ise, dinleyicileriniz epey kalabalık zaten. Açıklayın bunları... eğer sözünüzü kanıtlayabilirsiniz."

"O orospu çocuğunu koruyorlar. *Hepsi* koruyor hem de. En üstten aşağılara kadar dokunulmazlığı var. Ondan nefret edenler bile aleyhinde bir şey söylemiyorlar. Bu da canımı sıkıyor işte. Sanırım siz de sıkıldınız bu duruma."

"Ben sizin bilgilerinize sahip değilim. Yarım gerçeklerden ya da yarım yalanlardan yenilerini yaratmayacak kadar sorunlarım var zaten. Ama doğrusunu isterseniz, Binbaşı Bonner ilgilendirmiyor beni."

"Belki de ilgilenmeniz gerek."

"Bunu düşünürüm."

"Başka şeyler de düşünün. Size iki gün süre vereceğim. Bonner'le konuştunuz; Connecticut'ta bir haftasonu geçirdi sizinle. Beni arayıp bundan söz edin. Sözleri size önemsiz gelmiş olabilir. Ama benim bildiklerimle birleştirilince önemli olabilir. Kendinize ve vatanınıza önemli bir hizmette bulunuyor olabilirsiniz."

Trevayne yerinden kalkıp gazeteciye baktı. "Gestapo taktiklerini- zi başka yerlerde kullanın, Bay Bruce. Burada geçmez bunlar."

Roderick Bruce geçmiş deneylerinden ayağa kalkmanın avantajsızlığını bilirdi. Altın kalemle oynayarak oturmaya devam etti. "Beni düşmanınız yapmayın, Bay Trevayne. Aptallık olur bu. O deniz-

altı hikayesini o hale sokarım ki sizi bir paryaya dönüştürebilirim. İnsanlar sizi görünce kaçarlara ya da daha kötüsü, kahkahalarla gülerler size."

"Sizi yaka paça dışarı atmadan çıkın gidin buradan."

"Basını tehdit mi, Sayın Başkan? Benim boyumda bir adamı dövmekle mi tehdit ediyorsunuz?"

"Nasd kabul ederseniz öyle olsun. Ama defolup gidin," dedi. Tre-
vayne sakın bir sesle.

Roderick Bruce ağır ağır kalktı, altın kalemini göğüs cebine yerleştirdi. "Üci gün, Trevayne. Telefonunu bekleyeceğim. Şimdi kızgınsın ama düşününce sakinleşeceksin. Görürsün bak,"

Trevayne adamın kısa adımlarla kapıya doğru yürüyüşünü seyretti. Bruce arkasına bakmadı, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Tuğgeneral Lester Cooper yumruğunu uzun masaya indirdi. Yüzü kızarmış, boynundaki damarlar kabarmıştı.

"Cüce namussuz! Neyin peşinde bu herif?"

"Henüz bilmiyoruz, her şey olabilir," dedi Robert Webster. "Bonner olduğunu tahmin ediyoruz; onu görevlendirdiğimizde böyle bir şey bekliyorduk."

"Siz bekliyordunuz; biz bu işe bulaşmak istemedik."

"Biz ne yaptığımızı biliyoruz."

"Beni de inandırabilsen rahat edeceğim. Ben herkesin bozuk para gibi harcanabilir olmasından hiç hoşlanmıyorum."

"Gülünç olma. Bonner'e eski dostu Bruce'un peşinde olabileceğini ilet." Webster, Cooper'e yaklaşırken hafifçe gülümsüyordu. "Ama üstüne gitme. Onun gereğinden fazla dikkatli olmasını istemiyoruz. Sadece haberi ilet Trevayne'in izlendiğini biliyor, bunu da başkasından duymasın."

"Anlıyorum... Ama Bruce'u bu işten uzak tutmanın bir yolunu da bulun. Kesinlikle bu olaya yaklaşmamalı."

"Zamanı gelince o da olur."

"Zamanı şimdidir. Ne kadar çok beklerseniz tehlike o kadar artar.

Trevayne Genessee'nin peşinde.”

”Onun için ani bir harekette bulunmuyoruz ya. Hele şimdi. Trevayne bir yere varamayacak. Ama Roger Brewster varabür.”

Andrew Trevayne pencereden Potomac nehrine bakıyordu. Yapraklar sararmış, sular kararmıştı. Cumartesi öğleden sonraları futbol maçları. Pazar günleri profesyonel maçlar. Kongre, gazete sütunlarını başarılarından çok palavra ile doldururdu; Washington'da sonbahar ortalan.

Toplantı iyi geçmiş, çekirdek kadrosu Genessee Sanayiinin üst düzey yöneticilerinin karşısına çıkabilecekleri kadar bilgiyi gizlice toplamıştı.

Özellikle James Goddard'la yüzyüze gelebilecek kadar. Genessee Sanayide bütün yanıtlara sahip tek adam. San Francisco'da.

İlk duraklan orasıydı.

Andy'nin pek alışılmadık yöntemleriyle daha da güçleşen bü hazırlıkta herkes elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Çalışmanın pek azı büroda, çoğu da Trevayne'in Tawning Spring'de kiraladığı evin bodrumunda yapılmıştı. Ve bu ise sadece Alan Martin, Michael Ryan, John Larch ve Sam Vicarson katılmıştı.

Trevayne bu yöntemleri, bu gizliliği ilk başlarda pek basit nedenlerle seçmişti. Ülkenin dört yanındaki Genessee fabrikalarından ve taşeronlarından gelen yanidar çok büyük yer tutmuştu. Birkaç hafta içinde dolaplar dolusu dosya birikmişti. Sonra da bu raporlar yetersiz kalınca şirketten ek bilgiler istenmişti. Trevayne, Genessee soruşturmasının üzerinde çalıştıkları diğer işleri ezeceğini anlamıştı.

Genessee Sanayimin taktikleri bir saplantı olmuştu Andrew'de. Bu karmaşıklığı çözenin tek yolu uçlardan her birini karmaşık yumağın içinde ta kaynağına kadar izlemektir. Ki, bu durumda bile yolda karşılaşılan yanıltıcı bilgileri ve bunlardan kimlerin sorumlu olduğunu da ayrıca izlemek gerekliydi. Bu dev işi bir yere taşıma mantıklı görünmüştü. Evde gece geç saadere kadar ve haftasonları da çalışabileceklerdi.

Bu basit mantığın ardından ortaya çıkan başka bir etken taşınmayı daha da haklı çıkarmıştı. Müdahale. Ryan ve Larch'a dolaylı yoldan ve aşın kurnazlıkla yaklaşıp alt komisyonun Genessee soruşturması hakkında sorular sorulmuştu. Üstü kapalı ödemelerden, Karayip-lerde tatillerden şaka yollu söz edilmişti.

Ancak ortada şaka eden yoktu. Ryan ve Larch bunu anlamışlardı.

Bu iki yanm yamalak ilişki kurma çabasının ardından başka üç olayda Genessee yine dolaylı ve sadece ima edilerek ortaya çıkmış bulunuyordu.

Apartmanından bir komşusu Sam Richardson'u Chevy Chase'deki kulübe davet etmişti. Uzaktan tanışlar arasında küçük bir kokteyl parti olarak başlayan şey kısa zamanda bir sert içki yarışmasına dönüşüvermişti. Uzak tanıdıklar birden yakın dostlar olmuş, dostlar bir anda düşmanlaşmıştı. Akşam alkolle elektriklendiği sırada Sam Vicarson kendini California'lı bir kongre üyesinin kansıyla golf alanında bulmuştu.

Trevayne'a olayı anlatırken içkiden dolayı hatırlamadığı yerler de olduğunu söylemişti. Sam ve kadın bir golf arabasına binip birkaç yüz metre gitmişlerdi ki, arabanın aküsü bitmişti. Karlın korkmuş ve berbat bir sahne yaşanmıştı. Oysa kadın başta Şam'ı çekici bulduğunu söyleyerek olayı başlatmıştı. İkisi kulüp binasına doğru yürürlerken kongre üyesi ve bir dostu çıkmıştı karşılarına.

Bundan sonra yaşanan çirkin olay kocanın son sözleriyle hiç unutulmayacaktı. Kongre üyesi kendini bilemeyecek kadar sarhoştı; kansının suratına bir tokat indirip Vicarson'a saldırmıştı. Sam geriye çekilerek kendini elinden geldiğince savunmaya çalışırken tanımadığı adam araya girmiş, kongre üyesinin kollarını tutup yere itmişti.

Yabancı, yerde kıpırdamadan yatan adama sakın olmasını, kendini aptal yerine koymakta olduğunu söylüyordu.

California'lı kongre üyesi bir ara doğrulmak için çabalamış ve kendisini bastıran adama bağırıyordu.

"Çek şu lanet Palo Alto'nu hayatımdan!"

Kadın koşarak gitmişti arabalarını park ettikleri yere.

Bilinmeyen adam kongre üyesinin ağzına elinin tersiyle bir tokat atmış, sonra ayağa kaldırıp kansının arkasından itelemişti.

Sam Vicarson sarhoşluğu arasında planlanmış bir oldu bitünün garip ve açıklanamayan bir şekilde terkedildiğini anlamıştı.

Palo Alto. Genessee Sanayii.

Trevayne genç avukatın bundan sonra komşularından alacağı daveder hakkında daha dikkatli olacağını biliyordu.

İkinci olayı Trevayne'in sekreteri anlatmışa. Kız bozulmak üzere olan bir nişanın son dönemlerindeydi. Ayrılma konusunda anlaşmalarına rağmen eski nişanlısı tekrar eve yerleşmek istemişti. Aralarındaki ilişki tümüyle kesilmiş ve dostça ayrılmışlardı oysa; o yüzden kız bunun nedenini anlayamamıştı.

Adam geri gelmek zorunda olduğunu söylemişti. Birkaç günlüğüne.

Göstermelik olarak.

Ve kıza sordukları takdirde, onun kendisine pek çok şey sorduğunu söyleliydi.

Ama kendisi bir şey soracak değildi. Zaten hiçbir şey umurunda değildi. Washington'dan ayrılıyordu nasd olsa, ama bir iki tavsiyeye ihtiyacı vardı. Ve kızın anlayışı sayesinde isteğine kavuşmuştu.

"Patronuna Nebraska Caddesi'nde pek çok kimsenin GS ile Ugi-lendiklerini söyle. Çok kızgınlar kendisine."

Sekreteri de söylemişti.

GS, Genessee Sanayii.

Travayne'in haberdar olduğu üçüncü ve son olay da, bu görev için nabzını yoklamış olan New Yorklu banker Franklyn Baldwin tarafından iletilmişti.

Baldwin torununun düğünü için gelmişti Washington'a. Kız, İngiliz Büyükelçiliği'nde bir ataşe olan bir İngilizle evleniyordu. Düğünde rastladığı eski bir dostu Baldwin'e yaşlılıklarını bahane edip Virginia'nın iyi bir yerinde bir iki kadeh içmelerini teklif etmişti.

Öye yapmışlardı da. Ortak dostları olan emekli bir amiralin evine gitmişlerdi ve Baldwin adamın kendilerini beklediğini görünce epey şaşmıştı.

Baldwin ilk başlarda eski dostlarının bu şakasına bayılmıştı; sanki yeniden çocuk olmuşlar da sıkıcı görevlerden kaçıyorlarmış gibi hissetmişti kendini.

Ancak ziyaret uzadıkça bozuluyordu Baldwin. Hoş bir arkadaş buluşması az sonra hiç de hoş olmamaya başlamıştı. Amiral, Roderick Bruce'un kızığa çekilmiş atom denizaltılan yazısından söz ederek başlatmıştı tatsızlığı. Buradan Trevaïne'in askeri -özellikle de Deniz Kuvvetleri- sorunlarını anlayışına atlamak kolay olmuştu. Kesinlikle böyle bir anlayışı yoktu.

Baldwin, Trevaïne'a kendisini birden ateşli bir tartışmanın ortasında buluverdiğini anlattı; ne de olsa Savunma Komisyonu kendisinin sorumluluğuydu. Trevaïne sadece komisyonda ittifakla seçilmekle kalmayıp Başkan ve Senato tarafından da seçilmişti. Bu onaylar çok kesindi ve askerler -Deniz Kuvvetleri de- bu gerçeği kabul etseler iyi olurdu.

Ancak Amiral bunu kabule yanaşmıyordu. Baldwin ayrılırken adam dünkü onayın bugün nefrete dönüşebileceğini ima etti. Hele Trevaïne ülke güvenliğinin büyük bir ölçüde, bağlı olduğu en büyük kuruluştan -söze dikkat et, *kuruluşlar*- birini hırpalamaya devam ederse.

Bu *kuruluş* Genessee Sanayii idi.

Andrew nehre bakarken bu beş olayın kendisinin haberdar olduğu olaylar olduğunu düşündü. Bilmediği daha kaç tane vardı acaba? Alt komisyonun yirmi bir çalışanından kaçına bu tür yaklaşımlarda bulunmuştu?

Bir 'ekip toplantısı' yapıp bunu soramazdı. Bu hem onun doğasına uymayan bir taktikti, hem de işe yaramazdı. Bu tür yaklaşıma maruz kalmış birisi bundan söz etmemişse şimdi de konuşmazdı. Bu gecikmiş olma kendi başına suçlayıcı olurdu o zaman.

Ve, uzak bir olasılıkla komisyonun içinde bir muhbir varsa, bu kişinin dışarı taşıdığı bilgi değersizdi. Çünkü bu öğleden sonrasına kadar Genessee Sanayii hakkındaki önemli belgeler hep Tawning Springs'deki evde saklanmışa.

Bürodaki Genessee dosyalarının önemli olanları üzerinde şunlar yazılıydı: 'Durum -Günümüz. Tam. Tatmin edici.' Genessee'nin küçük çaplı işlerini içeren bazılarında ise 'Durum-Günümüz. Beklemede.' yazardı. Bunlar önemsizlerdi.

'Tatmin edici' şifresi kuşkudan doğmuş değildi; böylesi daha el-

veriliyordu. Sadece Trevayne ile dört kişi bu dosyaları kullanacaklarından bunun ne anlama geldiğini bñeceklerdi. Herhangi bir nedenle bir başkası dosyaları gördüğñ takdirde fazla bir açıklamaya gerek kalmayacaktı.

Tatmin edici' yeterliydi.

Andrew üstünde üç defterin durduğu masasına döndü. Genessee defterleri. Ağın kısmen çözülmüş iplikleri. Çarpık aynalarla dolu bir labirentin içinde temizlenmiş küçük bir alan. Bütün bu izlerin nereye götüreceğini gerçekten merak ediyordu.

Roderick Bruce, küçük canavar avcısı.

Ama Trevayne'ı avlamış değildi. Savurduğu tehditiere karşın Andy'nin denizaltı hikayesinde oynadığı rol konusunda olağanüstü yumuşak davranmıştı.

Bunun için bir neden belirtmemişti; kendisine bir neden de sorulmuş değildi.

Hatta bir tür bir kompliman bile vardı yazısında:

Alt komisyonun sert başkanına haberalma dairelerinin paniğe kapılmış yüksek düzey personeli bir türlü erişemiyorlar. Trevayne basın ilişkilerini başkalarına bırakmakta - bu pek akıllıca bir şey olmayabilir, ama işinde de bu akıllılık gerekli değil zaten. Ona yapabilecekleri tek şey görevinden almaktır ve büyük bir olasılıkla bunu da yapacaklardır. Acaba onun istediğı de bu mu?

Trevayne, Bruce'un kendisinin 'örtbas etme ricasını' neden açıklamadığını merak ediyordu. Bir önemi yoktu aslında NeRoderick Bruce'a ne de okurlarına metelik verdiği yoktu. Bruce'u ne koşul altında olursa olsun geri çağırılmaya niyeti yoktu. Paul Bonner neyi temsil ediyor olursa olsun, gerçekçi bir insandı, İnancıları değişime duyduğu körükörüne tepkilerden değil üzerinde uzun uzun düşünülmüş ilişkilerden doğmuştu. Bu dünyanın Bonnerleri ideolojik çatışmalarda kurban edilecek kişiler değil, inandırılması gereken insanlardı.

İnandırılması.

Trevayne en üstteki, kabında sağ üst köşesinde romen rakamıyla

I yazan defteri aldı. Bunda yol programı vardı; ilk durak, San Francisco. Sıradan, önemli değil.

Böyle düzenlenmişti. Böyle tanımlanmıştı. Alt komisyon başkanı Batı Kıyısı şirkederinden bir kısmını ziyaret ediyordu. Yöneticiler bu durumu doğrulamak isterlerse -ki bunu isteyecekleri kuşkusuzdu- Andrew Trevayne'ın on on beş şirketi gezeceğini öğreneceklerdi. Böylesine bir programla hiçbir şeyin fazla derinine inilemezdi.

Hatta alt komisyon başkanının -havalara elverişli olduğu takdirde- bir golf oyununu ya da bir iki set tenisi geri çevirmeyeceği de ağız yoluyla gerekli yerlere ulaştırılmıştı.

Böylece yapacağı turun havası belirlenmiş oluyordu. Alt komisyonun zamanından erken dağılacağı söylentileri de vardı; Trevayne'ın bu uzun gezisi bir veda gezisiydi, olanaksız bir işin sona erdiğinin sembolik bir göstergesi.

Trevayne'ın istediği de buydu zaten.

Roderick Bruce gibi birisi Genessee defterlerini görebilseydi bu mümkün olamayacaktı.

Tanrı korusun böyle bir şeyden! Şu anda ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken şey üstü kapalı suçlamalardı. Olay basit sonuçlara varılamayacak kadar karmaşıklaşmıştı artık.

Telefonun sesi düşüncelerini yarıda kesiverdi. Saat beşi geçmişti; herkesi erkenden yollamıştı bugün -Potomac Towers için saat beş erken saydırdı. Büroda yalnızdı.

"Alo?"

"Andy? Paul Bonner."

"Medyum musun nesin? Seni düşünüyordum şimdi."

"İyi şeyler düşünüyordun umarım."

"Pek değil. Nasdsın? İki haftadır görüşmedik."

"Kent dışındaydım. Georgia'da. Her altı ayda bir Benning'de talime gönderirler beni. Ya da kendileri öyle sanırlar."

"İçindeki düşmanlığı yok etmeye çalışıyorlardır, ya da Washington hanımlarına bir soluk alma fırsatı tanımaya."

"Soğuk duşlardan iyi ama. Bu gece ne yapıyorsun?"

"Phyl ile akşam yemeği için L'Avion'da buluşacağız. Getir misin?"

"Elbette, size engel olmayacaksam."

"Ne münasebet Kırk beş dakika sonra uygun mu?"

"İyi. Bu çılgın yolculuğun konusunda konuşuruz biraz."

"Ne?"

"Senin kahyalığını yapacağım, patron. Bir şey istediğin zaman bir ısıklık çalman ya da parmaklarını şaklatman yeterli."

"BUmiyordum," dedi Trevayne duraksayarak.

"Ben de az önce emir aldım. Golf tenis falan da oynayacakmışız galiba. Epey gevşedin doğrusu."

"öyle görünüyor. L'Avion'da görüşürüz."

Trevayne telefonu kapatırken elindeki Genessee defterine baktı.

Savunma Bakanlığı'ndan herhangi bir askeri yardımcı istenmemişti. Daha da ötesi, Pentagon'a bu yolculuğun yapdacağı bildirilmiş değildi.

En azından kendi bürosu tarafından.

18

Mario de Spadante San Francisco Havaalanı'nda yürüyen merdivenden ikinci katta inip gözlem salonuna doğru yürüdü. Onun gibi şişman bir adama göre epey hızlı adımlarla yürüyordu. Yolcuları ve memurları arkasında bırakıyordu yürürken, yolunu epey yüklü bir bagaj arabası ile kesen zenci bir hamalla bir an atıştı bile. Salonun camlı kapısını açtı. Aradığı kişiler gelmişlerdi; köşe masada iki kişi.

"Kusura bakmayın ama Bay de Spadante, gereksiz yere telaşlı görüyorum sizi."

"Kusurunuza bakarım, Bay Goddard. Hem de pek çok, çünkü bence siz bir budaladan başka bir şey değilsiniz." De Spadante'nin sesi yumuşaktı. Modaya uygun giyinmiş olan altmış yaşlarındaki diğer adam da döndü. Allen'di adamın adı. "Webster sizinle ilişki kurdu mu?"

"New York'tan beri onu ne gördüm ne de konuştum. Aylar önce, Baldwin'in bu Trevayne'a yaklaşmasından önce. Olayı o zaman kapatmalıydık."

"Teklifin sadece aptalca olmayıp aynı zamanda umutsuz da

olduğundan büyük patronlar seni dinlemedüler bile. Ben başka önlemler aldım; her şey kontrol altındaydı. Şimdiye kadar." De Spadante yeniden Goddard'a döndü. Goddard'ın yüzü İtalyanın hakaretinden hâlâ kıpkırmızıydı. Goddard orta yaşlı ve şişmancaydı. Baskı altındaki bir şirket yöneticisi -Genessee Sanayii'nin.- De Spadante bile bile konuşmadı. Öylece baktı Goddard'ın yüzüne. Konuşma sırası yöneticideydi.

"Trevayne yarın sabah on buçuk sularında gelecek. Programda öğle yemeği var."

"Şimdiden afiyet olsun."

"Toplantının bize söylenenden değişik olacağını düşünmek için bir neden yok; dostça bir toplantı. Yapılan bir sürü toplantıdan biri. Bir iki yüz millik alanda sekiz on toplantısı var, hepsi de bir iki güne sığdırılacak."

"Beni gülmekten geberteceksiniz be... düşünmek için bir neden yok. Çok güzel! Gençlerin dediği gibi.... *harika*."

Goddard mendilini çıkartıp çenesini kuruladı. "Hakaret ediyorsunuz, Bay de Spadante."

"Hakareten söz etme bana. Bu dünyada aptallıktan büyük bir hakaret olamaz. Belki de kendini beğenmiş aptallığın dışında." De Spadante gözlerini Goddard'dan ayırmadan Aden'le konuşmaya başladı. "Bu hiyarı da nereden buldunuz?"

"O aptal değildir, Mario. Goddard S'nin en iyi maliyet muhasebecisiydi. Son beş yıldır şirketin ekonomik politikasına biçim veren odur."

"Muhasebeci, ha! Çenesi terleyen boktan bir muhasebeci demek! Bu tipleri iyi bilirim."

"Hakarederinize daha fazla dayanma niyetinde değilim." Goddard kalkmaya hazırlanarak koltuğunu geri itti. Ancak Mario de Spadante'nin eli birden uzanıp sertliğe ve kaba yöntemlere yabancı olmayan bir tutuşla koltuğun kolunu kavradı.

"Otur yerine. Senin niyelerinden büyük sorunulanmız var... Bay Muhasebeci."

"Nasıl bu kadar emin olabüyorsun?" diye sordu Ailen. .

"Söyleyeyim. Belki o zaman bu telaşımın nedenini anlarsın. Öfkemin de... Haftalardır her şeyin yolunda gittiği dışında bir şey duy-

rhuyoruz. Gerçek bir sorun yok; sadece düzeltilmesi gereken bir iki şey, ki onların da gereğine bakılmış. Sonra büyük sorunların bile 'tatmin edici' olarak işaredendiğini öğreniyoruz. Tamamlanmış, bitmiş... her şey yolunda, ben bile inandım buna. "De Spadante koltuğu bıraktı. "New York'ta meraka kapılan bir iki kişi bir kontrol yapmaya kalkıştılar. Sorun çözmek için tutulduklarından huzursuzlanmışlardı. Ortada bir sorun göremeyince sorun aramaya kalkışan tipler... Yanıtlanmış olan beş tane çok önemli soruyu ele aldılar- sadece beş tane. Beşinin de tatmin edici olarak kabul edildiği söylenmişti bize. Tre-vayne'm bürosuna bu konularda ek bilgi gönderdüer. Sonuç ne oldu, söyleyeyim mi?"

Mendilini elinden bırakmamış olan Goddard yine çenesini sildi. Korkusu gözlerinden okunuyordu. "Karşılıklı çifte madde."

"Bu süslü laflar bürodaki dosyaların sahte olduğu demekse, haklısın, Bay Muhasebeci."

Ailen öne eğildi. "*Bunu* mu demek istedin Goddard?"

"Evet İkinci bir dosya grubu daha olmalı."

"Çok iyi. Biz kalınkafaldar büe bu kadarını düşünmüştük."

"Ama nerede?" diye sordu Ailen." Kendine güvenini biraz kaybetmiş gibiydi.

"Ne farkeder? İçindekileri değiştiremezsin ki."

"Bilmek yararlı olurdu," diye devam etti Goddard. Düşmanlığı yerini büyük bir korkuya bırakmışü artık.

"Son birkaç aydır bunları düşünmeliydin, parmağını kışına sokup ne kadar akıllı olduğunu hesaplayacağın yerde. 'Dostça bir toplantı'ymış, hah!"

"Bunun için bir neden yoktu...."

*

"Kes sesini! Çenen sıırılsıklam yine... Çok kimsenin kellesi kopacak. Ama bazılarını kurtaracağız yine de. Elimizde hâlâ acil durum önlemlerimiz var. Biz *üstümüze düşeni* yaptık." Mario de Spadante yumruğunu sıktı birden.

"Nedir o?" Ailen adındaki adam korkuyla baktı İtalyana.

"O orospu çocuğu Trevayne! Sayın Müsteşar!... O da pislik içinde yuvarlanan öteki domuzlardan farksızmış. Bunu düşünememiştin doğrusu."

Binbaşı Paul Bonner uçağın karşı tarafındaki yerinden Trevayne'i seyreliyordu. Bonner sağ tarafta pencere önünde oturuyordu. İki yanında Alan Martin ve Sam Vicarson olan Trevayne karşıındaydı. Üçü de bir belgeye dalmışlardı.

Kunduzlar, diye düşündü Bonner. Binlerce ağacı kemiren kunduzlar gibi. Hepsini devirip suyun akışını kesecekler. Doğal ilerlemeyi durduracaklar. Trevayne buna ekolojik denge derdi herhalde.

Palavra.

Aşağıdaki tarlaların sulanması bir iki kunduzun sağ kalmasından çok daha önemliydi. Kunduzlar, sadece kunduzların bildikleri nedenlerle, toprağı susuz bırakmak, ürünü yok etmek isterlerdi. Daha küçük hayvanların anlamadıkları başka ürkütücü nedenler de vardı. Bunları sadece aslanlar anlardı; lider oldukları için. Liderler ormanlar ve cangıllarda avlanırlardı; kimin yırtıcı olduklarını onlar bilirdi. Kunduzlar bUmezlerdi.

Paul Bonner de bu çengeli bilirdi; kanayan karnı üzerinde sürüklenmişti çamurlar içinde. Saf nefreün gözlerinin içine bakmıştı. Nefretin sahibini öldürmesi ya da gözlerini çıkartması gerekliliğini anlamıştı. Ya da kendisinin ölmesinin gerekeceğini.

Onun düşmanı.

Onların düşmanı.

Kunduzlar ne bok bilirlerdi ki?

Trevayne ile iki yardımcısının kağıtlarını evrak çantalarına koymakta olduklarını gördü. Az sonra San Francisco'da olacaklardı; 'emniyet kemerlerinizi bağlayın' yazısı yanmıştı. Beş dakika daha.

Ya sonra?

Aldığı emirler eskisine kıyasla çok belirsizdi. Buna karşılık Savunma Bakanlığı'nda -Trevayne ile ilgili bölümde- hava çok gergindi. Andy ve Phyllis ile yediğı yemekten sonra General Cooper kendisini bir gerillaymış gibi sıkı sıkı sorguya çekmişti. General çıldırmıştı ne-redeyse. *Trevayne bu yolculuğı hakkında neden Savunmaya bilgi vermemişti? Programı tam olarak neydi? Neden bu kadar çok toplantı yapıyordu? Bir örtme hareketi miydi bu yoksa?*

Bonner sonunda kızmıştı. Yanıtları bilmiyordu, hatta aramamıştı bile. Generalin belirli bilgilere ihtiyacı varsa bunların ne olduğunu zamanında kendisine söylemesi gerekirdi. Bonner Cooper'e kendisinin Potomac Towers'den elli ayn rapor getirdiğini hatırlatmıştı. Tre-vayne'in özel dosyalarından *çaldığı* bilgiler. Bu harekederiyle kendisini zaten suçlu durumuna sokmuş bulunuyordu.

Nedenlerini anlıyordu, tehlikelerle birlikte bunları da kabul etmişti ve üsderinin yargılarına güveniyordu. Ama lanet olsun, kâhin değildi kendisi.

Generalin kendisinin bu patlamasına gösterdiği tepki Bonner'i şaşırtmıştı. Cooper duraksamış, kekelemişti. Bonner için Cooper gibi göngörmüş bir insanın kekelemesi akıl alacak şey değildi. Tuğgeneral, Cooper'in tümüyle yepyeni ve henüz değerlendirilmemiş bilgilerle karşı karşıya olduğu anlaşıyordu.

Ve de korkuyordu General.

Bonner bunun nedenini merak etti. Bu korkuyu doğuran neydi acaba? Binbaşı Towvers'den bilgi getirenin bir tek kendisi olmadığını biliyordu. BÜdiği iki kişi daha vardı. Biri kara saçlı bir stenoydu, Tre-vayne'm sekreterlerinin başı. Cooper'in masasında kadının fotoğrafı bir özgeçmişiyse buna iliştilirilmiş masraf listesini görmüştü.

İkincisi Cornell Üniversitesi'nde doktora yapmış yirmi beş otuz yaşlarında sansın bir genç. Yanlış hatırlamıyorsa, Tre-vayne onu bir dostuna iyilik olarak işe almıştı. Bonner binadan geç çıktığı bir gece sansın genci binanın arka kapısından girerken görmüştü. Arka asan-sörler hep belirli bir görevi olan muhbirler tarafından kullanılırdı. Ba-şım kaldınp bakmıştı; Cooper'in beşinci kattaki odalarının ışıklan ya-nıyordu.

Cooper kaçamak bir yanıt veremeyecek kadar telaşlıydı. Bonner'e emirlerini vermişti: Tre-vayne ve iki yardımcısının bütün konuşmalarını -bunlar ne kadar önemsiz görünse de- ezberleyecek ve Cooper'e özel telefonundan bildirecekti. Genessee Sanayimden herhangi biriyle yapdan toplantılarda neler konuşulduğunu öğrenecekti. Gerekli bütün harcamaları yapabilecek, istenen bağıışıklıkları vaad edecek ama ger-çekleri günışığına çıkaracaktı.

Tüm gerçekleri.

Belirli bir şey arayacak...

Her şeyi!

Bonner kendisinin de Cooper'in ateşine tutulduğunu farkediyordu. Başkasının öfkesi -ya da korkusuyla- heyecanlanmaktan nefret ederdi ama gerçek buydu. Trewayne'ın Genessee'nin işlerine karışmaya hakkı yoktu. Hiç olmazsa Cooper'i aşırı heyecana sokacak kadar. Genessee Sanayii bir bakıma ülkenin savunmasının gerekli bir koluydu. Yabancı müttefiklerin herhangi birinden daha çok hem de. Ve daha da güvenilir.

Havada uçanların hepsinden iyi olan avcı jederi; asker, araç ve silah taşıyanlarından kendisi gibi insanları cangıllardan en uzak köşelerine sessizce indiren hızlı 'ydan' lara kadar on dört çeşit helikopter; insanı napalm ateşinden korumak ve kurşunlardan koruyan zırhlı hatta top-lar... Genessee kontrolunda olan fabrikalar yeryüzünün en iyi, en etkili silahlarını üretirlerdi.

Vurucu güç!

Lanet olsun! Bunu anlayamıyorlar mıydı?

Korunmaydı bu! *Onların* korunması!

Kunduzlar ne bok bilirlerdi ki?

Trewayne ne bok bilirdi ki?

19

James Goddard evinin arka bahçesine çıktı. Batmak üzere olan güneş Los Altos tepelerini sarı ve turuncunun sisli tonlarına boyamıştı. Manzaranın Goddard üzerinde her zaman sakinleştirici bir etkisi vardı. On iki yıl önce bir kumar oynayıp Los Altos'taki bu evi almasının başlıca nedeni de buydu. Ev o zaman kendisi için çok pahalıydı, ama o öyle bir noktaya gelmişti ki, Genessee'de kalarak ya böyle bir eve sahip olacaktı, ya da Genessee'de hiçbir geleceği olmayacaktı.

Aslında pek kumar saydmazdı bu. On iki yıl önce Genessee Sanayiini iç çevrelerinden birinde hızlı yükselişine başlamıştı. İşinin özelliği, şirkette kalmasının, hatta köşe odalarından birine yerleşmesinin garantisiydi.

Sonunda üst noktaya varmıştı. San Francisco Bölümü Müdürü. Ancak zaman zaman baskılar da dayanacak gibi değildi. Şimdi de bunlardan birini yaşıyordu işte.

Trevayne'la o öğleden sonraki toplantı insanın sinirlerini didik didik ederdi. Bir kere, ilk başlarda amaç pek açık değüdü. Biraz ondan biraz şundan. Sık sık 'anlaşıldı' anlamında baş sallamalar, zaman zaman da baş sallamakla sonuçlanan sorgu dolu bakışlar ya da sadece bomboş bakışlar. Hiç uygun olmayan anlarda alınan notlar; Trevayne'in zararsız görünen yardımcılarının zararsız görünen sorulan. Biri Yahudiydi; belliydi bu. Ötekisi de çok gençti ki, bu da kendisi için hareket demektir.

Toplantı gündemsizdi. Genessee'nin sözcüsü olarak Goddard bir düzen yerleştirmeye, soruşturmayı bir programa sokmaya çalışmıştı. Ancak Trevayne kibarca raddetmişti bu girişimini; alt komisyonun başkam pek de inandırıncı olmayan yaşlı bir amca rolündeydi -her alana yeterli ilgi gösterilecekti. O sabah sadece genel sorumluluk alanları saptanacaktı.

Genel sorumluluk alanları.

Bu sözler elektrik şoku gibi çarpmıştı James Goddard'ın beynine.

Ama karşısındaki üç adam gibi o da sadece başını sallayıp gülümsemekle yetinmişti. Törensel bir yutturmaca dansı, diye bir karara varmıştı.

Toplantı saat üçbuçuk sularında sona erdiğinde toplantı odasından bürosuna dönmüş, sekreterine, başının çatlayacak gibi ağrıdığını söylemişti. Dışarı çıkıp arabasına adayarak dolaşmak ve son ikibuçuk saatte konuşulanları düşünmek zorundaydı. Çünkü o bulanık yaklaşıma karşın pek çok şey söylenmişti. Bütün sorun bunların rakamlar olarak söylenmemesindeydi. Rakamlardan anlardı. Çeşidi bölümlerin geçmiş yıllara ait bilançolarını ezberden söyleyebilirdi hatta. Birbiriyle ilgisiz rakamlar alır ve yüzde dörtlük bir yanıltma payı üe projeksiyonlar yapabüirdi. Piyasa analizleri ve istihdam istatistiklerinin doğruluğu ile o sözde ekonomisderi -çoğunluğu yahudi olan akademik teorisyenleri- şaşkına çevirirdi.

California'nın Senatör Armbruster'i bile geçen yıl kendisinden öğüt istemişti.

Karşılığında verilmek istenen parayı reddetmişti.; ne de olsa Armbruster'i seçenlerden biri de kendisiydi ve öğüt verdi diye Genessee bir zarar görecekti değildi. Ancak Senatörün bir dostundan da bir çam sakızı çoban armağanı türünden bir şeyi kabul etmişti sonunda. Trans Pacific Havayollarında on yıllık bir şirket pasosu.

Karısı Hawaii'den pek hoşlanırdı, her ne kadar orada yedikleri arasında kedi eti olmadığı konusunda sık sık güvence vermesi gerekse de.

Goddard bürosundan çıktıktan sonra neredeyse elli mil yapmıştı arabasıyla. Okyanus kıyısından geçip Ravenswood'a, oradan da Fair Oaks'a.

Trevayne neyin peşindeydi?

Goddard yanlış hesaplanan bir maliyetin nedenlerini her anlatmaya çalıştığında -ki altkomisyonun görevinin ruhu bu açıklamalar değil miydi?- ayrıntılara girmesi istenmemişti. Onun yerine kalemlerin genel bir tartışması; geçerlilikleri, işlerlikleri, operasyonel kapasitele-ri, mühendisliği, çizimleri, planları yapan insanlar, bu planları yürür-lüğe koymaktan sorumlu olanlar üzerinde genel olarak konuşulmuştu.

Soyudamalar ve orta -düzey personel.

Böyle bir toplantının amacı ne olabUirdi ki?

Ancak Goddard minyatür dağda, manzarası insanı sakinleştiren evinin yokuşuna girdiği anda Trevayne'in toplantısının amacını tüm çıplaklığıyla görebildi.

Adlar.

Sadece adlar.

Gereksiz zamanlarda acele tutulan notları, zararsız görünümlü yardımcılardan zararsız sorularını açıklıyordu bu.

Adlar.

Bütün aradıkları buydu.

Goddard'ın ekibi sık sık eski dosyalara başvurmak zorunda kalmışlardı. Mühendislik ekibi başı zw, o çizim danışmanı, şu sendika li-deri, o istatistik analisti. Hep önemsiz kararları altında gömülmüş kişiler.

Ama bunlar rakam değildi!

Sadece *insanlardı.*

Tanınmayan insanlar.

Trevayne bunların ardındaydı işte.

Ve Mario de Spadante pek çok kelle kopacağını söylemişti.

İnsanlar.

Tanınmayan insanlar.

Kendisi de onlardan biri miydi?

"Jimmy!... Jimmiiii!"

Karısının sesinin üzerindeki etkisi hep aynıydı, pencereden bağılıyor olsa da, masada karşısında konuşsa da.

Sinir bozucu.

"Efendim?"

"Jim, orada hayale dalıp duracaksan Tanrı aşkına telefonu dışarı al. Ben *kendi* hatlımda meşgulüm."

"Kim arıyor?"

"De Spad... bümemne adında biri... bümüyorum. İtalyan."

James Goddard değerli manzarasına son bir kere daha baktıktan sonra eve yürüdü.

Bir şey açık seçikti. Mario de Spadante'ye bir muhasebecinin sağlayacağı en iyi hizmet verilecekti. Trevayne'in soruşturma alanlarını rakam rakam sayacaktı; bir muhasabeci bunun için suçlanamazdı.

Ancak Mario de Spadante 'muhasebecinin özel olarak verdiği sonuçları öğrenemeyecekti.

Bu muhasebecinin, kellesinden olmaya hiç niyeü yoktu.

Paul Bonner bodrum barına girdi. San Francisco'nun ruhsatlı bütün bodrumları gibi burada da küçük orkestrinin amplifikatörlerinden yükselen kulak parçalayıcı gürültüsü insanın bütün duygularını köreltiyordu ve çıplak göğüslü dansedenler bile keyif veremiyor-

Berbat bir yerd.

Üniformasını giymiş olsaydı etkinin ne olacağını merak etti. Şu bile spor ceket ve blucinle kendini yabancı hissediyordu. Kravatını hemen çözüp cebine soktu.

Uyuşturucu ile kendinden geçmişti içerdekiler.

Bonner barın ucuna gitti cebinden sigara paketini çıkardı -Fransız, Gauloise- ve sol eline aldı. Bağırarak istediği viskisinin gerçekten iyi olduğunu görünce şaşırmıştı.

Sakallı içkicilerin ve çıplak göğüslü garson kızların itelelemelerine rağmen mümkün olduğu kadarıyla aynı yerde durmaya çalışıyordu.

Birden aradığı kişiyi gördüğünü anladı. Üç metre kadar derde blucinli, lastik ayakkabılı, üzerinde kışlık bir fanila olan biri. Ama saçları bir garip, diye düşündü Bonner. Omuzlarına kadar ve kabarık -ama başka bir şey daha var- bir temizlik, bir parıltı. Adamın saçı takmaydı. Çok iyi kalite bir peruk ama adamın görüntüsüyle uyumsuz.

Bonner Gauloise paketi ile kadehini hafifçe kaldırdı selamlar gibi.

Adam yanına geldi, eğilip kulağına, "Güzel yer, değil mi?" dedi.

"Biraz... boğucu. Ama sen epey uyum sağlamış görünüyorsun? Aradığım kişinin sen olduğundan emin misin? Aracı falan istemem; bunu açıkça belirtmiştim."

"Bunlar benim sivil giysilerim, Binbaşım."

"Çok uygun. Hadi gidelim buradan."

"Yoo, hayır! Kalacağız. Burada da konuşacağız."

"Olanaksız bu. Neden?"

"Bu gürültünün mikrofonlara neler yaptığını bürim de ondan."

"Mikrofon, teyp falan yok. Haydi, mantıklı ol. Böyle şeylere gerek yok zaten. Ben kendi başıma iş açarım öyle bir şey olsa."

Adam Bonner'e dikkatle baktı. "Haklı olabilirsin, ahbap. Bunu düşünmemiştim. Çok haklısın.... Parayı tosla bakalım."

Bonner sigara paketini cebine yerleştirip cüzdanını çıkardı. Cüzdanından aldığı üç tane yüz dolarlık banknotu adama uzattı. "Al bakalım."

- "Haydi haydi, binbaşım. Bir çek yaz daha iyi."

"Ne?"

"Barmane ver de bozsun."

"Bozmaz."

"Dene hele."

Bonner arkasına dönünce barmenin yakınlarında durup kendilerine

bakmakta olduğunu görünce şaşırdı. Barmen gülümseyerek elini uzattı. Bir dakika sonra Bonner'in elinde üç yüz dolarlık beşlik, onluk, yirmilik banknotlar vardı. Hapsini adama verdi.

"Tamam. Şimdi ayrılalım. Kovboylar gibi yürüyeceğiz sokakta. Ama nereye gideceğimizi ben söyleyeceğim, tamam mı? "

"Tamam."

İki adam O*Leary Sokağı'nda yürümeye başladılar. Kaldırımlar sokak sancılarıyla doluydu.

"Pek beUi olan tedbirliliğinle benim için bir şey yazmamışsındır herhalde."

"Yazmadım elbette. Ama *senin* not almana engel olan yok. Ben her şeyi hatırlıyorum."

"O toplantı üç saat sürdü."

"Ben kötü belleğimle Genessee Jim'in baş muhasebecisi olmuş değilim, Binbaşım. "Uzun saçlı adam bir yan sokağı gösterdi. "Şuraya girelim. O kadar telaşlı davranmaya gerek yok."

Çoğu yırtık yan pornografik posterlerle kaplı bir tuğla duvara yaslandılar. O'Leary Sokağı'nın lambalarının ışığı ancak yüzlerini aydınlatıyordu. Bonner adamı ışık yüzüne gelecek şekilde karşısına aldı. Paul Bonner sorgulama yaptığı kişinin yüzünü görmeliydi -San Francisco sokağında da, savaş alanında da.

"Nereden başlamak istiyorsun bakalım?"

"Boş lafları bırak da büyük konulardan başla; daha az önemlilerine sonra döneriz."

"Pekala. Büyükten küçüğe... F-90 lann havalandırma madenlerinde değişimlerin Houston laboratuvarlarında yapılması. Bunlar ilk kez Rolls Royce'da ortaya aılmıştı, hatırlarsan."

"Ee, ne olacakmış bunlardan?"

"Ne olacak olur mu? Bu yendiğin bedeli birbuçuk milyon dolar; işte o olacak."

"Busrıdeğüki."

\ "Ben sır olduğunu söylemedim. Trevayne bunların tarihlerini bükmek\istedi. Belki de sizlerin aklınıza gelmeyen bir tarih farklılığı vardır.... Benim işim değil bu. Ben bilgi getiririm, siz değerlendirirsiniz.j

"Devam et" Bonner cebinden kenarı telli bir not defteri çıkartıp yazmaya başladı.

"Ondan sonra. Güneyde, Pasadena... fabrikalar helikopter zırhlı için makine ve kalıp yapımında sekiz ay geç kaldılar. Bu kötü işte, ah-bap. O kadar berbat ki kurtuluşu yok yani. İşçi sorunları, çevre kirliliği şikayederi, plan değişiklikleri. Armbruster o fabrikaları kurtarmak zorunda."

"Trevayna bundan ne istiyordu?"

"Orası garip işte. Anlayışlıydı. Dürüst yanlışlıklar, çevre koruma falan gibi laflar. Para üstünde durmadı; daha çok sorunları olan kişiler üstünde durdu gibi.... Sonra. Bizim sevgili kuzeybatımız. Seattle'ın güneyi. Bildiğin gibi burada biraz dallanma vardır; Genessee Bellstar Şirkederini devraldı ve onları çalıştırmak için büyük bir vergi indiriminden yararlandı. Ama şimdilik durum boktan."

"Onlar roket fabrikalanydı, değil mi?"

"Roket, jet yakıtı, fırlatma rampaları... biz o kepezeliğe Pasi-fiğin Peenemünde'si deriz."

"Ama gerekli şeyler bunlar. Bu fabrikaların çalışması gerek..." Bonner birden sustu.

"Öyle mi, Bay Moto L Aman değerlendirmelerinle beni rahatsız etme, tamam mı?"

"Tamam, hatırladım, sertin işin değil... Peki ne varmış o fabrikalarda?"

"Zarar edenlerin en başta gelenleri onlar, dostum. Ve Trevayne kuşkulananmakta da haksız değil. Genessee'nin kendi kendinden satın almaya hakkı yok."

"Mahkeme bu davayı reddetmişti."

"Değerlendirme sırası bana geldi." Uzun takma saçlı muhasebeci güldü. "Reddedilen dava değil mahkemeydi. Birkaç kişi başka değerlendirmeler yaptı diye... Trevayne,, Bellstar hakkında daha fazla bilgi istiyor. Ama burada da, Pasadena ve Houston'da olduğu gibi personel dosyalarını kanşınıyor yine. Doğrusunu istersen, ben pek bir şey anlamadım. Dosyadan bir şey öğreneceği yok. Bence yanlış yola girdi."

Bonner defterine bir şeyler daha yazdı. "Daha fazla ayrıntıya girmedi mi?"

"Nerde? Olanaksız bu. Senin bu Bay Trevayne'in ya mankafa ya da çok kurnaz."

Kısacık sokağın öteki ucuna bir sarhoş yalpa vurarak girdi. Ceketii, kravadı adamın turist olduğu belliydi. Tuğla duvara yaslandı, pantolonunun önünü açtı, işemeye başladı. Muhasebeci, Bonner'e döndü.

"Haydi gidelim buradan. Bu mahalle de batü artık. Eğer bu seninkilerden biriye, doğrusu hayalin genişmiş derim, Binbaşı."

"Bana inanmayacaksın ama ben o profesyonel kahramanlardan nefret ederim."

"Sana inandım, ahbap. Esaslı nefret eder bir halin var... Bir iki sokak ötede esaslı bir bar büyüorum, orada tamamlarız, yürü haydi."

"Tamamlamak mı! Daha başlamadık bile! Bence daha iki yüz doksan beş dolarlık lafın var. . . . Ahbap!"

Bir saat on dakika sonra Bonner'in defteri dolmuştu artık. Üçyüz dolarının karşılığını alıyordu -en azından muhasebecinin hatırladıklarıyla. Adam inanılır gibi değildi - eğer sözüne inanılırsa- her şeyi olduğu gibi, sözcüğü sözcüğüne hatırlıyordu.

Bütün bunların ne anlama geldiği ise başkasının işiydi. Bonner sadece Trevayne ile adamlarının pek çok alanı taradıklarını ama hiçbirinde derine inmediklerini anlamıştı. Ama bu da kendisinin yanlış bir sonuca vardığı demek de olabilirdi.

Başkaları daha iyi bilirlerdi bunu.

Genessee memuru, "İşte bu kadar, Binbaşım," dedi. "Umarım bir çift "kuş" tutarsın bu anlattıklarımla, eğer gerçekten askersen ve öteki inanç delilerinden değilsen."

"Ya ikincisiysem ne olacak?"

"O zaman Genessee'yi avlayacağım umarım." »

"Pek de esnekmişsin."

"Saf lastik. Benim amaçlarım bir leş kargasınınkinden farksızdır, irim devam *beridir*."

Bu inançla yaşamak rahat olmalı."

"Hem de nasıl... Ve bunun için sizlere minnetarım."

"Ne?"

"Öyle ya, ahbap! Birkaç yıl öncesi gerçekten böyle giyinirdim

ben. Protestolar, barış yürüyüşleri, Ganj'ın kuruyor olması için konferanslar, herkes kardeşimdi -siyah, beyaz, sarı. Dünyayı ben değiştirecektim... Sonra siz beni Vietnam'a gönderdiniz. Berbat mı berbat, ahbap. Midemin yansı uçuğu gitti. Ne için hem de? Palavracı bir sürü plastik adam için."

"Bence o tür bir deney dünyayı değiştirme enerjini yenilemeliydi."

"Bazdan için belki, ama benim için değil. Biraz fazla et kaybettim ben bunun için. Ben borcumu ödedim. Azizler pezevenktir ve İsa süperstar değildir. Berbat şeyler hepsi de. Ben benim olanı isterim."

Bonner küçük ve pis bar masasına dayanıp kalktı. "Bir haber salayım, belki de seni Genessee Sanayiinin başkanı yaparlar."

"Olmayacak şey değd... Ve asker, dediğimi unutma. Ben benim olanı isterim. Eğer Trevayne da piyasadaysa onun da bir teklif yapmasını kabul ederim; bunu bdmni isterim."

"Senin için tehlikeli olabilir bu. Midenin öteki yansını da ben uçurmak zorunda kalabilirim o zaman. Ve bunu yaparken de hiç duraksamam."

"Bundan hiç kuşum yok... Ben bu tür şeylerde dürüstümdür. Önceden seni arar teklifi sana da yaparım... eğer o piyasadaysa tabii."

Bonner muhasebecinin esrarlı gülüşüne ve yüzündeki çılgın ifadeye baktı. Bir an bu gecenin baştanbaşa yanlış olup olmadığını düşündü. Genessee'nin adamı kendisiyle pek sağlıksız bir şekilde oynuyordu. Bonner öne eğildi, masanın kenarlarını sımsıkı kavradı. Sakin ama kesin bir sesle, "Senin yerinde olsaydım nehrin iki yakasında avlanmaya kalkmadan bir kere düşünürdüm," dedi. "Yerliler pek dost olmayabilirler."

"Sakin ol, Binbaşım. Senin dönmeni görmek istiyordum ve sen de tam bir topaç gibi dönüyorsun. Midemin kalan bölümünden memnunum ben... Eyvallah."

Paul doğruldu. Bu garip ve sağlıksız adamı bir daha görmeyeceğini umuyordu. Muhbir tipinin en kötüsüydü bu - ve de genellikle işini en iyi yapanı. Kanalizasyonda yaşayan ve güneşten korkan bir lağım faresi. Tek düşündüğü kendisiydi.

Ama bunu da söylemişti zaten.

Genç avukat Sam Vicarson Fishermans Wharf ı hiç görmemişti. Saçma bir şeydi belki ama görme fırsatını da kaçırmak istememişti. Şimdi saat beşbuçukta Trevayne'in odasında toplanmalarına kadar iki saati vardı. Trevayne bu iki saati Genessee toplantısındaki aşırı iyi davranışı yüzünden verdiğini söylemişti.

Taksi, önünde yosun dolu sepede olan bir barın önünde durdu.

"Rıhtım buradan başlar, bayım. Kıyı boyunca dosdoğru yürüyeceksin. Gitmek istediğiniz özel bir yer var mı? Di Maggio'nun yeri falan gibi?"

"Teşekkür ederim; burası iyi."

Vicarson parasını verip taksiden indi. Birden ağır bir balık kokusu duyunca şaşırmıştı - ortalık o kadar düzenlenmiş gibiydi ki, kokunun da sonradan eklenip eklenmediğini düşündü. Hediyelik eşya satan dükkanlar ve 'hava veren' barlarla dolu sokakta yürümeye başladı. Kıyıya bağlı balıkçı kayıkları dalgalarla birlikte yükselip alçalıyorlardı, her tarafa ağlar serilmişti. İşini iyi bilen bir Ticaret Odasının hazırladığı yarım millik bir gezinti diye düşündü.

Çok eğlenecekti, tki saadik eğlence.

Bir iki dükkana girdi, hoşluk olsun diye bir iki dostuna bulabilirdiği en çirkin kardan gönderdi. Trevayne Ue Alan Martin'e köpekbalığı biçiminde iki fener aldı.

Bir iskelenin ucuna kadar yürüyüp daha gerçek görünen balıkçı motorlarına baktı; daha doğrusu bu motorların çevresindekiler geçimlerini turislerden değil de denizden sağlıyor gibi görünüyorlardı. Geri dönerken yirmi adımda bir durup balıkçıların ağlarını boşaltmalarını seyretti. Balıklar çok şaşırtıcıydı doğrusu. Çeşidi biçimler, griler arasında renkler, o kadar iri, o kadar ölü ama o kadar bilmiş görünen gözlen,

Vicarson, saatine bakınca dördü çeyrek geçtiğini gördü. Mark Hopkins'e taksitle yirmi dakikada gidebilirdi, toplantıdan önce bir de duş alacaktı. Rıhtım üzerindeki barlardan birinde bir içki içecek onbeş dakikası vardı yank

Rıhtım gezisi onsuz olmazdı.

Başını kaldırırken yirmi metre kadar ilerde duran iki adam gözüne çarptı. Kendisine bakıyorlardı. Adamlar o başını kaldırdığı anda dönüp birbirleriyle konuşmaya başladılar - pek çabuk, pek yapmacık bir harekede. Vicarson o anda ne yapmış olduğunu farkettiler. Güneş saatin camında parladığı için ikinci bir kere gölgeye dönerek bakmıştı. Bu dönüşü de son anda yapmıştı. Adamlar bunu beklemiyorlardı.

Yoksa Trevayne'in sürekli uyarıları mıydı kendisini böyle kuşku-cu yapan?

Yetişkin rehberlerin başlarını çektiği bir grup izci kız iskelenin başına gelmişlerdi. Kahkahalar ve uyanlar arasında kendi bulunduğu yöne yürümek üzereydiler. Grup hareket edince turisder izcilere yol vermek için yana çekildiler.

Vicarson yüksek sesle özür dileyerek grubun içine daldı. Yetişkinlerin sert bakışları altında son iki sırayı da yardı ve sokağa birkaç metre kala aralanndan çıktı. Oradan da hemen kıyıda akan insan trafiğinin arasına girdi.

İki sokak ötede üzerinde 'Körfeze karşı' yazan kalabalık bir kahve gördü. Hemen kapıdan içeri girdi. Bar at nalı biçimindeydi, açık yanı sokağa bakıyordu, bann kendisi ise suyun üstündeydi.

Vicarson hem rıhtımı hem sokağı görececek bir yere yerleşti, içki-sini ismarladı. İki adamı tekrar görüp görmeyeceğini merak ediyordu.

Gördü de. Ancak bu kere yanlarında bir üçüncü adam vardı. Elli yaşlarında iri yan, şişmanca bir adam.

Sam Vicarson'un kadehi az daha parmakları arasından kayıyordu.

Üçüncü adamı daha önce görmüştü; ve gördüğü yer nedeniyle de kolay kolay unutacak değildi.

Son gördüğünde -ilk ve sondu bu aslında- iri yan adam üç bin mü ötede bir gece yansında bir golf alanındaydı. Maryland'da Chevy Chase'de. Sarhoş senatörü kollanndan yakalayıp yere çarpan adamdı bu.

Trevayne otel odasının penceresi önünde durmuş Vicarson'u dinliyor ama düşüncelerini kendine saklıyordu. Genç avukatın tanımını

verdiği kişi Mario de Spadante'ydi. Eğer De Spadante gerçekten San Francisco'da ise, o zaman Genessee Sanayii olayında hesaba katmadığı şeyler işe karışıyor olmalıydı.

Mario de Spadante'nin iyici incelenmesi gerekiyordu. Tanrının yardımı ve bileğinin gücüyle bir şeyler yapan New Havenli 'genç' hem de çok yakından araştırılmalıydı. Trevayne daha önce böyle bir bağ kurmuş değildi. Böyle bir şeyi aramak için bir neden olmamıştı.

"Yanılmıyorum, Bay Trevayne. Aynı adamdı. Kimdir o?"

"Buna bir iki telefon görüşmesi yaptıktan sonra yanıt verebilirim."

"Sahi mi?"

"Keşke ben... Neyse, bunu sonra konuşuruz. Şimdi bu öğleden sonra ne yapacağımıza bakalım." Trevayne koltuğa oturdu, Alan Martin ile Sam da divana oturup kağıtlarını önlerindeki sehpaye serdiler. "Hepimiz düşünecek zaman bulduk artık. Senin fikrin nedir, Alan? Sen ne diyeceksin bakalım?"

Orta yaşlı muhasebeci kağıdanna baktı, burnunu kaşıdı ve gözleri kapalı bir halde konuşmaya başladı. "Goddard korkuyordu ama bunu saklamak için elinden geleni yaptı." Martin gözlerini açtı. "Kafası epey karışık. Parmaklarını masaya bastırıyordu; damarlarının kabardığı görülüyordu. Bir iki not aldım." Martin masanın üstünden bir kağıt aldı. "Onu şaşırtan Uk şeylerden biri Pasadena işyeri anlaşması oldu. Bunu beklediğini sanmıyorum. Şam'ın adamlarını sendikaya aracılık eden kimsenin adı için sıkıştırdınca keyfi kaçtı."

"Adı neydi?" diye sordu Trevayne.

"Manolo. Ernest Manolo," dedi Vicarson önündeki kağıdara bakarak. "Yerel koşullar açısından pek sert değildi ama bu anlaşma ulusal bir örnek gibi kullanılırsa kaymak gibi bir iş olur."

"Yani sendika bu tür yetki veriyor mu... bu... bu Manolo'ya."

"Manolo orta karar bir başlangıç gösterdi ama şimdi hızla yükseliyor. Kendisine pek yetki verildiği yok. Yetkisini filan sadece alıyor, pek ateşliChayez gibi. Ama öğrenim görmüş. New Mexico Üniversitesi Ekonomi Bölümü."

"DevanVet., Al." Trevayne cebinden bir zarf çıkardı.

"Genessee'nin düşük fiyada aldığı bazı işleri sormaman Goddard'ı

iyice şaşırttı, sanırım. Pittsburgh Silindir Şirketi, Detroit Çelik, Houston Laboratuvarları, New York'ta Green Reklamcılık ve daha bir sürü yerin dosyasını hazırlamıştı. Bizi bombardımana tutacaktı... Ama dizayn birimi başkanının adını aldım. Houston'da. Adı bizim dosyalara hiç geçmemişti. Ralph Jamison. Goddard buna bir anlam veremedi; yüz beş milyon dolarlık boktan bir işin başında boktan bir teknisyen... Ardından Bellstar projeksiyonlarını sorduğumuzda sinirinden neredeyse kendini yiyecekti. Anlaşılır bir şey bu; Genessee'nin Belstar'la antitrust sorunları vardı."

Sam Richardson sırtarak, "Buradaki en parlak avukat olarak şunu söylerim ki, Bellstar karan yaşlı Yargıç Studebaker'den başka biri tarafından verilseydi aylar önce temyize giderdi."

"Sam, bunu söylemenin nedeni ne? Daha önce de duymuştum bunu."

"Bay Trewayne, işini bilen hangi avukata isterseniz sorun: Genessee-Belstar layihası delik deşik. Ama dava Yargıç Studebaker'a verildi. Yaşlı Josh pek az tanınan bir yargı geleneğidir, ama yine de gelenektir. Daha yükselebilirdi ama Seadle'da kalmayı yeğliyor. Sakin, köleliğin ürünü bir hukuk pırlantasıdır. Zencidir, Bay Trewayne. Dayak yiyen çocuklardan, bölüşülen bir tek patatesten söz ettiğinizde Josh'tan söz etmiş olursunuz. Gerçekten de yaşamıştır o günleri. Adalet Bakanı bile ona karşı çıkmak istemez."

"Bunu bilmiyordum." Alan Martin bu yeni öğrendiği bilgiden hoşlanmıştı."

"Ben de," dedi Trewayne.

"Şaşılacak bir şey değil. Studebaker ısrarla özel bir kişi olarak kalmaya gayret eder. Gazetecilerle konuşmaz, kitap yazmaz. Yazılan karmaşık hukuk sorunlarına ilişkin olup ancak süper akademik hukuk dergilerinde çıkar. Kırk yılını adli kararları basite indirgeyerek ya da karmaşıklıklaştırmakla geçirmiştir... Bazıları son yıllarda biraz çaptan düştüğünü söylerlerse de, ben onların onu ancak anlamaya başladıktan fikrindeyim."

I

"Yani kesinlikle rüşvet yemez biri mi?" diye sordu Trewayne.

"Bir sürü nedenle hem de. Dahidir; zencidir; kendine göre eksantrik bir tiptir; hukuksal soyutlamaları müthiş bir anlama yeteneği

vardır, zencidir. Bir tablo çizebildim mi,"

"Zenci ve başarılı," dedi Alan Martin pes edercesine.

"Sonuna kadar."

Trevayne," "Çok önemli bir şeyi söylemedin... karan," dedi.

"Karan neden mi verdi?" Sam Vicarson öne eğildi. "Hukukun karmaşık yanlarıyla, soyut yanlarıyla ünlü olduğunu söylemiştim. Genessee'nin görünür usulsüzlükleri için 'kitlesele insan çabası' deyimini kullandı. Bazı kuşkulu ekonomik ilişkileri, geniş çaplı finansman ile 'uyumlu nedenler' gerekçesi ile haklı kıldı. Son olarak da en öldürücü darbesini indirdi: hükümet geçerli bir rekabet gerekliliğini kanıtlamamıştı."

"O da ne demek?" diye sordu Alan Martin. Gözlerinden hiçbir şey anlamadığı okunuyordu.

"Başka kimsenin parası yoktu."

"Bunun da durumun yaşadığı ile hiçbir ilgisi yoktur," dedi Trevayne.

"Sonuç mu?" Sam arkasına yaslandı. "Ya Josh bütün insani kursurlarıyla gerçeğe vardı ya da çok daha başka bir nedeni vardı. Doğrusunu isterseniz ben başka bir nedeni olduğuna inanmıyorum. Yargıcın kendi sözleriyle 'uyumlu neden' yok. Ayrıca kendisi ayaklı bir hukuk kitaplığıdır. Pek çoğumuz karannda boşluklar olduğu kanısındaysak da, o bunların her birini tek tek doldurabilir de."

"Bellstar'ı bırakalım." Trevayne elindeki zarfın arkasına bir şeyler yazdı. "Başka ne var, Alan?"

"Armbruster konusuna değindiğinde Goddard çok kızdı - gözlerini kırıyor, gülümsüyor, tırnaklarını masaya sürüp duruyordu. Senatör onun için tabudur. Senin nereye varmak istediğini bildiğini sanmıyorum. Doğrusunu istersen, bunu ben de anlamadım ya... Armbruster büyük şirketlerin ayağına batan dikendir, özeUikle de Genessee gibi devlerin. Armbruster'e istihdam istatistikleri konusunda danışılması hakkındaki sorunu anlamadı."

"Armbruster'e danışılmadı çünkü. Danışmayı o yapü."

"Yine de anlamadım."

"Liberal Senatör geçen seçimde pek de liberal olmayan bazı işler çevirdi."

"Şaka etmiyorsun ya!" Vicarson'un gözleri irileşmişti.

"Keşke ediyor olsaydım," dedi Trevayne.

"Not aldığım son nokta -hukuk konularını Şam'a bırakmıştım- hepsinin ağız birliği etmiş gibi uçak lobisi konusunda kaçamak yanıtlar vermeleri oldu. Bu konuda eğitilmişlerdi. Kendi yüzdelerine göre lobinin finansmanının azami yüzde yirmi ikisini onlar yapmış. Ancak lobinin rakamlarına göre Genessee bizim bildiğimiz kadarıyla yüzde yirmi yedi finansman yapmış ve ayrıca gözden saklanan bir yüzde on iki daha olduğuna inanıyoruz. Yan kuruluşların gerçek bir kontroluna girsem New York'taki Green Reklam Ajansı'nda da bir yüzde yirmi bulacağıma eminim. Genessee'nin lobiye en az yedi milyon dolar verdiğini biliyorum ama bunu kabul etmiyorlar."

"Green'in başında kim var?"

"Aaron Green," dedi Sam Vicarson. "Yardımsever, sanat hamisi, masraftan kendi cebinden ödeyerek şiir kitapları yayımlar. Pek sosyetik."

"Din kardeşim," dedi Alan Martin. "Benim aldığım nodar bu kadar."

"Sen neler söyleyeceksin?" diye Trevayne Sam Vicarson'a döndü.

"Goddard'ın bu öğleden sonra bir avukatı vardı ama adam ne olup bittiğini bilmiyordu. Kendiliğinden bir şey söyleyebilecek bir durumu yoktu. O sadece kimse kendi aleyhine, kendi kendinle çelişkiye düşen bir şey söylemesin diye oradaydı. Pek bir şey bilmesine de izin verilmemişti. Berbat bir durum kısacası."

"Hep aynı şeyi söylüyorum ben de," dedi Alan Martin. "Yine bir şey anlamadım."

"Budala." Sam Vicarson boş bir sigara tablası fırlattı Martin'e. Martin tablayı havada yakaladı. "O göstermeliydi sadece. Her iki tarafı önyargılı bir hakem gibi gözetleyen bir korkuluk. Sözcükler üzerinde duruyordu - anlam üzerinde değil. Anladın mı? Gelecekteki bir tutanağın temiz olmasına çalışıyordu. Ve, inan bana, bu öğleden sonra bir mahkemede kullanılabilecek bir tek şey söylenmiş değil."

"Pekala öyle olsun, ama bu neden seni bu kadar rahatsız ediyor?" Trevayne tüm dikkatini verebilmek için genç avukata döndü.

"Çok basit, sayın liderim. Korkudan donuna yapacak duruma

gelmedikçe kimse bir avukatı, özellikle de bir şirket avukatını o duruma sokmaz. İnsan avukatına neler olup bittiğini anlatır. O adam ise hiçbir şey bilmiyordu. İnanın bana Bay Trevayne, o adam bizden bile daha habersizdi olup bitenlerden."

"Yargıç Studebaker'in taktiklerini uygulamaya başladın sen de, Sam. Birtakım soyutlamalar sadece."

"Yok canım, bu daha başlangıçtı." Vicarson odanın içinde dolaşmayı bırakıp yerine oturdu, sehpadan bir kağıt aldı." "Ben de bir iki not aldım. Al'ınkiler gibi pek ayrıntılı değil ama bir iki şey sap-tayabildim... Başlangıç olarak danışıklı dövüşe ne dersiniz?"

İki adam birbirlerine sonra da Vicarsona baktılar.

"Bugün mahkemede kanıt olarak kullanılabilecek bir şey söylendiğim sanmıyordum," dedi Trevayne sigarasını yakarken.

"Tek başına değil - Başka bğgilerle ve sürü araştırmaya birlikte ele alınınca bir olasılık var."

"Neymiş bu?" diye sordu Martin.

"Goddard geçen yıl Mart ayında Başkanlık İthalat Komisyonu'nun saptadığı çelik kotalarının, resmi açıklanma tarihinden önce kendisine -kendisi derken Genessee Sanayiini kasdediyordu- bildirilmediğini söyledi bir ara Genessee'nin Japonya'da Tamishito külçe çeliğini gemilere yükletilmiş beklettiği gerçeğini uygun piyasa koşullarına ve akli başında bir satın alma heyetine bağlıyordu. Tamam mı?" •

Trevayne başını salladı; Martin Vicarson'un armağanı komik feneri de oynuyordu. "Ee?" diye sordu.

"Ağustos ayında Genessee bir tahvil çıkardı. Yüz milyon dolarlık... Biz avukatlar böyle işleri sıkı takip ederiz; hep işi alan şirketin ortaklarından olmayı isteriz. İyi para getiren bir iştir... Neyse, konudan ayrılmayalım, tahvil pazarlama işini alan Chicago'lu bir firmaydı, Brandon ve Smith, çok büyük ve çok aristokrat. Ama neden Chicago? New York'ta da aynı derecede saygın sekiz on firma vardır."

"Haydi Sam, nereye varmak istiyorsun, söyle artık," dedi Trevayne.

"Hikayeyi böyle anlatmam gerek. Tabloyu görmenizi istiyorum... İki hafta önce Brandon ve Smith yeni bir büyük ortak aldılar. Ian Hamilton, baronun pek saygın bir üyesi ve...."

Elindeki zarfı sallayan Andrew avukatın sözünü kesti. "Ian Hamilton Başkanlık İthalat Komisyonu'ndaydı."

"Rapor Beyaz Saray'a verildikten sonra komisyon resmen dağıldı. Şubat'ta, dokuz ay önce. Başkanın önerileri kabul edeceğini kimse bilmediği halde komisyonun beş üyesinin bulgularını açıklamamaları yasal bir zorunluktur."

Trevayne arkasına yaslanıp zarfın arkasına bir not yazdı. "Pekala, Sam.... Bulunabilir bir iz bu. Başka?"

"Gerisi ufak tefek şeyler. Ama sen bir şeyler bulabilirsin belki."

Üç adam kırk beş dakika daha konuştular. Trevayne zarfın arkasına başka bir şey yazmadı. Konuşma sürerken Andy oda servisinden istediği içkileri karıştırarak birer martini hazırladı.

Genessee toplantısının incelenmesi hemen hemen bitmişti.

"Beynimizi tükettiniz, Bay Trevayne," dedi Vicarson. "Siz ne düşünüyorsunuz peki?"

Trevayne kalkıp zarfı gösterdi. Sonra iki yardımcının yanına gidip zarfı sehpanın üstüne bıraktı. "Aradığımızı bulduk sanırım."

Vicarson zarfı alıp Martin'in göreceği şekilde tuttu. Yazılanları okudular.

ERNEST MANOLO - Pasadena

RALPH JAMISON - Kouston

JOSHUA STUDEBAKER - Washington

AARON GREEN - New York

IAN HAMILTON - Chicago

"Çok usta işi bir liste, Andrew," dedi Martin.

"Öyle. Her birinin olağandışı ve çok pahalı durumlar içeren bir Genessee operasyonuna sıkı bir bağı var. İlginç olan da bunun açık seçik ortada olması. Manolo, sendika anlaşması; Jamison, proje dizaynı, üretim; Armbruster, Senatörün ta içine girmiş, bu alanda başkaları da var ama California'da Genessee ile doğrudan doğruya teması geçmiş değiller; Aaron Green bir ulusal lobinin paralarının büyük bir bölümünü dağıtan kişi.... Ian Hamilton? Kimbilir? Ama başkanlıkla arasında bir bağ olan bir insan büyük bir Savunma müteahhidinin yüz milyon dolarlık tahvil işine karışırsa pek rahat uyuyamaz doğrusu."

"Şimdi ne yapmak niyetindesin?" Martin zarfı Şam'ın elinden aldı. "Bence bunlardan her biri hakkında bilgi toplamalıyız."

"Fazla bir merak uyandırmadan bunu yapabilir miyiz?"

"Sanırım ben yapabilirim," dedi Sam Vicarson.

"Ben de öyle tahmin etmiştim zaten," diye gülümsedi Andy. "Bunlardan her birinin enine boyuna araştırılmasını istiyorum. Çok çabuk hem de. Sonra Manolo, Jamison ve Studebaker ile konuşulup sırasıyla Pasadena'da işçi sendikası, Houston laboratuvarlarında dizayn değişikliği ve Seatle'da Bellstar mahkeme karar konularının soruşturulmasını istiyorum. Hiçbir şey elde edemeyebiliriz, bunların her biri başlı başına bir konu olabilir, ama böyle olduğunu sanmıyorum. Sonunda Genessee'nin işlerini nasıl yürüttüğünün bir şeması çıkacaktır tahminime göre. Bunlar birbirleriyle ilgili olmasalar bile, Genessee'nin yöntemleri konusunda epey fikir sahibi olacağız."

"Ya son üç kişi?" diye sordu Martin. "Senatör, Green ve Hamilton?"

"Ötekilerle konuşana kadar onlara dokunmayacağız. Şimdi önemli olan çabuk hareket etmek ve kimseye ne yaptığımız konusunda bir ipucu vermemek. Bonapartça bir deyim kullanırsak, bir sürpriz bir kısaç baskını; kimse bir açıklama hazırlayacak zaman bulamasın... Şimdilik bir iş gezisindeyiz; San Francisco'dan Denver'e kadar çeşidi fabrikalara normal bir ziyaret yapmakta olduğumuz biliniyor. Böyle bilinmeye devam edecek. Biz işimize devam edeceğiz. Yalnız bazılarımız heyette bulunmayacak.

"Bu da ne demek oluyor?" Sam Vicarson Andrew'un bu hızlı değişimlerine hayran gibiydi.

"Alan, sen Pasadena'ya gideceksin; Manolo'ya. Sendika işlerinde deneyimin vardır; yular önce New England'da seninle çok kere pazarlık masasına oturmuştuk. Manolo'nun sendika büyüklerine başvurmadan bunu nasd becerdiğini öğren. Ve nasıl oldu da bu kadar sessiz kalabildi; neden bu uzlaşma bir sendika kuralı olarak ortaya atılmadı. Manolo'nun başına bir taç geçirilip Washington'da merkeze alınması gerekirdi oysa. Böyle bir şey olmadı ama."

"Ne zaman gidiyorum?"

"Yarın sabah. Sam sana Manolo hakkında işine yarar yeterli bilgi verebilirse."

Vicarson not alıyordu. "Uzun bir gece olacak ama sanırım bunu yapabilirim."

"Mike Ryan'ı bulurum ben de. Havacılık mühendisidir; Jamison'un Houston'daki çalışmalarına yakın biridir. Onun Genessee laboratuvarlarına gidip Jamison'un yüz beş milyon dolara malolan bu değişimi nasıl yaptığını öğrenmesini isterim. Bu tür sorumluluk nasıl bir adama veriliyor bakalım... Sam, senin gece saatlerini uzatabilirsek Jamison hakkında da bilgi bulabilir misin?"

Vicarson kalemini elinden bıraktı. "Genessee laboratuvarlarında o mevkide çalışan birinin güvenlik soruşturmasından geçmesi gerekir, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Alan Martin.

"FBI'da aradığını bulamamış bir arkadaşım var. Okul arkadaşıydık. Hiçbir zaman Hooverci olmadı ama Hooverciler bunun farkında değiller. Bize yardım eder o; kimsenin de ruhu bile duymaz."

"Güzel. Sam, Bellstar kararı, Studebaker'in karan hakkında ne kadar bilgi bulabilirsen topla. Ezberleyene kadar oku bulduklarını. Alan döner dönmez senin Seattle'a gitmeni istiyorum. Senin görevin de Studebaker olacak."

"Benim için bir zevktir," dedi Vicarson. "O adam bir devdir; belki bana da bir şeyler bulaşır bu arada."

"Bulaşan kötü bir şey olmasın da," dedi Trevayne.

"Andrew?" Alan Martin endişeli görünüyordu. "Bütün bunları kimsenin ruhu duymadan yapmamızı istiyorsun, gürültüsüz patirtısız. Ama güç olacak bu. Yokluğumuzu nasd açıklayacaksın?"

"Birkaç yıl önce Henry Kissinger Taiwan'dayken birden cam 'turistik' yapmak istedi; ama otelinde değil de Pekin'deydi."

"Tamam, orası kolay," dedi Martin. "Ama onun pek özel ulaşım araçları vardı. Bizi bir gözetleyen varsa -ki olduğunu çok iyi biliyoruz- uçak rezervasyonları kolaylıkla saptanabilir."

"Güzel bir nokta," dedi Trevayne. "Bizim de özel ulaşım aracımız olacak öyleyse. New Haven'deki kayınbiraderim Doug Pace'i arayacağım. O bize burada ve Washington'da özel uçak ayarlar. Ryan da iz-

leniyordur nasıl olsa."

"Doğrusu ustalığını hiç kaybetmemişsin, Andrew." dedi Martin.
"Doug sinir krizleri geçirir ama dediğini de yapacaktır."

"Seni elinden aldığım için beni hâlâ bağışlamadı."

Martin gülümsedi. "Beni yeniden işe almayacağından korktuğu için karım ona tavuk çorbası taşıyıp duruyor." Andrew kahkahalarla güldü.

"Bay Trevayne?" Sam Vicarson noüanna bakıyordu.

"Efendim?"

"Bir sorun var."

"Sadece bir tane mi?" diye sordu Martin. "Şimdi rahatladım işte."

"Büyük bir sorun. Bu heriflerin -Manolo, Jamison ve Studebaker'in yani- bizi gördükleri an paniğe kapılıp Genessee yönetimini aramayacaklarını nasd bilebiliriz.

"Bu gerçekten bir sorun. Bence bunu çözümlemenin tek yolu sağlam tehdider savurmak. Her birine kendisinin çok ama çok daha büyük bir bütünün küçük bir parçası olduğunu söylemeli. Konuşmalar gizli olacak; buna uyulmadığı takdirde bu bir dava konusu olabilir. Savunma Bakanlığı da işin içinde olduğundan belki de Milli Güvenlik Yasasından yararlanabiliriz."

"358.Cİ maddel!" Vicarson kendini pek beğenmişti. "Bunu bir tartışma sırasında Bonner'den öğrenmiştim."

"Deneyeceğiz... İkinizin de işi var şimdi, ben de birkaç telefon etmeliyim. Paul akşam yemeğini bizimle mi yiyecekti?"

"Hayır," dedi Sam. "Biraz zamparalığa çıkacakmış. Domuz herif bana bir gelir misin bue demedi." *

"Reşit olmayanları kötü yola teşvik ettiği için savaş divanına verilirdi o zaman," diye Martin güldü.

"Teşekkürler, Ben Gurion Baba."

"Ayrılıyorz şu halde," Trevayne uzanıp zarfı aldı. "Öbür gün İdaho'da Boise'deyiz, ITT yan kuruluşunda. Bizi orada bulmaya çalış, Alan. Ben Doug'la konuştuktan sonra sana haber veririm. Şam, sen Boise'dan Seatde'a geçeceksin."

"Alt komisyona katıl ve dünyayı gez," dedi Sam Vicarson martinisini bitirirken.

Trevayne yastığa yaslanıp ayaklarını yatağın üstüne kaldırdı. Telefonlarını etmişti. Phyllis kendisini özlüyordu; Barnegat'a gitmişti. Yaşam olaysız sürüyordu. Pam ile Steve okullarındaydılar. Pam bu dönem kimyadan bir ödül almıştı; *bu yeteneğini kimden* almıştı acaba? Phyllis Swansonlan yemeğe çağırmıştı. O eroin olayına hâlâ canlan sıkılıyordu. Emniyetten Memur Fowles herhangi bir derleme kaydetmemişti.

Kayınbiraderi küçük uçak işini halledecekti. Carter ve uçuş planları kendi adına yapılacak ve kullanılacak Uk alan Redwood City dışındaki küçük özel havaalanı olacaktı. San Francisco International değil. Daha sonra o arayacaktı. Kayınbiraderi ayrıca sessiz ama dikkade Hartford-New Haven bölgesini araştırıp Mario de Spadante'nin nerelerde olduğunu öğrenecekti. Bu pek güç olmasa gerekti; De Spadante şirketinde kimseye pek yetki vermezdi. Çıkanlacak veya uydurulacak birtakım sorunlar kendisinin ilgisini gerektirecekti.

Trevayne Michael Ryan'ı Potomac Towers'de buldu. Ryan, Ralph Jamison'u tanıdığını söyleyerek sevindirdi Andrew'u. Hem de iyi tanırdı. Lockheed'in SST projesine ikisi de çağınlmışlardı -danışman uzmanlar- olarak.

"Kaçığın biri, Andy. Ama metalürjide bundan başkasını bekleyemezsin. Bir dahi. Ve nasıl da *yaşıyor*, bir bilsen! Onu konuşturmasını bilirim ben."

Ryan, New Haven'deki Doug Pace tarafından çağınlacaktı; gizlilik nedenlerini anlamıştı ve o konuda Jamison'u idare edebileceğinden emindi. Ryan o işi bitirip Boise'da onlarla buluşacaktı. Oraya yetişemezse bir sonraki durak Denver'e yetişirdi mutlaka.

Andrew son olarak Washington'a telefon açtı. Robert Webster'e, Başkanlık danışmanının özel numarasına. Webster'i sonunda evinde buldu. Mario de Spadante konusunda öğrenebileceği her şeyi toplamasını istedi.

Webster isteneni yapacakü.

Trevayne elindeki zarfa baktı. Sürekli katlanıp açılmaktan buruşmuştu ama yazdıktan hâlâ okunuyordu;

ERNEST MANOLO - Pasadena

RALPH JAMISON - Kouston

JOSHUA STUDEBAKER - Washington

AARON GREEN - New York

IAN HAMILTON - Chicago

21

Sam Vicarson Boise'un on mil dışındaki Ada County Havaalanı'nın küçük terminaline girdi. Douglas Pace'in Lear jeti kendisini Tacoma'dan geri getirmişti; Tacoma'dayken bir araba kiralayıp Seatde'ya gitmişti.

Yargıç Joshua Studebaker'i görmeye.

Yaşamının sonuna kadar unutmayacağı bir karşılaşma olmuştu.

Ve bunu sadece Andrew Trevayne'a anlatabilirdi. Ne Alan Martin'e, ne de Mike Ryan'a. Bu, her nasılsa, Trevayne'dan başkasının duymaması gerektiği kadar özel ve feci idi.

Vicarson Mike'in birkaç saat önce Houston'dan Boise'a döndüğünü biliyordu; Alan da Manolo ile görüşüp iki gün önce dönmüş, Lear Jetinin Seatde'ya gitmesi için serbest bırakmıştı.

O gece Trevayne'm otel odasında buluşacaklardı. Hepsi orada hikayelerini anlatacaklardı.

Sam Trevayne'ı toplantıdan önce bulmalıydı. Trevayne ne yapması gerektiğini bilirdi.

Vicarson kendini çok bitkin hissediyordu, canı da sıkılıyordu, bir bara uğrayıp bir iki kadeh içmeyi düşündü. Ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Körkütük sarhoş olurdu sonra ve bunun da kimseye yaran olamazdı.

Özellikle de Joshua Studebaker'e.

Alan Martin arabanın camından dışarı baktı. Yalnızdı; Andrew bir açıklama yapmadan ITT yan kurulu ile toplantıya gitmişti. Sam

Vicarson havaalanından telefon etmişti; işler karışmıştı galiba.

Yol kenarındaki levhada 'Boise, Idaho; Eyalet Başkenti; Nüfus 73000' yazıyordu.

Alan Martin'in Boise'ı düşünmesi, gerçek izlerini örtmek için yapacakları gereksiz toplantıları düşünmesi çok güçtü. <

Pasadena'yı düşünmekten kendini alamıyordu. Pasadena ve Ernest Manolo adındaki ufak tefek, ateşli adamı. İnanılmayacak kadar *genç*, ateşli bir adam. O gece hep bir araya gelene kadar Manolo'yu konuşmak istemememişti Andrew. Mantıklıydı bu; bu bilgiyi sakla, tekrar tekrar anlatarak ayrıntıları kaçırma. Andrew haklıydı; bir arada olduklarında birbirlerine unutulabilecek şeyleri hatırlatırlardı.

Manolo da çok önemli değildi; Andrew burada da haklıydı. Manolo bir dişliydi, ürkütücü bir tekerleğin bir tek çubuğuydu.

Koskoca güney California bölgesinin AFL-CIO işçi sendikasının temsilcisi Ernest Manolo'nun yabana atılmayacak bir krallığı vardı.

Ülke çapında onun gibi daha kaç kişi vardı kimbilir.

Michael Ryan otelin kahvesinde bir bölmede oturuyordu. Canı sıkılmıştı. Bu kadar ortada bir yerde görünmesi hataydı; bir oda tutup Trevayne kendisini çağırana kadar orada beklemeliydi.

Lanet olsun!

Kafası çalışmıyordu bir türlü!

Lanet kahvede karşısına çıkan ilk kişi Paul Bonner olmuştu!

Bonner şaşırmıştı. Ama Ryan tutarlı bir açıklama yapamayınca Bonner'in şaşkınlığı başka bir şeye dönüşmüştü.

İşte oradaydı, askerin gözleri içinde. O başka şey.

Lanet olsun!

Ryan bu dikkatsizliğine eski arkadaşı Ralph Jamison'un sebep olduğunu biliyordu. Sersem, çılgın, kaçık Jamison! Genessee Sanayie Savunma fonundan yüz beş milyon alabilmek için sahte çizimler yapmak!

Nasıl yapabilmişti bunu? Nasıl yapabilirdi?

Genessee Sanayie satmıştı ruhunu. Üç eski karısı, hangisinden

olduğu belirsiz dört çocuğu, beşinci sınıf bir porno filminden çıkma orta yaş kaçamaklarıyla Jamison!

Genessee, Ralph Jamison'u kollamıştı. Jamison kendisine bunun normal bir şey olduğunu söylemişti. 'Gen Ana' yeteneklerini korumayı bilirdi.

Zürih'te banka hesaplan!

Çılgınlık!

Trevayne ile alt komisyon yardımcılarının San Francisco'dan aynılmalanndan bu yana üç gün geçmişti ama James Goddard onları bir türlü unutamıyordu. Bir yerde bir aksilik vardı. Son iki toplantı sadece uzun süreli sıkıntı kaynağı olmuştu.

Muhasebecisiz. Muhasebeci toplantılara katılmamıştı. Bu Martin denilen adamın toplantıya katılmaması mantıksız bir şeydi. Alan Martin hesap adamıydı; tıpkı kendisi gibi. Martin olmayınca bir sürü aynntı gözden geçirilmişti; Martin ise bunları tek tek yakalayabiliyordu.

Trevayne yardımcısı hakkında şakalar yapmıştı. Alt komisyon başkanı gülmüş ve Martin'in otelde 'San Francisco suyu' hastalığıyla yattığını söylemişti.

Son toplantıdan sonra Goddard bunu soruşturmaya karar vermişti. Bunu rahatlıkla yapabilir, hatta merak etmiş bile görünebilirdi. Otele telefon açmıştı.

Alan Martin iki gün önce ayrılmıştı otele.

Trevayne neden yalan söylemişti? Öteki yardımcısı Vicarson neden yalan söylemişti? Martin nereye gitmişti?

Toplantılar sırasında açıklanan bir şey konusunda bilgi toplamaya mı gitmişti?

*

Kendisi tarafından açıklanan ; Genessee Sanayii San Francisco Bölümü Başkanı Jamis Goddard tarafından.

Ne ama? Hangisi?

Başka kimseyi telaşa vermeden bunun ne olduğunu nasıl öğrenebilirdi?

önemliydi bu. Mario de Spadante yukardakiUere zarar gelmemesi

için bazılarının kellelerinin kopabileceğini söylemişti. Goddard kendisinin önemli olarak kabul edildiğini biliyordu, *önemliydi elbette!* Hesap adamıydı kendisi. Rakamları o düzene sokardı, kararların dayandığı projeksiyonları o hazırlardı. O kararları en sonda kimin verdiği kendi de pek iyi bilmezdi ama o olmadan karar verilemezdi.

O kilit taşıydı... kilit taşlarından biri.

Ama kendisine gösterdikleri saygının altında bir miktar horgörü yarağını da bilirdi. Sadece öneren, asla karar vermeyen bir adama duyulan horgörü.

Bir muhasebeci.

Ama bu muhasebeci kendini ateşe atacak değildi.

Goddard bir taksi çağırdı, araba kaldırıma yanaşırken kararını vermişti. Bürosuna gidecek ve çok gizli belgelerden bazılarını alacakü. Onları çantasının en alana koyacak ve evine götürecekti.

Rakamlar. Onun rakamları. Genessee'nin rakamları. Adlar değil.

Rakamlarla neler yapılabildiğini bilirdi kendisi.

Bir insanın kendini koruması gerekirdi. Belki de adlara karşı.

Andrew Trevayne taksiden adayıp koşa koşa otel lobisine girdi. Sam Vicarson'a kendisiyle Vicarson'un odasında konuşacağını söylemişti. Ancak daha önce Bonner'le konuşma zamanının geldiğini biliyordu. Sam, Alan ve Mike Ryan'dan öğrenecekleri ne olursa olsun o akşam Pace'in jetiyle Washington'a giüneliydi.

Üç yardımcısının Manolo, Jamison ve Studebaker hakkında öğrendiklerine göre de Washington'dan New York ve Chicago'ya gitmesi gerekebilirdi.

Mitchell Armburster. Aaron Green. Ian Hamilton.

Her ne olursa olsun Paul Bonner'i kullanma saati gelmişti.

Bonner kendisini kokteyl salonunda bekliyordu. Konuşmaları kısa sürecekti.

Trevayne ikili düşünüyordu. Yapmakta olduğu şeyi yapması gerektiğine inanıyordu; Paul Bonner'i kullanmasıyla da Washington'u alt

komisyonunu geçici olarak terketmesinin 'yaşarlığına' inandıracaktı. Ancak işin bir başka yam daha vardı.

Açığa çıkarmak için görevlendirildiği şeyi yapıyordu kendisi de - önceden tasarlanmış hile. Aradaki fark sonunda bir kâr olayı olmaması diye düşünüyordu ve bir süre bu düşünceyi temelde haklı olarak kabul edebilirdi. Ama başka "kârlar", aynı derecede önemli ödüller de vardı. Paraya ihtiyacı yoktu... Peki ama başkalarının para kazanmak için harcadığı çabayı kendisi başka bir şeye erişmek için mi harcıyordu?

Bunun üstünde daha fazla duramazdı; karar verilmişti.

Yaşamının en güç dönemlerinden birini bir kere daha yaşayacaktı. Bu, zamana bir esneklik verecekti.

Phyllis altı yıl önce bir hastaneye yatmıştı. Meme kanseri teşhis yöntemleri henüz geliştirilmemişti o sıralarda ve memelerinde yumrular oluşmuştu. Trevayne ne yapacağını bilemez bir haldeydi, dıştan önemli bir şey yokmuş gibi davranıyor, çocukların kendi ıstırabını görerek kendilerine söylenenden daha ciddi bir durumdan kuşkulandıklarını biliyordu.

Şimdi altı yıl sonra Paul Bonner'e aynı olayı yeni olmuş gibi anlatacaktı. Kuşku ile belirsiz ve korku ile dolu bir hikaye. Ve bir de istek: General Motors ve Lockheed'in iki taşeronu ile yapılacak toplantıda Paul da bulunabilir miydi? Bir iki gün sonra Denver'de toplanılacaktı. Toplantılarda Bonner'in 'ağırlığı' çok önemliydi. Sam Vi-carson çok gençti. Alan Martin ise otoriter değildi. Yardımcıları kendisine gereken bilgiyi verirlerdi.

Böylece kendisi de karısının yanma dönebilecekti.

Phyllis Cuma öğleden sonra özel bir hastaneye yatacaktı. Bundan Sam ile Alan'ın dışında kimsenin bilgisi yoktu. Gizli^servisin Barne-gat'ta kalan iki adamı Phyllis'in sadece kontrolden geçmek üzere hastaneye yattığını biliyorlardı. Trevayne ne yapıp edecek Pazartesi günü Denver'de olacak.

İçkileri bittiğinde Andy, Paul Bonner'le gözgöze gelmenin güçleştiğini fark ediyordu. Binbaşı kendisi için öylesine telaşlanmıştı ki, elinden gelen her şeyi yapmaya, Andy'yi biraz olsun rahat ettirmeye hazırdı.

Tanrım!, diye düşündü Trevayne. *Bu adam benim düşmanım oysa. Ama bir de gözlerine bak! Korku içinde -benim için korkuyor.*

Paul Bonner koridorda ağır ağır yürüdü odasına. Kapıyı açtı, içeri girdi ve ardından çarparak kapattı. Kapıyı öyle sert kapatmıştı ki, zevksiz Boise yönetiminin iki zavallı reproduksiyonu duvarda uzun uzun sallandı. Bonner masanın üstündeki şişeden koca bir kadeh viski doldurdu.

İçkiyi bir yudumda bitirip bir ikincisini doldurdu sonra.

Günün geri kalan saatlerinde odasına kapanıp bir şişe daha ısmarlayarak sarhoş olmam mümkün, diye düşündü.

Ama o zaman oyun kurallarına göre oynanmamış olurdu. Sabah Alan Martin ile Sam Vicarson'la buluşup onların kendisine Denver'deki taşeronlar hakkında verecekleri bilgiyi dinlemeyecek kadar başağrısı çekerti o zaman.

Palavra!

Kunduzlar o kadar beceriksizdiler ki. Ve baş kunduz pis bir oyun oynuyordu -çok belirli bir su bendi yapma oyunu. Andrew Trevayne'in bu tür pislğe dalabileceğim sanmamıştı. Nefret sahibi insanlar kadınlarını silah kaçakçılığında, uyuşturucu kaçakçılığında kullanırlardı ama onları *bu* biçimde kullanmazlardı. Bu kadar acıklı mahrem şeylerinticaretine girmezlerdi. Bunun onurlu bir yanı yoktu.

Bonner kadehini yatanına taşıdı, oturup telefonu açtı. Santral memuruna Tuğgeneral Lester Cooper'in Washington numarasını verdi.

Binbaşı Bonner'in konuya girmesi için bir dakika yetti de arttı bile.

"... örtmek için de kansını kullanıyor. Onun yanında olmak için uçakla doğuya gidiyor. Karısı özel bir hastaneye yatacakmış: kanser taraması için. Yalan."

"Emin misin?"

"Evet." Bonner içkisinin kalanını bir yudumda bitirdi.

"Neden ama?"

"öyle olması gerek çünkü." Bonner amiriyle çok sert konuşuyordu, elinde değildi bu. Trevayne'a duyduğu öfke çok kişisel bir şeydi.

"Alan Martin birbuçuk gün ortalarda yoktu. Vicarson da iki gün. Hiçbir açıklama yok; alt komisyon işi içinmiş. Sonra bu öğleden sonra Boise'da kiminle burun buruna geleyim! Mike Ryan. Bir şeyler oluyor, Generalim. Kokusu insanın burnunun direğini kırıyor hem de."

General Cooper karşılık vermeden bir an bekledi. Korkusu telefondan hissediliyordu. "Yanılmaya tahammülümüz yok, Bonner."

"Generalim, ben deneyimli bir insanım. En ustalarını sorguya çekmişimdir. Trevayne öğreniyor ama henüz pek kötü bir yalancı. Gözlerime bakamadı."

"Öteki üçünün nerelere gittiklerini öğrenmek zorundayız.... Havayollarını araştırırım. Bunu mutlaka bilmemiz gerek."

"Bunu ben yapayım, Generalim." Bonner Pentagon amatörlerinin işe karışmalarını istemiyordu. "Buraya çalışan beş altı havayolu var sadece. Nereden geldiklerini öğrenirim."

"Bir şey öğrenir öğrenmez bana haber ver. Bu iş her şeyden önce gelir, Binbaşı. Bu arada ben de karısını izlettiririm. Adamın gelmesi olasılığına karşılık."

"Boşuna zaman harcayacaksınız, Generalim. Karısı kocasının sözünden çıkmaz. Gizli Servis ekibi hastaneye kontrole yattığını doğrulayacaktır. Trevayne kötü bir yalancı ama bu tür işlerde epey metodik olduğunu tahmin ederim. Yepyeni bir alanda çalışmaya başladı şimdi; yanlışlık yapmamaya çalışacaktır."

22

Trevayne bir koltuğa otururken Sam Vicarson da masaya dayandı.

"Pekala, avukat bey," dedi Trevayne." Bu özel görüşmenin amacı nedir? Ne oldu?"

"Joshua Studebaker kırk yıl önce yanlış bir şey yapmış. Şimdi bunu ödetiyorlar. Eğer şimdi bu ortaya atılırsa otuz yıllık adil kararın çöpe atılacağını düşünüyor. Kendi deyimiyle ülkenin bütün mahkemelerinde kuşku ile karşılanacak verdiği kararlar."

Trevayne bir ıslık çaldı. "Ne yapmış peki? Lincoln'u mu öldürmüş?"

"Daha da kötü. Komünistmiş. Gerçek komünist, parti üyesi,

hücre örgütlü, dersini Kremlin'den alan Marksist.... Ülkenin Rocky Dağlarının batısının ilk zenci yargıcı -yine kendi deyimiyle- beş yıl loş odalarda çalışan meslektaşları için dava layihaları hazırlamış."

"Çalışan meslektaştan mı?"

"Missouri'de barodan atılmış. Eyalet Temyiz Mahkemesi'nde bir dava kazanmış, ondan sonra da hoş karşılamamışlar kendisini. Yeraltında geçmiş, New York'a gitmiş ve hareketin bir parçası olmuş. Orada Kızıllara kanşmış; beş yd boyunca her şeyin yanıtının onlarda olduğuna inanmış."

"Bunun Genessee Sanayii ile ne ilgisi var? Bellstar davası ile?"

Vicarson masanın yanındaki iskemleyi çekip oturdu, kollannı iskemlesinin arkasına attı.

"Genessee avukadan sinsice yaklaşmışlar kendisine. Örtülü ama kesin açıklama tehdidiyle."

"Ve o da kendini sattı demek. Adaleti sattı."

"O kadar basit değil, Bay Trevayne. O yüzden sizinle yalnız konuşmak istedim... Ötekder olmadan. Studebaker hakkında rapor yazmak istemiyorum."

Andrew'in sesi buz gibiydi. "Bence bunu açıklamam gerek, Sam. Bu karan kendi basma veremezsin."

Ve Sam Vicarson açıklamaya çalıştı.

Joshua Studebaker yetmiş yaşını geçmişti. Joshua adında gezgin bir pamuk toplayıcısının oğluydu. Theodore Roosevelt'in son reform programlarından birinde, 1907'de, genç Joshua okula gitme olanağını bulmuştu.

Studebaker'in hükümetçe sağlanan eğitimi inanılmaz bir yedi yıl sürmüştü: reform karşıdının tahminlerinden altı yıl fazla. Çocuk o yıllar boyunca daha önce bomboş olan kafasının içini olağanüstü bilgiyle doldurmuştu. On altı yaşına gelince bu öğreniminin bu kadar olduğu, bunun için de minnet duyması söylenmişti. 1914'te Missouri'de bundan fazlası düşünülemezdi bir zenci için.

Ancak Joshua Studebaker artık sahip olduğu araçlarla gerisini kendisi tamamlayabilirdi. Öğrenime devam için yapamayacağı şey yoktu. Herkes oradan buraya iş peşinde koşarken o kendisini kabul edebilecek okullann ardına düşmüştü. Sefalet içinde yaşamış, çoğunlukla

demiryolu depolarında, teneke damlı kulübelerde yaşamış, ısınmak için topladığı çöpleri yakmıştı. Yirmi iki yaşma gelince kendisini hukuk için hazırlayacak küçük bir deneme koleji bulmuştu. Yirmi yedi yaşında Eyalet Temyiz Mahkemesinde başarıyla savunduğu bir dava da Missouri barosunu şaşkma çevirmişti.

Ancak Missouri'de istenmiyordu.

Bu yüzden kısa bir süre sonra teknik bir bahaneyle barodan atılınca işsiz kalmıştı.

Güç yıllar başlamıştı bundan sonra -mümkün olduğu zamanlar geri kalmış bölgelerde öğretmenlik, çoğunlukla da işçilik yapmıştı. O kadar önem verdiği hukuk diploması değersizdi. 1920'lerde zenci avukatlar pek revaçta değildi; barodan atılmış bir zenci avukat ise bir hiçti.

Studebaker kuzeye, Chicago'ya gitmiş, son yıllarını yazarak ve sosyalist entelektüeller arasında konferanslar vererek geçiren Eugen Debs'in taraftarları arasına karışmıştı. Debs'in çevresindeki aşın uçlar Joshua'nın yeteneklerini anlamışlar ve Joshua New York'a -Komünist Parti'nin sıcak merkezine- gönderilmişti.

Yetişkin yaşamının bundan sonraki beş yılı boyunca bilinmeyen, sessiz bir hukukçu olarak çalışmış, manşedere geçen radikallerin işlerini o yapmıştı. Kendisini o kadar haksız yere dışlayan Cennetten intikamını alıyordu.

O sırada Franklin Roosevelt Başkanlığa seçilmiş ve Marksistler paniğe kapdılmışlardı. Roosevelt kapitalist sistemi tıpkı Leninciler gibi sosyal reformları cüretle gerçekleştirerek kurtarmak niyetindeydi.

Marksistler Joshua Studebaker'in operasyonun başka bir evresine geçmesini istediler. Seçkinlerden oluşan bir hücre kuracaktı, görevleri hükümetin reform programını baltalayacak asi ekiplerin yetiştirilmesiydi. İşyerleri, iş bulma merkezleri, yiyecek dağıtım merkezlerine sabotajlar düzenlenecek, dosyalar çalınacak, hâlâ devam etmekte olan bunalımın ekonomik hastalığının tedavisini aksatmak ve geciktirmek için her yola başvurulacaktı.

Joshua Studebaker Sam Vicarson'a, "Beni seçmeleri çok şaşırtıcıydı," demişti. "Benim gayrederimi yanlış anlamışlardı... Bir düşünür olarak, bir stratejist olarak belki de şiddet *ilkesini* kabul

etmiştim. Ama aktif olarak katılmayı düşünemezdim. Hele sonuçlar tümüyle çaresizlere yönelik olduğu için bunu kabul edemezdim."

New York'ta CCC kampında ölümle sonuçlanan bir yangını gazetelerde okuyan Joshua Studebaker Adalet Bakanlığı'na gitmişti.

Zaman, doğru yoldan çıkanları kucaklama zamanıydı. Aynı zamanda Roosevelt yönetiminin Kızıl fırçanın boyasını silmeye yardımcı olacakları ödüllendirdiği zamandı. Joshua her iki kategoriye de giriyordu. Hükümet kendisini sessiz sedasız işe almış, bütün hukuksal hakları geri verilmişti. Joshua Studebaker yaşamında ilk kez kaçmıyor, kendisini kovalayan -gerçek ve gerçekdışı- dehşetlere karşı savaşıyordu. Cennet, üretken ve yılsız bir bahçe olmuştu.

Ve son olarak, sanki deneyim döngüsü tamamlanmış gibi, Joshua Studebaker'e Rocky Dağlarının batısının ilk zenci yargıçlığı verilmişti. Bu tehlikesiz bir deneydi- nüfusu mevsimlik oduncular ve Tacoma Kızılderililerinden oluşan bir seçim çevresi, ama yine de bir yargıçlık.

Ve talihin bir cilvesi olarak Studebaker McCarthy çılgınlığı döneminde Seatle'de 'terfi' etmişti.

"Otuz yılını bağımlılıkla mücadele ederek geçirmiş, Bay Treva-
vayne. Bunu size garanti ederim; hukuk kitaplarına, gettolarda binlerce avukatın kullanıldığı içtihat kararlarına bir bakın. Bunları iyi bilirim, ben de oralardan geçtim, efendim. Studebaker çıkar gruplarına karşı tek kişilik bir barikat oluşturmuştur. Geçmişini açıklarsak bütün bunlar tehlikeye atılmış olur."

"NedenV Andrew'un canı sıkılmıştı. "Kırk yıl önce olan bir şey için mi, Sam? Mantıksızın."

"Değilim, efendim! O hiçbir zaman pişman olmadı, kamuoyu önünde af dilemedi, bağışlanması için yaltaklanmadı.... Mahkeme kararları ideolojik olarak ortanın solunda olarak yorumlanmıştır. Geçmiş ortaya dökülürse buna başka bir etiket yapıştırdılar şimdi."

"Görmüyor musunuz?" diye devam etti Sam Vicarson. "Kendini düşündüğü yok. Bütün düşündüğü işi. Ve nedeni ne olursa olsun -hatta isterlerse haklı olsun- devleti yıkmaya çalışmıştı. Verdiği her büyük karar çok başka bir amaçla verilmiş olarak kabul edilebilir. Buna 'şerefsiz kaynak' denir. Genellikle de her şeyin üstündedir bu."

"O yüzden mi raporu yazmak istemiyorsun?"

"Evet, efendim. Bunu anlamak için onu görmelisiniz. Yaşlı -bir adam; bence büyük bir adam. Kendisi için korkmuyor; geri kalan ömrü kendisi için önemli değil sanırım. Ama basanları önemli."

"Bir şey unutmuyor musun, Sam?"

"Ne?"

"Bellstar karan. Karann delik deşik olduğunu söylemiştin. Genessee avukadannın bu kötü harekederine göz mü yumacağız?"

Vicarson acı acı güldü. "Onlann zamanlannı boşuna harcadıkları düşünüyorum. Studebaker onlar olmasaydı da aynı karara varabilirdi belki. Bunu hiç bilemeyeceğiz ama doğrusu çok inandırıncıydı."

"Nasıl?"

"Hofstader'in bir sözünü hatırlattı: anti-tröstcülük 'reformun solmuş bir tutkusudur.' Ve Galbraith: çağdaş teknoloji 'sanayileşmiş devleti' ortaya çıkarmıştır. Rekabet artık garantili bir düzenleyici değildir. Teknolojimizin gerek duyduğu büyük ekonomik kaynaklar bir finansman birikimi yaratır... Bu bir kere kabul edildi mi -ve hukuk gerçeklere uymak zorundadır- üreticinin koruyucusu olmak devletin ve yasalann sorumluluğundadır. Açıkça söylemek gerekirse, ülkenin Bellstar ürünlerine ihtiyacı vardı. Şirket batmak üzereydi, ortada sorumluluğu yüklenecek ekonomik kaynaklara sahip Genessee Sanayiinden başka biri yoktu."

"Bunlan mı söyledi sana?"

"Kelimesi kelimesine. Ama karar bu kadar kesin değildi. En azından benim için. Bana, benim tanıdığım en parlak öğrenci olmadığımı söyledi."

"Peki, buna inanıyorsa neden bunu açıkça söylemedi? Neden sana bu kadar şey anlattı?"

*

Sam Vicarson ayağa kalktı; yüzünde huzursuz bir ifade vardı. "Korkanm buna onu ben zorladım. Bellstar karannın gerekçesini anlamıyorsam, bundan kuşkulanıyorsam, o zaman kendisinin kamuoyu önünde bir açıklama yapması gerekeceğini söyledim. Bunu kesin olarak reddetti. Çok inatçıydı. Ben bunlan yutmayacağımı, kendisine celp yollayacağımı söyledim."

"Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

Vicarson pencerenin önüne gitmiş dışarı bakıyordu. "Bunu beklemiyorduk; bizim celp çıkarma yetkimiz olduğunu farketmemişti sanırım."

"Ama hiç kullanmadık." dedi Trevayne.

Vicarson döndü. "Bu onu çok sarstı, Bay Trevayne. Berbat bir şeydi. Ve inanmalısınız, kendisi için korkuyor değildi."

Trevayne de ayağa kalktı, genç adamın karşısına dikildi. Sakin ama kesin bir sesle konuştu.

"Raporu yaz, Sam."

"*Lütfen....*"

"Dosyalama ama. Bana ver. Tek kopya. "Andrew kapıya yürüdü. "Saat sekizde görüşürüz. Benim odamda."

23

Sehpayı ortak masa olarak kullanan dört adamın raporları ve notları önlerindeki dosyalardaydı. Trevayne'in odasındaki toplantı Alan Martinin Güney California Bölgesi Tornacılar Sendikası Başkanı ve AFL-CIO İşçi Sendikaları Federasyonunun tam yetkili temsilcisi Ernest Manolo'yu tanımlamasıyla başlamıştı. Martin'e göre Manolo on iki yaşındaki bir boğa güreşçisini andırıyordu.

"Yanında pikadorlarıyla sokağa çıkıyor; iki yanında dev gibi iki adam."

"Koruyucuları mı?" diye sordu Trevayne. "Neden?"

"Koruyucuları ve onlara ihtiyacı var. Hızlı Ernie'nin -oralarda öyle diyorlar ona- sendikasında kendisini sevmeyen pek çok kardeşi var."

"Neden ama?" Andrew kanepede Sam Vicarson'un yanında oturuyordu. "Esaslı bir toplu sözleşme imzaladı ya." Vicarson konuşmaya kalkışırken Martin sözünü kesti.

"Sam iyi bilir bunu, hazırladığı biyografide vardı." Martin genç avukata döndü. "Sırası gelmişken söyleyeyim, çok iyi bir çalışmaydı o."

"Teşekkür ederim. Pek güç olmamıştı. Manolo başkanlığa aday

olduğunda epey reklam yapmıştı."

"O yüzden iki dostunu yanından ayırmıyor işte," diye devam etti Martin. "Hızlı Ernie yirmi altı yaşında henüz. Başkanlığı almak için kendisinden kıdemli çok kişiyi ezdi geçti. Çoğu da bunun için kullandığı yöntemlerden hoşnut değiller."

"Ne yaptı?" diye sordu karşısında oturan Mike Ryan.

"İşçi kardeşlerinden çoğu kirli para kullandığı fikrindeler. Parası çok olduğu için kirli olduğunu düşünüyorlar. Sonra yanında yeni bir sendikacı tipi getirdi. Genç, zeki ve kolej mezunu. Bunlar sendika toplantılarında bağırarak yerine krokileri istatistikleriyle durum raporları sunuyorlar. Eskiler de bundan hoşlanmıyor kuşkusuz."

"Yine de iyi bir sözleşme yaptı," dedi Andrew. "Önemli olan da bu."

"Ernie'nin sorunu da bu. O sözleşme hem en iyi silahı, hem de çok kuşku duyulan bir yanı.... Genessee'nin imzaladığı en hızlı sözleşme oldu. Ne kavgaya, ne gürültüye ne de sabahlara kadar süren pazarlıklar. Sözleşme imzalandığında da ne bir kutlama, ne sokaklarda dans etme. Meany ve İşçi Konseyi'ndeki ağır toplardan da bir tek kutlama gelmedi. En önemlisi, Güney California Bölgesi sözleşmesi başka yerlerde örnek olarak *kullanılmayacak*. Bir tek yerle sınırlı bir sözleşme."

Mike Ryan öne eğildi. "Ben mühendisim, sendikacı değil, bu olağandışı bir şey midir?"

"Hem de nasıl. Her büyük toplu sözleşme gelecekteki iş pazarlıkları için bir temel oluşturur. Ama bu değil."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Trevayne.

"Manolo'yu köşeye sıkıştırdım. Hakkı olan saygıyı görmediği için şaşırdığımı söyledim. Washington'daki İş Konseyi'nde tanıdıklarım vardı, bu konuyu açacaktım.... Manolo yardımımı istemedi. Hatta bunu söylememe çok da bozuldu diyebilirim. Bölge koşullarını gösteren krokilerine, istihdam istatistiklerine döndü hemen. Eski kafalıların yeni bölgesel ekonomik teorileri anlamadıklarım birkaç kere anlattı. Güney California'da uygulanabilir olan bir şey baü Arkansas'ta uygulanamazdı. Anlıyor musunuz?"

"Genessee'nin adamı. Bir tek toplu sözleşmeyle satın almışlar."

"Bunu ülkenin dört yanında yapıyorlar. Genessee Sanayii kendi emek piyasasının denetimini eli geçirmek üzere. Bugün Manolo'nun bölge örneğine dayanarak üstünkörü bir araştırma yaptım ve üstünkörü olmasına rağmen yirmi dört eyaletteki Genessee şirket ve yankurluşlarında benzerlikler buldum."

"Tanrım," dedi Mike Ryan.

"Manolo şimdi Genessee'ye koşar mı?" diye sordu Andrew. Kaşları çatılmışı. "Bu bizim için bir sorun olabilir."

"Sanmıyorum. Garanti edemem ama bir süre ne olup bitüğünü anlamaya çalışacaktır bence. Kendisine tatmin olduğumu söyledim ve buna inandı sanırım. Ayrıca görüşmemizin ikimiz arasında kalmasına memnun olacağını ima ettim -aksi halde başkaları işe karıştığı takdirde- özellikle de Genessee yönetimi- Pasadena'da daha uzun zaman kalmak zorunda kalabilirdim... Sesini çıkarmayacaktır sanırım."

"Manolo konusu yeter. Houston'daki Jamison'dan ne haber, Mike?"

Micheal Ryan, Douglas Pace adına kiralananmış bîr uçakla Houston'a indikten sonra Genessee laboratuvarlarını aramış ve metalürji uzmanı Ralph Jamison'un Galveston Körfezi'nde bir yat kulübünde olduğunu öğrenmişti. Burası petrol zengini Teksaslıların devam ettikleri Güneybatının Rivierası olan Megans Point'deydi.

Ryan'ın beklenmedik karşılaşma hikayesini yutmuştu Ralph Jamison. İki adam Lockheed'de çalışırken arkadaş olmuşlardı; ikisi de dışa dönük, eğlenceyi ve içmeyi seven insanlardı.

İkisi de çok zeki idüer.

Öğleden sonra akşama, akşam sabahın ilk saaderine kadar uzamıştı. Ryan Jamison'un Genessee'deki çalışmaları hakkındaki sorulara kaçamak yanıtlar verdiğini farketmişti. Doğal değildi bu; ikisi de güvenlik soruşturmasından geçmiş havacılık uzmanları arasında bu tür konuşmalar olağan, hatta özlemle beklenen bir şeydi.

"O sırada aklıma bir şey geldi, Andy," dedi Mike Ryan. "Ralph'a iş teklif ettim."

"Nerede?" diye gülümsedi Trevayne. "Ne işi?"

"Kimin umurundaydı ki. İkimiz de zom olmuştuk... Sıkışık durumda bir şirkette olduğumu söyledim; ona ihtiyacımız vardı. Aslında

onu aramaya gelmiştim. Ona Genessee'de aldığını tahmin ettiğim paranın üç dört katını teklif ettim."

Yetkisi olmasaydı böyle bir teklifte bulunamayacak olan bir kimsenin bu inanılmaz ve kesin teklifi karşısında Ralph Jamison'un bunu mantıksızca reddetmesini mazur gösterecek bir açıklama yapması gerekiyordu. Önceleri rahat konuşmuştu: sadakat, Genessee'de halen üzerinde çalıştığı projeler, laboratuvarı terk edemeyeceği sorunlar, yıllar ötesine uzanan sadakati.

"Anlayamazsın bunları. Genessee bizi bağlamıştır. Hepimizi."

"Bağlamak mı?" diye tekrarladı Trevayne Mike Ryan'ın sözlerini. "Hepsini mi? Kimi? Ne demek istedi?"

"Bunu bölük pörçük anlattıklarından çıkardım. Doğrudan doğruya bir itirafta bulunmadı.... bir kere dışında. Ama durum açık, Andy. Bütün üst düzey bilimadamlarına açıktan ödeme yapılıyor. Hem de şişirilmiş masraf dekontlarıyla değil. Yüklüce paralar, çoğunlukla da ülke dışında ödenmiş Zürih ve Bern bankalarına yatırılıyor. Şifreli hesaplara."

"Beyan edilmeyen gelir," dedi Martin.

"İzlenmesi olanaksız," dedi Sam Vicarson. "Şikayet eden yok çünkü. İsviçre hiçbir devletin vergi yasalarını kabul etmez."

"Anladığım kadarıyla bu iş erkenden başlıyor," diye devam etti Ryan. "İşlerine yarayacak yetenekli birini gözlerine kestiriyorlar. Adamı iyice inceliyorlar, zayıf noktalarını buluyorlar -Ralph bunu itiraf etti, az sonra anlatacağım- ve sonra kah açık kah gizli bir ödüllendirme başlıyor. İnsanın on onbeş yılda yüz yüz eüi bin dolarlık bir parası oluyor bir köşede."

"Ve sınıksız bağlanıyor Genessee Sanayie," dedi Trevayne. "Genessee'nin sözünden dışarı çıkamıyor. Aksi halde başı dertten kurtulmayabilir... Mike, kaba bir tahminle kaç tane Ralph Jamison var dersin?"

"Houston'daki gibi yüz tesisi olduğunu düşün. Her birinde sekiz on üst düzey adam olsa. Sekiz yüz ila bin kişi eder."

"Ve bu insanlar proje ve üretim kararlarını veriyorlar, öyle mi?" Trevayne bir kağıda nodar alıyordu.

"Sonuçta, evet Ama sorumlu değiller."

"Böylece Genessee yılda birkaç mUyona büm çevresinin güçlü birsektörünü emri altında tutuyor. Yüz proje tesisi bütün Genessee fabrika ve yan kuruluşlarındaki üretimi kararlaştırıyor. Sonuçta milyarlarca dolarlık bir üretim yapılıyor."

"Evet, ve bu da her yd giderek büyüyor sanırım. Ralph Jamison aslında bu işin bir kurbanı, Andy. Aslında çok iyi bir insan. Büyük bir sorunu var ama... Gerçek bir dahidir. Metalürji araştırmalarında büyük katkısı olmuştur; o olmasaydı aya gidemezdik. Ama kendini çalışarak öldürüyor. Yetmiş iki saat durmadan çalıştığı çok görülmüş. Laboratuvar dışında bir yaşantısı yok gibi."

"Sorunu bu mu?" diye sordu Andy.

"Evet. Kişisel bir bağı yok; olacak diye de ödü kopuyor, üç kere evlenip boşanmış, dört çocuğu olmuş. Kadınlar nafaka diye kanını emiyorlarmış. Ama çocukları için çıldırıyor. Kendini iyi tanıdığından onlar için çok korkuyor. Bunu itiraf etti işte. Her Şubat Paris'e gidermiş, orada Genessee'nin küçük bir memuru kendisine yirmi bin dolar nakit para verirmiş o da bunu çocukları için Zürih'e götürüp bankaya yaünrmiş,"

"Ve aya ayak basmamızı sağlayanlardan biri de bu," dedi Sam Vicarson. Bunu söylerken Trevayne'a bakmıştı. Diğerleri onun başka bir şeyden - başka birinden söz ettiğini anladılar.

Ve Şam'ın Yargıç Joshua Studebakerle görüşme üzere Seatde'a gittiğini biliyorlardı.

Andrew Vicarson'un dile getirilmeyen ricasını kabul ederek Ryan'a döndü. "Ama Jamison raporunu hasıraltı etmemizi istemiyor-sun, değil mi?"

"Asla. Onu güç duruma sokmaktan hoşnut değilim ama Genessee Sanayii hakkında öğrendiklerimden de korktum doğrusu. O laboratuvar ve atölyelerin neler ürettiğini çok iyi biliyorum."

"Teşekkürler, Mike."

Vicarson öne eğilip dosyasını aldı. "Sanırım sıra bana geldi."

"Bir dakika," diye Andrew sözünü kesti.

"Ne?" diye şaşkın şaşkın Trevayne'a baktı Sam.

"Sam bu akşam bana geldi. Studebaker raporu tamamlanmamış henüz. Genessee'nin kendisini tehdit ettiği konusunda bir kuşku yok,

ancak bunun Bellstar konusundaki anti-tröst kararını ne derece etkilediğini bilemiyoruz. Yargıç etkilemediğini söylüyor ve kararını çağdaş tanımlamalar kullanarak hukuki ve felsefi terimlerle haklı göstermeye çalışıyor. Adalet Bakanlığının da konu üzerinde durmadığını *biliyoruz*."

"Ama tehdit edilmiş, öyle mi?" diye sordu Alan Martin.

"Evet?"

"Ne ile?" diye sordu Ryan.

"Bunu yanıdamak için bana zaman tanımanızı isteyeceğim."

"O kadar pis mi?"

"Bunun önemli olduğunu sanmıyorum, ama önemli olduğu ortaya çıkarsa dosyaya girecektir."

Ryan ile Martin birbirlerine, 'sonra da Vicarson'a baktılar.

"Bu kadar yıl sonra kararlarından kuşkulananmak aptallık olur, Andrew," dedi Martin.

"Başka ne var?" diye sordu Ryan.

"Bu gece Washington'a gidiyorum. Paul Bonner Connecticut'a gittiğini sanıyor. Anlatayım... Genessee Sanayii bütün kontrol ve dengeleri sıra ile altüst etme yoluna girdi. Senatör Armbruster ile konuşma zamanı geldi artık."

24

Tuğgeneral Lester Cooper banliyödeki evin kapısına giden taş döşeli yolda yürüyordu. Çimenliğin kenarında yanan lambaya zincirlerle asılı madeni bir levhada: "Knapp Ailesi; Maple Sokak 37." yazmaktaydı.

Senatör Alan Knapp.

Cooper merdivenleri çıkarken, içerde en az bir senatör daha olacak diye düşündü. Evrak çantasını sol eline aktarıp zilli Çaldı.

Kapıyı açan Knapp'ın sinirli olduğu belliydi. "Tanrı aşkına, Cooper, saat neredeyse on olacak. Saat dokuzda demiştik!"

"Yirmi dakika öncesine kadar birşey yoktu elimde." General sert bir sesle konuşmuştu. Knapp'ı sevmezdi; ona kadanmak zorundaydı, nazik olmak değil. "Bunu bir ziyaret olarak görmüyorum, Senatör."

Knapp gülüsemeye çalıştıysa da, bu çok güçtü kendisi için. "Pe-kala, Generalim, ateşi keselim. İçeri buyrun.... Kusura bakmayın, bi-raz huzursuzuz da."

"Hakkıyla," diyen General içeri girdi.

Knapp önden yürüyerek oturma odasına girdi: Cooper Fransız mobilyaları, yumuşak beyaz halıları ve oraya buraya saçılmış süslü sa-nat eserlerini görünce pahalı bir oda, diye düşündü. Knapp zengin bir aileden geliyordu.

Vermont'un Senatör Norton'u oturduğu koltuğa hiç uymamıştı. Bu tür mobilyalar New England'lı için yapılmış değildi. Ancak Co-oper'in tanımadığı diğer adam ise kanepede pek rahat oturuyordu. Elbise-si İngiliz malı olmalıydı; koyu renk, ince çizgili ve daracık.

Dördüncü adam ise Beyaz Saray'ın Robert Webster'iydi.

"Norton ve Webster'i biliyorsunuz, Generalim. Walter Madi-son'la tanıştırayım sizi.... Madison, General Cooper."

İki adam el sıkıştılar. Knapp Coopeer'e oturması için bir yer gösterirken, "Bay Madison Trevayne'in avukatıdır," dedi.

"Ne?" General sorgu dolu bakışlarla baktı Senatöre.

"Tamamdır, Cooper. "Norton konuşurken huzursuzca kıpırdandı. Başka bir şey söyleme gereğini duymadı.

Piyanonun yanında içki kadehiyle duran Webster daha anlayış-lıydı. "Bay Madison sorumlarımızı biliyor, bizimle işbirliği yapmak-tadır," dedi.

Cooper çantasından daktiloyla yazılmış birkaç sayfa çıkardı. Madison bacak bacak üstüne attı. "Andrew'den ne haber?" diye sordu. "Haftalardır bir haber alamadım kendisinden?"

Cooper kağıtlardan başını kaldırdı. Madison'un sorusunu aptalca bulduğu belliydi. "Meşgul," dedi.

"Neler öğrendiniz?" Norton sabırsızdı. Kalkıp kanepeye yürüdü - Madison'un uzağına oturdu. Knapp gözlerini Cooper'den ayırmadan Generalin sağındaki koltuğa oturdu.

"Binbaşı Borjner öğleden sonrası ile akşamın büyük bir bölü-münü alt komisyonun uçak rezervasyonlarını araştırmakla geçirdi. Hiç-bir ize rasüayamadı. Takma adlar kullandıklarını düşünerek son birkaç

gündür Boise'a giriş çıkış yapan bütün erkek yolcuları tek tek incele-diyse de, orada da bir sonuç alamadı. Özel havayollarında da aynı du-rumla karşılaştı." Cooper hafifçe bekledi; politikacıların Savunma Ba-kanlığı personelinin ne kadar işbilir olduklarını anlamalarını istiyordu. "Ondan sonra pilotları sorguya çekince ticari olmayan araçların kul-landığı orta büyüklükte piste sahip başka bir havaalanının olduğunu öğrendi. Bin beş yüz metre; küçük jeder için yeterli. Boise'in öteki ta-rafında, kasabadan sekiz on mil uzakta. Ada İlçesi Havaalanı."

"General?" Şimdi sabırsızlanan Knapp'tı. Askerler çözemedikleri bir sorun konusunda hep dolambaçlı yollara saparlardı. "Binbaşı Bon-ner'in yetenekli bir subay olduğundan hiç kuşku yok, ama sadece gelseniz artık."

"Geleceğim, Senatör. Ama size bu bilgiyi verdikten sonra. Bunu bilmeniz gerektiğine inanıyorum. Altkomisyonun tutumu ile ilgili olduğu için *hepimizin* bilmesi gerek bunu."

"Özür dilerim, devam edin lütfen."

"Ada ilçesinde pek çok şirket trafiği oluyor. Uçuş planlarında genellikle pilotun ve şirketin adı, bazen de uçağı isteyen yetkilinin adı geçiyor. Yolcu adlarına pek rasdanılmıyor. Bonner bunun çıkmaz bir sokak olduğunu düşünüyordu. Trevayne'm kendi uçakları olan şir-ketlerde çok tanıdığı vardır; adamlarını yolcu olarak bunlara bindirebi-lirdi... Bonner sonunda aradığını buldu. Douglas Pace adına kiralananış iki Lear jeti."

Walter Madison birden öne doğru eğildi.

"Douglas Pace de kimin nesi?" diye sordu Norton.

"Trevayne'm kayınbiraderi," dedi Walter Madison.

Robert Webster piyononun yanından hafif bir ısıklık çaldı. General Cooper Knapp'a döndü. "Trevayne sadece ticari havayollarından uzak kalmakla yetinmeyip pek adı işitilmedik bir havaalanını kullanmış ve uçuş planlarını başkasının adına vermiş."

Knapp Trevayne'm bu tedbirliliğinin Cooper'in ayrıntılı açık-laması gerektirdiğine inanmıyorsa da, adamın o anın zevkini yaşama-sına ses çıkarmadı. "Uçaklar nereden gelmişler?"

Cooper elindeki kağıtlara baktı. "Uçuş Servisi istasyonlarının kayıtlarına göre birinci Lear San Francisco'dan gelmiş, oradaki Hava

Trafik Kontrolörlüğü de varış yerinin San Bernardino olduğunu doğruladı. ATK'ye herhangi bir uçuş plan değişikliği verilmemiş."

"Ne?" Senatör Norton askerlerin kendisinin hiç duymadığı daire ya da bölümlerden böyle baş harflerle söz etmelerine sinir olurdu.

Hâlâ piyanonun yanında duran Webster yine anlayışlıydı, bu kere Norton adına. "Havalandıktan birkaç dakika sonra uçuş planları değiştirilebilir, Senatör. Bu bilgi Uçuş Servisi istasyonuna değil de Hava Trafik Kontrolörlüğüne verilir. Uçuş Servisi bilgiyi saader sonra alabilir. Bu, izleyicüeri şaşırtmanın bir yoludur."

Norton kuşkucu bir saygıyla baktı omzu üzerinden Webster'e. Webster'in neden söz ettiğini anlamamıştı.

"Uçak San Bernardino'dayken Trevayne San Francisco'daydı," diye Cooper devam etti. "Ama Alan Martin değildi."

"O New Haven'de Pace-Trevayne'in murakıbbı değil mi?" diye sor-du Knapp.

"Evet," dedi Cooper. "Ve San Bernardino Pasadena'dan yirmi dakika uzaklıktadır. Oradaki Genessee fabrikalarında epey sorun çıkmıştı."

Knapp Norton'a baktı. "Devam edin, General."

"Lear Perşembe sabahı Idaho'da Boise'a gitti. Ada üçesi havaa-lanında sadece bir saat kalıp Washington'da Tacoma'ya hareket etti. Bonner bu sırada Alan Martin'in ortaya çıktığını ve genç avukat Sam Vicarson'un kaybolduğunu belirtiyor."

"Tacoma mı?" diye Norton öfkeyle söylendi. "Tacoma'da ne var ki?"

Robert Webster içkisini yudumladı; sarhoş oluyordu. New Eng-landlıya baktı. "Tacoma Washington eyaletindedir, Senatör Norton. Arabayla bir saatlik mesafede Seattle diye bir kent vardır. Bu kentin dışında çevresi üç metrelik çide çevrili binalar bulunmaktadır. Bir rast-lantı eseri burasının Genessee Sanayii ile bir ilgisi vardır. Kuruluşun adı Bellstar'dır."

"Tanrım!" Norton bu kere Beyaz Saray danışmanına bakmadı. General Cooper'e dönmüş olan Knapp'a bakıyordu.

"Ya ikinci Jet? O konuda bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Hem de neler," dedi Cooper. "Uçak Washington'dan kalkmış.

Potomac Towers'deki muhbirimiz Michael Ryan adındaki havacılık mühendisinin bürodan kaybolduğunu bildirdi. Bonner, Ryan'ın Boise'da ortaya çıktığını doğruluyor."

"Şu halde Ryan Houston'daydı," dedi Alan Knapp." Genessee laboratuvarlarma gittiğini tahmin edebiliriz. Orada gelen ziyaretçileri kaydederler." Yerinden kalkıp üzerinde bir Fransız telefonunun durduğu süslü masaya gitti. "Kimi arayacağımı biliyorum."

"Zahmet etmeyin, Senatör. Biz aradık. Ryan laboratuvara gitmemiş."

Knapp Cooper'e döndü. "Emin misiniz? Yani, nasıl emin olabilirsiniz?"

"Biz de kimi arayacağımızı biliriz. *Ben* kimi arayacağımı bilirim." İki adam birbirlerine baktılar. Şah mat denmişti. Daimi asker bu seçimle gelen -ve geçici- sivile politikacıların bilmedikleri kapıları askerlerin rahatlıkla açabileceklerini göstermişti. Knapp durumu anlıyordu.

Böyle kapılar vardı.

"Pekala, General. Ryan laboratuvarında değildi. Neredeydi peki? Houston'a neden gitti?"

"Genessee laboratuvarında olmadığını öğreneli ancak bir iki saat olduğu için bunu öğrenecek zaman bulamadım."

"Öğrenebilir misiniz peki?"

"Onun için de zaman gerek."

"Zamanımız yok," dedi Norton oturduğu yerden.

"Pekala. Ne düşünüyorsunuz, General?"

Robert Webster piyanonun yanından ortaya yürüdü. "Trevayne üst düzey bir adamım Pasadena'ya gönderiyor. Kimi görmeye? Ne için?.. En iyilerinden bir havacılık mühendisi Houston'a gidiyor. Ryan laboratuvara girmemiş ama orasıyla ilgili birini görmeye gittiği kesin.... Bellstar'a da bir avukat gidiyor; tehlikeli bir şey bu. Hiç hoşlanmadım." Webster içkisinden bir yudum aldı.

"Bence..." Walter Madison arkasına yaslandı. "Bence Andrew'un ufak tefek yolsuzluklardan başka bir şey bulamayacağını bilmelisiniz. Bunu bulması da iyi bir şey aslında. İçindeki o doğruculuk huyu tatmin olur böylece."

"Bu pek üstünkörü bir laf, Madison." Knapp koltuğuna döndü. Avukatın aylar önce soruşturmada ne kadar şaşkın olduğunu hatırlamıştı. Şimdiki sakinliğine de kendisi şaşıyordu.

"Gerçek bu. Hukuki açıdan Genessee sağlam bir durumdadır. Ben kongre soruşturma komisyonunda sorulan sorulan haftalarca inceledim. En iyi adamları bu işe verdim. Biraz hırsızlık var elbette ve Andrew de bunu bulacaktır. Ama bunun dışında hiçbir şey bulamaz."

"Sizin iyi bir insan olduğunuz söylenir," dedi Norton. "Söylendiği kadar iyi olduğunuzu umanm."

"Sizi temin ederim ki iyiyim, Senatör. Aldığım ücretler sizi buna inandıracaktır."

"Ben yine de Trevayne'in neyin ardında olduğunu bilmek istiyorum. Bunu öğrebilir misiniz, General?" diye sordu Senatör Knapp.

"Kırk sekiz saat içinde."

25

Washington'da Cuma sabahıydı ve kimse kendisinin kentte olduğunu bilmiyordu. Lear jeti saat yedibuçukta Dulles Havaalanı'na inmişti. Trevayne da saat sekizi on gece Tawning Spring'deki kiralık evinden içeri giriyordu. Duş yapmış, elbisesini değiştirmiş, bir saat oturup kafasını dinlemiş, Boise'dan oraya kadar yaptığı yolculuğun gerilimini üstünden atmıştı. Gerilim ve yorgunluğun bir arada olmasına gayret gösterdiği için gerilim altında rahat çalışırdı. Bu birkaç gün de çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Kafasını endişelerle doldurduğu takdirde doğru dürüst düşünememe olasılığı vardı.

Telefon edip çağırdığı taksile Senato Binasına gitti.

Saat onu yirmi beş geçiyordu. Senatör Mitchell Armbruster az sonra odasına dönecekti. Partisinin istediği çoğunluğu sağlamak için Senato salonuna inmişti, o gün önemli başka bir işi yoktu aşağıda. En geç saat onbuçukta bekleniyordu. Yardımcılarıyla yaptığı olağan Cuma toplantısı için.

Andy Armbruster'in odasının önündeki koridorda bekliyordu. Sırtını duvara yaslamış elindeki Washington *Post* gazetesini üstünkörü

bir gözden geçiriyordu. Başyazıda Temsüçiler Meclisi kararsızlığı, Senato da önemli konuları engellemesi nedeniyle eleştirilmekteydi.

Washington'da Kasım sonlan; tümüyle normal.

Trevayne Armbruster'in kendisini daha önce gördüğünü farketti. Ufak tefek Senatör yürürken birden durmuştu sanki; şaşkınlıktan bir anlık donmuş gibi kımıldamadan duruyordu. Zaten Trevayne'm da gazeteden başını kaldırmasına insan trafiğindeki bu ani kesilme neden olmuştu.

Armbruster Trevayne'a yaklaşıırken yine o sakın tavnna büründü. Gülümseyerek elini uzattı. Sessizlik anı geçmişti, ama iki adam da bunun farkında olmuşlardı.

"Bu ne hoş bir sürpriz, Bay Trevayne. Ben sizi benim eyaletimde Pasifiğimizizin şahane manzarasının zevkini çıkardığınızı sanıyordum."

"Öyleydim, Senatör. Sonra Idaho'ya geçtim. Ama sonra kısa ve ani bir dönüş yapma gerekliliğini duydum.... Sizi görmek için."

El sıkışmayı tamamlamış olan Armbruster'in yüzündeki gülümseme yavaşça solarken soru dolu bakışlarını Trevayne'a çevirdi. "Hemen de konuya giriyorsunuz doğrusu... Ama korkanm bugün epey dolu bir günüm var. İsterseniz yann sabah; ya da saat beşbuçukta birer içki içebiliriz. Akşam yemeği için sözüm var çünkü."

"Bu işin çok acil olduğunu belirtebilir miyim, Senatör? Sizin yardımınıza ve öğütlerinize ihtiyacım var. Kuzey California'da işgücü istatistikleri konusunda diyelim."

Armbruster bir an için soluk almayı unutmuş gibiydi. Bir iki saniye kadar konuşmadı, bakışlarını Trevayne'dan uzaklaştırdı. "Sizinle burada... büromda konuşmasak çok daha iyi olur. Bir saat sonra buluşalım."

"Nerede?"

"Rock Creek Parkı'nda. Dışardaki pavyonun önünde. Yerini bilirmusunuz?"

"Bilirim. Bir saat sonra... Ve bir diyeceğim daha var, Senatör. Kimseyle temasa geçmeden bir kere beni dinleyin önce. Ne söyleyeceğimi *bilmiyorsunuz*, efendim. En iyisi bu olacak."

"Çok açık konuşuyorsunuz, Bay Trevayne... Ben kendi bildiğimi yapmayı yeğlerim; ama aynı zamanda sizin şerefli bir insan oldu-

ğunuzu da düşünüyorum. Ama bunu da daha önce toplantıda söylemiştim."

"Evet söyledinizdi. Bir saate kadar, efendim."

İki adam Rock Creek Parkı'nın ağaçları arasında yürüyorlar, kısa boylu olanı sık sık durup piposunu kibride yakıyordu. Trevayne Armbruster'in piposunun bir tür psikolojik koltuk değneği olduğunun farkındaydı. Soruşturma sırasında Armbruster'in pipo ile nasıl oynadığını, içini nasıl sık sık temizleyip külleri metodik bir kesinlikle boşalttığını hatırlıyordu. Şimdi parkta yürürken pipoyu dişleri arasında öyle sıkı sıkı tutuyordu ki çene kasları ortaya çıkmıştı.

"Demek benim kişisel çıkar için makamımdan yararlandığım sonucuna vardınız," dedi Armbruster dimdik karşıya bakarken.

"Evet efendim. Bunu söylemenin başka bir yolunu bilemiyorum. Genessee Sanayii'nin ne kadar para çıkarabileceğini hesapladınız; bunun işsizliği azaltacak kadar yeterli olmasını sağlama aldınız -en azından ekonomistlerin sizi desteklemelerini sağladınız, sonra da ihaleyi garantilediniz. Hem işveren hem işçi desteğini arkanıza almak zorundaydınız. Böylece de seçimi kazandınız."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Çok pahalıya malolan politik bir oyun. Ülke bunun bedelini çok uzun bir süre ödeyecek... Evet, kötüydü diyebilirim."

"Siz zenginler kendinizi pek de yükseklerde görürsünüz. Ya temsül ettiğim binlerce aile? Bazı yörelerde işsizlik yüzde on iki on üçe çıkmıştı. Bir seçim bölgesi önceliğiydi bu ve ben de yardım edemediğim için gurur duyuyorum. Genç adam, size California eyaletinin kıdemli Senatörü olduğumu hatırlatmalı mıyım yani?... Gerçeği istiyorsan, Trevayne..." Armbruster susup Andy'ye baktı, sevimli gülümsemesiyle kıs kıs güldü. "Çok komiksin."

Trevayne adamın bu neşeli gülüşünü iade ederken Armbruster'in gözlerinin gülmediğini farketti. Senato binasının koridorunda olduğundan daha çok sorgulayıcıydı bakışları.

"Kısacası, yaptığımızın iyi politikacılık ve sağlam economicilik

olduğunu anlamadığım için komik oluyorum, öyle mi? Aynı zamanda da savunma amaçları ile uyumlu olduğunu."

"Tam üstüne bastın, genç adam."

"Bu bir öncelik sorunuymuş demek? Bir seçim bölgesi.... önceliği?"

"Şair gibi konuşuyorsunuz adeta."

"Her gün yapılan bir şeydir diyorsunuz."

"Günde yüzlerce kere yapdan bir şey. Ve bunu siz de benim kadar bilirsiniz. Temsilciler Meclisi'nde, Senato'da, Washington'daki her devlet dairelerinde. Bu kentte ne işimiz var sanıyorsunuz?"

"Bu kadar büyük paralarla mı?"

"Bu insana göre değişen bir tanımdır."

"Yüz milyonlarca dolarlık ihaleler değişebilecek bir tanım mıdır?"

"Sen nereye varmak istiyorsun, kuzum? On yaşında bir çocuk gibi konuşuyorsun."

"Bir sorun daha var, Senatör. Genessee Sanayiinde bu politik açıdan sağlam, ekonomik açıdan tutarlı anlaşmalar ne kadar sık yapılmaktadır? Tüm ülke genelinde?"

Mitchell Armbruster durdu. Rock Creek Parkı'nın pek çok deresinin birinin üstündeki küçük tahta köprüdeydiler. Armbruster piposunu ağzından çekip tahta korkuluğa vurdu.

"O yüzden bu programsız sapmayı yaptın...."

"Evet."

"Anlamıştım.... Neden ben, Trevayne?"

"Çünkü pratik ve kanıtlanabilir bir bağlantı bulmuştum. Bir rastlantı olarak görüyorum bunu. Doğrusu bunun bir başkası olmasını isterdim ama zamanım kalmadı."

"Zaman bu kadar önemli mi?"

"Eğer olduğuna inandığım şeyler gerçekten olmuşsa, evet"

"Ben küçük bir noktayım. Politik açıdan su yüzünde kalmak için çabaladığımdan artık giderek yok olan bir görüş açısı oluştururum. Bunu yapmam önemlidir benim için."

"Bana bundan söz edin."

Armbruster cebinden çıkardığı tütün kesesinden piposunu ağır

ağır doldurmaya başladı. Birkaç kere Trevayne'a baktı bir şeyler araştınyormuş gibi. Sonunda piposunu yakıp dirseklerini parmaklığa dayadı.

"Anlatılacak ne var ki? Bir örgüte girersen, onun temel yasalarım, gizli kapaklı kurallarım öğrenirsin. Yolunda devam ederken bazı hedeflere varmak için bu yasaların çevresinden dolaşmak gerektiğini görürsün... Aksi halde işini yapamazsın. Eğer kendini işine, amaçlarına gerçekten *adamışsan*, hayal kırıklığına uğrarsın. Kendi yeteneklerinden, politik canlılığından kuşkuya düşmeye başlarsın. Kendini hadım gibi görürsün... Bir süre sonra -ilk başlarda gizli kapaklı olarak o kocaman, şişko *liberal* ağzını kapatırsan bazı yolların olduğunu söylerler sana. O tumturaklı konuşmanla her şeyi altüst etmekten vazgeç hele... Uyum sağlamak kolaydır; buna erginlik süreci derler. *Sen* ise buna sonunda -bir şey- başarmak dersin. Yapmakta olduğun iyi şeyleri gözünle görürsün; çok az bir şey verir. Karşılığında pek çok şey alırsın... Lanet olsun, yaptıklarına değer bu! Yasalara, değişiklik tasarılarına senin adın verilir... Sadece iyi olanı görürsün...

Armbruster yorulmuş gibiydi, hiç durmadan çalışan beyninde sürekli evirip çevirdiği düşüncelerden, kendi mantığından yorgun düşmüş gibi. Trevayne adamı sarsması, onu kendisine yanıt vermeye zorlaması gerektiğini biliyordu.

"Ya Genessee Sanayii?" diye sordu.

"Lanet anahtar o işte! "Armbruster başım sertçe çevirip Andy 'ye baktı. "Hani o... *kabul edilmiş olan*.... başka ne söyleyebilirim ki ? Sürekli doldurduğumuz bir kuyu... hiç kurumaz. Ana, Tanrı, Vatan, Liberal, Muhafazakar, Demokrat... hepsi *tekvücut* olmuşlardır onda! Her politik hayvanın rüyalarının gerçekleşmesidir.... Ve işin garip yanı da iyi bir iş yapmasıdır. Şaşırtıcı olan da budur işte."

"Sizin bunlara razı olacağınızı sanmıyorum, Senatör,"

"Elbette razı değilim, genç adam... İki yılım daha kaldı; bir daha seçime katılmayacağım. Altmış dokuzumda olacağım ki, bu da yeter artık... Ondan sonra belki de arkama yaslanıp düşüneceğim.

"Bir Genessee müdürlüğü ile ? "

"Herhalde. Neden olmasın ki?"

Trevayne parmaklığa yaslanıp sigara paketini çıkardı. Armbruster

sigarayı yaktı. "Teşekkür ederim... Bunu bu görüş açısından görmeye çalışayım, Senatör. "

"Daha da ileri git, Trevayne. Programından çıkar onu. Vurguncuları kovala; senin ve komisyonunun yapması gereken de budur zaten. Genessee o sınıfa girmez. Çok büyük olabilir, ama ortaya bir şey çıkardığı da kesin. İncelemelere iyi dayanmıştır. "

Gülme sırası Trevayne' a gelmişti. " Çok büyük olduğu için, incelenmeyecek kadar karmaşık olduğu için incelemelere dayanmıştır. Orada olup bitenleri benim kadar siz de biliyorsunuz... ne demiştiniz? Washington 'un bütün devlet dairelerinde... Genessee Sanayii, 'kuyu' elli birinci eyalet oldu, Senatör. Aradaki fark, diğer elli eyaletin ona borçlu olması. Çok tehlikeli bir biçimde, hem de."

"Bu, durumu abartmaktır."

"Olduğundan küçük göstermektir hatta. Genessee' nin bir anayasası, iki parti sistemi, kontrolü yoktur... Sizden öğrenmek istediğim şu, Senatör: Prensler kimlerdir? Bu kendine yeterli ve her an büyüyen imparatorluğun hükmedeni kim? Ve ben şirket yapısından söz ediyor değilim.

"Ben... hükmeden birini bilmiyorum. Yöneticilerden başka yani."

"Hangi yönetim? Onlarla tanıştım; para musluğunun başındaki Goddard'la da. Buna inanmıyorum."

"Yönetim kurulu."

"Çok basit bu. Onlar bir yemek masasında tabakların önündeki kartlardır."

"O zaman bir yanıt veremeyeceğim - 'vermeyeceğim' değil, veremeyeceğim.' "

"Yani bunun kendi kendine geliştiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

*

"Bu sandığınızdan da daha doğru bir tanım olabilir."

"Genessee adına Senato ile konuşan kimdir?"

"Bir sürü insan. Genessee ile ilgilenen on on beş komisyon var. Havacılık lobisinde en Önemli unsurlardan biridir."

"Aaron Green mi?"

"Green'le tanıştım kuşkusuz. Ama kendisini tanıdığımı söyleyemem"

"Gerçek hesap adamı olan o mu?"

"Bir reklam acentesi sahibi, eğer sormak istediğiniz buysa. Onun yanistra da yirmi otuz şirketi var."

"Şaka etmiyordum, Senatör. Benim sözünü ettiğim hesaplar, bir parçası olarak görülse bile, reklamcılığın çok ötesine gidiyor."

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Aaron Green'in Washington bürokrasisini Genessee Sanayiin yurtseverliğinin geçerli olduğuna inandırmak için yılda yedi ila on iki milyon dolar -belki daha da fazla- harcadığını...."

"Hepsi de belgeli...."

"Çoğu örtülü. Bu tür mali sorumluluğu olan kimse bunun ge-
rektirdiği yetkiye de sahiptir genellikle."

"Bu bir tahmin sadece."

"Evet, öyle. İnanılmaz meblağlarda para. Yıllar boyunca.... Diz-
ginler Green'in elinde mi?"

"Oğlum, sen kötü adam arıyorsun! 'Hesap adamları', 'hükme-
denler', 'krallıklar', 'dizginleri tutanlar'... 'Elli birinci eyalet!' " Arm-
bruster piposunu parmaklığa sertçe vurarak külünü boşalttı. Yanan
tütünlerden bir kısmı Senatörün sinirden titreyen eline boşaldı ama o
elinin yandığını hissetmedi. "İyi dinle beni. Tüm politik yaşantım
boyunca kabadayılarla çarpışmışımdır. Bir kere bile çekinmedim bun-
dan. Seçim toplantılarında yaptığım konuşmaları oku bir kere. Ben po-
litikayı *belirlemişimdir!* Hatırlarsan elli kongresinde sağcılar çekip git-
mişlerdi salondan. Ama ben ydmadım; haklıydım çünkü!"

"Hatırlıyorum! Önemli olan da bu.... Ama aynı zamanda yanılı-
yordum da. Bunu söylememi beklemiyordun, değil mi? Sana nerede
yanıldığımı söyleyeyim. Anlamaya çalışmamıştım; onların düşünce-
lerinin, korkularının temeline inmek için yeterli çaba harcamamıştım.
Mantık gücünü kullanmayı denememişim. Sadece suçlamıştım. Kötü
adamlarımı bulmuş, öfke kılıcımı çekmiş ve hepsini önüme katmış-
tım.... O gün salondan çıkanlar arasında pek çok iyi insan vardı. Bir
daha da dönmediler."

"Bir paralellik mi kuruyorsunuz?"

"Elbette, genç adam. Sen *kendi* kötü adamını, kendi Şeytanın

temsilcisini bulduğunu sanıyorsun. Senin kötü adamın bir kavramdır -büyüklük-. Ve bunun herhangi bir görünümünü kabul eden herkesi *kendi* öfke kılıcını deşmeye hazırsın... Ve bu da feci bir yandığı olabilir."

"Neden?"

"Çünkü Genessee Sanayii pek çok sosyal iyileşmenin yapılmasından sorumludur. Çok ilerici basanlar, örneğin, Genessee sayesinde California'nın en berbat getto bölgelerinde uyuşturucu klinikleri, kreşler, gezici sağlık ekipleri olduğunu biliyor musun? Cape Mendocina'da örnek bir rehabilitasyon operasyonu olarak kabul edilen eski mahkumlar için bir eğitim merkezi olduğunu ya da? Genessee'nin mali desteğiyle, Bay Trewayne. San Jose'de bir Armbruster Kanser Araştırma Kliniği bile var. Evet, benim adımla, Trewayne; Genessee'yi, arazi ve tıbbi araçların pek çoğunu bağışlaması için ben ikna ettim... Kılıcını biraz indir, genç adam."

Trewayne hafifçe yana döndü, Mitchel Armbruster'e bakmak zorunda kalmayacağı kadar. Milyonların oy gücünü vergiden düşürülecek bilyalar için harcayan bir insana bakmamak için.

"O zaman bütün bunları açığa çıkarmanın bir zarar olmaz. Ülke ne kadar talihli olduğunu anlasın. Genessee'nin üstün ürünlerinin yanısıra yardımseverliğinden de yararlandığını bilsin." ,

"Bunu yaparsan programlarını ağırlaştırırlar."

"Neden? Kamuoyu önünde kendilerine teşekkür edildiği için mi?"

"Sen de benim gibi bilirsin ki, iş dünyası bu projeleri üstlendiği zaman sadece kendisinin istediği bilgilerin açıklanması hakkını saklı tutar. Yoksa bir istek seli altında kalırlar."

"Kendilerine kuşku ile bakılır."

"Her neyse. Kaybedenler de gettolarda yaşayanlar olur. Bunun sonumluluğunu almak istiyor musun?" *

"Tanrı aşkına, Senatör, ben *birinin* sorumlu olmasını istiyorum."

"Herkes senin kadar talihli değildir, Trewayne. Hepimiz yükseklerde oturup altımızdaki mücadeleye küçümseyerek bakamayız. Çoğumuz bu mücadeleye katılır ve elimizden geleni yaparız. Kendimiz için olduğu kadar başkaları için de."

"Senatör, ben sizinle faydacı felsefeyi tartışacak değilim. Siz bir tartışmacısınız, ben değilim. Belki de kavga edecek bir şeyimiz de yok aramızda. Bilemiyorum. Siz senatörlüğünüzün iki yıl sonra sona ereceğini söylediniz; benim ise iki ayım var. O zamana kadar raporlanmamızı yazmış olacağız. Bence siz dürüst davrandınız; pek çok insana büyük bir iyilikte bulundunuz. Siz meleklerin yanındasınız, ben de Şeytanla anlaşma yapıyor olabilirim. Belki."

"Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yaparız."

"Belki. Benim iki ayıma müdahale etmeyin, ben sizin iki yılınız için bir güçlük çıkarmamak için elimden gelen her şeyi yapayım. Basit bir anlaşma, Senatör."

Trevayne'ın uçağı hızla on üç bin metreye tırmanıyordu. Bir saat sonra Westchester Havaalanı'na inecekti. Biraz dinlenmeye, karısının o neşesine, sağlam mantığına ihtiyacı vardı. Ve onun korkularını gidermek istiyordu. Karısı korkuyordu ama kendisine fazla bir yük olmaya-
cak kadar da bencillikten uzaktı.

Sonra yarın sabah veya öğleden sonra Aaron Green vardı.

Dördü tamam, kaldı iki.

Aaron Green, New York.

Ian Hamilton, Chicago.

26

Binbaşı Paul Bonner Tuğgenaral Lester Cooper'e gerçekten emir veriyor duruma girmişti. Sadece en iyi CID ajanlarını kullanarak Pasadena, Houston ve Seattle'da neler olup bittiğini öğrenmesi için. San Francisco toplantısında görüşülen konularla ilgili olan Genessee ve Bellstar personeline erişebilmek için. Houston'da Ryan'ın laboratuvarlara gitmediği kesinleştiğine göre, ajanlar yüksek düzey NASA personeli ile görüşmeliydiler. Onların içinde nasıl olsa Ryan'ı tanıyan biri çıkacağı için bir ipucu elde edilebilirdi.

Bonner ajanların bu kişilere nasıl yaklaşabileceklerini de planlamıştı. Ajanlar alt komisyonun tehdit edici telefon ve mektuplar aldığını söyleyeceklerdi.

Bu kisve altında epey ayrıntılı bir konuşmaya girilebilirdi. Siviller, eğer birini *koruduklarına* inanırlarsa askerlere yardıma hevesli olurlardı. Soruşturmanın *kendileriyle* bir ilgisi olmadığı anlaşılınca çekingenlikleri hemen kırılırdı.

Bir şey çıkacaktı nasıl olsa.

Ve bu durumda da Bonner, Generalden kendisiyle temas kurmadan hiçbir harekete geçmemesini, kimseyle yüzleşmeye kalkışmamasını rica etmişti. Andrew Trevayne'ı Cooper'den, hatta Savunma Bakanlığındaki herkesten iyi tanırdı.

General sorumluluklarını bu Genç Türkle paylaşmaktan kıvanç duyuyordu.

Bonner'in amirinden son ricası da, Montana'da Billings'deki Hava Kuvvederi üssünden bir avcı jeti gönderilmesiydi.

Gerektiği takdirde Andrew Trevayne'ı izleyecekti.

Trevayne'in Washington'a *kimi* görmeye gittiğini bilseydi bu gerekli olacakü. Bonner onun Washington'a gittiğini biliyordu; Lear jetinin uçuş planı Ada havaalanına verilmişti.

Ama kimi görmeye gitmişti?

Bunu bulmanın bir yolu olabilirdi, ancak onun için de sabaha kadar beklemek gerekiyordu. Kahvaltıda Alan ve Şam'la birlikte olacakü. Mike Ryan da orada olacak mıydı acaba? Kahvaltıdan sonra Martin ve Vicarson'un Boise'da son bir kısa toplamdan vardı; daha sonra havaalanında buluşup öğle uçağıyla Denver'e hareket edeceklerdi.

Binbaşı Paul Bonner bu bir iki saat içinde bir keşif hareketi yapacaktı.

*

Paul Bonner, Alan Martin ile Sam Vicarson'un son Boise toplantılarına gitmek üzere otelin yemek salonundan çıkışlarını izledi.

Kapıdan çıkmalarından hemen soma kendisi de kalkıp arka lanndan lobiye girdi. Vicarson resepsiyona gitmiş, Martin de gazeteci-

nin önünde durmuştu. Bonner 'Gece Eğlenceleri' listesini okuyormuş gibi yapıp arkasını dönmüştü iki adama. Otuz saniye sonra Vicarson Martin'in yanma gıd, ikisi birlikte dışarı çıktılar. Bonner lobi penceresinden onların taksiye binmelerini izledi.

Önce Vicarson'un odasını deneyecekti. Sam Trevayne'a daha yakın gibiydi -ya da Andy'nin daha çok yetki verdiği kişiydi. Resepsiyondan itiraz edecek olurlarsa Şam'ın önemli bazı kağıdanni unutmuş olduğunu söyleyecekti. Zaten resepsiyonda hep birlikte geldikleri zaman kendilerini kaydeden memur vardı. Adam güçlük çıkaracak olursa Bonner onun ödünü patlatacak birkaç plastik kimlik kartı gösterebüirdi.

Ancak Bonner anahtarı istediğinde memur hiçbir şey sormadan çıkartıp verdi.

Bonner Vicarson'un odasında aramaya konsol çekmecelerinden başladı. Çekmecelerin boş olduğunu görünce gülümsedi; Sam gençti ve bir bavul yeterdi kendisine.

Bavul buruşuk gömlekler, çoraplar ve iç çamaşırlarıyla doluydu. Vicarson sadece genç değil, derbederdi de.

Bonner bavulu kapatıp yerine koydu. Yazı masasının üstteki tek çekmecesini açtı. Mektup kağıtları kullanılmış, zarflara dokunulmamıştı. Çöp sepetinden iki buruşturulmuş sayfa çıkardı.

Birinin üstünde dolar işaretli rakamlar vardı; Bonner bunun onların sözünü ettikleri bir Lockheed taşıronuna ait bilgiler olduğunu anladı.

Öteki kağıtta da rakamlar vardı ama dolar işaretleri yoktu. Saatler. Ve birkaç no.: 7:30-8:00 Ds.; 10:00-11:30 S.A. Top.; Data - Grn. N.Y.

Bonner kağıda baktı. 7:30 - 8:00 Trevayne'm geliş saatiydi; bunu Ada Trafik Kontrolörlüğünden öğrenmişti. Diğer yazıların bir anlamı yoktu kendisi için. Kalemını çıkartıp yeni bir kağıda kopya edip cebine koydu.

Kağıtları yine buruşturup sepete attı, kapağını kapattı.

Vicarson'un dolabındaki pantolon ve ceket ceplerini karıştırmaya başladı. Aradığını ikinci ceketin göğüs cebinde buldu. Kağıt titizlikle katlanmış ve bagaj kuponları arasına yerleştirilmişti. Bilgi çok önemli

olduğu için zeki ama dikkatsiz bir adamın unutmamak için yazacağı bir nottu bu. Armbruster. \$ 178 mil. Sahte. Savunma istemi yok. Altı ay gecikme. Ganatileri sağlayan J.G'nin baş mhsb. LR'a ödenen \$ 300, LR Pasadena, Bellstar vb. ek bilgi teklif. Fiyat - 4 rakamlı."

Bonner nota bakarken öfkelenişini hissediyordu. Sam Vicarson L.R ile loş bir San Francisco barında mı buluşmuştu? Orada da bar-men büyük banknodan küçükleriyle değiştirmeye o kadar hevesli miydi? Sam sadece genç ve derbeder değü, aynı zamanda saf ve amatördü. Bir sürü yalan dinlemek için para ödemiş sonra da nodannr imha etmeyi unutmuştu. Bonner kendi not defterini yakmıştı. Unutmak o kadar kolaydı ki -eğer insan beceriksiz bir kunduzsa.-

Şimdi Trewayne bulması gerekiyordu. Andrew lağım farelerinin yalan söylediklerini bilmeliydi. Yalanlar ve yarım doğrulardı onların sattıkları mallar. Muhalifleri bul ve bölük pörçük bir şeyler, iştahlarını kabartacak bir iki kırıntı at önlerine. Hep çok daha önemli bugilerin arkadan geleceğini vaad ederek.

En iyisi de muhalif *yaratmaktı*.

Trewayne hasta karısının yanında değildi -ne kadar ucuz ve bayağı bir yalan; Washington'da California Senatörü Armbruster ile görüşüyordu. Armbruster iyi bir insandı, Genessee'nin dostuydu, güçlü bir dost Ama senatördü. Senatörler çok kolay korkutul urlardı. Öyle değümiş gibi görünürlerdi, ama öyleydiler.

Bonner Vicarson'un notunu cebine sokup odadan çıktı. Lobide oda anahtarını bırakıp paralı bir telefona gitti; odasındaki telefonu kul-lanamazdı -oteller telefon numaralarını kaydederlerdi. Havaalanını aradı.

Billings'den gelen avcı jeti hemen hazırlanmalıydı. Uçuş planı: doğruca Virginia'da Andrews Havaalanı. Savunma Bakanlığı önceliği.

Bonner toplanıp oteli terketmek üzere asansöre doğru yürürken Trewayne'ı bulmak için iki nedeni olduğunu düşünüyordu. Biri mesleki, diğeri kişisel.

Trewayne, lanet alt komisyonu ile bir cadı avı başlatmışa ve buna bir son verilmeliydi. Anlamadıkları oyunları oynamaktaydılar. Kunduzlar hiç bilmezlerdi vahşi ormanları.

öteki neden ise çok kişisel olan yalandı.
Tiksindiriciydi bu.

27

Phyllis Trevayne koltukta oturmuş, hastane odasında bir aşağı bir yukarı yürüyen kocasını dinliyordu. "Eyalet ve federal koruması olan olağanüstü bir tekel sanki."

"Sadece koruma değil, Phyl. Katılım da var. Yaşama ve yargının aktif katılımı. Böylece tekelde fazla bir şey oluyor. Tanımı olmayan dev bir kartel."

"Nasıl olur?"

"Ülkenin en kalabalık eyaletinin kıdemli senatörünün seçimi varılan sonuçlardan biri. Saygın bir hukukçunun verdiği karar Adalet Bakanlığının katılımıdır. O karar -sonunda temyiz edilip bozulsa bile- o zamana kadar milyarlarca dolar demek."

"Bu son iki kişiden ne öğreneceksin? Bu Green ve Ian Ham-
ton'dan?"

"Herhalde yine bu tür şeyler. Başka düzeylerde. Armbruster 'huni' deyimini kullandı. Bu terimin Aaron Green için de geçerli olduğuna inanıyorum. Green lobilere dağıtılacak çok büyük paraların içine boşaltıldığı huni, paralan o dağıtıyor. Yıllardan beri... Beni korkutan ise Ian Hamilton. O da yıllardır başkanlık danışmanlığı yapıyor."

Phyllis kocasının sesindeki korkuyu hissediyordu. Trevayne ya-
tağın yanındaki pencereye yaslanmış, yüzünü cama dayamıştı. Dışarda
hava buluduydu; gece olmadan kar yağacaktı.

"Varsayımlara girişmeden önce çok dikkatli olmalısın bence."

Andy kansına bakıp sevgiyle, bir iç rahadaması ile güldü. "Bunu
kendime kaç kere hatırlattığımı bir bilsen; işin en güç yanı da bu za-
ten."

"Bence de öyle."

Sehpanın üstündeki telefon çalınca Phyllis kalkıp açtı. Andy
pencerenin yanında kalmıştı. Koruma memurları doktor hastanede
olduğunu biliyorlardı. Onlardan başka bünen de yoktu.

"Elbette, Johnny," dedi Phyllis telefonu kocasına uzatırken.
"John Sprague."

Doktor John Sprague Boston'dan mahalle arkadaşıydı. O zaman olduğu gibi şimdi de iyi dosttular. Aynı zamanda aile doktorlarıydı.

"Evet, Johnny."

"Santraldan seni aradıklarını söylediler. Burada değilsen Phyl'in doktorunun bağlanmasını istemişler. İstersen ben gereğine bakarım, Andy." ,

"Kimmiş?"

"Vicarson adında biri."

"Vay canına, ne müthiş biri, değil mi?"

"Olabilir. Hem de şehirlerarasından arayacak parası varmış."

"Biliyorum. Denver'den arıyor. Buraya bağlatabilir misin yoksa santrala mı ineyim?"

"Rica ederim! Hastaneye yaptığın yardımlarından sonra ortaklarım beni kapı dışına koyarlar sonra. Sen kapat Ben hemen ararım."

"Büyük adamları tanımak esaslıymış doğrusu."

"Parayı tanımak daha da iyidir. Haydi kapat Krezüs."

Trevayne telefonu kapattıktan sonra Phyllis'e döndü. "Sam Vicarson arıyormuş. Ona buraya geleceğimi söylememiştim. Ben kendisini daha sonra arayacaktım. Şimdi Denver'de. İşini bu kadar çabuk bitireceğini tahmin etmemiştim." Phyllis kocasının kesik kesik konuşmasından canının sıkıldığını anlamıştı.

Telefon çaldı yine.

"Sam?"

"Bay Trevayne, hastaneye gidebileceğinizi düşündüm; havaalanından uçağın Westchester'e gideceğini söylediler."

"Bir şey mi oldu? GM ve Lockheed yan kuruluşlarıyla konuşmalar nasıl gitti?"

*

"Kısaca söyleyeyim. Ya daha iyi maliyet hesaplan çıkanrlar ya da ceza ile tehdit ederiz. Onun için aramadım. Aramamın nedeni Bonner."

"Ne oldu?"

"Gitmiş."

"Ne?"

"Ortadan yok olmuş. Toplanülara gelmedi. Bu sabah Boise'da otelden çıkışını yaptırmış, havaalanına da gelmedi. Ne bir haber bırakmış ne de bir mesaj. Bilmeniz gerekir diye düşündük."

Andy sımsıkı tutuyordu telefonu. Bir şeyler düşünmeye çalışıyordu; Vicarson'un talimat beklediğini biliyordu.

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bu sabah kahvaltıda. Boise'da."

"Nasıldı?"

"İyi. Biraz sakın ama normal. Yorgundu sanırım, ya da içki mahmuru. Havaalanında bize katdacağı. Gelmedi ama."

"Konuşurken benden söz edildi mi?"

"Evet karınız için kaygılarımız, sizin bu durumu nasıl metanetle karşıdığınız falan."

"Bu kadar mı?"

"Dün gece hangi uçakla gittiğinizi sordu; kötü aktarmalar yapmış olduğunuzu düşünüyordu. Haberi olsaydı bir Savunma Bakanlığı jeti ayarlayabileceğim...."

"Buna nasıl yanıt verdin, Sam?" diye Trevayne adamın sözünü kesti.

"Bilmediğimizi söyledik. Biraz güldük ve sizin tanıdıklarınız... ve paranızla bir havayolu şirketi bile alabileceğinizi söyledik. Bonner bir şey demedi."

Andy telefonu öteki eline aktararak Phyllis'e bir sigara yakmasını işaret etti. Vicarsön'a sakın ama güven verici bir sesle talimatım verdi sonra.

"Beni iyi dinle, Sam. Ne yapacağını söylüyorum. Bonner'in amirine bir telgraf çek... Hayır. Bir dakika; amirinin kim olduğunu bilmiyoruz. Personel subayına çek telgrafı. Savunma Bakanlığı. Bonner'e şu ya da bu nedenle izin verilmiş olduğunu tahmin ettiğini söyle. Eğer bir yardım *gerekirse*, Washington'da kimi arayacağımızı sor. Ama sanki sonradan aklına gelmiş gibi bir hava ver, bilmem anlatabildim mi?"

"Anladım. Ortalıkta olmadığını henüz farketmiş gibi. Akşam yemeğinde buluşacak olmasaydık bunun farkına varamayacağımız falan."

"Çok iyi. Bizden bir tepki bekleyeceklerdir."
"Onun burada olmadığını büyüyorlarsa."

Mario de Spadante ceketsiz bir halde mutfak masasının başında oturuyordu. Obur karısı tabakları toplamaktaydı; aynı derecede obur kızı da babasının önüne bir şişe Strega koydu. Mario'nun küçük kardeşi karşısında oturmuş kahvesini içiyordu.

Mario eliyle karısıyla kızının odadan çıkmalarını işaret etti. Kardeşiyle yalnız kalınca san içkiyi bir konyak kadehine doldurup başım kaldırdı.

"Devam et. Ama açık konuş."

"Anlatacak başka bir şey yok. Sorular sahteydi bence: Bay de Spadante nerede?... Sadece Bay De Spadante ile konuşabiliriz... Sanki biri senin nerede olduğunu öğrenmek istiyormuş gibi. Sonra Torring-ton Madencilik'ten geldiklerini öğrenince -Gino'nun kardeşinindir orası- biraz yüklendik üzerlerine. Trevayne'in ortağı Pace'miş nerede olduğunu öğrenmek isteyen."

"Ona Miami'de olduğumu söyledin sen de."

"Otelin adını bile verdim, hani sorulunca senin az önce orasını terkettiğini söyleyen otelin."

"Güzel. Trevayne doğuda mı şimdi?"

"Öyle diyorlar. Karısını Darien'de bir hastanaya kaldırmışlar. Kanseri testleri yapılacakmış."

"Birkaç tane de kocasına yapsalar bari. Trevayne hasta; ve ne kadar hasta olduğunun farkında değil."

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun, Mario?" *

"Onun Darien'de nerede olduğunu öğren. Ya da Greenwich'de oturup arabayla mı gidip.geldiğini. Bir motelde ya da bir arkadaşının evinde kalıp kalmadığını... Darien onun gibilerle doludur zaten... Onu bulunca da, bana haber ver. Bulmadan arama beni. Çok yoruldum artık. Augie."

Augie de Spadante kalktı. "Oraya ben kendim giderim. Seni... ya bu öğleden sonra bulursam onu? Veya bu gece?"

"O zaman telefon edeceksin; söyledik ya."

"Ama yorgunsun."

"Hemen canlanırım o zaman... Çok uzadı bu iş; hep yeni bir seçenek palavrası. Trevayne'ı tutup sarsmak zamanı geldi artık. Bu anı bir zevkle bekliyorum. Dokuz yıl öncesinin intikamı olacak.... Küstah pezevenk! Kadife pezevenk!"

Mario de Spadante kendi mutfak masasına bir tükürük salladı.

28

Hastane yemeği, Darien standartlarına göre bile sıradan bir hastane yemeği değildi. John Sprague -sirenleri susturulmuş- bir cankurtaran göndermişti bölgenin en iyi lokantasına. Cankurtaran tepsi tepsi biftek, ıstakoz ve iki şişe Chateaufort du Papele gelmişti. Dr. Sprague çocukluk arkadaşına Yeni Yıl başış kampanyasının da kısa bir süre başlayacağını hatırlatmıştı. Andrew'den bir haber bekliyordu.

Phyllis kocasını alt komisyondan başka bir şeye konuşmaya zorladıysa da, olanaksızdı bu. Paul Bonner'ın ortadan kayboluşu Trevayne'ı hem şaşkına çevirmiş hem de kızdırmıştı.

"Bir iki gün tatil yapıyor olamaz mı? Zaten pek bir iş yapmadığını söylemiştin; belki de artık canına tak etti, sıkıldı. Paul'un bu sıkıntıyı hissedeceğini tahmin edebilirim."

"Benim geçen gün anlattığım acıklı hikayeden sonra, hayır. Bütün Askeri Hastaneye el koymaya hazırdı, elinden gelen her şeyi yapacaktı benim için. O iki toplantı -kendi deyimi ile- hiç olmazsa yapabdeceği bir şeydi."

"Sevgilim." Phyllis kadehini bırakıp ayaklarını altına aldı. Andrew'un sözleri birden telaşlandırmıştı kendisini. "Ben Paul'dan hoşlanırım. Biliyorum, fikirleri aşın ve ikiniz çok tartışsınız, ama ondan neden hoşlandığımı da biliyorum... Onun öfkelenmesini hiç görmedim. Hep nazik, hep gülmeye ve eğlenmeye hazır. Bir düşünürsen bize karşı hep çok iyi davrandığını göreceksin."

"Ne söylemek istiyorsun? Ben senin gibi düşünmüyorum."

"Yine de içinde çok büyük bir öfke olmalı. Yaptıklarını yapmak

için, olduğu gibi olmak için."

"Bunu sana garanti ederim. Başka."

"Bana, ona bu kadar.... acıklı bir hikaye anlattığını söylememiştin. Ona testler için hastaneye yatacağımı söylediğini anlatmıştin."

"Kendimle pek gurur duymadığım için ayrıntılara girmedim."

"Ben de gurur duymuyorum kendimle... Yine Paul'a döneceğim. Eğer senin anlattığın hikayeyi yuttuğuna eminsen ve şimdi de kimseye bir şey söylemeden ortadan yok olmuşsa, o zaman sanırım gerçeği öğrendi ye seni bulmaya çalışıyordur."

"Yüz seksen derece döndün birden."

"Hiç değil. Paul'un sana güvendiğini sanıyorum -eskiden güven duyduğuna. Senin fikirlerini kabul etmiyordu ama sana güveniyordu. Eğer içinde ikimizin de inandığımız gibi öfke varsa, elden düşme açıklamalarla yetinmeyecektir. Ya da ertelenmiş açıklamalarla."

Trevayne karısının mantığını anlamıştı. Paul Bonner gibi bir insanın ruhunu okumaktı bu. *insanları* gören, tanımlarının uyduğuna inanınca onları sınıflandıran -onlara etiketler yapıştıran- bir kimse kendi yargılarıyla alay eden biriyle karşılaştı mı, onunla yüzleşmek için başkalarının aracılığı beklemezdi. Ancak Phyllis'in varsayımı Paul'un kendisi hakkındaki gerçeği öğrenmiş olmasına dayanıyordu. Bu ise olanaksızdı. Yalnızca üç kişi biliyordu bunu. Sam Vicarson, Alan Martin ve Mike Ryan. Olanaksız.

"Olamaz," dedi Andy. "Bunu öğrenmesi olanaksız."

"öğreniyorum ama. Bana inandı."

Arkalarına yaslandılar, Andy yedi haberlerini izlemek için televizyonu açtı.

"Bir de bakarsın Boise'dan kaçıp bir yerde küçük bir savaş başlatmıştır," dedi Trevayne. "O buna oyalama taktiği der."

"Yarın sabah Green'e nasıl gideceksin? Onun kentte olup olmadığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Ama onu bulacağım. Bir iki saat sonra Barnegat'a gideceğim; Vicarson saat onda telefonumu bekliyor. Green hakkında her şeyi öğrenmiş olacak, ondan sonra bir şey kararlaştırırız artık... Phyl, biliyor musun, bu son bir haftada yaşamın çok Uğınç bir yanını öğrendim."

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Yoo, ciddiym ben. "Andy şarap kadehini kaldırdı. "Bu yeraltı çalışması -yok haberalma yok bilmemne- denilen saçmalık çok basitmiş aslında. Çocukça bir şey. Bir oyun gibi." Şarabını içip kadehi terkerlekli masaya bıraktı. Karısına -güzel ve anlayışlı karısına- baktı ve esefle, "Ama oyuncularını çocuk olsaydı keşke," dedi.

Mario de Spadante yatağında yatmış saat yedi haberlerini seyrediyordu. Karısını iki kez çağırmıştı yatak odasına. Birincisinde buz gibi soğuk bir kokakola getirmesi, ikincisinde de yatağının üstündeki altın haçın ekranda parlamasını önlemek için portatif televizyonu bir iki karış sola çekmesi için.

Sonra da karısına uyuyacağını söylemişti. Kadın ise buna sadece omuzlan silkmekle karşılık vermişti; Mario ile yıllardır ayrı odalarda yalarlardı. Ayn dünyalarda yaşıyorlardı hatta. Düğünler, cenazeler ve bebek torunlarının kendilerini ziyarete geldiği zamanlar dışında konuşmazlardı bile. Ama kadının şimdi kocaman ve çok güzel bir evi vardı. Büyük bir bahçesiyle büyük bir de mutfak; hatta büyük bir arabası ile kendisini istediği yere götürecek bir sürücüsü de.

Büyük mutfakına inip bir şeyler pişirir, bir yandan da kendi televizyonuna bakardı. Belki de mermer tezgahın üstündeki lüks Fransız telefonundan bir arkadaşını arardı.

Haberlerin ilk üç dakikasında önemli bir şey söylenmeyince Mario geri kalan yirmi beş dakikanın reklamlar ve gereksiz haberlerle doluracağını anladı. Uzaktan kumanda aletine basıp televizyonu kapattı. Yorgundu, ama kardeşine söylediği nedenlerle değil. Las Vegas'a uğramıştı ancak pek kadın peşinde de koşmamıştı, bir orospuyla alelacele birkaç dakika geçirmiş, kıza telefon geleceğini söyleyerek pilisini pırtısını toplayıp hemen gitmesini söylemişti. Beklediği telefonlardan biri Beyaz Saray bağlantısı Webster'den olduğu için kumar oynamamıştı. Vegas'tan gece yansı uçağı ile ayrılmak zorunda kalmıştı.

Washington'a gitmek için.

O serinkanlı Webster bile ne yaptığını bilmemeye başlamıştı.

Mario herkesin oturup plan yapmakta olduğunu farketmişti. Şu acil durum. Bu acil durum.

Palavra!

Konuşma zamanı başkaydı, iş becerme zamanı başka. Bamegat'ın elektrik sistemine mikrofonlar yerleştirme işi tamamlanmıştı.

Trevayne artık biraz dürtüklenmeye hazırdı. Şimdi.

Zamanı dolmuş bir alt komisyondan sakın bir rapor daha. Raporu isteyenlerce sakince, saygıyla kabul edilmiş -sonra da gömülüp unutulmuş.

Böyle olacaktı işte.

Telefon çalınca kızdı De Spadante. Ama ışıǵı yanan düğmenin, ev telefonu değil de kendi özel hattı olduğunu görünce sakinleşti. Özel telefonun yalnız önemli işler için kullanıldığını herkes bilirdi.

"Alo?"

"Mario? Ben Augie." Kardeşiydi. "Burada."

"Nerede?"

"Hastanede."

"Emin misin?"

"Evet. Park yerinde Westchester Havaalanı işaretli kiralık bir araba vardı. Araştırdık. Bugün saat üçbuçukta kendi adına kiralanmış."

"Nereden telefon ediyorsun?"

De Spadante'nin kardeşi telefon ettiği yeri söyledi. "Joey, park yerini göz ediyor."

"Olduğun yerde kal. Joey'e çıktığı takdirde izlemesini söyle. Joey'e oranın numarasını ver. Seninle hemen buluşacağız."

"Dinle, Mario. Hastanede iki kişi var. Biri giriş kapısının dışındadır, diğeri de içeride bir yerde. Arada sırada dışarı çıkıp...."

"Biliyorum. Onların kim olduklarını da biliyftum. Yarım saat sonra çıkacaklar oradan. Joey'i kendini göstermemesini söyle."

De Spadante telefonu kapattıktan sonra Robert Webster'in Beyaz Saray'daki özel numarasını çevirdi. Webster evine gitmek üzereydi ve De Spadante'nin o numarayı aramasına kızmıştı.

"Mario, sana kaç kere...."

"Bundan sonra *ben* konuşuyorum artık. Eğer dosyalarında bir iki

tane faili meçhul olmayan ceset istemiyorsan.

Ve De Spadante sözlerini gizlemeye gerek duymadan açık açık belirtti isteğini. Bobby Webster'in nasıl yapacağı umurunda değildi, ama Beyaz Saray korumacılarının derhal kaldırılmasını istiyordu.

Mario telefonu kapatıp yataktan kalktı. Çabucak giyindi, seyrek saçlarını taradı, konsolun çekmecesinden iki şey çıkardı.

Biri 38lik bir tabancaydı. Diğeri de bir demir çubuğun üstünde dört demir halkadan oluşan kötü görünümlü bir muşta.

Sıkılmış bir yumrukla bu bir insanın çenesini kırardı. Açık elle vurulacak bir darbeye de insanın etini kemiğine kadar yarardı.

Andrews Hava Kuvvederi üssünde F-40 jetine iniş önceliği tanınmıştı. Pistin ucunda uçak durup döndü. Binbaşı uçaktan indi, pilota el salladı ve hızlı adımlarla kendisini bekleyen cipe yürüdü.

Paul Bonner sürücüyü kendisini Harekat Dairesine götürmesini emretti. Sürücü bir şey söylemeden bastı gaze. Binbaşı sert birine benziyordu; bu tiplerle dostluk kurmaya çalışılmazdı.

Bonner Harekat Dairesi'ne varınca on on beş dakika kadar kullanacağı bir oda istedi. Az önce Savunma Bakanlığı'm arayıp 'Bu Bonner maskarasının ne gibi önceliği olduğunu sormuş olan Harekat Dairesi nöbetçi subayı yarbay, Binbaşıya kendi odasını teklif etti. Yarbaya, Binbaşı Bonnerin nasd bir önceliğe sahip olduğu söylenmişti. Hem de Tuğgenaral Lester Cooper'in yaveri tarafından.

Paul odadan çıkan yarbaya teşekkür etti ve yalnız kalır kalmaz hemen Cooper'in özel numarasını çevirdi. Saatine baktı: ikiyi kırk geçiyordu, doğu saatiyle de alüya yirmi vardı öyleyse. Telefonu çenesi altına sıkıştırıp saatini ayar etmeye başlamıştı ki, Cooper'in sesi duyuldu.

General burnundan soluyordu; Pentagon'un Genç Türkünün kendisini ülkenin bir ucundan öteki ucuna götürecek bir karar almaya hakkı yoktu kendisine danışmadan. Hatta *iznini* almadan.

"Binbaşı, sanırım bir açıklama yapmamz gerekiyor."

"Buna zamanımız olmadığını sanıyorum, Generalim, hem..."

"Zamanınız olduğuna eminim! Billings'den Andrews'e uçma isteğinizi kabul ettik. Şimdi açıklama yapmanız gerek... *Benden* bile bir açıklama beklenebileceği hiç aklınıza geldi mi?"

"Gelmemişti," diye yalan söyledi Bonner. "Tartışmak istemiyorum, Generalim; ben yardım etmek istiyorum, hepimize yardım etmek istiyorum. Eğer Trevayne'ı bulabilirsem bu yardımı edebileceğime inanıyorum."

"Neden? Ne oldu?"

"Bilgilerini psikopatın birinden alıyor."

"Ne? Kim?"

"Goddard'ın adamlarından biri. Bizimle işbirliği yapan."

"Tanrım!"

"Bu da, öğrendiğimiz her şeyin yalan olabileceği demek... O kaçığın biri. Generalim. İsteddiği para değil; bizden o kadar az bir para istediğinde bunu anlamalıydım. Bize verdikleri doğruysa istediğinin üç katını isteyebilirdi ve biz de bunu göz kırpmadan verirdik."

"*Sana* verdiğine karşılık, Bonner? *Bize* değil." Cooper'in bu sözü Bonner'i işkillendirdi ilk kez olarak.

"Pekala, Genaralim. *Bana* verdiklerine karşılık... Ve onun verdiği her şeyi ben size ilettim, siz de buna göre tutumunuzu belirlediniz. Benim o çevrelerde işim yoktur."

Lester Cooper öfkesine hakim oldu. Genç Türk kendisini tehdit ediyordu. Ortalıkta pek çok tehdit dolaşıyordu ve General bunlardan bıkmıştı artık. Bu sürekli gizli saldırılarla baş etmek onun işi değildi. "İtaatsizlik etmenize gerek yok, Binbaşı. Ben sadece haberalma hatlarını tanımıyorum. Bu işte birlikteyiz."

"Ne bakımdan, Generalim?"

"Ne bakımdan olduğunu pekala biliyorsun! Askeri etkinliğin yıpratılması; savunma ihtiyaçlarının hızla azaltılması. Bu ülkenin hazır durumda tutulması için para veriyorlar bize, çözülmesini seyretmemiz için değil!"

"Anlıyorum, Generalim." Gerçekten de anlıyordu Bonner. Sadece birden amirinin bu durumla başa çıkabilme yeteneği konusunda kuşkuya düşmüştü.

Cooper, Pentagon'un klişeleşmiş, deyimlerini kutsal kitap

açıklamalanymış gibi sıralıyordu. Kendine hakim değildi ve bu durum ise mutlak bir hakimiyeti gerektiriyordu. Bonner bu kuşku anında vermemesi gerektiğini bildiği bir karar verdi. Washington'a geliş nedenlerinin ayrıntılarını Cooper'e anlatmayacaku. En azından Trevayne ile konuşana kadar.

•' benimle fikir birliğine varacak kadar alçakgönüllülük gösterdiğinizde göre, Binbaşı, sizi saat on dokuzda büromda bekleyeceğim. Bir saat on beş dakika sonra." Cooper'in bu arada söylediklerini Bonner dinlememişti bile. Bilinçaltında amirini önemsemiyordu artık.

"Generalim, bu emirse, kuşkusuz yerine getiririm. Ancak Trevayne'ı bulmaya çalışmakla *harcamayacağım* her dakikanın çok ciddi sonuçlar doğurabileceğine dikkatinizi çekerim... O beni *dinleyecektir*."

Hattın öteki ucunda bir sessizlik olunca Bonner kazandığını anladı. "Ona ne söyleyeceksiniz?"

"Gerçeği -benim gördüğüm gibi. Yanlış insanla konuşuyor o. Uyumsuz bir psikopatla. Belki de birden fazlasıyla. Daha önce görülmüş bir şey bu. Bu kaynak da konuştuğu diğerleri gibi hasta ise -ki herhalde öyledir, bunlar hep birbirlerini tanırılar- o zaman kendisine önyargılı bilgi aldığı söylenmelidir."

"Şu anda nerede peki?" Bonner generalin sesindeki rahatlamayı seziyordu.

"Bildiğim sadece Washington'da olduğu. Onu bulabileceğimi sanıyorum."

Paul Cooper'in soluk aldığını duyuyordu. General akıllı, sağlam ve üzerinde düşünülmüş bir karar aldığı izlenimi vermeye çalışıyordu, oysa vereceği başka bir karar yoktu. "Saat yirmi üçte bana telefonla bir durum raporu vermenizi bekleyeceğim. Evde olacağım."

Bonner bu emre karşı çıkmayı düşündü; Generale saat yirmi üçte telefon etmeye niyeti yoktu nasıl olsa. Başka bir şey yapmadığı takdirde.

Bonner pek seyrek içtiği sigaralardan birini yaktıktan sonra Kara Kuvvetleri G-2'sinde on iki sekiz nöbetinde olduğunu bildiği bir arkadaşını aradı. Bir dakika sonra Senatör Mitchell Armbruster'in ev ve iş telefon numaralarını almıştı.

Senatörü evinde buldu.

"Senatör, Andrew Trevayne'ı bulmam gerek."

"Neden beni arıyorsunuz ki?" Aımbruster'in sesindeki ifadesiziik kendini ele vermişti. Bonner birden Sam Vicarson'un notlanndaki 10:00 - 11:30 S.A. Top.'un anlamını buldu.

Senatör Armbruster Senato toplantısındaydı; telefon bu saader arasında edilecekti ve Trevayne adamı yakalamak için bunu bilmek zo-rundaydı.

"Açıklayacak zamanım yok, Senatör. Trevayne ile öğle saade-rinde buluştuğunuzu tahmin ediyorum..." Bonner bir kabul ya da red bekleyerek durdu. Ama hiçbir şey gelmedi ki, bu da kabul demekti. "Onu bulmam çok önemli. Kısaca anlatayım, çok yanlış bilgiler veril-di kendisine; pek çok kişiyi güç duruma düşürecek bilgiler -ve siz de bunların arasındasınız."

"Neden söz ettiğinizi anlamıyorum, Binbaşı.... Bonner'di, değil mi?"

"Senatör! Savunma Bakanlığı'nın uzun süreli bir öncelikle ger-çekleştireceği yüz yetmiş sekiz müyon dolar var. Bu size bir fütir verir mi?"

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok..."

"Trevayne'ı bulup da bu ülkenin düşmanlarıyla konuşmakta oldu-ğunu kendisine söyleyemezsem, bir şeyler söylemek zorunda kalabilir-siniz! Bunu bundan açık ortaya koyamam."

Sessizlik.

"Senatör Armbruster!"

"Taksi sürücüsüne kendisini Dulles Havaalanı'na götürmesini söyledi." Aynı ifadesiz ses.

"Teşekkür ederdim, *efendim*."

Bonner telefonu çarparak kapattı. Yarbayın koltuğuna yas-lanırken elini alnına vurdu. Tanrım, bu harekedilik çağı! Telefona uzanıp Dulles Havaalanı Trafik Kontrolörlüğünün numarasını çevirdi.

Douglas Pace'in adına olan Lear jeti öğleden sonra iki on yedide havaalanından kalkmışa. Hedef: New York, Westchester. Varış saati: Üç yirmi dört.

Trevayne eve gitmişti demek -ya da evinin yakınlarına. Öyleyse karısına uğrayacaktı! Gitmemesi düşünülemezdi. Andy'nin o pek sey-

rak rastlanılan bir şeyi vardı- sevmekten de öte, *hoşlandığı* bir karısı. Trevayne karısının yanında kısa bir süre bile olabilmek için saatlerce sürecek bir yolculuğa çıkabilirdi. Tanıdığı evli erkeklerin çoğu ise karılarından kaçmak için saaderce uzağa giderlerdi.

Paul kalkıp kapıyı açtı. Yarbay epey karmaşık bir gösterge tablosunun başında bir şeyler okuyordu.

"Yarbayım, bana bir pilot gerek. Uçağımın yakıtını tamamlatıp hazırlatabilir misiniz?"

"Bu sizin sorunuz bence."

"Yarbayım, General Cooper'in özel telefon numarasını vermemi ister miydiniz? Bunun *benim* sorunun olduğunu ona *kendiniz* söyletiniz."

Yarbay elindeki kağıdı mdirip binbaşının yüzüne baktı. "Karşı haberalma örgütündensiniz, değil mi?"

Bonner karşılık vermeden bir an bekledi. "Bunu yanıdayamayacağımı biliyorsunuz."

"Bu da benim için bir yanıttır."

"Generalin özel numarasını istiyor musunuz?"

"Pilotunuzu alacaksınız... Saat kaçta uçmak istiyorsunuz?"

Paul duvardaki sayısız göstergeye baktı. Doğu saatiyle saat tam yediydi.

"Bir saat önce, Yarbayım."

29

Bonner özel hastanenin numarasını Beyaz Saray güvenliğinden almıştı. Bundan sonra Andrews üssünden Westchester'e vardığında kendisini karşılayacak bir araç istedi ve Yarbaya teşekkür ederek yanından ayrıldı.

Westchester havaalanında Bonner! bekleyen araç New York'un Nyack kasabasındaki bir üstün gelen askeri bir arabaydı. Arabayı süren onbaşı Binbaşının sürücülüğünü yapacağını sandığı için yanına para almamıştı; Bonner onbaşıya bir yirmi dolarlık vererek Nyack'a dönmelerini söyledi. Ayrıca bir daha birbuçuk gün kadar dönmelerine gerek

olmadığım bildirip eline de bunu belirten yazılı bir kağıt verdi. Onbaşı bu işe pek sevinmişti.

Bonner hastanenin önündeki araba yoluna girdiğinde saat dokuzu onbeş geçiyordu. İki ışıklı bir işaret binanın öteki tarafındaki park yerini gösteriyordu. Bonner'in ortaya gitmeye niyeti yoktu. Yolun sağ tarafına iyice yanaşıp arabayı çimenlerin üstüne çekti. Kar yağmaya başlamıştı. Bonner arabadan çıkarken 1600 Devriyesini göreceğini sanıyordu. Ne de olsa askeri bir araçtı kullandığı. Onlara karşı hazırlıklıydı. Gerekirse, ki mutlaka gerekecekti, açıklamada bulunacaktı.

Ama görünürlerde kimseler yoktu.

Bonner şaşırmıştı. 1600 Devriyesinin kesin talimatını okumuştur, özel hastane gibi tek araç girişi olan ve üç kattan fazla olmayan binalardan biri içerde, biri dışarda ve sürekli olarak telsiz bağlantısı içinde olmalıydılar. 1600'ün adamları güvenlik konularında en uzman kişilerdi. Acil bir durum olmadıkça aldıkları talimatın dışına çıkmazlardı.

Bonner, adamların kendilerini göstermeden çevreyi gözedeme durumunda olup olmadıklarını saptamak için arabasının çevresinde yürürken yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Bonner, Paul. Binbaşı. D.O.D. 1600, lütfen yanıt verin... Tekrar ediyorum. 1600, lütfen yanıt ver."

Hiçbir şey. Sadece gecenin sessizliği, sükunet içindeki binadan gelen boşuk bir homurtu.

Paul Bonner belindeki 'sivil' tabancasını çıkardı. Kısa namlulu, ağır 44'lük bir insanı uçan bir cesede dönüştürebilirdi.

Bonner özel hastanenin kapısından koşar adımlarla içeri girdi. İçerde neler olup bittiğini bilemezdi. Sırtındaki üniforma önleyici de olabilirdi, kışkırtıcı da -ama bir hedef olduğu kesindi. Tabancasını ceketinin cebine soktu, parmağı ile emniyet düğmesini açarak ateşe hazır duruma getirdi. Kumaşın altından ateş edebilirdi artık.

•Kabul masası ardında bir hemşire gazete okuyordu; ortada bir panik havası yoktu. Bonner kadına yaklaşıp sakin bir sesle. "Adım Bonner, bayan," dedi. "Bayan Andrew Trevayne'm burada yattığını biliyorum."

"Evet.... Albayım."

"Binbaşı demek yeterlidir."

"Bu rütbelerden de hiç anlamam," diyen kadın ayağa kalktı.

"Beni de denizci rütbeleri şaşırtır." Bonner çevresine bakarak 1600 devriyesini aradı.

Kimseler yoktu.

"Evet, Bayan Trevayne hastamı/dır. Sizi bekliyor mu? Pek ziyaret saati değil de, Binbaşı."

"Aslında ben Bay Trevayne'ı arıyordum. Kendisini burada bulacağımı söylediler."

"Korkarım geç kaldınız, Bay Trevayne bir saat önce çıktı."

"Öyle mi? Peki... Bayan Trevayne'ın sürücüsü ile konuşabilir miydim acaba? Sanırım bir sürücü ve bir sekreter için bir düzenleme yapılmıştı..."

"Anladım, Binbaşı. "Hemşire güldü." Kayıt defterimiz 'ünlü kişiler' le ve onların başkaları tarafından rahatsız edilmemelerini sağlayan kişilerle doludur. Sanırım siz Bayan Trevayne ile gelen iki beyi istiyorsunuz. Hoş insanlardı doğrusu."

"Neredeler şimdi?"

"Bu gece pek talihiniz yok, Binbaşı. *Onlar* Bay Trevayne'dan da önce çıktılar."

"Nereye gittiklerini söylediler mi? Kendileriyle konuşmam gerekiyordu."

"Söylemediler... Bay Callahan'a, koridorda bekleyeni yani, saat yedi buçukta bir telefon geldi. Arkadaşı ile kendisine bu gece için izin verildiğini söyledi sadece. Bundan pek hoşlanmıştı sanırım."

"Telefonun nereden edildiğini biliyor musunuz?" Bonner endişesini saklamayı beceremiyordu.

"Telefonu santral açtı." Hemşire, Paul'un gözlerindeki bakışı anlamıştı. "Kendisine hatırlayıp hatırlamadığını sorayım mı?"

"Lütfen."

Kadın arkasındaki beyaz bir kapıyı açtı. Bonner içerde küçük bir santral önünde oturan orta yaşlı bir kadın gördü. Özel hastanelerde santral bile gözlerden uzak yerdedi. Öyle büyük camlar ardında fişleri sokan kişiliksiz robodur, ortalıkta mekanize faaliyeti bastıran sesleriyle kolalı mankenler yoktu.

Hemşire geri döndü. "Şehirler arasıymış. Washington'dan bir santral aramış. Bay Callahan'la görüşmek istemiş."

"Ve ondan sonra da çıkıp gitti, öyle mi?" Paul'un endişesi şimdi somut bir korkuya dönüşmüştü. Bunun bir açıklaması olmalıydı ve kendisi de bunu bilmek zorundaydı.

"Evet, efendim. Telefon etmek ister miydiniz?"

Bonner hemşirenin anlayışı karşısında rahadadı. "Evet Acaba..."

Bekleme odası yerleri halılarla kaplı, zevkle döşenmiş bir salondur. Hastanelerde genellikle rasdanan plastik koltuklardan ve karma-karışık dergilerin durduğu plastik masalardan apayn bir yer.

Paul santrale Washington numarasını verdi ve daha birinci zilin çalması tamamlanmadan 1600 Güvenlik telefonu açtı.

"Ben Binbaşı Bonner. Sizi tekrar arıyorum. Siz daha önce..."

"Evet, Binbaşım. Dört on iki nöbeti. Aradığınız yeri buldunuz mu?"

"Evet, oradan arıyorum. Ne oldu?"

"Nerede ne oldu?"

"Burada. Darien'de. Adamları kim gönderdi?"

"Göndermek mi? Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Nöbetçilere izin verilmiş. Saat yedibuçuk sularında. Neden?"

"Kimse kimseye izin vermedi, Bonner. Ne diyorsun sen?"

"Adamlar burada *değiller*."

"Çevrene iyice bak, Binbaşı. Oradadırlar. Orada olduklarını bilmenizi istemiyor olabilirler, ama..."

"Gitmişler diyorum sana. Callahan diye bir adamın var mıydı?"

"Bir dakika. Nöbet çizelgesini alayım.... Evet, Callahan ve Ellis. Sabahın ikisine kadar nöbette olmaları gerek."

"Ama değiller. Callahan'a Washington'dan telefon edilmiş. Saat yedi buçukta. Hemşireye arkadaşı ile kendisine bu gece izin verildiğini söylemiş."

"Çılgınlık bu! İzin falan verilmedi kimseye. Verilseydi ben bilirdim, çizelgeye işlenirdi. Bunu ben bildirirdim onlara, Bonner."

"Yani Callahan'ın yalan söylemesi için hiçbir neden yok. Diğer yandan buradan telefon edilmeden görevden ayrılması da olanaksız..."

"Neden?"

"Uygulama böyle... şifreler her yirmi dört saatte bir değişir. Herhangi bir talimat almak için önce bir parolayı duyması gerek. Parolalar da burada kilit altındadır...."

"O zaman biri parola defterini ele geçirdi, dostum çünkü adamlar gitmişler."

"Ama çalgınlık bu!"

"Bak, seninle tartışmaya girmek istemiyorum; onlardan sonraki ekibi gönder hemen."

"Ama onlar saat ikide..."

"Şimdi dedim sana!"

"Çok içerleyecekler ama; onları bulmakta güçlük..."

"O zaman elindeki ekiplerden birini kullan! On beş dakika sonra burası güvenceye alınmış olsun! İstersen Darien izcilerini kullan, umurumda bile değil! Ve Callahan'ı kimin aradığını öğren!"

"Sakin olun, Binbaşım. Bu büroyu yöneten siz değilsiniz."

"Böyle bir kepezelik oluyorsa sen de daha uzun zaman yönetecek değilsin!"

"Hey, bir dakika! Onlara kim izin verebilirdi, biliyor musunuz?"

"Kim?"

"Trevayne."

"Telefon geldiğinde Trevayne yukarda karısının yanındaydı."

"Onlara daha önce söylemiş olabilir. Yani Callahan'a özel bir telefon gelmiş olabilir. O insanların da karıları, aileri vardır ne de olsa. Bu tür şeyler kimsenin aklına gelmez. Ama *ben* bunlan düşünmek zorundayım."

"Sen sana söylediklerimi yap, dostum. DOD Güvenliğine kontrol ettireceğim orasını." Bonner telefonu kapattı. Sonra 1600'ün tahminini düşündü. Andy Devriyelerle konuşmuşsa, bu onlara izin verdiği değil de, başka bir yere gönderdiği anlamına gelebilirdi. Uzak bir olasılık, ama yine de bir olasılık. Şu halde Andy bir yere acil bir durum bekliyordu. Aksi takdirde çok kısa bir süre için bile olsa kansını korumasız bırakmazdı.

Ama Devriyeye o izin vermemişse, o zaman bunu başkası yapmış demektir. Hem de yetkisi olmadan.

Andrew Trevayne ya bir tuzak kuruyordu ya da bir tuzağa düşmek üzereydi. Paul yeniden hemşirenin yanına döndü.

"Ne oldu? İşler yoluna girdi mi?"

"Sanırım. Bana çok yardımcı oldunuz, ancak size bir zahmetim daha olacak.... Biz güvenlik elamanları tedbirli olma uğruna yanlışlık yapabiliriz her zaman. Bir gece bekçisi falan gibi bir kimse var mı burada?"

"Evet. İki bekçimiz var."

Bonner adamlardan birinin Phyllis'in kapısı önüne, diğerinin de giriş holüne yerleştirilmesini istedi. Diğer nöbetçiler konusunda bir program yanlış yapıldığını ve bunların bir formaliteyi yerine getirmek için şimdi dediği yerlerde bulunmaları gerektiğini anlattı. Onların yerini alacak ekip hemen gönderilecekti.

Hemşire, Binbaşı kadar sakindi. "Anladım, Binbaşım," dedi.

"212 numaralı oda demiştiniz. Sanırım ikinci katta olacak. Bayan Trevayne ile görüşmem mümkün mü?"

"Elbette. Merdivenden çıkınca solda. Koridorun sonundaki oda. Telefon edip geleceğinizi büdreyim mi?"

"Bunu yapmanız gerekirse, elbette. Ama ben habersiz gitmeyi yeğlerdim."

"Bildirmek zorunda değilim."

"Teşekkür ederim.... Çok iyisiniz. Ama bunu demin de söylemiştim, değil mi? Bonner kadının güvenli ve güzel yüzüne bakınca kendisi gibi bir profesyonel ile karşı karşıya bulunduğunu anlamıştı. Kadının da bunu hissettiğini farkediyordu. Bugünlerde o kadar seyrek olan bir şeydi ki bu.

"Ben yukarı gideyim artık," dedi.

Bonner merdivenleri koşarak çıkıp koridora girdi. Sonuna kadar koştu. 212 numaralı odanın kapısı kapalıydı. Kapıyı vurdu ve Phyllis'in sesini duyduğu anda da açtı. *

"Paul!" Kadın **konukta** oturmuş kitap okuyordu.

"Andy nerede, Phyllis?"

"Sakin ol önce, Paul?" Phyllis'in kocası için kaygılandığı belliydi. Paul Bonner'in gözlerinde çılgın bir bakış vardı. Daha önce görmediği bir bakış. "*Biliyordum*, ama sen anlamazsın şimdi. Kapıyı kapat da anlatayım."

"Anlamayan *sensin*, ve *zamanım* yok. Nereye gitti?" Binbaşı kadının kendisini oyalamak niyetinde olduğunu anlamıştı; kocası için oyalayacaktı. Ama kendisi de ona devriyenin çekildiğini söylemek istemiyordu. Kapıyı kapatıp koltuğa yaklaştı. "Beni dinle Phyllis. Andy'ye yardım etmek istiyorum.... Bu hastane palavrası için kendisine çok içerledim, ama o bekleyebür şimdi. Şu anda onu bulmak zorundayım!"

"Bir şey oldu." Phyllissin korkulan başka bir yön almıştı şimdi. "Başı dertte mi?"

"Bilmiyorum, ama olabilir."

"Emin *olmasaydın* Boise'dan ya da Denver'den buraya kadar izlemezdin onu. Ne oldu, söyle."

"*Lütfen*, Phyl! Onun nerede olduğunu söyle."

"Barnegat'a döndü...."

"Buralan bilmem, hangi yoldan gitti?"

"Merrit Otoyolu. Hastaneden çıktıktan sonra yanm mil kadar gittikten sonra sola saparsın."

"Otoyoldan nerede çıkar?"

"Birinci Greenwich paralı yolundan. Rampadan inince sağa dönüp Kıyı Yoluna inersin. Altı mil sonra bir sapak vardır, soldaki Kıyı Yoludur..."

"Toprak yol, o mu?"

"Bizim arazimizin sinindir... Paul *ne oldu*?"

"Onunla... konuşmam gerek. İyi geceler, Phyl."

Bonner kapıyı açıp hemen kapattı arkasından. Phyllis'in kendisinin koridorda koştuğunu görmesini istemiyordu.

Birinci Greenwich paralı yol hız sınırının yirmi beş mildi. Paul Bonner ise kırktan hızlı gidiyordu. Kıyı Yolunda geçtiği arabaların içine bakmaya çalışırken hızı da yetmişe kadar yaklaşmaya başlamıştı.

Sapağa geldi, bir iki mil kadar sonra yol toprağa dönuştü. High Barnegat arazisine gelmişti. Arabanın hızını kesti, kar artık lapa lapa

yağıyordu, farların ışığında binlerce beyaz noktanın dans ettiğini görüyordu. Trevayne'larda kaldığı haftasonunda buradan birkaç kere geğmişse de nereden sarması gerektiğinden pek emin değildi.

Birden durmak zorunda kaldı. Yüz metre kadar ilerde bir elfeneri ışığı görmüştü. Bir adam arabaya doğru koşmaya başladı. Bonner'in camı açıktı.

"Mario. Mario.... Ben Joey..." Ses pek yüksek değildi ama acelesi vardı sanki.

Bonner tabancasını kavramış olarak bekledi. Yabancı durdu. Beklediği araba değildi bu. Gece, ıslak kar, farların parıltısı adamın olanı değil de, beklediğini görmesini sağlamıştı. Mat kahve boyası ile bir askeri araç. Adam ceketinin içine uzandı -silahını çekecek,- diye düşündü Paul.

"Kıpırdama! Olduğun yerde kal! Kıpırdarsan kurşunu yersin!" Binbaşı kapısını açıp çömeldi.

Yabancınnın karşdığı susturuculu bir tabancadan çıkan dört kurşun oldu. Kurşunlardan üçü kapıya saplandı, dördüncüsü direksiyonun üstündeki ön camı parçaladı. Bonner adamın karla kaplı toprakta geri geri yürüdüğünü duydu. Başını kaldırdığı anda susturucudan boğuk bir ses daha duyuldu, bir kurşun başının üstünden ısıklar çalarak geçti.

Paul bir sıçrayışta arabanın arkasına geçip kendini yere attı. On iki tekerleğin arasından, adamın gözlerini farların ışığından korumak için elini kaldırmış olarak geriye baka baka ormana doğru koştuğunu görüyordu. Adam ağaçlığın önünde durdu, kırk metre kadar ötede gölgeler arasındaydı şimdi. Bonner onun arabaya dönüp sonuncu el ateşiyle kendisini vurup vurmadığını öğrenmek istediğinden emindi. Ama korkuyordu. Ancak yine de her nedense olay^ yerini terkedip kaçamıyordu. Adam o şuada ağaçların arasında kayboldu.

Bonner birden anladı. Adam beklediği bir arabayı durdurmak için çıkmıştı ortaya. Şimdi de -canlı ya da ölü sürücüsüyle- askeri aracın arkasından dolanıp beklediği arabanın yolunu kesmesi gerekiyordu.

Bu da demekti ki sık High Barnegat ormanından batıya doğru yürüyerek Paul'un gerisinde bir yerde Kıyı Yoluna çıkacaktı.

Binbaşı Paul Bonner göğsünde bir güven dalgasının kabardığını hissetti. Özel Kuvvederde dersini çok iyi öğrenmişti. Laos ve Kam-

boçya'da pek çok kere kendisinin ve takımının hayatı düşman keşif kolunun ani ve sessizce öldürülmesine bağlıydı. Farların ışığından gözlerinin kamaşmasını önlemek için elini gözüne siper eden eli silahlı adamın kendisi ayarında olmadığı anlamıştı.

Paul adamın uzaklığını tahmin etti -ormana girdiği yer ile kendisi arasında kırk elli metre ancak vardı. Bonner zamanı olduğunu biliyordu. Eğer sessiz ve hızlı davranırsa.

Arabadan ormana doğru koşarken ellerini öne kaldırmıştı dalların çarpmasını önlemek için. Yan çömelmiş bir halde ilerliyor, ayaklarını dans edermiş gibi dikkatle uzatıyordu öne. Karanlıkta ayağı sert bir nesneye -bir taş ya da bir kütüğe- değdiğinde vücudunun hareketi bir an bile kesilmeden ayağı sanki eğitilmiş bir duyargaymış gibi o nesnenin üstünden ya da kenarından geçiyordu. Bonner sık ormanın otuz kırk metre kadar içine girdikten sonra hafifçe sola dönüp Kıyı Yolundan akan trafiğin ışıklarına paralel olana kadar döndü. Geniş bir ağaç güvdesi arkasında doğruldu sonra. Şimdi ağaç ile yoldaki ışıklar arasından geçecek bir kimsenin silueti açıkça görünürdü artık. Paul kendisi görünmeden adamı görebilecekti.

Ustaydı bu işte. Ormanları iyi tanırdı. Kunduzlar ne bilirlerdi ki?

Adam birden ortaya çıktı. Gözleri yolda, silahı hareket eden her şeye ateş etmeye hazır bir halde, dalları omuzlarıyla sıyrarak beceriksiz hareketlerle yürüyordu. Paul'dan beş metre kadar Uerdeydi, tüm dikkatini gölge gibi görünen askeri araca vermişti.

Paul adamla kendisi arasında en az engebeli yolu seçip zamanlamasını hesapladı. Bir iki saniye için adamın dikkatini başka yana çekecek, yollannın birleşeceği yerde durmasını sağlayacaktı. Yere eğilip bir taş aldı, doğrulup adamın adımlarını saymaya başladı.

Taşı olanca gücüyle arabaya doğru fırlattı. Taş arabanın kaputuna çarpınca adam birden dondu, tabancasını atıştı. Susturucu beş kere öksürdü ve adam korunmak için çömeldiğinde Bonner üstüne atılmıştı artık.

Adamın saçları ile sağ bileğini aynı anda yakalarken dizini de olanca gücüyle göğüs kafesine indirmişti. Adam acıyla haykırırken kemiklerin kırıldığını duydu. Tabanca yere düştü, kopan bir tutam saçla birlikte kanlı bir baş geriye savruldu.

On saniyede işi tamamdı.

Tabancalı adam tüm vücudunu sarsan acıyla hareketsiz kalmıştı, ancak Bonner'in hesapladığı gibi kendini kaybetmemişti.

Bonner adamı sürükleyerek arabanın yanına getirdi ve ön kapıdan içeri tıktı. Sonra koşarak direksiyona geçip arabayı Trevayne'in kapışma sürdü.

Yaralı adam ağlıyor, yardım edemesi için yalvanyordu.

Paul, Trevayne'in evinin önündeki yoldan asıl binanın solundaki dört arabalık garağa gidildiğini büyüdü. Arabayı o tarafa sürüp kapısı açık garağa soktu. Sonra adamı ceketinden tutup doğrulttu ve çenesinin altına bayıltıcı bir yumruk indirdi.

Bir yandan da insanca bir davranış bu, diye düşünüyordu; kırık kaburga kadar acı veren başka bir şey olamazdı. Farları söndürüp arabadan indi sonra.

Ön tarafa koşunca kapının açık olduğunu gördü. Hizmetçi kadın Lillian aydınlık kapının önündeydi.

"Binbaşı Bonner! Bir araba sesi duyduğumu sanmıştım! Siz miydiniz? Nasılsınız, efendim?"

"İyiym, Lillian. Bay Trevayne nerede?"

"Aşağıda çalışma odasında, efendim. Geldiğinden beri telefondan kalkmadı. Telefon edip geldiğinizi haber vereyim."

Paul, Andy'nin denize bakan ses geçirmez odasını hatırlamıştı. Arabanın geldiğini duymuş olamazdı. Hiçbir şey duyamazdı aslında. "Lillian seni korkutmak istemiyorum ama bütün ışıkları söndürmemiz gerek. Çok çabuk hem de."

"Özür dilerim." Lillian çağdaş bir hizmetçiydi ama eski görevlere de sahipti. Talimatı patronundan alırdı, konuklarından değil.

Bonner hole girerken, "Bay Trevayne'in odasına bağlı telefon nerede?" diye sordu. Lillian'ı sözlerine inandıracak zamanı yoktu.

"Şurada, efendim." Kadın merdiven kenarındaki telefonu gösterdi. "Üçüncü düğme."

"Paul! Ne işin var burada?"

"Bunu daha sonra konuşuruz -hatta tartışırız- istersen. Ama şimdi Lillian'a kendisine söylediklerimi yapmasını söylemeni istiyorum. Bütün ışıkların söndürülmesini istiyorum... Çok ciddiym, Andy." -

Trevayne hiç duraksamadı." Ver onu bana."

LiUian'ın ağzından sadece üç sözcük çıktı. "Pekala, Bay Trevayne."

Bonner dışardan yukarda gördüğü üç dört ışığı hatırlarken acele ederse pek uzun sürmez, diye düşünüyordu. Kendisi ona yardım edemezdi, Trevayne ile konuşması gerekiyordu.

"Lillian, işini bitirince aşağı, Bay Trevayne'm odasına gel. Endişe edecek bir şey yok. Ben sadece onun.... görmek istemediği biri ile karşılaşmasını önlemeye çalışıyorum. Her ikisi için sıkıntılı olur bu."

Açıklama yeterliydi; Lillian gülümseyerek içini çekti. Sakinleşirdi artık; Paul o ilk korkusunu gidermişti. Bonner sakın görünmeye çalışarak aşağı inen merdivene doğru yürüdü. Ama merdivene gelince basamakları üçer üçer indi.

Trevayne, üstü san bir not defterinden koparılmış sayfalarla dolu yazı masasının başındaydı. "Tamı aşkına, neler oluyor? Burada ne işin var şenin?"

"Yani Sam ya da Allan seni aramadı mı?"

"Sam aradı. Alelacele gitmiş olduğunu söyledi. Bu beni sorguya çekebilmek için askeri bir taktik mi yoksa?"

"Bırak bunları! Beni buna zorladın aslında ya." Bonner odanın tek geniş penceresine doğru yürüdü.

"Haklısın. Özür dilerim. Bunun gerekli olduğunu düşündüm."

"Bu pencerenin perdesi falan yok mu?"

"Elektriklidir. Düğmeleri iki yanda. Dur göstereyim...."

"Sen olduğun yerde kal! "Bonner düğmeye basınca camın iki kenarından perdeler çıkıp kapandı. "Vay canına! Elektronik perdeler."

"Kayınbiraderimin işi. Bu tür şeylere bayılır.

"Douglas Pace. İki Lear jeti. San Francisco, Houston, Boise, Tacoma ve Dulles Havaalanları gibi değişik yerler arasında seferler." Perde kapanınca Bonner dönüp Trevayne'a baktı. Bir süre ikisi de konuşmadılar.

"O çok ünlü becerikliUİğini uygulamaya koydun demek, Paul?"

"Pek güç olmadı."

"Tahmin ederim. Ben de biraz düşman hattı gerisinde çalıştım."

"Senin kadron yok.... Ardında ne izler bıraküğünü bilemezsin...."

"Biri senin peşinde, Andy. Bir iki mil geride şu anda, o da eğer talihimiz varsa..."

"Neden söz ediyorsun sen?"

Lillian aşığı inmeden olanları çok kısaca anlattı Bonner. Tre-vayne hastanedeki olayı duyunca birden karısı için paniğe kapıldı. Bon-ner aldığı önlemleri sıraladı. Bamegat ormanındaki olayı da olduğundan basit göstererek yaralı adamın garajda baygın yattığıı söyledi.

"Mario adında birini tanıyor musun?"

"De Spadante," dedi Trewayne hiç duraksamadan.

"Mafya babası mı?"

"Evet. New Haven'de oturur. İki gün önce San Francisco'daydı. Adamları izini örtmeye çalıştııarsa da, o olduğuna eminim."

"Şimdi buraya geliyor."

"O zaman kendisini göreceğiz."

"Tamam, ama bizim koşullarımızda Onun devriyeyi kaldırmayı becerdiğini unutm. Washington'da çok güçlü biriyle bağlantısı olduğü anlamına gelir bu. Adamı beni öldürmeye kalkıştı."

"Ama öyle anlatmamıştın," dedi Trewayne Paul'e inanmıyormuş gibi bir sesle.

"Ayrıntılara girmek çok zaman alır." Bönner cebinden bir tabanca çıkartıp Andy'ye uzattı. "Al bunu. Doludur." Trewayne'in masasına gidip pantolon cebinden bir avuç kurşun çıkardı. On bir tane. "Bunlar da yedekleri. Tabancayı beline sok da Lillian mıdır nedir korkmasın.... Buradan Ön kapıdan çıkmadan garaja gideceğim bir yol var mı?"

"Şuradan." Trewayne bir zamanlar bir geminin ambar kapağı olan kapıyı gösterdi. "Buradan terasa çıkarsın. Sola doğru taşlıklı bir yol vardır...."

"Garajın yan kapısına gider." Paul yolu hatırlamıştı.

"Evet."

Merdivende Lillian'ın ayak sesleri duyuldu.

"Lülian kolayca korkar mı?" diye sordu Bonner.

"Sanmıyorum. Haftalarca tek başına kalır burada. Ona bir arkadaş bulmak istedik ama kabul etmedi. Kocası -ki ölmüşdür- eski bir New York polisiydi. Peki Phyllis ne durumda? Hastane. Kontrol edeceğüni söylemiştin." Andrew dikkade bakıyordu Bonner'e.

"Şimdi." Lillian kapıyı açarken Bonner de telefonu kaldırdı. Lillian kapıyı kapatmadan elektrik düğmesini çevirdi, ışıklar söndü. Bonner 1600 Güvenliği üe konuşurken Trevayne kadını bir kenara çekip alçak sesle konuştu.

Binbaşı 1600'ün sorunlarını sabırla dinledi; yedek ekibin hastaneye gitmek üzere yola çıkmalarına sevinmişti. Bir an hemşireyi düşündü... Phyllis iyi ellerdeydi. Bonner telefonu kapattı.

"Lillian'a gerçeği söyledim," dedi Trevayne. "Senin bana anlattığının kadarını."

Paul dönüp kadına baktı. Odada sadece masa üstündeki ışık yandığı için gözlerini görmek güçtü. Gözlerdi önemli olan. Ancak kadının orta yaşlı yüzünün sakin, başının dik olduğunu gördü.

"Güzel." Bonner kapıya yürüdü. "Ben garajdaki dostumuzu buraya getireceğim şimdi. Bir şey duyar ya da görürsem, onunla ya da o olmadan hemen dönerim."

"Benim yardım etmemi ister misin?" diye sordu Trevayne.

"Senin bu odadan çıkmanı istemiyorum! Kapıyı kilide arkamdan!"

30

Joey adındaki adam askeri arabanın ön tarafında yığılmış yatıyordu, başından akan kanlar yer yer pihulaşmıştı. Bonner adamı çekip dışarı çıkardı, omzuna attı.

Garajın yan kapısına dönüp terasa yürüdü sonra. Evin arkasındaki taşlı yola geldiğinde birden durdu. Karşıdaki yolda uzaklarda bir ışık görmüştü. Eğer yanılmıyorsa omzundaki adamın kendisini öldürmeye çalıştığı yerde. Aşağı yukarı hareket eden ışık yağın kar nedeniyle daha da belirliydi. Toprak yolda derleyen bir arabadaydı bu. Ağır ağır hareket ediyor, sürücüsü belki de silahlı adamı arıyordu.

Paul koşar adımlarla çalışma odasının arka kapışma gitti, kapıyı vurdu.

"Çabuk aç!"

Kapı açılınca koşarak içeri girdi, omzundaki adamı divanın üstüne attı.

"Tanrım! Berbat durumdaymış," dedi Andy.

"Ben olacağıma o olsun. Dinle şimdi. Yolda bir araba gördüm...
Karan sana bırakacağım ama önce sana bildiklerimi anlatayım."

"Çok askerce oldu bu! Beşinci Cadde mi burası? Sunset Bulvanı mı? Tabudannı mı sıralayacaksın?"

"Yeter, Andy!"

"Bu gerekli miydi?" Trevayne öfkeyle yaralı adamı gösterdi.

"Evet! Polisi çağırmak istiyor musun?"

"Elbette ve hemen." Trevayne masaya doğru yürürken Bonner koşup telefonla arasına girdi.

"Beni dinle, diyorum sana!"

"Burası oyuncak bir savaş alanı değil, Binbaşı! Ne yapmak istediğini bilmiyorum ama burada yapacak değilsin. Bu taktikler beni korkutmuyor, asker!"

"Tannm, sen beni anlamıyorsun."

"Aksine, anlamayan/adım artık."

"Dinle beni, Andy. Benim sana karşı olan bir şeyin parçası olduğumu sanıyorsun, belki de öyleyim, ama şu anda *değil*."

"İnsanı izlemek için ilginç bir yeteneğin var. Doug Pace, Lear jederi...."

"Pekala. Ama şimdi değil diyorum sana! O arabadaki her kimse 1600'e kadar nüfuz etti. Bu olamaz!"

"Ama bunun nasıl olduğunu ikimiz de biliyoruz, değil mi, Binbaşım? Genessee Sanayii!"

"Hayır. Böyle değil. Mario bilmemne ile değil."

"Sizler ne biçim...."

"Bana bunu öğrenme fırsatı tanı. Lütfen! Polisi çağırırsan bunu asla öğrenemeyiz."

"Neden?"

"Polis mahkeme, avukat ve bir sürü palavra demek! On beş dakika tanı bana."

Trevayne Bonner'in yüzüne baktı. Binbaşı yalan söylemiyordu; yalan söylemeyecek kadar öfkeli ve şaşkındı.

"On dakika."

Paul için yine Laos'tu. Heyecanının zayıflık olduğunu anlıyor ama bir insanın eğitildiği şeyi uygulayamazsa hakkının elinden alınmış sayılacağını söyleyerek bunda bir mantıklılık arıyordu. Ve hiç kimse de kendisi kadar eğitilmiş değildi. Terasın ucuna koşup aşağıda iskeleye ve kayıkhaneye inen taş basamaklara baktı. Her zaman çevreni tanı, belliğine kazı; kullanmak zorunda kalabilirsin.

Sonra evin kıyısından ön tarafa kadar yürüdü. Şimdi ne uzakta ışık vardı, ne de yağın karın dışında bir ses. Arabada olan her kimse motoru kapatmış ve arabadan inip yürüyor olmalıydı.

İyi. Kendisi bölgeyi biliyordu. İyi değil belki, ama gelenlerden daha çok.

Karın tutmakta olduğunu da farkettti; ceketini çıkardı. Açık renkli gömlek koyu ceketten daha az görünürdü beyazlıkta. Küçük bir şey belki, ama küçük diye bir şey olamazdı -korumacılar yetkisizce çekilip cinayete teşebbüs edilmişse.

Bonner iki dakika sonra araba yolunun başına gelmişti. Yolun yüz metre dersinde biri otomobilin gölgesini gördü. Sonra da içinde bir sigara parıltısı.

Birden yolun kendisinin olduğu yanına bir fener doğrultuldu. Işık ormandan gelmişti. Sonra heyecanlı sesler duyuldu.

Bonner bu heyecanı doğuran şeyin ne olduğunu anlamıştı. Fenerli adam yaralıyı arabaya soktuğu noktadaydı. Karlar henüz yerdeki kan izlerini örtmemişti. Ve de ayak izlerini.

Karşı taraftan ikinci bir fener ışığı görüldü. Üç kişiydüler. Arabadaki dışarı çıkıp sigarasını yere attı. Bonner sinirleri gergin bir halde, tüm refleksleri harekete geçmeye hazır olarak ileri doğru yürüdü.

Aralarında otuz kırk metre kalmıştı şimdi, konuşulanlar anlaşılıyordu. Otomobilden çıkan adam emirler yağdırıyordu.

Sağındakine eve gidip telefon tellerini kesmesini söyledi. 'Augie' dediği ikincisi de arabanın arkasına geçip yoldan gelen var mı diye bakacaktı. Birini görürse bağırarak haber verecekti.

Augie denen adam, "Tamam, Mario," dedi. "Ama ne olduğunu anlamadım doğrusu."

"Aklın ermez senin fratello!"

Demek Mario de Spadante iki kanadım korumaya alıyordu.

Güzel, diye düşündü Bonner. O da topçuyu saf dışı eder, kanadan açık bırakırdı. ,

Birinci adam kolaydı. Ne olduğunu anlamadı bile. Paul adamın da aynı şeyi yapacağını bilerek telefon tellerini izleyip karanlıkta bir ağacın arkasında bekledi. Adam cebinden bıçağını çıkarırken de ense-sine bir karete darbesi indiriverdi. Adam düşerken üstüne basma işedi. Binbaşı adamın hareketsiz elinden bıçağı aldı.

Paul çalışma odasına yakın olduğu için hemen terasa koştu, kapıyı vurdu. Ortılığı sakinleştirmeliydi. Kalın kapının ardından And-rev'un sesi duyuldu.

"Sen misin, Paul?"

"Evet" Kapı açıldı. "Her şey yolunda. Bu De Spadante denilen adam yalnız gelmiş. Arabasında oturuyor, arkadaşını bekliyor sanınm. Onunla konuşacağım."

"Onu buraya getir, Paul. Israr ediyorum. Söyleyeceklerini ben de duymak istiyorum."

"Söz veriyorum. Ama bu biraz uzun sürebilir. Arabasına arkadan yaklaşmak istiyorum. Bir sorun çıkmaması için. Sana haber vermek istedim. On on beş dakika sonra getiririm buraya." Bonner, Trevayne yanıt vermeden çekip gitmişti.

Bonner'in, De Spadante'nin ormandaki arabasını geçmesi için beş dakika yetmişti. Arabaya paralel geldiği sırada iriyan İtalyanın motorun yanında durup bir sigara yaktığını gördü. Avcunun içinde bir şeyi yoğuruyor gibiydi. Sigarayı sol eliyle ağzından çıkartıp garip bir şey yaptı o anda; sağ elini kaputun üstüne koyup şöyle bir çekti. Bon-ner'in anlayamadığı garip, sert bir ses çıkmıştı. Madenin madene sürtünmesi.

Augie yolun kavşağında beyaza boyanmış iri bir taşın üstünde oturuyordu. Sol elinde sönük bir fener, sağ elinde tabancası vardı. Soğuktan omuzlarını büzmüş, dimdik ileri bakıyordu. O da yolun karşı tarafındaydı.

Bonner kendi kendine bir küfür savurarak geri döndü, görünme-den karşıya geçti. Adamın bulunduğu yana geçince de aralarında üç dört metre kalana kadar sessizce yürüdü. Adam yerinden kıpırdamamıştı, ancak Paul bir sorunla karşı karşıya olduğunu görüyordu. Adamın şaş-

kınlık içinde tetiğe basması işten bile değildi. Tabancası susturuculu bile olsa De Spadante sesi farkedecekti. Susturucusu yoksa sesi Tre-vayne duyabilirdi. Ses geçirmez odalar bile silah sesine garantili değildi. Trevayne polise telefon ederdi.

Binbaşı, polis istemiyordu. Şimdilik.

Bonner cinayet işlemek zorunda kalacağını biliyordu.

Öteki adamdan aldığı bıçağı cebinden çıkarıp adım adım ilerle-meye başladı. Bıçak keskin ve sivri uçluydu. Bıçağı bir insanın vücu-dunun sağ altına sapladığı takdirde bunun spastik tepkisi olacağını bi-lirdi: parmaklar kasılmak yerine açılır, boyun geriye atılır, ve nefes borusuna hava dolana kadar bir anlık bir süre geçerdii. O sırada adamın bağırmasını önlemek için başını iyice geriye çekmek ve aynı anda ta-bancayı elinden almak zorundaydı.

Adamın hayatı üç şeye bağlıydı: bıçağın nereye kadar saplandığı - iç kanama; şok ve soluğunun kesilmesi, ki ölüme götüren felce yol açardı; ve bıçağın önemli organları parçalaması.

Başka seçeneği yoktu; kendisine ateş edilmişti. Öldürmek üzere. Bu adam, Mario de Spadante'nin bu mafya uşağı ölseydi arkasından ağlamayacaktı.

Bonner oturan adamın üstüne atladı. Adamın vücudu gevşerken hafif bir hava boşalması oldu içinden, o kadar.

Binbaşı Paul Bonner yaptığı işin kusursuz olmamakla birlikte tamamlanmış olduğunu biliyordu. Augie adındaki adam ölmüştü.

Cesedi ağaçların arasına çektikten sonra De Spadante'nin ara-basına doğru yürümeye başladı. Arabaya paralel duruma geldi. Adam arabada değildi. Bonner çömelip yolun kenarına doğru yürüdü.

Kimseler yoktu.

Tam o anda kardaki ayak izlerini gördü. De Spadante eve doğru gitmişti. Dikkatle bakınca ilk izlerin birer ikişer santim, sonrakilerin ikişer karış aralıklı olduğunu gördü. Koşmaya başlayan bir adamın ayak izleri. De Spadante'nin eve doğru koşmasına neden olan bir şey olmuştu.

Bonner bunun nedenini düşündü. Telefon tellerinin yanındaki adam üç dört saat baygın kalacaktı; bunu garantilemişti. Adamı ağaçla-rın altına çekmiş, kemerini söküp ayaklarını bağlamıştı. Hiç de hoş

olmamıştı bu iş. Adamın kemerini çıkarmakta güçlük çekmişti, pantolonu sidik içindeydi; işini bitirince ellerini karla temizlemek zorunda kalmıştı.

Peki De Spadante neden Trevayne'nin evine doğru koşma gereğini duymuştu.

Ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Önemli olan Trevayne'in güvenliğiydi ve De Spadante evin yakınlanındaysa bu güvenlik tehlikeye girmiş demekti.

Ormanda da vakit kaybedemezdi. Bonner ayak izlerini gözden kaybetmeyerek yürümeye başladı. İzler araba yoluna gelince daha çok belirginleşmişti. Evin önüne geldiğinde saklanması gerektiğini düşündü, çevreyi iyice taramadan açığa çıkmamalıydı. Ancak Trevayne için duyduğu kaygı tedbirliliğinden de üstündü. Ayak izleri telefon tellerine doğru gidiyor, sonra sert bir dönüşle evin ön tarafına doğru uzanıyordu.

De Spadante'nin telleri kesmeye gönderdiği adamı aramakta olduğu anlaşılıyordu. Bir mücadele olduğunu anlamış olmalı artık, diye düşündü Paul. Telefon tellerinin girdiği kutunun çevresinde karlar çığnenmişti.

Bonner o anda tuzağa düşürüldüğünü -ya da dikkatli olmadığı takdirde düşürüleceğini anladı. De Spadante yeni yağmış kar üstündeki izleri, adamı ağaçlar arasına çekerken yaptığı izleri görmüştü. Ve avcılığa alışkın insanların yapacağını yapmıştı; avcuyu kandırmıştı. Olay yerinden uzaklaşmış, ama sonra dönüp arkadan dolaşmış. Şimdi bir yerde kendisini bekliyor olmalıydı; hatta belki de gözetliyordu.

Paul ayak izlerinin son bulduğu ön kapıya doğru koştu. Nerede? Nasıl?

Sonra birden De Spadante'nin yaptığı şeyi anladı ve istemeye istemeye saygı duydu mafya babasına. Binanın yanında kardan korunmuş iki karış toprak bir yol uzanıyordu. Ta telefon kutusunun olduğu yere kadar. Bonner eğilince ıslak toprakta taze bir ayak izi gördü.

De Spadante evin gölgesinden yararlanıp geldiği yere dönmüştü. Şimdi yapacağı şey gölgeler arasında kendisini beklemektir.

De Spadante belki de kendisinin eve doğru koştuğunu bile görmüştü. Birkaç saniye önce.

Peki şimdi neredeydi öyleyse?

Yine avcının mantığı -ya da avlananın: De Spadante ıslak kardaki izleri ormana doğru sürecekti.

Binbaşı rakibini küçümseyemezdi. Şimdi ikisi de avcı ve avlandılar.

Bonner hemen evin arkasından dolanıp garaja doğru gitti. Garaja yaklaşınca terasa giden taş yola saptı. Ancak terasa çıkacak yerde tuğla duvarın üstünden adayıp ardındaki kayalığa geçti, oradan da sürünerek Bamegat ormanının okyanus yanına vardı.

İlk adamı bıraktığı yere doğru sürünerek ilerliyordu şimdi. Karanlığa alışmak için gözlerini beşer saniye aralıklarla yumdu birkaç kere.

Ormanın bir köşesinin on on beş metre içersinde adamı gördü.

Mario de Spadante devrilmiş bir ağacın yanında çömelmişti. Silahı elinde eve bakıyordu. Ölü yattığını bilmediği adamından uzakta mevzilenmişti. Adam kendisini uyaracak olursa aniden araba yoluna atlamaya hazırды.

Bonner ağır ağır ayağa kalktı. 44'lüğünü çekip dimdik ileri uzattı. Geniş bir ağaç gövdesinin yanında duruyordu, ilk tehlike anında hemen arkasına sığınabilirdi.

"Tam kafam nişanladım. Iskalamam ha!"

De Spadante birden dondu olduğu yerde, başını çevirmeye yelten-di.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Bonner. "Yoksa kafanı uçmuş bil!... Parmaklarını ileri uzatıp aç! Aç dedim sana!... Şimdi elini sallla ve ta-bancayı yere at!"

İtalyan denileni yaptı. "Kimsin sen!"

"Hastanede elinden kaçırdığın biri, şişko orospu çocuğu!"

"Ne hastanesi? Ben hastane falan bilmiyorum."

"Bilmiyorsun elbette. Joey adında birini de tanımıyorsun; Joey adında biri Trevayne'ı izleyip senin eline teslim etmeye hazırlanmadı da"

V

De Spadante müthiş öfkeliydi ve bunu saklayamıyordu. "Seni kim gönderdi?" diye sordu hırıltılı sesle. "Neredensin?"

"Ayağa kalk! Yavaş yavaş!"

De Spadante güçlükle doğruldu. "Tamam.... Tamam^Benden ne

istiyorsun? Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Telefon tellerini kesmek için birini gönderdiğini biliyorum. Birini de ileri gözcü diktin. Beklediğin biri mi vardı?"

"Belki... Ben sana bir soru sordum."

"Birkaç tane sordun. Yola doğru yürü şimdi. Ve çok dikkadi ol, De Spadante. Seni hiç düşünmeden öldürebilirim."

"Beni *taniyorsurû*" De Spadante döndü.

"Yürümeye devam et,"

"Bana dokunursan bir ordu düşer peşine."

"Öyle mi? Benim de onlara karşı koyacak bir ordum olabilir."

Şimdi Bonner'den birkaç adım önde olan De Spadante yürümeye devam ederken arkasına döndü. "Tamam... evet, o gömlek; o parlak toka. Gördüm. Askersin sen."

"Seninkilerden değil ama. Aile değil, sadece albaylar ve generaler. Dön önüne. Yürümeye devam et"

"Bak, asker. Büyük bir yanlışlık yapıyorsun. Ben sizinkiler için pek çok iş yaparım. Beni tanıyorsan bunu da büyörsundur."

"Bunları sonra anlatırsın. Evin yanma doğru yürü. Dümdüz. O terasa gir."

"Demek ö burada... Joey domuzu nerede?"

"Bana arabadan neden öyle aceleyle çıktığını söyle, ben de sana Joey'nin nerede olduğunu söyleyeyim."

"O orospu çocuğuna telleri kesip feneriyle işaret vermesini söylemiştim. İki teli kesmek on dakika sürmezdi."

"Doğru. Arkadaşın Joey içerde. Pek iyi değil."

Eğimli çimenlikten evin sağ tarafına yürüdüler. De Spadante teras yolunun yansında durdu.

"Yürü!"

"Bir dakika. Konuş... Biraz konuşmanın ne zararı olur ki? İki dakikacak."

"Bir zaman sorunum var diyelim." Bonner saatine baktı. Aslında Trevayne'ın polise telefon etmesine daha en az beş dakika vardı. De Spadante belki kendisine Trevayne'ın önünde söylemeyeceği şeyleri söylerdi.

"Nesin sen? Yüzbaşı belki, ha? Çavuş falan olmayacak kadar

düzgün konuşuyorsun."

"Rütbem vardır."

"Güzel. Çok güzel. Rütbe. Çok askeri. Bak sana ne söyleyeceğim: o rütbeni bir derece, iki derece yük^ltebilirim. Ne dersin, ha?"

"We yapacaksın?"

"Dediğim gibi yüzbaşım belki de. Ondan sonra ne gelir? Binbaşı mı? Sonra da yarbay, değil mi? Pekala, binbaşığı garanti ediyorum. Ama yarbaylığa da yükseltebilirim belki."

"Palavra!"

"Haydi haydi, asker. Bizim aramızda bir şey yok. Koy o silahı yerine. Aynı taraftanız biz, aynı şeyler için mücadele veriyoruz."

"Ben senin tarafında falan değilim."

"Ne istiyorsun? Kanıt mı? Bir telefona götür beni, sana istediğin kamu göstereyim."

Bonner şaşkına dönmüştü. De Spadante yalan söylüyordu kuşkusuz; ama küstahlığı inandırıcıydı. "Kimi arayacaksın?"

"O benim bileceğim şey. Bölge kodu iki sıfır iki. Bunu tanıdın mı, asker?"

"Washington."

"Daha da ileri gideyim. Santralin ilk iki numarası seksen sekizdir."

Tanrım! Sekiz sekiz altı, diye düşündü Bonner. *Savunma Bakanlığı.* "Yalan söylüyorsun," dedi.

"Tekrar ediyorum. Beni bir telefona götür. Trevayne'ı görmeden önce. Pişman olmayacaksın, asker. . . . Asla"

De Spadante Bonner'in yüzündeki şaşkınlığı görmüştü. Ayrıca askerin inanmazlığının hiç hoşuna gitmeyen bir gerçeğe dönüştüğünü de. Kabul edilemez bir gerçek. Ve bu kendisine herhangi bir seçenek bırakmıyordu.

De Spadante'nin ayağı kaydı karla kaplı yokuşta. Bir kanş 1 Islak çimenlerin üstüne düşebileceğini anlamasına yetecek kad

"Yoo, olmaz. Seninle konuşmak isterse bunu o kendi'söylesin. Beni telefona götüreceksin?"

"Belki."

De Spadante askerin yalan söylediğini biliyordu. Öteki ayağı da

kayınca, biraz doğruldu. "Buz gibi olmuş yerler.... Haydi, asker. Ap-tadık etme."

De Spadante üçüncü keredir dengesini kaybediyordu.

Ancak aniden, doğrulacağı yerde elini Bonner'in bileğine doğru uzattı. Sağ avcunu Bonner'in koluna çarpıp sıyırdı. Bonner'in eti yarılmış, gömleği bir anda kan içinde kalmıştı. De Spadante elini Bonner'in boynuna savurdu; eti yine yarıldı Bonner'in.

Paul kan içinde kaldığını, etinin parça parça olduğunu görüyordu. De Spadante elindeki tabancayı almaya çalışıyordu. Dizini İtalyanın kaşıklama indirdi ama bunun bir etkisi olmadı. De Spadante Bonner'in kafasına vuruyor, her darbeye kan içinde bırakıyordu. Paul adamın silahının sağ avcu içinde ustura keskinliğinde bir şey olduğunu anladı. Onu tutup kendisinden uzaklaştırmak zorundaydı.

De Spadante altındaydı, sonra da üstünde. Islak karlar üstünde yuvarlanıyorlardı. Ölümüne mücadeleye girişmiş iki hayvan. De Spadante'nin inanılmaz derecede güçlü parmakları Bonner'in elindeki tabancanın namlusunu kavramıştı. Bonner de ustura keskinliğindeki muştayı yüzünden uzak tutmaya çalışıyordu.

Bonner diziyle İtalyanın kasıklarına vuruyordu. Sonununda bunun etkisi görülmeğe başlamıştı. De Spadante'nin tabancayı tutan eli gevşedi. Pek az, ama zayıflıyordu işte. Bonner son kalan gücüyle bir darbe daha indirdi.

Kırk dörtlüğün sesi müthişti. Sakin, beyaz sessizlikte yankısı kaybolmadan Trevayne elinde ateş etmeye hazır tabancasıyla terasta belirdi.

Kanlar içindeki Bonner doğrulurken yalpa vuruyordu. Mario de Spadante elleriyle koca karnını kavramış yatıyordu karlar içinde.

Paul'un tüm duyuları uyuşmuş gibiydi. Gezlerinin önündeki şekiller titriyor, kulakları güçlükle duyuyordu. Üzerinde eller hissetti. Biri yumuşak hareketlerle ederine dokunuyordu.

Sonra Trevayne'in sesini duydu.

"Bir turnike yapmak gerek."

Bonner karanlığa gömüldü birden. Düşmekte olduğunu farketti. Trevayne gibi bir insanın turnike hakkında ne bileceğini düşündü.

Paul Bonner gözlerini açmadan boynunda bir ıslaklık hissetti. Sonra sakın bir sesle konuşan bir adam duydu. Gerinmek istiyordu ama bunu denediğinde sağ kolunda korkunç bir acı duydu. Önce insanları gördü, sonra odayı. Hastanedeydi.

Bir doktor vardı yanında -beyaz önlüklü olduğuna göre doktor olmalıydı. Andy ile Phyllis yatağın ayak uçundaydılar.

"Hoşgeldiniz aramıza, Binbaşım," dedi doktor. "Epey harekedi bir gece geçirmişsiniz." •

"Darien'de miyim?"

"Evet," dedi Trevayne.

"Nasılsın, Paul?" Phyllis'in gözleri Bonner'in sarılmış yaraları karşısında duyduğu kaygıyı saklayamıyordu.

"Kaskatı."

"Boynunda birkaç iz kalacak," dedi doktor. "Neyse ki yüzünüze isabet ettirememiş."

"öldü mü... De Spadante? "Paul güçlükle konuşuyordu. Konuşmak zoruyordu kendisini.

"Şimdi ameliyatta. Greenwich'de. Yüzde elli yaşama şansı var."

"Seni buraya getirdik, Paul. John Sprague bizim aile doktorumuzdur." Trevayne başını doktordan yana salladı.

"Teşekkür ederim, doktor."

"Pek bir şey yapmadım ben. Bir iki dikiş sadece. Talihiniz varmış ki, Andy, kanamayı bir iki yerde durdurabdmış. Lillian da neredeyke kırk beş dakika buz kompresi yapmış boynunuza."

"Onun aylığım arttır, Andy." Bonner hafifçe gülümsedi. /

"Arttı bile," dedi Phyllis. /

"Burada ne kadar yatacağım böyle? Ne zaman çıkacağım /buradan?" /

"Bir iki gün daha. Belki bir hafta. Bu size bağlı. Dikişlerin tutması gerek. Sağ kolunuz ve boynunuz epey berbattı." \

"Onlar kontrol edilebilir alanlar, doktor." Bonner Sprague'e baktı. "Hafif bir bez, havayı geçiren bir sargı...."

"Bana mı söylüyorsunuz?" Sprague güldü.

"Fikir danışıyorum... Buradan gerçekten çıkmam gerek. Kabalık etmek istemiyorum..."

"Bir dakika." Phyllis Paul'un yanına geldi. "Andy'nin hayatını kurtardın benim bildiğim kadarıyla. O yüzden artık özel bir kişisiniz, Binbaşı Bönner. Size kendinizin bile zarar vermesine izin veremem artık."

"Şekerim, ama o da benim..."

"Dinlenmen gerek, Paul," dedi Trevayne. "Sabaha konuşuruz. Er-kenden gelirim."

"Hayır, sabaha olmaz." Bonner Andy'ye baktı, gözlerinde bir yal-varma vardı." "Birkaç dakika. Lütfen?" <

"Ne diyorsun, John?" Trevayne doktorla konuşurken Bonner'in gözlerinin içine bakıyordu.

Sprague iki adam arasındaki oyunu izlemekteydi. "Birkaç dakika birkaç dakika demektir. İki'den fazla, beş'ten az. Yalnız olmak iste-yeceğinizi sanırım; Phyllis'i odasına götürüyem ben." Sprague Trevay-ne'nin karısına baktı. "Düşünceli kocan sana viski getirmeyi akıl ede-bildi mi, yoksa yolda benim odama mı uğrayalım?"

"Ben kendim getirdim," dedi Phyllis eğilip Paul'u yanağından öperken. "Sana imkanı yok yeteri kadar teşekkür edemem. Çok cesur bir insansın. Çok da iyi. Senden özür diliyoruz."

John Sprague Phyllis'in geçmesi için kapıyı tuttu. Phyllis dışarı çıkarken de Sprague Bonner'e döndü. "Haklıydınız, *doktor*. Boyun ve kol kontrol edilebilir bölgelerdir. Ancak tıbben bu kontrolü hastanın yapmasını isteriz." Kapı kapandı, iki adam başbaşa kaldılar.

"Böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti," dedi Bonner.

"En uzak bir olasılığı bile düşünseydim sana engel olurdum. Polise telefon ederdim. Bir insan öldürüldü, Paul."

"Ben öldürdüm onu. Seni öldürmeye gelmişlerdi."

"O zaman neden yalan söyledin bana?"

"Bana inanır mıydın?"

"Bilmem. Polise haber vermek için daha güçlü bir nedenim olur-du. Onların bu kadar deri gideceklerini hayal bile etmezdim. İnanılmaz bir şey bu."

" 'Onla? dediğin biziz, değil mi?"

"Sen değilsin, kuşkusuz. Ölebilirdin sen, az daha da ölüyordun...
Genessee Sanayii."

"Yanılıyorsun. Benim kanıtlamak istediğim de buydu. Gerçeği öğrenmen için o şişko orospu çocuğunu sana getiriyordum." Bonner konuşmakta güçlük çekiyordu. "Ona gerçeği söylet. Genessee değil o; bizimle değil o."

"Buna inanıyor olamazsın, Paul. Bu geceden sonra hele."

"İnanırım. San Francisco'da parayla aldığın bilgi gibi. Raporlu bir psikopattan aldın o bilgiyi. "L.R". Biliyorum. Ben de ona para verdim. Üç yüz dolar... komik, değil mi?"

Trevayne elinde olmadan gülümsedi. "Aslında öyle... Çok çalışmışsın sen de. Ama şunu belirtiyim: benim aldığım bilgi değildi. Bazı şeylerin doğrulanmasıydı. Rakamları biliyorduk."

"Armbruster mi?"

"Evet"

"İyi bir insandır o. O da senin gibi düşünür."

"Çok iyi bir insan hem de. Kederli de. Pek çok kederli insan var. Bu işin feci yanı da bu."

"Houston'da mı? Pasadena'da mı? Tacoma ya da Seatde'da mı?"

"Evet. Ve de Greenvich'de. Bir ameliyat masası üstünde. Ama onu kederli değü de, sadece sefil olarak düşünüyorum. Seni öldürmeye çalıştı, Paul. O da bütünün bir parçası."

Bonner gözlerini kaçırdı. Aralarında geçen ciddi ve yarı ciddi o kadar tartışmadan sonra Andy ilk kez kuşku görüyordu Bonner'in yüzünde, "Bundan emin olamazsın."

"Olurum. Biz San Francisco'dayken o da oradaydı. Birkaç hafta önce Maryland'da bir kongre üyesini tartakladı. Kongre üyesi sarhoşken Genessee'nin adını ağzına alma hatasını işlemişti.... O da onların bir parçası."

Bonner yorulmuş, ağzından solumaya başlamıştı. Birkaç dakikanın dolduğunu büüyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Trevayne'ı inandırmak için son bir çaba daha gösterdi.

"Geri dur, Andy. Çözeceğinden çok sorun yaratacaksın. O pisliklerden kurtulacağız. Sen olayı gereksiz yere büyüteceksin."

"Bunları daha önce de duydum, kabul edemem, Paul."

"tikeler.... Bankadaki paranın sana satın aldığı o lanet ilkelere...

"Onun gibi bir şey sanırım. Başta da söyledim: kazanacak ya da kaybedecek bir şeyim yok. Bunu daha sonra da defalarca söyledim.... dinlemek isteyenlere."

"Çok zarar vereceksin."

"Ve gerçekten acıyacağım insanlar da olacak. Eğer seni rahadatacaksa, onlara yeniden yardım ederim."

"Palavra! İnsanlar umurumda değil benim! Benim derdim bu ülke... Gerileyemeyiz..." Bonner soluk soluğaydı artık.

"Tamam, Paul. Tamam. Yarın görüşürüz."

Bonner gözlerini kapattı. "Yarın... beni dinleyecek misin? Kendi evimizi kendimizin temizlemesine izin verecek misin? Durduracak mısın?... Evimizi kendimiz temizleyebiliriz." Bonner gözlerini açıp Andy'ye baktı.

Trevayne bir an Paul Bonner'i çarmıha germek isteyen Roderick Bruce'u düşündü. Gazetecinin tehdidi karşısında nasıl da yılmamıştı. Bonner bunu asla bilemeyecekti. "Sana saygı duyuyorum, Paul. Ötekiler de senin gibi olsalardı, bunu düşünebilirdim. Ama değiller ve yanıtlım da hayırdır."

"Öyleyse canın cehenneme... Yarın gelme, seni görmek istemiyorum."

"Pekala."

Bonner uyukluyordu. Yaralı bir insanın uykusu. "Seninle mücadele edeceğim Trevayne..."

Gözleri kapandı ve Andy de sessizce çıktı odadan.

Trevayne erkenden uyandı, saat yediden önce. Pencerenin dışında inanılmaz derecede sakin bir sabah vardı. Kar on santimi bulmuştu; örtecek kadar, ama doğanın kusursuz biçimlerini çarpıtacak kadar değil. Camların ötesinde su durgundu, yalnızca kayalara çarpan dalgalar kim-

İlklerini koruma savaşımı vermekteydiler. Ne de olsa denizdi bu!

Andrew kahvaltısını kendi hazırlamaya karar verdi. Lillian'ı çağırmak istemiyordu. Kadın o kadar sıkıntılı saader yaşamıştı ki.

Çalışma odasından aldığı sarı sayfaları mutfak masası üstüne yaydı. Aceleden iri harflerle yazılmıştı. Tamamlanmamış cümleler ve kısa nodar, kişi ve şirket adları. Vicarson'un Aaron Green hakkında topladığı bilgiler; çoğunu *Kim Kimdir'den* almıştı; bir kısmını Borsa broşürlerinden; kalanını da -özel huyulan gibi- New York'taki Green Reklam Ajansı yaratıcı müdüründen. Yaratıcı müdür Şam'ın Green hakkında bir belgesel hazırlamayı düşünen bir televizyon şirketinin temsilcisi olduğunu sanıyordu.

Bu kadar basit.... Oyun. Ama çocuklar için değil.

Alan Martin'in dediği gibi Green'in geçmişinde ünlü adlar, Seligman ve Manfred malikanelerine rahatça girmesini sağlayacak eski Alman-Yahudi serveti yoktu. Aaron Green Amerika'ya 1939'da kırk yaşında gelmiş olan Stuttgart'lı bir göçmendi. Büyük bir yayınevinin satış temsilcisi olduğu dışında Almanya'daki yaşamı hakkında hiçbir bilgi yoktu. Yirmi beş otuz yaşlarında evlendiği ama evliliğinin Nazi tekmesini yemeden az önce Almanya'yı terketmesinden önce Son bulunduğu anlaşıyordu. Aaron Green'in başansı sessiz ama hızlı olmuştu. Birkaç göçmenle birlikte Manhattan'da küçük bir matbaa kurmuştu. Schreibwaren'de -ki burası kısa bir süre sonra Goebbels'in basım merkezi olacaktı- geliştirilen ileri teknikleri kullanan küçük şirketin kendisinden büyük rakiplerini aşacağı hemen anlaşılmıştı. İki yıl geçmeden şirket merkezini dört kat büyütmüş, şirket sözcüsü olan Green Schreibwaren yönteminin patentini kendi adına almıştı; gerisi artık matbaacılık-yaymcılık tarihiydi.

Amerika'nın savaşta resmen girmesi ve kağıt ve mürekkebe getirilen kısıtlama ile ancak çok becerikliler yaşayabiliyordu. Denemeyanılıgı israfı açısından ün yapmış bir sanayide Green'in tekniğinin avantajı vardı. Schreibwaren yöntemi israfı inanılmaz ölçüde azaltıyor ve bunun sonucunda üretim rakiplerinin hayallerine sığmayacak bir hız kazanıyordu.

Aaron Green'in şirketine büyük devlet işleri veriliyordu.

Aaron Green bu sırada geleceğini garantileyen bir dizi karar

almıştı. Ortaklarının hisselerini satın almış, matbaasını Manhattan'dan güney New Jersey'de ucuz bir araziye taşımış, işçi olarak göçmenleri almış, ölmek üzere olan bir kasabayı Avrupalılarla canlandırmıştı.

New Jersey'de arazi ucuzdu ama hep öyle kalmayacaktı; bordrolardaki işçüeri patronlarına kurtarıcı gözüyle bakan kimselerdi ve bunlar için sendikacılık düşünölmeyecek bir şeydi ve bölgeye dolan "bütün" o YahudUer'in ilk şoku adatıldıktan ve bir sinagog inşa edildikten sonra Aaron Green'in milyonları sağlama bağlanmıştı artık. Kârı arttıkça savaş sonrası büyümesi ve yayılması için yeni yeni araziler alıyordu.

Aaron Green savaştan sonra yeni ilgi alanları bulmuştu. Hızla gelişen televizyon sanayiinde büyük kârlar yattığını görebilmiş ve bu paralara reklamcılık yoluyla el atmayı uygun bulmuştu. Yazılı, sözlü ve görüntülü sözün yaratıcılığı.

Savaş sonrası dönemi onun yeteneklerini bekliyordu sanki. Aaron Green, Green reklamcılık şirketini kurup bulabildiği en parlak zekalı insanlara doldurdu. Milyonları piyasada en iyi elemanları kapmasını sağlıyor; basımevi ise rakiplerinin elinden müşterilerini almasına olanak Veriyordu. Hükümet çevreleriyle üşşkisi anti-tröst davalarından yakasını kurtarıyordu. Televizyon reklam programları başladığında Green'in dergi, gazete ve baskıda üstünlüğü Green Reklam Ajansı'nın New York'un en çok aranan reklam firması olması sonucunu doğurmuştu.

Aaron Green'in özel yaşamı biraz sisliydi. Yeniden evlenmişti; iki oğlu, bir kızı vardı; Long Island'da bahçesi Tuileries ile rekabet eden yirmi odalı bir konakta oturmaktaydı. Pek çok yardım kuruluşuna büyük bağışlarda bulunuyordu. Kâr amacı gütmenden kaliteli edebi yayınlar basıyordu. Liberal davaların savunuydu. Politik kampanyalara partileri değil, sosyal reformları gözünde tutarak parasal katkılarda bulunuyordu. Ancak sonunda Amerikan Sivü özgürlükler Derneği tarafından dava açılmasıyla sonuçlanan bir özelliği vardı. Alman asıllı işçi almiyordu. Yahudi olmayan bir Alman adı adayın reddedilmesi için yeterliydi.

Aaron Green verilen para cezasını ödedi ama bildiğinden de şaşmadı.

Trevayne kahvaltısını bitirirken Aaron Green'i hayalinde canlandırmaya çalıştı.

İ Neden Genessee Sanayii? Neden kaçtığı ve anlaşıldığı kadarıyla hâlâ nefret ettiği tipten militarist amaçlı bir şeyi gizlice destekleme? Yerlerinden atılmış insanlara kucak açan, liberal reformları savunan bir insan Pentagon'un mantıklı bir savunucusu olamazdı.

Trevayne Westchester Havaalanı'nda kiralık arabasını geri verdi, o gün jetin daha geç saatte La Guardia Havaalanı'na götürülmesini ayarladıktan sonra Long Island'da Hampton Bays'e gitmek üzere bir helikopter kiraladı.

Hampton Bays'de yeni bir kiralık arabayla Aaron Green'in evinin bulunduğu Sail Harbor kasabasına gitti.

Saat on birde kapıdaydı. Şaşkın bir Green kendisini salona aldığı anda gözlerindeki bakış Trevayne'a yaşlı adamın uyarıldığını anlatmaya yeterli olmuştu.

Aaron Green'in yakışıklı Sami ırkı hatları kınışmıştı; yüzünde hem acı vardı, hem de öfke. Otuz yıldan sonra hâlâ aksanlıydı sesi.

"İbrani Sabatı bugün, Bay Trevayne. En azından bir telefon edecek kadar düşünceli olacağınızı umardım. Bu evde din kurallarına riayet edilir."

"Özür dilerim; bilmiyordum. Vaktim çok sıkışık, buraya uğramaya da son anda karar verdim. Yakınlarda bir dostumu ziyaret ediyordum... isterseniz başka bir zaman...."

"Suçunuzu arttırmayın. East Hampton Idaho'da Boise değildir. Terasa gelin." Green, Trevayne'ı arka bahçeye bakan çepeçevre cam kaplı terasa çıkardı. Her taraf bitkiyle sarılmıştı, koltuklar beyaz demirdendi, üzerlerinde basma şilteler vardı. Kış ortasında bir yaz bahçesi.

"Bir kahve içer miydiniz? Bir iki şekerli kurabiye?"

"Teşekkür ederim, almayayım."

"Haydi haydi, aksiliğimin sizi şahane kurabiyelerden yoksun bırakmasına izin vermeyin. Kahveye pek bir şey demem ama aşçımız

bir tanedir doğrusu."

"Aksiliğinizi hak etmiştim. Konukseverliğinizi hak etmedim."

"Güzel! O zaman bir iki tane yersiniz... Doğrusunu istersiniz benim de canım çekti ama evde buna izin vermiyorlar; ancak bir ziyaretçi olursa ben de yararlanıyorum işte." Green duvara dayalı cam kaplı masanın üstündeki beyaz dahili telefonun düğmesine bastı. "Shirley, sevgilim. Konuğumuz kahve ile senin o çok methettiğim kurabiyelerinden istiyor. İki kişilik getir ve bayan Green'e bir şey söyleme. Teşekkür ederim, sevgilim." Adam Trevayne'ın karşısındaki koltuğa oturdu

"Çok iyisiniz."

"Hayır. Sadece davranışımı değiştirdim -öfkeden sağduyuya. Beni iyi gösteren budur. Sakın aldanmayın.... Sizi bekliyordum. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir gün gelecektiniz, yalnız bu kadar çabuk olacağım sanmıyordum doğrusu."

"Savunma bakanlığının... biraz rahatsız olduğunu tahmin ederim. Size haber vermişlerdir sanırım."

"Kesinlikle. Daha başkaları da. Pek çok yerde heyecanlı tepkilere neden oluyorsunuz, Bay Trevayne. Korkmamak için para alan kimse-lerde korku doğuruyorsunuz. Çok kimseye bir daha benden zırnık almayacaklarını söyledim. Ne yazık ki -bu sözcüğü bilerek kullanıyorum- benim yanımda çalışmıyorlar."

"O zaman sadede gelmemek için bir nedenim yok, değil mi?"

"Güzel! Çok acelecisiniz; sizden hoşlandım."

"Ben de sizin bu kadar sadık insanlara sahip olmanızın nedenini anladım."

"Yanıldınız şimdi, dostum. Benim sadık insanlarım -eğer böyle kişiler varsa- satın alınmış kişilerdir. İkimizin de parası var, Bay Trevayne. Bu genç yaşınızda da olsa, herhalde paranın insanın ardında bir sürü insan yarattığını öğrenmişsinizdir. Para kendi başına yararsız bir şeydir, bir yan üründür. Ama bir köprü olabilir. Doğru kullanılırsa bir fikir yayar. *Fikir*, Bay Trevayne. Fikir bir tapınaktan daha büyük anıttır... Elbette ardımdan gelenlerim var. Ama bundan da önemlisi onlar benim *fikirlerimi* taşıyıp yaymaktadırlar."

Kapıda elinde gümüş bir tepsi olan bir hizmetçi kadın belirdi.

Green Shirley'i tanıştırdınca Trevayne ayağa kalktı ve tepsiyi zarif demir sehpa koymasına yardım etti. Bu hareketi Green'in takdirle karşıladığı belli oluyordu. Shirley, Bay Trevayne'in kurabiyeleri beğeneceğini umduğunu söyleyerek hemen çıkıp gitti.

"Bir pırlanta! Gerçek bir pırlanta" dedi Green. "Onu Montreal Sergisi'nde İsrail pavyonunda buldum. Amerikalıydı. Gelip bizimle çalışması için Hayfa'ya bir düzine portakal bahçesi bağışladım.... Kurabiyeler. Ye!"

Kurabiyeler gerçekten çok lezzetliydi.

"Çok güzelmiş."

"Sana söylemiştim. Bu odada konuşacaklarımız arasında yalanlar olabilir, ama kurabiye konusunda asla.... Haydi, gel de keyfini çıkaralım."

Kurabiyeler bitene kadar iki adam havadan sudan söz ettiler. Birbirlerini ölçüp biçmişlerdi gelecekteki maça hazırlanan çok iyi iki tenisçi gibi.

Green kahve fincanını bırakıp içini çekti. "Kurabiye bitti. Şimdi konuşalım. Sizi kaygılandıran nedir Alt komisyon Başkanı? Bu olağandışı koşullar altına sizi buraya getiren nedir bakalım?"

"Genessee Sanayii. Siz kısmen ajansınız aracılığıyla yılda yedi milyon dolar -ki biz bunun on iki milyon dolar, hatta daha fazla olduğunu tahmin ediyoruz- dağıtıyorsunuz ülkeyi Genessee'nin sağ kalması için gerekli olduğuna inandırmak için. Bunu on yıldır yaptığınızı biliyoruz. Bu da yetmiş üa yüz yirmi milyon dolar arası bir yekûn tutar. Belki daha da fazla."

"Ve bu rakamlar sizi korkutuyor, öyle mi?"

"Böyle bir şey demedim. Demin söylediğinizde haklıydınız ama. Bu beni kaygılandırıyor."

"Neden? Rakamlar arasındaki farkın bile hesabı verilebilir. Ve haklıydınız. Daha yüksek olan rakamdır."

"Hesabı verilebilir belki, ama haklı gösterilebilir mi?"

"Bu, kimin haktı göstermeye çalışacağına bağlı bir şey... Evet, haklı gösterilebilir. *Ben* haklı buluyorum."

"Nasd?"

Green arkasına yaslandı. "Bir kere, bugünün satmalına gücüyle

bir milyon dolar sıradan bir insanın sandığı kadar fazla değildir. General Motors yılda yirmi iki milyon harcıyor reklama. Yeni Postahane Servisi de on yedi milyon."

"Ve bunlar yeryüzünün en büyük tüketiciye dönük şirketleridir. Bir daha deneyin bakalım."

"Devlede kıyaslanınca sıfırdırlar. Devlet Genessee Sanayi en büyük müşterisi olduğuna göre belirli bir mantık uygulanabilir burada."

"Ama durum böyle değil. Müşteri kendi şirketi değilse. Kendi kaynağı. Buna ben bile inanmam."

"Her görüşün belirli bir çerçevesi vardır, Bay Trevayne. Bir ağaca bakar ve yapraklarında yansıyan güneşi görürsünüz, ben aynı ağaca bakınca yapraklar arasından süzülen güneş ışınlarını görürüm. Eğer tanımlamaya kalkarsak, iki ayrı ağacı anlatıyor oluruz, değil mi?"

"Aradaki benzerliği göremedim."

"Yoo, bunu görebilirsiniz, ama görmek istemiyorsunuz. Siz sadece yansımayı görüyorsunuz, altındakini değil."

"Bilmeceler rahatsız edici olabür, Bay Green. Ben altında olanı gördüm ve o yüzden bu olağandışı koşullar altında burada bulunuyorum."

"Anladım." Green başını salladı. "Sert bir insansınız. Çok sert hem de.... Cüretlisiniz de."

"Ben bir şey satıyor değilim. Cürete de ihtiyacım yok."

Aaron Green birden avcunun içiyle koltuğun sert madenine vurdu. Vuruş gürültülü ve çirkindi. "Satıyorsunuz elbette!" Yaşlı Yahudi bağırırken öfkeyle baktı Trevayne'a. "Bir insanın satabileceği en aşağılık malı satıyorsunuz. Kendini beğenmişliğin uyuturucusunu. Zayıflık!"

"Benim suçum yok! Bir şey satıyorsam, bu, ülkenin parasının nasıl harcadığını bilmesi hakkıdır. O masraflar bir gereklilik sonucu mudur, yoksa bir sanayi canavarının ortaya çıkmış olduğu ve doymak bilmediğinden midir? Milyonların nereye harcanacağına keyfi karar veren küçük bir grup insan tarafından yönetilen bir şirket"

"Çocuk! Çocuksun sen... Pantolonuna işiyorsun... Keyfi ne demek? Kim keyfi karar veriyor? Denizden denize uzanan bu ülkede her

şeyi bilen büyük bir zeka varmış gibi konuşuyorsun. Söyle bana, 1917 de neredeydi bu kidesel zeka? 1941'de neredeydi? Hatta 1950'de ve 1965'te? Ben söyleyeyim sana. Zayıflığı içinde, kendini beğen-miş-liği içindeydi. Ve bu zayıflığın, bu kendini beğenmişliğin bedeli öden-di. Yüz binlerce güzel gencin kanlarıyla." Green birden sesini alçaktı." Çırılçıplak, ölümün çimento duvarlarına yürüyen milyonlarca masum çocuğun ve ana ve babalarının hayadanyla. Bana keyfilikten söz etme; budalanın birisin sen."

Trevayne adam sakinleşene kadar bekledi. "Bay Green, size saygı duyuyorum ama bence siz başka bir zamana ait olan sorunlara çözüm uygulamaya çalışıyorsunuz. Şimdi karşımızda değişik sorunlar var. Değişik öncelikler."

"Lafebeliği! Korkakların mantığı."

"Termonükleer çağda kahramanlara pek yer yoktur."

"Palavra!" Green horgörüyle güldü. Ellilerini birleştirdi. "Söyle bakalım, Bay Alt komisyon Başkanı, benim suçum neymiş? Bunu açıklamadın daha."

"Bunu siz de benim kadar biliyorsunuz. Fonları uygunsuz olarak kullanmak...."

"Uygunsuz mu yoksa yasadışı mı?" Green ellerini avuçları ha-vaya gelecek biçimde açtı.

Trevayne yanıt vermeden durakladı. Böylece hoşnutsuzluğunu açıkça dile getirmiş oluyordu. "Buna, ellerine fırsat geçtiği zaman, mahkemeler karar verecektir.... Biz bulabildiğimizi bulup tavsiyelerde bulunuruz."

"Bu paralar nasıl.... uygunsuz olarak kullanılmışlar?"

"İkna amacıyla. Genessee Sanayiinin aldığı işlere destek sağlamak ya da muhalefeti ortadan kaldırmak için büyük paralar dağıtıldığını tahmin ediyorum. Sendikalara, yetenekli kişilere, Kon-greye bir örnek vermek gerekirse."

"*Tahmin* ediyorsunuz demek? Ve *tahminlerinize* dayanarak suçlamalarda bulunuyorsunuz, öyle mi?"

"Yeteri kadarını gördüm. Bu üçünü gördüklerime dayanarak seçtim."

"Peki ne gördünüz bakalım? İnsanların kazanabileceklerinden çok

paralan mı olduğunu? Genessee Sanayiinin işe yaramaz projelere para verdiğini mi? Haydi haydi, Bay Altkomisyon Başkanı, bu ahlak çökkünlüğü neredeymiş bakalım? Böylesine ezilen, böylesine yozlaşmış olan kimlermiş bakalım?"

Andrew adamın yüzündeki sakın ama hemen hemen muzaffer ifadesi izliyordu. Ve Genessee'nin rüşvet kullanımının ardındaki saf dehayi anlıyordu artık. Hiç olmazsa en önemli işler için Green'in dağıttığı paralara ilişkin olanını. Hukuken, mantıken ya da duygusal açıdan haklı görülmeyecek hiçbir şey ödenmemişti. Güney Califomia'nın çocuk baronu Ernest Manolo. Sendikalann giderek artan ulusal isteklerini sınırlamak için belirli coğrafi bölgelere sınırlı garantiler vermekten mantıklı ne olabilirdi? Ve parlak bilimadamı Ralp Jamison. Gerçek ya da hayali sorunlarla baş edemiyor diye böyle bir kafa çalışmamak mıydı? Ve Mitchell Armbruster. Hepsinin en acısı da buydu belki. Ateşli, liberal Senatör hizaya sokulmuştu. Ama Armbruster Kanser Kliniği'nin yararlarının aleyhinde kim konuşabilirdi ki? California gettolarında dolaşan gezici sağlık birimleri. Bu katkılan kim rüşvet diye adlandırılabilirdi? Yardımseverlik musluğunu kesinlikle kapatacak olan bu bağlantılan ortaya atan nasıl zalim bir engizisyoncuuydu?

Engizisyon.

Biz engizisyonca istemiyoruz. Koca Billy Hill.

Geçmişteki kurtuluşlarını sürekli yapacak bir yol arayan Joshua Studebaker vardı sonra. Ama Aaron Green'in alanına girmezdi o. Studebaker başka bir yere aitti. Ama Sam Vicarson'un anlattıkları gerçekse, Studebaker ve Green birbirlerinin eşiydi. Pek çok bakımdan hem de; ikisi de zeki, karmaşık; ikisi de yara almış dev gibi.

"Ee?" Green koltuğunda öne eğilmişti. "Bulduğunuz kidesel yozlaşma konusunda belirli şeyler söylemek güç geliybr galiba? Haydi haydi, Bay Altkomisyon. Bir örnek hiç olmazsa."

"İnanılmaz bir insansınız, değil mi?"

"Ee?" Green Andrew'un bu beklenmedik sorusu karşısında şaşır-mıştı.

"İnandmaz olan ne?"

"Cilder doldurmuş olmalısınız. Her masraf yerli yerinde, her

olayın ardında bir hikaye. Şöyle bir 'örnek' seçecek olsam hemen kitabı açıp hikayeyi okuyacaksınız."

Green karşısındakinin ne dediğini anlamıştı. Gülümseyerek arkasına yaslandı yine. "Seçin bakalım, Bay Altkomisyon. Bu kokuşmuşluğun bir örneğini verin, hemen bir telefon edeyim. Bir iki dakika içinde öğrenirsiniz gerçeği."

"Sizin gerçeğinizi."

"Ağaç, Bay Trevayne. Ağacı hatırlayın. Hangi ağacı anlatıyorsunuz? Sizininki mi, benimkini mi?"

Andrew hayalinde içinde binlerce defter olan çelik bir kasa görür gibiydi, dev bir yolsuzluk deposu. Kendisi için yolsuzluk; Aaron Green için haklılığın kanıdan.

Böyle bir ansiklopediyi taramaya çalışmak -eğer bulabilirse- yıllar sürerdi. Her vaka kendi başına bir karmaşaydı. "Neden, Bay Green? Neden?"

"Aramızda kalacak mı bu konuştuklarımız?"

"Buna söz veremem. Diğer yandan, yaşamımın geri kalan kısmını bu komisyonda geçirmeye niyetim yok. Sizi ve bu olağanüstü kaynağınızı ortaya atarsam sanırım ondan sonra ikimiz de bir daha Washington'dan kurtulamayız. Ben buna hazır değdim ve sanırım siz de bunu biliyorsunuz."

"Gelin benimle." Green yaşlı bir adamın, yorgun bir adamın tavnıyla kalktı koltuktan. Arka bahçeye açılan camlı bir kapıya yürüdü. Kapının yanındaki askılıktan yünlü bir atkı alıp boynuna sardı. "Yaşlı bir adamım ben. Atkısı/, edemem. Siz gençsiniz, soğuk hava canlandırır sizi. Ayaklannızın altındaki kar iyi deriye zarar vermez. Bunu iyi bilirim. Stuttgart kışlarında çocukluğumda ayakkabıların hep yapay deridendi. Ayakların hep üşürdü."

Green kapıyı açıp Trevayne'ı karla kaplı çimenlerin üstüne çıkardı. Bahçenin ucundaki kameriyenin yanındaki uzun Japon meşesinin yanından sağa döndüler. Bir yanda ağaç öteki yanda taflanlar vardı. Geniş bir patikadaydılar şimdi.

Trevayne o anda gördü titrek ışığı.

Bu daracık koridorun ucunda yerden bir kanş kadar yüksekte bronz bir Davut Yıldızı vardı. Yüksekliği iki karıştan fazla değildi. İki

yanında küçük bir girinti içinde birer alev parlıyordu. Ateşle korunan bir sunak sanki. İki alev güçlü ve canlıydı. Ve de kederli.

"Ağlamak yok, Bay Trevayne. Ellerini ovuşturmak, acı acı hiçkirmek yok. Yarım yüzyıl oldu neredeyse; ki bu da bir avuntu aslında... Ya da uyum, Viyanalı doktorların dediği gibi. Bu karımın anısınadır, Bay Trevayne. İlk karımın ve ilk çocuğumun, Bay Trevayne. Küçük kızımın. Birbirimizi son olarak bir parmaklığın arasından görmüştük. Parçalamaya çalışırken ellerimi kanatan çirkin ve paslı bir parmaklık..."

Aaron Green susup Trevayne'e baktı. Çok sakindi şimdi; hatırlamak kendisine acı vermişse, bunu ta içine gömmüş gibiydi. Ama yaşadığı dehşet sesinde yankılanıyordu.

"Bir daha *asla*, Bay Trevayne."

; 33

Paul Bonner madeni boyunluğu boynunu fazla acıtmayacak şekilde ayarladı. Westchester Havaalanı'ndan uçağın daracak arka kol-tuğunda yaptığı yolculuk madenin boynunu dalamasına neden olmuştu. Pentagon'daki oda arkadaşlarına İdaho'daki kayak mevsimine yetiştiğine pişman olduğunu söylemişti.

Tuğgeneral Lester Cooper'e öyle söylemeyecekti ama. Cooper'e gerçeği anlatacaktı.

Ve yanıt isteyecekti.

Asansörden beşinci katta inip sola doğru yürüdü. Koridorun sonundaki oda.

Tuğgeneral Lester Cooper, Paul'un sargılar içindeki kolunu ve boynunu görünce tepkisini kontrol altına tutabilmek? için zorladı kendini. İsteddiği en son şeydi şiddet. İstedikleri. Genç Türk -şiddete alışkın ve şiddetin peşinden koşan bu adam- yetkisi olmadan eyleme girişmişti.

Tanrı aşkına, ne yapmıştı?

Kimleri için içine karıştırmıştı?

"Ne oldu sana?" diye sordu soğuk bir sesle. "Yaran ağır mı?"

"iyiyim... Ne olduğuna gelince, yardımınıza ihtiyacım olacak, efendim."

"Asilik etme, Binbaşı."

"Özür dilerim. Boynum ağrıyor."

"Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Sana nasıl yardım edebilirim?"

"önce Trevayne'in koruyucularının, Trevayne'in tuzağa düşürülebilmesi için, neden görevden alındığını söyleyerek başlayabilirsiniz."

Cooper oturduğu yerden top gibi fırladı. Yüzü dehşetten bembeyaz kesilmişti. Önceleri söyleyecek söz bulamadı, kekelemeye başladı. Bonner bir kere daha şaşırtıcı buldu onun bu halini.

"Ne dedin?" diye sordu sonunda.

"Özür dilerim, Generalim. Haberiniz olup olmadığını öğrenmek istemiştım... Yokmuş."

"Cevap ver bana!"

"Söyledim ya. Beyaz Saray'ın güvenlik ajanları. Gizli kodlan bilen biri onları bulundukları yerden uzaklaştırdı. Bundan sonra Trevayrie öldürölmek üzere izlendi. En azından amacın bu olduğunu sanıyorum."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Ben oradaydım, Generalim."

"Aman Tanrım!"

Cooper yerine oturdu yine. Başını kaldırdığında yüzünde üç savaştan zaferle çıkmış bir generalin değil, şaşkın bir onbaşmın bakışı vardı. Üç ay öncesine kadar Bonner'in büyük saygı duyduğu adam gitmişti artık. Bir *komutandı* o zaman.

Ama bu adam o değildi. Bu zayıf, çözülmeye yüz tutmuş bir insandı.

"Gerçek bu, Generalim."

"Nasıl oldu? Hepsini anlat bana."

Bonner anlattı.

Her şeyi.

Paul bir gece öncesinin olaylarını anlatırken Cooper sadece duvardaki bir tabloya bakıyordu. Yağlıboya resimde uzak dağların önünde yenileştirilmiş bir on sekizinci yüzyıl çiftliği görölüyordu: Generalin Vermont'da Rudand'daki evi. Yakında orada olacak, diye düşündü Bin-

başı... hem de ömrünün sonuna kadar.

Paul sözlerini bitirince Cooper, "Trevayne'in hayatını kurtardığın kuşkusuz," dedi.

"Bana ateş edilmesi beni buna inandırmıştı. Ancak onu öldürmek için orada bulunduklarından emin olamayız. De Spadante yaşarsa öğreniriz belki de... Benim bilmek istediğim şu, Generalim: De Spadante'nin ne işi vardı orada? Trevayne ile ne ilgisi var?... Ve de bizimle?"

"Nereden bileyim ben?" Cooper, dikkatini yine tabloya vermişti.

"Yirmi Soru oyunu değil bu, Generalim. Görevim bundan fazlasını hak ettirdi bana."

"Sözlerine dikkat et, asker." Cooper Bonner'e baktı. "Kimse sana o adamın ardından Connecticut'a gitmeni emretmedi. Kendi başına verdin bu karar."

"Uçağı alma yetkisini siz verdiniz. Yapmak istediğim şeye karşı çıkmayarak beni onayladığınızı gösterdiniz."

"Ben sana saat dokuzda durum raporu vermeni de emretmiştim. Bunu yapmadın. O raporun yokluğunda verdiğin kararlar sana aittir. Bir amire asünün yaptıkları konusunda bilgi verilmezse..."

"Palavra!"

Tuğgeneral Lester Cooper bir daha ayağa kalktı; bu kere şaşkınlıkla değil ama, öfkeyle. "Burası kışla değil, *asker* ve ben senin bölük çavuşun değilim. Derhal özür dileyeceksin. Seni itaatsizlikle suçladığım için kendini talihli sayabilirsin."

"Hâlâ mücadele edebildiğinize sevindim, Generalim. Kaygılanmaya başlamıştım... Söylediğim söz için özür dilerim, efendim. Ancak sorumu geri almayacağım, *efendim!* Mario de Şpadante'nin Trevayne'in bizi soruşturmasıyla ne ilgisi var? Ve bunu siz bana söylemezsiniz, daha yukanlara çıkıp öğrenirim, *efendim!*"

"*Kes artık!*" Cooper soluk soluğa kalmıştı, alnından terler boşanıyordu. Sesini hafifletti. Birden gevşemiş gibiydi. Omuzlan çöktü, karnı sarktı. Bonner için acıklı bir görüntüydü bu. "Kes artık, bin-başı. Seni de aşar bu, beni de."

"Bunu kabul edemem, Generalim. Bunu istemeyin benden. De Spadante pisliktir. Ama bana bu binaya bir telefon ederek beni yar-

baylığa yükseltebileceğini söyledi. Bunu nasd *söyleyebiliri* Kime telefon edecekti? Nasd? *Neden*, Generalim?"

Cooper yerine oturdu. "Sana *kime* telefon edeceğini söyleyeyim mi?"

"Tanıtm." Bonner'ın rjjjrggj *bulanıyordu*.

"Evet, Binbaşı. Bana telefon edecekti."

"İnanmıyorum."

"İnanmak istemiyorsun yani.... Alelacele kararlara varma, asker. Telefona ben çıkacaktım; bu, istediğini yapacaktım anlamına gelmez."

"Size erişebilmesi yeteri kadar kötü zaten."

"Öyle mi? Senin ilişki kurduğun yüzlerce kişiden daha mı kötü bir durum bu? Vientian'dan Mekong deltasına kadar.... ve sonuncusu da San Francisco'daydı sanırım. De Spadante senin ilişki kurduğun 'pislik'lerden daha mı pis?"

"O bambaşka bir şeydi. Genellikle düşman bölgesinde bilgi toplama durumlarıydı onlar. Bunu bilirsiniz."

"Satın alınıp parası ödenmiş bilgüer. Böyle belirli bir zamandaki hedeflerimize bizi yaklaştıran şeyler. Hiçbir farkı yok, Binbaşı. Bay de Spadante de bir amaca hizmet ediyor. Ve belki de farkına varmadın ama biz de düşman bölgesindeyiz."

"Ne amacı?"

"Sana tam bir yanıt veremem. Bütün gerçekleri ben de bilmiyorum; bilseydim bile bunları öğrenmeye hakkın olacağından pek emin değilim. Sana De Spadante'nin pek çok önemli alanda büyük etkisi olduğunu söyleyebilirim. Bunlardan biri de nakliye."

"Ben onu inşaat işinde sanıyordum."

"Bundan hiç kuşkum yok. Nakliye ve nhtım işleri. Vapur acen-teleri sözünü dinlerler. Nakliye firmaları ona öncelik tanır. Gerektiği zaman işbirliği sağlanır."

Bonner kulaklarına inanamıyordu. "Ona *ihtiyacımız* varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Elde edebileceğimiz *herkese* ve *her şeye* ihtiyacımız vardır, Binbaşı. Senatoya git de bak. İsteddiğimiz her tahsisat kısıla kısıla kuşa dönüyor. Politikacıların şamar oğlanı olduk; bizsiz yaşayamazlar ama *bizimle* de yaşamak istemiyorlar. Bizi destekleyenler sadece filmlerde

kaldı... *Sorunlarımız* var, Binbaşı Bonner."

"Ve bunları katiller kullanarak çözümlüyoruz, öyle mi? Mafyanın desteğini sağlıyoruz -yoksa bu terimi kullanmak da yasak mı artık?

"Her nasıl çözümleyebilirsek öyle çözümlüyoruz. Sana şaşıtm doğrusu, Bonner. Beni şaşırttın. Savaş alanında birinin geçimini sağlama biçimi senin onun kullanmanı önler mi?"

"Önlemez herhalde. Çünkü *onları benim* kullandığımı bilirim. Seni onların kullandığını değil. Ve benim yaptıklarım hep düşman hatları gerisinde olmuştur. Orada daha değişik yaşar insan. Ben sizlerin burada bizlerin orada olduğumuzdan daha iyi olduğunuzu sanarak yanılmışım. Evet, Generalim, *dana iyi...*"

"Ve öyle olmadığımızı öğrenince de dehşete kapıldın... Düşman hatlarının gerisindeyken silahlarının nereden geldiğini sanıyordun, asker? "Evlatlarımızı destekleyelim" diye bağırان yaşlı kadınlardan mı? Onlar böyle bağırır bağırmaz jet yakıü ve cephanedolu gemiler gökten mi iniyordu? Haydi haydi, Binbaşı! Testiler Vadisi'nde kullandığın silahlar San Diego rıhtımından Mario de Spadante'nin sayesinde yüklenmiş olabilir. Haiphong'un on mil güneyinden seni alan helikopter De Spadante'nin arkadaşlarının önledikleri bir grevden kurtarılan bir fabrikadan çıkmış olabilir. O kadar seçici olma, Bonner. 'Saygonlu katil'e hiç yakışmıyor bu."

Fabrikalarda, rıhtımlarda anlaşmalar yapılırdı, Paul da bilirdi bunları. Ama bu başka bir şeydi. De Spadante ile silahşörleri dün gece rıhtımda ya da fabrikada değillerdi. Trevayne'in *evindeydiler*. General bunu *göremiyor* muydu?

"Generalim. Ben on sekiz saat önce Başkan ve Senato tarafından atanmış bir altkomisyon başkanının bahçesinde iki kiralık katille yumruğunda boynumu ve kolumu parçalayan demir çivili bir muşta taşıyan bir Mafya babasıyla karşılaştım. Benim için bu dosya aşırı maktan ya da bizi yerimizden etmeye çalışan bir kongre komisyonunun işini bozmaya çalışmaktan bambaşka bir şeydir."

"Neden? Kavga kağıt üstünde değil de yumruk yumruğa diye mi?"

"Belki... Belki de bu kadar basittir. Belki de bundan sonraki

adımın De Spadante'lerin Genelkurmay Başkanları olarak atanacaklarından korkmamdır. Ya da Harp Akademisi öğretim üyeliklerine getirileceklerinden.... Eğer bu iki yere henüz gelmemişlerse."

Michigan Caddesi'nde telefon kulübesinde evrak çantasını dizlerinin arasına sıkıştırmış olan Rabort Webster, "Öldü mü?" diye sordu.

"Hayır. Epey güçlüdür. Kurtulacak diyorlar," dedi Connecticut'ta Greenwich'de başka bir telefon kulübesindeki doktor.

"Pek iyi bir haber değil bu."

"Üç saat sürdü ameliyat. On taneden fazla damarı dikildi. Birkaç gün durumu kritik ama atlatacağına inanıyorlar."

"Bunu istemeyiz, doktor. Bizim için kabul edilebilir bir şey değil bu... Bir yerde bir yanılma olmalı."

"Unut bunu. Bobby. Hastane silah deposu gibi. Kapılar, asansörler, hatta çatı bile. Hemşireler bile bizimkiler değil, onunkiler. Odasında dört papaz var. Onlar papazsa ben de Cabrini Anayım ya."

"Sana bir yol bulunmalı diyorum."

"O zaman sen bul, ama burada değil. Ona şimdi bir şey olacak olursa hastaneyle birlikte bizi de diri diri yakarlar. Ve *bu* da benim için kabul edilebilir değildir."

"Pekala, pekala. Tıbbi kaza yok."

"Yok elbette... Neden ortadan kalkmasını istiyorsunuz?"

"Çok şey istedi; aldı da. Artık biri yük olmaya başladı."

Doktor duraksadı. "Burada olmaz, Bobby."

"Pekala. Başka bir şey düşünüyoruz."

"Ha, sırası gelmişken söyleyeyim, terhis kağıtları geldi. Teşekkür ederim. Teşekkür mektubu olmasa da olurdu."

"Ordudan atılmaktan iyidir. Milyon vurmuş olmalısın."

"Vurdum bde." Doktor güldü. "Para bakımından sıkıştırsan bana haber ver."

"Görüşürüz." Webster telefonu kapatıp kulübeden çıktı. De Spadante konusuna ne yapacağına karar vermeliydi. Durum tehlikeli olabildi. Bir yolunu bulup Greenwich'deki doktoru kullanmalıydı. Neden

olmasın ki? Doktor daha borcunu ödemiş sayılmazdı. Doktor görevli olduğu askeri hastaneleri bir kürtaj fabrikası haline getirmişti. Devlet malını kullanmış, hatta birlik gazetelerinde neredeyse ilanlar vermişti. Doktor çıktığından iki yıl sonra milyoner olmuştu artık.

Webster çevirdiği taksiye Beyaz Saray'a çekmesini söyleyecekken fikrini değiştirdi.

"Louisiana Caddesi, 1222."

Burası Gallabretto İnşaat Şirketi'nin adresiydi. Mario de Spadante'nin Washington'daki şirketi.

Hemşire yavaşça açtı kapıyı. Papaz elini ceketinin içinden çıkararak boynuna altın zincirle asılı haç tıngırdadı. Papaz oturduğu koltuktan kalkıp ziyaretçiye, "Gözleri kapalı ama konuşulan her sözü duyuyor." dedi.

"Bizi yalnız bırak," dedi yataktaki adam hırıltılı bir sesle." "William gidince gelirsın, Rocco."

"Tamam, patron."

Papaz parmağını yakası ile derisi arasına sokup boynunu uzattı. Küçük kutsal kitabını alıp hafifçe sıkılmış bir halde dışarı çıktı...

Mario de Spadante ile ziyaretçisi odada yalnız kaldılar.

"Birkaç dakikadan fazla kalamam, Mario. Doktorlar izin vermiyorlar. İyileşeceğini söylediler miydi?"

"Seni iyi gördüm, William. Artık büyük bir Batı Kıyısı avukatı oldun, ha? Çok da iyi giyiniyorsun. Seninle gurur duyuyorum, kuzenim. Gerçekten gurur duyuyorum."

"Nefesini tüketme, Mario. Konuşacak bir iki şeyimiz var, idrakinin yerinde olmasını isterim."

"Şu sözcüklere bak. 'İdrak.' "De Spadante gülümsedi. Gülümsemek için güç gerekliydi ve kendisi ise çok bitkindi. "Batı'dan seni gönderdiler, ha? Şu işe bak hele."

"Bırak da ben konuşayım, Mario... Trevayne'm evine onu orada bulmayı umarak gittin. Rehberde yazılı olmayan telefon numarasını bilmiyordun, Greenwich'de bir işin vardı ve karısının hastaneye

yattığım duymuştun. Onu New Haven'den tanıyordun ve son olarak Washington'a giderken uçakta karşılaştınız. Çok merak etmiştin. Hepsi bu kadar. Bir nezaket ziyareti. Senin bakımından belki biraz haddini aşmak ama bu da senin doğana aykırı değil."

De Spadante başım salladı. "Küçük Willie Gallabretto," dedi soluk gülümsemesiyle. "Güzel konuşuyorsun, William. Gerçekten gurur duyuyorum seninle." De Spadante başını sallıyordu durmadan. "Çok güzel, çok seri konuşuyorsun, William."

"Teşekkür ederim." Avukat altın Rolex saatine bakarak devam etti. "Şimdi söyleyeceklerim çok önemli, Mario. Trevayne'in evinde araban kara saplandı. Kara ve çamura. Polis bunu onayladı zaten. Fowler adında birine bin dolar verdik bunun için, izler de silindi. Ama sen sakın kar ve çamuru unutma. Üzerine saldırılana kadar başka bir şey hatırlamıyorsun. Anladın mı?"

"Evet, *sayın consigliere*, anladım."

"Güzel... Artık gitmeliyim. Los Angeles'teki meslektaşlarım sana iyi dileklerini gönderdiler. İyileşeceksin, Mario Amca."

"Güzel.... güzel." De Spadante elini bir iki santim kaldırdı Avukatı durdu. "Sözün bitti mi?"

"Evet?"

"Güzel. Şimdi o süslü püslü lafları bırak da beni dinle... İyi dinle hem de. O askerin öldürülmesini emret. Hemen bu gece haber ilet."

"Olmaz, Mario. Öldürmek olmaz. Asker o, federal."

"Bana karşı mı geliyorsun? Babaların babasına karşı mı geliyorsun, ha! Öldürülecek dedim. On bin dolar ödül. Hemen."

"Mario Amca, *Godfather* günleri bitti artık." William Gallabretto akrabasıyla çok sakın, anlayışla konuşuyordu. "Daha iyi yollarınız var şimdi."

"Daha iyi, ha! *Tormento letto'dm* daha iyi ha? Kardeşimi öldüren domuzla yavaş bir ölümden daha iyi, ha? Sen mi bilirsin iyisini, ben mi? Sırtına bir bıçak. Bu kadar." De Spadante derin soluklar alarak başım yastığa dayadı.

"Dinle beni, Mario Amca. Bu asker, bu Binbaşı Bonner tutuklanacak. Cinayetle yargılanacak. Savunulması olanaksız. Herhangi bir kışkırtma olmadan adam öldürdü. Daha önce de başı belaya girmişti..."

"Öldürülecek dedim!"

"Hayır. Gereksiz bu. Bu Bonner'in gözden düşmesini isteyen pek çok kişi var. En yukarlara kadar... Bir gazeteci var hatta, ünlü bir gazeteci. Roderick Bruce. Bu Bonner psikopatın biri. Yaşamboyu hapse mahkum olacak. Sonra... cezaevinin birinde bıçağı yiyecek sırtına."

"Hayır. Boş konuşuyorsun... Mahkeme istemem. Avukat palavrası istemem. Sen dediğimi yap."

William Galbretto yatağın yanından çekildi. "Pekala, Mario Amca," diye yalan söyledi. "Sen dinlen şimdi."

34 i :

Trevayne otelde yatağın üstüne oturmuş önündeki sık yazılı sayfaları okumaya çalışırken gözlerini güçlkle açık tutabiliyordu. Sonunda bu mücadeleden galip çıkamayacağını anlayınca telefonu açıp sabah yedide uyandırmasını söyledi.

Aaron Green'in yanından saat birden biraz sonra çıkmıştı, sandığından da erken. Green öğle yemeğini birlikte yemeyi teklif etmişse de, kendisi bir iş için New York'a gitmek zorunda' olduğunu söyleyerek reddetmişü. Gerçek şuydu ki, Green'in yakınında olmaya kadamamıyordu. Adama söyleyecek bir sözü yoktu. Yaşlı Yahudi ileri sürebileceği her şeyi bir anda silip atmıştı. Green'in arka bahçesindeki o manzaraya karşı ne söyleyebilirdi, ya da kırk yıl önce Auschwitz'de bir parmaklığın yanında yaratılan nedeni neyle daha az geçersiz kılabilirdi.

Aaron Green'in kuraldışı bir yanı yoktu. Kendine göre çok da tutarlıydı. Kendisine ününü veren bütün liberal reformlara *inanıyordu*; merhamede bir insandı, talihsizlerin sıkıntılarını hafifletmeye yönelik davalara büyük paralar veren eli açık bir insandı. Ve bu yeni vatanının felsefesinin devamını sağlayacak iklimde kalması için servetini son kuruşuna kadar harcayacaktı. Böyle bir ülkenin dünyanın en güçlü ülkesi olması gerekirdi. Ülkenin içinin yumuşak olması yüzünden sınırları zayıflatılamazdı; kabuğun derinmez olması gerekirdi.

Green, koruyuculara -kabuğa- daha mutlak güç verildikçe bun-

İlan korunanların haklarını gasp edecekleri gerçeğini göremiyordu. Klasik bir olguydu bu ve Green bunu reddediyordu.

Ve Trevayne'm yaşlı adamın düşüncesini değiştirebilmek için söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Lear jeti Chicago'nun O'Hare Havaalanı'na indiğinde Trevayne hemen Salt Lake City'deki Sam Vicarson'a telefon etti. Vicarson İlan Hamilton dosyasının kendisini otelinde beklemekte olduğunu bildirdi. İş çok kolay olmuştu. Amerikan Baro Birliği İlan Hamilton'la gurur duyuyordu ve mesleki biyografisi çok genişti. Ek bilgileri de Hamilton'un oğlu sağlamıştı. Hamilton'un genç oğlu 'günümüz' kuşağındandı; ailenin geleneklerini kırmıştı. Kendi grubu olan bir folk şarkıcısıydı. Babası hakkında konuşmaya çekindiği falan yoktu. Oğul babasının 'kendi şeyini' hayalden çok zekayla yaptığına ama iyi yapığma inanıyordu. Çünkü seçkinlerin, geri kalmışlara yol göstermesi inandıydı.

Hamilton çok eski ve çok varlıklı bir aileden geliyordu ve atalarını İskoçya'da Cambuskeith lordlarına kadar götürüyordu. İlan Hamilton Harvard Hukuk Fakültesinden sınıfının en üst sıralarında mezun olmuştu. İngiltere'de Cambridge'de lisansüstü öğrenimini yapması kendisine savaş yıllarını Londra'da Eisenhower'in Genelkurmayında hukuk danışmanlığı ile geçirmenin kapılarını açmıştı. Bir İngiliz kıızıyla evlenmiş, tek evladı olan oğlu da Surrey'de Deniz Hastanesinde dünyaya gelmişti.

İlan Hamilton savaştan sonra bir dizi yüksek mevkide bulunduktan sonra New York'un en saygın hukuk firmalarından birine ortak olmuştu. Eisenhower yönetimi ile başlayan savaş yılları ilişkileri kendisinin sık sık Washington'a gitmesi gereğini doğurmuş, sonunda firması Washington'da bir şube açmıştı. Birbiri ardından gelen yönetimler sırasında İlan Hamilton Washington sahnesinin ayrılmaz bir parçası olmuştu. İsmen Cumhuriyetçi olsa da doktrinlere bağlı bir insan değildi. Demokrat Temsilciler Meclisi ve Senato ile sağlam bir çalışması vardı. John Kennedy kendisine Londra büyükelçiliğini teklif etmiş -ki, bu mantıklı ve politik açıdan kurnazca bir karardı- ancak Hamilton mazur görülmesini istemişti. Onun yerine Washington hukuk merdivenlerini tırmanmaya devam etmiş ve sonunda 'Başkanlar danış-

manı' olarak tanınmaya başlamıştı. Dikkatleri çekecek kadar deneyimli, ancak esnek olacak kadar da gençti -henüz elli beş altmış yaşlarındaydı. Arkadaşlığı bir insana değer kazandırırdı.

Ve Ian Hamilton iki yıl önce kendisinden hiç beklenmeyen bir şey yapmıştı. Şirketinden sessizce istifa etmiş ve dostlarına yine sessizce, 'hak ettiğini umduğu uzun bir tatile, çıkacağını söylemişti. Sonra da karısı ile birlikte yirmi iki haftalık bir dünya gezisine çıkmıştı.

Altı ay önce yine gürültüsüzce ve basın ilgisinden kaçan beklenilmedik bir şey yapmıştı. Eski bir Chicago firması olan Brandon ve Smith'e ortak olmuştu. Washington ve New York ile bağlarını kopartıp Michigan Gölü kıyısındaki Evanston'da bir malikhaneye taşınmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Ian Hamilton daha az gürültülü bir yaşamı seçmişti ve Evanston zenginlerinin kapalı toplumuna -yine sessizce- kabul edilmişti.

Genessee Sanayii'nin bir tahvil çıkarma işi Brandon ve Smith firmasına verilmişti ve bu Hamilton'un Başkanlık Çelik İthalat Komisyonu üyesi iken açıklamaması gereken sırları açıklamasının sonucunda olmuştu.

Genessee Sanayii şimdi Ortabatının en saygın hukuk şirketi olan Brandon, Smith ve Hamilton'un hizmetlerine sahipti. Genessee Amerika'nın her iki kıyısında da en yüksek bir şekilde temsil ediliyordu; New York'ta Green; California'da fabrikaları ve Senator Aımbruster. Orta Amerika'da da bir etki merkezi kurmaları mantıklıydı.

Eğer Trevayne ortaya çıkmakta olan bu tablo konusunda yandırıyorsa.

Ian Hamilton'la bu tablo devletin yürütme kolunun alanına doğru yayılmaktaydı. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı. Çünkü başkanlara danışmanlık eden Hamilton sessiz ama müthiş bir güce sahip olarak ilerliyordu.

%

Trevayne sabahleyin Evanston'a giderek Ian Hamilton'u şaşırtacaktı, tıpkı Aaron Green'i şaşırttığı gibi.

Robert Webster kansına iyi geceler dileyerek öpüp telefona bir

küfür savurdu. Akron'da yaşarlarken geceyanlarında evini terketmesi gereken telefonlar gelmezdi. Kuşkusuz Akron'da yaşarlarken terke-deceği bu kadar büyük eve asla sahip olamazlardı ya. Hem kaç Ak-ron'lu çocuğa Beyaz Saray'dan telefon gelirdi? Hoş, Tanrı bilir ya, bu telefon oradan değildi.

*

Webster arabasını garajdan çıkartıp gaza bastı. Aldığı mesaja göre on dakika sonra -şimdi sekiz dakika kalmıştı? Nebraska Caddesi ile 21. Sokağın kavşağında olmalıydı.

Beyaz Chevrolet'yi ve camdan dışarı uzanan kolu gördü.

Kesik kesik iki kere bastı klaksona.

Beyaz Chevrolet uzun bir klakson sesiyle karşılık verdi.

Webster Nebraska Caddesi'nde yoluna devam ederken Chevrolet de park ettiği yerden çıkıp arkasına düştü.

İki araba Carter Baron Anfisi'nin otoparkına girip yanyana durdu-lar.

Robert Webster inip öteki arabaya yürüdü. "Umarım değer bir şey içindir. İyi bir uykuya ihtiyacım vardı!"

"Merak etme, degecek," dedi gölgeler içindeki adam." Askerin üzerine yürü. Herkes tedbirini aldı."

"Kim dedi?"

"Willie Gallabretto dedi, kim diyecek? Yoluna devam etmeni söylememi istediler. Onu kaldır ortadan. Kapat bir yere."

"Ya De Spadante ne olacak?"

"O New Haven'e döner dönmez öldü sayılır."

Robert Webster aynı anda hem içini çekti hem gülümsedi. "De-ğermiş," dedi dönüp arabasına yürürken.

Madeni plakanın üstünde kabartma bakır harflerle bir tek sözcük vardı: Lakeside'

Trevayne arabayı karları temizlenmiş yola sokup eve giden yokuşa sürdü. Carolina'daki bir çifdiktan alınıp getirilmiş gibi duran büyük beyaz bir Georgia tipi yapıydı ev. Her tarafta yüksek ağaçlar vardı. Evin ve ağaçların ötesinde de çoğu donmuş olan Michigan Gölü.

Trevayne arabasını üç araba k bir garajın önüne çekerken kalın ceketli ve k rk  apkalı bir adamın iri bir köpeği gezdirmekte olduğunu gördü. Otomobilin sesini duyan adam dönerken Chesapeake avcı köpeği olan hayvan da havlamaya başladı.

Andrew, Ian Hamilton'u tanı mıştı.  zerindeki kaba giysiler içinde b e zarif, ince ve uzun boylu. Trevayne ona balonca, başka bir doğulu şirket avukatı olan Walter Madison'u hatırladı; ancak Madison'da -ne kadar iyi olsa bile- hafif bir  ıtkırıldıklık havası vardı. Hamilton'da ise böyle bir şeyden eser yoktu.

"Evet? Size yardımcı olabilir miyim?" dedi Hamilton köpeği tasmasından tutup arabaya yaklaşırken.

Trevayne camını indirmişti.

"Bay Hamilton?"

"Aman Tanrım. Trevayne'sınız siz. Andrew Trevayne. Burada ne işiniz var?" Hamilton sanki duyularını bir an kaybetmiş ama hemen bulacaktı gibiydi.

Uyarılan biri daha, diye düşündü Trevayne. Talimatını almış bir oyuncu daha. Yanılmak olanaksızdı.

"Buralarda bazı dosdan ziyaret ediyordum da..."

Trevayne artık klişeleşmiş yalanını söyledi yine. İlk anın huzursuzluğunu giderecek bir iki sözden başka bir şey değildi bu ve öteki yalanlarından daha fazla inandırıcı değüdi. Hamilton mazereti kabul edip Trevayne'ı eve aldı. Salondaki şöminede g r l g r l bir ateş yanıyordu. Pazar gazeteleri sa ılmışa san kadife kaplı bir koltuğun çevresine. G le bakan pencerenin önündeki masada gümüş bir kahve takımı ile bir kişilik kahvaltının kalıntılan vardı.

Hamilton, Trevayne'ın paltosunu alıp oturması için bir yer gösterirken, "Karım şimdi iner," dedi. "Aramızda^irmi yıllık bir anlaşma vardır. O Pazar günleri kahvaltısını yataкта eder, ben de köpekleri dışan  ıkanm. İkimiz de bir iki saadik bir yalnızlığı çok yararlı buluruz,... Korkanm biraz eski biçim, ama..." Hamilton ceketini k rkl  şapkasını çıkartıp Trevayne'ın paltosuyla birlikte hole götürdü.

"Hiç de değil," dedi Andy. "Aksine çok uygarca bir şey."

Paltoyu asmaktan dönen Hamilton Trevayne'a bak .  st ndeki bol y nl  kazağa rağmen usta terzi elinden çıkma bir görünümü var,

diye düşündü Trevayne. "Evet. Uygarcadır.... Aslında bu yöntem ben-den çıkmıştır. Bir bahane aslında telefona çıkmamak için, ya da ra-hatsız edilmeye..."

"Dersimi aldım."

"özür dilerim." Hamilton pencere yanındaki masaya yürüdü. "Gereksiz yere kabalık ettim; gerçekten özür dilerim. Bugünlerde ya-şantım yıllarca olmadığı gibi gerilimsiz aslında. Yakınmaya hakkım yok. Kahve alır mıydınız?"

"Teşekkür ederim, içmeyeyim."

"Yıllar..." Hamilton kendi fincanını doldururken güldü. "Yaşlı bir insan gibi konuştum. Yaşlı değilim aslında. Gelecek Nisan elli se-kiz yaşında olacağım. Benim yaşındakilerin çoğu, şimdi sıkı bir yaşam kavgası içindeler... Walter Madison örneğin. Siz Madison'un müşte-risisiniz, değil mi?"

"Evet"

"Walter'e selamlarımı iletin. Onu severim.... Çok hareketli ama tümüyle de törelere uyan biri. İyi bir avukatınız var, Bay Travayne." Hamilton, Trevayne'in karşısındaki koltuğa oturup kahve fincanını masif meşeden sehpaye koydu.

"Büyüyorum. Sizden sık sık söz eder. Sizi çok esaslı bulur."

"Neye kıyasla?... 'Esaslı' aldatıcı bir sözcük. Günümüzde biraz fazlaca kullanılıyor. Bir layiha esaslıdır, bir dansöz esaslıdır, bir kitap, bir saç biçimi, planlar, makineler... Geçen yaz sokağın ilersindeki komşularımdan biri bahçesine aldığı gübreyi 'esaslı' diye nitelemişti."

"Walterin biraz daha seçici olduğunu tahmin ederim."

"Öyledir elbette. Ve gereksiz yere de komplimana... Neyse be-nim hakkımda bu kadar konuşma yeter, aslında ben yarım emekli sayılırım artık, mektup başlıklarında bir ad sadece. Oğlum ünlüdür ama, ne dersiniz?"

"Çok doğru. Geçen ay *Life* dergisinde hakkında iyi bir yazı var-dı."

"Gerçeği isterseniz biraz uydurmaydı." Hamilton gülerek kahve-sini yudumladı. "Aslında o yazı kötölemek için yazılmıştı. Boğazına kadar kadın özgürlüğüne batmış kadın bir gazeteci oğlumun tüm kadınları birer seks nesnesi olarak gördüğüne inanıyordu. Bana söyle-

diklerine göre oğlum bunu öğrenmiş, zavalh kadıncağızı tavlamiş ve yazı da iyi çıkmış."

"Çok yetenekli bir insan."

"Şimdi yaptıklarını bundan önce yaptıklarından daha çok beğeniyorum. Daha az çılgın, daha düşünceye yer veren... Ama Bay Trevayne, sanırım siz Hamiltonların çabalarını konuşma, gelmedinizdi?"

Andrew avukatın bu ani değişimi karşısında şaşırılmıştı. Ama sonra durumu anladı. Hamilton havadan sudan söz ederek düşüncelerini toparlamış ve belki de savunmalarını hazırlamıştı. Şimdi çok bilgili bir konuşmacı ifadesiyle arkasına yaslanıyordu.

"Hamilton çabalan." Trevayne sanki sözleri bir başlıkmış gibi durakladı. "Doğru bir sözcük aslında. Sizin çabalarınız hakkında konuşmayı gerekli bulduğum için gelmiştim, Bay Hamilton. Genessee Sanayiine ilişkin olanlar için."

"Bu gerekliliği neye dayandırıyorsunuz acaba?"

"Savunma Tahsisat Komisyonu'nun alt komisyonu başkanı olarak."

"Hakkında pek bir şey bilmiyorsam da, kısa süreli bir komisyon bu, sanırım."

"Bize celp yetkisi de verilmiştir."

"Böyle bir şeye kalkışıldığında hemen karşı koyanm."

"Şimdiye kadar böyle bir duruma gerek duyulmamıştır."

Hamilton bu nokta üzerinde durmadı. "Genessee Sanayi Bizim şirketin bir müşterisidir," dedi. "Önemli ve saygın bir müşteri. Avukat ile müvekkili arasındaki kutsal ilişkiyi çiğnemeyi bir an bile düşünmemem. Boş yere geldiniz Bay Trevayne."

"Bay Hamilton, benim sizin Genessee Sanayii için gösterdiğiniz çabalara duyduğum ilgi avukat-müvekkü ilişkiden önceki zamana aittir. Yaklaşık iki yıllık bir süre. Alt komisyon bir... rhali senaryo hazırlamaya çalışıyor. Bulunduğumuz yere nasd vardık? Pentagon belgelerinin zararsız bir benzeri."

"İki yıl önce Genessee Sanayii ile hiçbir ilgim yoktu. Herhangi bir çaba yoktu."

"Doğrudan doğruya değil belki. Ama Söylentilere göre...."

"Ne doğrudan doğruya ne de dolaylı, Bay Trevayne."

"Başkanlık Çelik İthalat Komisyonu üyesiydiniz."

"Evet"

"Komisyonun çelik kotalarını kamuoyuna açıklamasından bir iki ay önce Genessee Sanayii Japonya'da Tamishito firmasından önemli bir çelik ithalatı yaparak büyük paralar kazandı. Bundan birkaç ay sonra Genessee'nin çıkardığı tahvillerin hukuki işlerini Brandon ve Smith aldı. Bundan üç ay sonra da siz Brandon ve Smith'e ortak oldunuz.... Sanırım tablo açıkça görülmektedir."

Ian Hamilton kaskatı kesilmiş bir halde oturuyordu, gözlerinden alevler fışkırmaktaydı. "Otuz beş yıllık meslek hayatımda gerçeğin bu kadar çarpıtıldığına tanık olmamıştım. Anlamsız bir varsayım. Yanlış bir düşünce. Ve bunu siz de *biliyorsunuz*, Bay Trevayne."

"Bilmiyorum. Altkomisyonun pek çok üyesi de bilmiyor."

Hamilton hâlâ donmuş gibi oturuyordu ama Trevayne 'altkomisyonun pek çok üyesi' sözü üzerine ağzının hafifçe titrediğini görmüştü.

Manevra tutmuştu. Hamilton kamuoyundan korkuyordu.

"Sizi... ve aşın yanlış bilgiye sahip dostlarınızı aydınlatmak için şu kadarını söyleyeyim... İki yıl önce bir çelik kotası getirileceğini, çelik ile ilgili beş para etmez kimseler bile biliyordu. Japon, Çekoslovak... hatta Kanada yolu ile Çin fabrikaları Amerikan siparişleri altına eziliyorlardı. Talepleri karşılayamazlardı.... Üretimin temel kuralı tek bir alıcının birçok alıcıdan iyi olduğudur. Bu, malı daha da ucuzlaür, Bay Trevayne. Genessee Sanayiinin herhalde olanakları rakiplerinden fazlaydı ve böylece Tamishito'nin en büyük müşteri temsilcisi oldu.... Bunu kendilerine benim söylememe gerek yoktu."

"Bunun bu tür ekonomiyle uğraşanlar için mantıklı olduğuna eminim; ama varsayım. Amerikan yurttaşı dünyanın en talihli insanıdır. Kendisini kollayan en iyi beyinlere sahiptir."

"Ben de sizinle aynı fikirdeyim bu konuda. Ancak ben "kendisini kollayan" yerine kendisi için çalışan deyimini yeğlerim. Ne de olsa bu insanlar bu iş için para alıyorlardır."

"Gereksiz. Deyimler birbiri yerine geçebilir."

"Umanm... *Ama* siz de pek uygun bir zamanda katıldınız Brandon ve Smith şirketine."

"Bu kadarı yeter! Burada bir danışıklı dövüş olduğunu ima etmeye çalışıyorsunuz, umarım bu suçlamanızı destekleyecek kanıtlarınız vardır. Benim dürüstlüğüme kesindir, Bay Trevayne. Yerinizde olsam böyle adice bir saldırıya kalkmazdım."

"Ününüzün farkındayım. Ve size duyulan saygının... O yüzden sizi uyarmaya geldim, yanıtlarınızı hazırlayacak zaman tanımak için."

"Beni *uyarmaya* mı geldiniz?" Hamilton farkında olmadan öne eğildi, şaşkına dönmüştü.

"Evet. Bir yolsuzluk olabileceği sorunu ortaya atıldı. Buna bir yanıt vermeniz gerekecek."

"Kime?" Avukat kulaklarına inanamıyordu.

"Altkomisyona. Açık oturumda."

"*Açık...*" Hamilton tam afallamıştı şimdi. "Bunu kastediyor olamazsınız."

"Korkarım ki öyle."

"Sınırlı bir komisyonun önünde canınızın istediğini sergilemeye hakkınız yoktur. Hem de açık oturumda!"

"Tanıklar sergilenmeyecek, Bay Hamilton, tanıklık gönüllü olacak. Biz böylesini yeğleriz."

"*Yeğlersiniz* demek? Siz aklınızı kaçırmışsınız. Temel hakları koruyan yasalarımız vardır, Trevayne. Taciz etmeyi uygun gördüğünüz insanların karakterlerini canınızın çektiği gibi lekeleyemezsiniz."

"Bir taciz durumu söz konusu değil. Ne de olsa bu bir yargılama değil...."

"Ne demek istediğimi çok iyi anladığınıza eminim."

"Yani çağrımızı kabul etmeyeceğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

Hamilton birden kaşlarını çatıp Trevayne'a baktı. Tuzağı görmüştü ve düşmeye hiç niyeti yoktu. "Brandon ve ^Smith şirketi ile mesleki ilişkimle ilgili bilgiyi size özel olarak verebdirim. Bu, sözünü ettiğiniz soruyu yanıtlar ve benim de altkomisyonunuz önüne çıkma gerekliliğimi ortadan kaldırır."

"Nasıl?"

Hamilton sıkıştırılmaktan hoşlanmazdı. Düşmanına savunma konusunda fazla bilgi vermenin tehlikelerini iyi bilirdi. Ancak yanıt

vermemek de olmazdı. "Genessee tahvil işinden elde edilen kârlarla hiçbir ilginin olmadığını gösteren belgeler sunacağım size. Ortaklık anlaşmamızdan önce yapılan bir hukuksal çalışmaydı o. Bunda bir hakkın olamazdı ve bunu iddia etmiş de değilim."

"Kimileri bu tür belgelerin yazılmasının kolay olduğunu söyleyebilirler. Daha sonraki tarihlerde kolaylıkla değiştirilebilir şeylerdir bunlar."

"Şirket defterleri ve varolan anlaşmalar karşılığı alman paralar değiştirilemez. Bir ortaklığa, geçmiş defterler tam olarak incelenmeden girilmez."

"Anlıyorum." Trevayne gülümsedi. "Şu halde belgeleri sunup suçlamayı reddetmeniz sizin için çok kolay olacak: iki dakikalık bir iş."

"Belgeleri size gösterebileceğimi söyledim. Sorguya çekilmeyi kabul etmiş değilim. Bu tür uydurma suçlamalara geçerlilik tanıyamam; benim durumumda kimse yapmaz bunu."

"Bana kompliman yapıyorsunuz, Bay Hamilton. Benim büyük jüri gibi bir şey olduğumu sanıyorsunuz."

"Altkomisyonunuzun temel çalışma yöntemlerini siz saptıyorsunuz sanırım. Eğer kendinizi yanlış tanıtmıyorsanız."

"Başka bir şekilde ifade edeyim: bu tür belgeler -hesaplar, defterler, ya da ne ad verirsiniz işte- beni pek etkilemiyor aslında. Korkarım sizin komisyon önüne çıkmanızda ısrar edeceğim."

Hamdton, Trevayne'a saldırmamak için kendini güç tutuyordu. "Bay Trevayne, Washington'da yirmi yıla yakın bir süre bulundum. Oradan gerektiği için değil de, kendi isteğimle ayrıldım. Yeteneklerime olan ilgi azalmış değildi. Orada hâlâ çok güçlü ilişkilerim vardır."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Sadece aydınlatmaya çalışıyorum. Herhangi bir altkomisyon sirkinin maskarası olmayı istememek için kişisel nedenlerim var. Bunun sizin için izlenecek tek yol olduğunu anlıyorum; siz aç bir insan olarak tanınmazsınız değilsiniz. Ama mahremiyederime saygı gösterilmesini istemek benim de hakkımdır."

"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım."

Hamilton arkasına yaslandı. "Benim sözüme güvenmeyi kabul

etmeyip de komisyonunuz önüne çıkardmamda ısrar ederseniz sizin, olduğunuzu sandığım kişi olarak damgalanmanız için Adalet Bakanlığı'ndakiler de içinde olmak üzere bütün etkinliğiimi kullanacağım. Siz başkalarına iftira ederek ün kazanmaya çalışan bir egomanyaksınız. Yanılmıyorsanız bu talihsiz eğiliminiz konusunda bir kere daha uyarılmıştınız. O zat sonra Fairfax'da bir otomobil kazasında ölmüştü... Bu noktada zihinlerde pek çok soru belirebilir."

Şimdi oturduğu yerde öne eğilmek sırası Trewayne'a gelmişti, inanılmaz bir şeydi bu. Ian Hamilton'un öfkesi -korkusu, öfkesi ve paniği- avukatı aradığı ilişkiyi açıklamaya yöneltmişti. Gülünç bu şeydi bu. Andrew, Hamilton'a bakarken hiçbirinin kendisine inandırmadıklarını düşündü. *Hiçbiri*. Kaybedecek -ya da kazanacak- bir şeyi olmadığını tekrar tekrar söylemesine rağmen inanmıyorlardı kendisine.

"Bay Hamilton, ikimizin de tehdit savurmaktan vazgeçme zamanının geldiğine inanıyorum. Özellikle de sizin iyiliğiniz için... Söyleyin bana, bu etkinliğiniz arasında Genessee'nin California Senatörü Mitchell Armbruster de var mı? Ya da Genessee'nin Seatüe'daki yargıcı Joshua Studebaker? Ülkenin dört bir yanında bölgesel uzlaşmalar yapan Manolo adındaki sendika liderleri gibiler de var mı? Ve Genessee laboratuvarlarına sadakati parayla, şantajla satın alınmış Jamison adında bir bilimadamı, ya da onun gibi yüzlercesi, hatta binlercesi? Veya Aaron Green? Green hakkında kim ne diyebilir ki? Hepiniz onu bir daha asla karısı ve çocuğu Auschwitz'de gaz odalarına gönderen aynı askeri etkinlik iklimini yaratmak olduğuna inandırdınız. Ne diyorsunuz bunlara, sayın avukat? Beni bunlarla, bu insanlarla mı tehdit etmek istiyorsunuz? Açıkçasını söyleyeyim, ben *şimdiden* ölesiye korkuyorum."

Ian Hamilton zalim bir idam sahnesi seyretmi| gibiydi. Birkaç dakika konuşmadı, Trewayne da sessizliği bozmadı. Avukat sonunda konuştuğunda sesi neredeyse duyulmayacak kadar hafifti.

"Ne yaptın sen?"

Trewayne, Green'in sözlerini hatırladı. "Ev ödevimi, Bay Hamilton. Kitaplarımı okudum. Ama düşünmeye yeni başladığım bir fikir var aklımda. Tertemiz biri daha var, Maryland senatörü, doğrusu iyi işler becermiş. Sonra bir de Vermont senatörü var, o da pek kötü değil

sanırım. Ardından daha az saygın kişiler geliyor -dış görünüşleriyle daha az saygın. Mario da Spadante ve iyi insanlardan kurulu örgütü var sonra, silah ve bıçak kullanmakta usta kişiler. Onlar da hallerinden memnunlar. Doğrusu önümde daha uzun bir yol olduğundan hiç kuşku yok. Ve siz de bana yardım edebilecek kişisiniz. Çünkü onların etki alanları varken siz ise doğruca gücün sahibine çıkabiliyorsunuz, değil mi?"

"Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz."

"Biliyorum. O yüzden sizi en sona bıraktım. Listemdeki son kişi. Çünkü biz az da olsa birbirimize benziyoruz, Bay Hamilton. Herkesin bir *kini* ya da bir *ihtiyacı* var. Para konusunda istediği ya da ihtiyacı olan bir şey, ya da indkalmak istediği biri. Bizim ise böyle bir ihtiyacımız yok. Ya da ben bunun ne olabileceğini bilemiyorum. Siz kendi deyiminizle 'y^{a r i m} emekli' oldunuz, Washington'dan çekildiniz... Benim yanıtlara ihtiyacım var ve... bunları sizden alacağım, yoksa sizi o altkomisyonun önünde Güller Günü geçit töreninin en büyük gösterisiymişsiniz gibi Sergilerim."

"Yeter!" Hamilton yerinden kalkıp Andrevv'un önüne dikildi. "Yeter... Çok büyük zarar vereceksiniz, Bay Hamilton. Müdahalenizin bu ülke için ne kadar tehlikeli olabileceğini bilemezsiniz."

Avukat ağır ağır pencereye doğru yürüdü. Trevayne adamın artık açık konuşmaya karar vermek üzere olduğunu anlamıştı.

"Neden? Mantıksız bir şey yapıyor değilim ki?"

Hamilton pencereden dışarı baktı. "Bunun doğru olduğunu umarım. Kendilerini işlerine adanmış insanların bürokrasiden önemli kararlar çıkarabilmek için kadanılmayacak durumlara girmelerini seyrettim yıllarca. Devlet dairelerinde sorumlu kişilerin açıkça ağıladıklarına, asüanna bağırırdıklarına, hatta evliliklerini yıktıklarına tanık oldum... politik labirente tıkılıp kaldıkları için, bir iş yapma yeteneklerinin kararsızlıklarla karşılaşp boşa gittiği için. En acıklısı da, insanların bir davranışı benimsemekten, sorumluluk alamayacak kadar seçmenlerini düşündükleri için bu ülkenin felaketin eşiğine gelmesini çaresizlik içinde izledim." Hamilton dönüp Andrevv'a baktı. "Devletimiz yönetilememe noktasına vardı, Bay Trevayne. Ve bu bir tek alanla sınırlı değil, genelde böyle. Gülünç, hantal bir deve dönuştük. Ha-

berleşme kolaylıkları, karar verme sürecini iki yüz milyon bilgisiz ailenin oturma odasına getirdi. Ve bu demokratikleşmede standartlarımızı gerekli olarak düşürdük. Sıradanlığa erişmek için çabaladık ve bunu elde ettik."

"Bu çok karamsar bir tablo, Bay Hamilton. Bunun doğru olmadığına, en azından sizin çizdiğiniz boyutta olmadığına eminim."

"Öyledir elbette ve siz de biliyorsunuz bunu?"

"Bunu tekrar etmemenizi rica ederim. Bilmiyorum."

"O zaman gözlem gücünüzü kaybetmişsiniz derim. Son yirmi yılı ele alın. Bir an için Güneydoğu Asya, Kore, Ortadoğu, Domuzlar Körfezi, Berlin Duvarı, NATO gibi dış sorunları -ki bunların hepsi sorumlu liderlerce çok daha akıllıca çözümlenebilirdi- bir yana bırakıp kendi ülkemize bakalım. Tümüyle güvenilmez bir ekonomi, enflasyon, işsizlik. Devrim tehdidi yaratan ve *silahlı* devrimden söz ediyorum, Bay Trevayne, kentsel krizler. Ayaklanmalar; polisin ve Ulusal Muhafızların aşın harekeüeri; kontrol edilemeyen grevler; haftalarca halkın hizmetsiz bırakılması, yeteneksiz ve yetersiz komutasıyla yozlaşmış bir askeri kanat. Bunlar düzenli bir toplumun ürünleri midir sizce, Bay Trevayne?"

"Bunlar kendini kuşkuyla incelemekte olan bir ülkenin sonucudur. Değişik bakış açılarımız var. Bunların çoğu berbat... hatta acıklı şeyler; ama sağlıklı olan pek çok şey de var."

"Saçma... Söyleyin bana, siz bir iş kurdunuz; başanya ulaştınız. Eğer kararlar memurlarınız verseydi aynı başarıyı elde edebilir miydiniz?"

"Biz uzmanlardık. Karar vermek bizim işimizdi."

"O zaman göremiyor musunuz? *Memurlar* veriyor ulusal ve uluslararası kararlar!"

"Memurlar uzmanlar seçerler. Seçim sandığı...."

"Seçim sandığı şıradanlığın duasının yanıtıdır!... Bu günlerde sınırlı olsa da."

Trevayne Hamilton'u daha fazla konuşturmak için yüzüne baktı. "Nedenleriniz ne olursa olsun, alt komisyonun büyük bir yasalara aykırılık olmadığına inanması gerekecektir. Biz... engizisyoncu değiliz; mantıklı insanlarız."

"Yasalara aykırı bir durum yok, Bay Trevayne. Bizler bir katkıda bulunmaya çalışan politik olmayan bir grubuz. Kendimize bir şeyler koparma amacımız yoktur."

"Genessee Sanayii nasıl giriyor bunun içine? Bunu bilmeliyim."

"O bir araç sadece. Evet, kusurlu... ama bunu öğrendiniz zaten."

Bundan sonra söylenenler Trevayne'ı sandığından da çok korkutmuştu. Avukat ayrıntılara girmiyordu ama soyudamalarla tanımladığı şey içinde bulunduğu ülkeden çok daha güçlü bir devlettir.

Genessee Sanayii "bir araç'tan öte bir şeydi. Bir seçkinler konseyi idi -ya da öyle olması isteniyordu.- Genessee politikalarını uygulamak ayrıcalığına sahip kişiler şirketin sonsuz kaynaklarını kullanarak ulusal sorunların kritik olduğu yerlere koşacaklardı -bu sorunlar bir kaosa dönüşmeden. Bu olasılığa daha yıllar vardı ama Genessee daha küçük örneklerde kendini kanıtlamış, mimarlarının planlarını haklı çıkar-mıştı. Genessee tarafından felaketin eşiğinden döndürülmüş işsizlik bölgeleri vardı; onlarca grevli fabrikada anlaşmazlıklar mantıklı bir çözüme kavuşturulmuştu; iflastan kurtarılan şirketler Genessee yönetimi ile yeniden diriltilmişlerdi. Bunlar temelde ekonomik sorunlardı; başka örnekler de vardı. Bilim alanında, Genessee laboratuvarları çevre kirlenmesi ve çevre koruma alanlarında paha biçilemeyecek kadar değerli araştırmalar üstünde çalışıyorlardı. Genessee sağlık üniteleri ile kent içi hastalık bunalımları aşılanıyordu ve sağlık araştırmaları şirketin öncelikli işlerinden biriydi. Ve de askeri alan. Genessee binlerce hayatın kurtulmasıyla sonuçlanan belirli silahların yapılmasını sağ-lamıştı. Askerler Genessee'ye şükran borçluydular. Bu böyle kala-caktı.

Bu başarıların anahtarı duruma hemen müdahale etmek ve ortaya büyük paralar koymaktı. Politik düşüncelerle engellemeyen paralar.

Akıllı insanlar, iyi insanlar, Amerika'nın geleceğine kendilerini adanmış insanlardan oluşan seçkin bir grubun kararıyla tahsis edilecek paralar.

Herkes için Amerika, birkaç kişi için değil.

Bir yöntemdi bu kısacası.

"Bu ülke bir cumhuriyet olarak kuruldu, Bay Trevayna" dedi Hamilton, Andrew'un karşısına otururken. "Demokrasi soyut bir şeydir..."

'Cumhuriyet'in bir tanımı politikasına biçim vermeye, seçmeye *haklı olanların* yönettiği bir devlettir, öyle herkesi kapsayan bir seçim sistemi değil. Kuşkusuz kimse bu tanımı uygulamayı düşünmemektedir ama ilke olarak bunu -geçici bir süre için- almak tarihsel önemi olan bir durumdur... Yaşadığımız bu çağ bunu gerektirmektedir."

"Anlıyorum." Trevayne'm bundan sonraki soruyu sorması gerekiyordu, en azından Hamilton'un bundan nasıl kaçınacağını görmek için. "Bu politikaya biçim vermeye hakkı olan kişiler bir risk taşıyor mu? Nihai cüzümü aramak gibi?"

"Asla. Çünkü buna neden yok. Kimsenin böyle karanlık emelleri yok... Daha önce beni etkileyen bir şey söyledin, Trevayne. Bana gelmenizin nedeni benim de -sizin gibi- parasal bir ihtiyacım ya da alacak bir intikamım olmamasıydı... Kuşkusuz, başka insanların sorunlarını asla bilemeyiz, ama haklıydınız. Benim ihtiyaçlarım tatmin edilmiştir. İntikam alacağım şeyler de pek küçüktür. Siz ve ben politik yıldızlar değiliz, piyasada kendimizi kanıtlamışızdır, bizden daha az talihli olanlar için ilgi duyabilecek, karar verebilecek insanlarız. Cumhuriyeti yönetmesi gereken soylularız biz. Kısa bir süre sonra ya bu sorumluluğu üstleneceğiz ya da cumhuriyet diye bir şey kalmayacak."

"İyi yürekli krallık yönetimi."

"Hayır, krallık değil. Aristokrasi. Ve kanla elde edilmiş aristokrasi değil."

"Başkanın bundan haberi var mı?"

Hamilton duraksadı. "Hayır, yok. Kendisi için çözümlediğimiz yüzlerce sorunun bile farkında değil... Biz her zaman onun emrindeyiz. Ve en olumlu anlamda diye eklemeliyim."

Trevayne ayağa kalktı. Gitme zamanı gelmişti. Düşünme zamanı. "Açık sözlüydünüz, bunu takdir ediyorum, Bay»Hamilton:"

"Çok da genel konuştum. Umarım bunu da takdir etmişsinizdir. Ne bir ayrıntı, ne bir ad, sadece ortak sorumluluğu örneklerle gösteren bir genelleme."

"Ki bu da, eğer bu konuşmadan söz edecek olursam...."

"Hangi konuşma, Bay Trevayne?"

"Doğru, tabii."

"İyiymi görüyorsunuz, değil mi? Olağanüstü olanakları?"

"Çok şaşırtıcı. Ama başkasının sorunlarını asla bilemezsiniz. Öyle demiştiniz, değil mi?

Trevayne karla kaplı yollardan geçerek Evanston'dan çıktı. Arabayı yavaş sürüyor, pek seyrek olan pazar trafiğinde geçilmeye aldırılmıyordu. Ne hızını düşünüyordu ne de varacağı yeri. Sadece öğrendiği inanılmaz şeyleri düşünüyordu.

Seçkinler Konseyi.

Genessee Sanayi Birleşik Devletleri.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

35

ROBERT Webster, Beyaz Saray'ın doğu kapısından çıkıp park yerine doğru yürüdü. Basın toplantısı brifinginden erken çıkmış, tavsiyelerini -ki bunlar çoğunlukla beklenen sorulara verilecek yanıtlardı- yardımcılarının birine bırakmıştı. Kendisini başkanlığın sıradan işlerini ayarlamaya zamanı yoktu, denetim altına alması gerek çok daha önemli sorunlar vardı.

Roderick Bruce'a sızdırılacak bir haber Senato, Temsilciler Meclisi, Adalet ve Savunma Bakanlıklarında dolaşacak dedikodulardan sonra manşetlerde patlayacaktı. Bu tür manşetler herhangi bir altkomisyon başkanının etkinliğini sıfıra indirir, komisyonu da paçavraya çevirirdi.

Webster kendisiyle gurur duyuyordu. Mario de Spadante çözümü doğruca Trevayne'in yıkılmasına yol açmaktaydı. Şaşırtıcı bir beraklıkla. Bunun için gereken tek ek ödül de Paul Bonner'i Roderick Bruce'un önüne atmak.

Geri kalan yeteri kadar yoluna sokulmuştu bile. De Spadante ile Trevayne arasındaki yakınlık. Altkomisyon başkanının komisyon işi için bir yerlere gitmiş olması gerekirken gecenin geç bir saatinde De Spadante ile buluşması. Trevayne'in Washington'a ilk geldiğinde yanında De Spadante'nin bulunması. Dulles Havaalanı'ndan Hilton'a birlikte gelmeleri. Trevayne ile De Spadante'nin Fransız hükümetinin Amerikan yeraltı dünyası ile ilişkileri olduğu bilinen bir ataşesinin evinde birlikte olmaları.

Gereken her şey vardı.

Andrew Trevayne ile Mario de Spadante.

De Spadante New Haven'de öldürölünce cinayet bir Mafya-

savaşına atfedilecekti. Ama Trevayne'in cinayetten bir hafta önce De Spadante'nin hastanadaki yatağınının başucunda olduğu hem gazete-lerde yazılacaktı hem de televizyonda konuşulacaktı.

Yolsuzluk.

Webster Pennsylvania Caddesi'ne dönerken işler yoluna girecek, diye düşündü. De Spadante ortadan kaldırılacak ve Trevayne da Wash-ington'dan kovulacaktı.

Trevayne ve De Spadante'nin ne yapacakları önceden kestirilemez olmuştu. Trevayne'in Başkana ancak kendisi aracılığıyla çıkacağı ga-ranti edilemezdi artık. Trevayne'in Houston'dan Seattle'e uzanan pek çok işe burnunu sokmuş, ancak De Spadante hakkında bilgi almanın dı-şında bir istekte bulunmamıştı. Başka hiçbir şey. Bu da tehlikeliydi. Gerekirse sonunda Trevayne de öldürülürdü ama bu sonradan kapsamlı bir soruşturma açılmasında demek olurdu ki, henüz buna hazır değillerdi.

Diğer yandan, De Spadante'nin öldürülmesi *gerekliyordu*. Artık çok ileri gitmiş, içlerine çok girmişti. Mafya şefini Genessee olayına ilk kez Webster sokmuştu -Mafyanın kontrolunda olan rıhtım sorun-larını çözmek için. Ama De Spadante yüksek federal makamlardaki güçlü adamlara yardım etmenin müthiş olanaklarını görmüştü ondan sonra. Bir daha ellerini yakalarından çekmemişti.

Ancak De Spadante'nin kendi cinsinden olanlarca ortadan kaldırılması *gerekliyordu*. Kendi dünyasının dışından olanlarca değü; bu bir felaket olabüirdi. Başka De Spadante'ler öldürmeliydi onu.

Willie Galabretto durumu anlıyordu. Galabretto'nun hem kan hısımlı hem de örgüt ailesi Connecticutlu akrabasının gövde göste-rilerinden bıkmıştı artık. Galabrettolar yeni bir kuşaktı; ne büyüklerinin Eski Dünya taktiklerinden ne de günümüz kuşağı uzun saçlı, şımarık okuldan kovulma insanların ihtiyacı yoktu bu yeni ve muhafazakar kolej mezunu gençlerin.

Onlar tam araya düşüyorlardı, saygınlık sınırları içine -hemen he-men Orta Amerika saygınlığına sahiptiler. Adları değişik olsaydı yüz bin şirket basamağı yüksekte olurlardı.

Webster 27. Sokak'tan sağa sapıp binaların numaralarına bakmaya başladı. 112 numarayı arıyordu.

Roderick Bruce'un apartmanını.

Paul Bonner bir elindeki mektuba bakıyordu bir de getiren Adli Subaylık bürosunun Yüzbaşısına. Yüzbaşı kayıtsız bir ifadeyle Bonner'in odasının kapısına yaslanmıştı.

"Nedir bu, Yüzbaşı? Baktan bir şaka mı?"

"Şaka değil, Binbaşım. Yeni bir emre kadar Arlington'da kalacaksınız. Birinci derecede cinayetten yargılanacaksınız."

"Ne?"

"Connecticut eyaleti aleyhinize dava açtı. Savcılık gözaltına alınmanız sorumluluğunu bize bıraktı. Sizin için iyi bir şey bu. Karar ne olursa olsun ölü August de Spadante'nin ailesinin açacağı beş milyon dolarlık davamn muhatabı Ordu olacak.... Anlaşacağız nasıl olsa; kimse beş milyon dolar etmez."

"Anlaşmak mı? Cinayet mi? O herifler Trevayne'i öldüreceklerdi, ne yapmalıydım yani? *öldürmelerine* mi göz yumaydım?"

"Binbaşım, August de Spadante'nin oraya bir kimseyi zarar vermek üzere gittiğine dair bir tek tanıt var elinizde? Hatta kötü bir niyet beslediklerine bile... Eğer böyle bir şey varsa bunu bize hemen bildirin; çünkü biz bulamıyoruz."

"Çok komiksin. Silahlıydı, ateş etmeye hazırды."

"Bunu siz söylüyorsunuz. Ortalık karanlıktı; silah da bulunamadı."

"Çalınmıştır o halde."

"Kanıüayın öyleyse."

"Gizli Servisin iki adamı emirlere aykırı olarak görev yerinden çekilmişlerdi. Darien'de. Hastanede. Barnegat arazisine girdiğimde üzerime ateş edildi. Adamı bayıltıp silahını aldım elinden."

Yüzbaşı kapıdan ayrılıp Bonner'in masasına doğru yürüdü. "Bunu raporunuzda okuduk. Size ateş ettiğinizi iddia ettiğiniz adam silahı olmadığınızı söylüyor. Siz üzerine atlamışsınız."

"Ve de silahını aldım. *Bunu* kanıtlayabilirim! Tabancayı Trevayne'a verdim."

"Trevayne'a *bir* tabanca verdiniz. Üzerinde onun ve sizin parmak izinden başka bir iz bulunmayan ruhsatsız bir tabanca."

"Tabancayı hangi cehennemden aldım öyleyse?"

"Güzel bir soru. Yaralı adam kendisinin olmadığını söylüyor. Sizin ise esaslı bir koleksiyonunuz olduğunu duydum."

"Palavra!"

"Ve Darien'den çekilen Gizli Servis ajanları yok, çünkü zaten orada olmamaları gerekiyordu."

"Palavranın büyüğü! Nöbet listelerine bakın!"

"Baktık. Trevayne ekibi başka bir göreve verilmek üzere Beyaz Saray'a çağırılmış. Onların görevleri Fairfield ilçe Şerifliği aracılığıyla yerel yetkililere verilmiş."

"Yalan! Ben onlara telefon ettim, Başkanlık santralinden." Bonner yerinden kalktı.

"Belki de Güvenlik Kontrolünün bir yanılığı. Yalan değil. Beyaz Saray'da Rober Webster'le görüşün. Başkanlık Danışmanı Webster'le. O bürosunun Trevayne'ı bu değişiklikten haberder ettiğine emin olduğunu söyledi. Buna bir gerek olmamasına rağmen."

"Pekala, yerel ekip neredeymiş peki?"

"Park yerinde bir devriye arabasında."

"Ben görmedim!"

"Baktınız mıydı?"

Bonner bir an düşündü. Hastanenin önünde arabaları arkadaki park yerine yönelten işaretleri hatırladı. "Hayır, bakmadım.... Eğer orada iseler bile durdukları yer yanlıştı!"

"Hiç kuşum yok. Beceriksizlik. Ama onlar Gizli Servis ajanları değildi ne de olsa."

"Yani siz bana benim olup biten her şeyi yanlış yorumladığımı mı söylüyorsunuz. Devriyeler, atılan silahlar. Tabancalı serseri... Yüzbaşı, bert böyle yanlışlar yapmam!"

"Savcılık da böyle düşünüyor. Siz böyle yanlışlıklar yapmazsınız. Yalan söylersiniz."

"Yerinizde olsam dikkaüi konuşurdum, Yüzbaşı. Bu sargı sizi yandımasm."

"Haydi haydi, Binbaşım! Ben sizi savunuyorum! Ve sizi savunmanın bir güçlüğü de herhangi bir kışkırtma olmadan saldırma konusundaki ününüz. Beni dövmekle kendinize bir iyilik yapmış olmaya-

caksınız."

Bonner derin bir soluk aldı. "Trevayne beni destekleyecektir. O da oradaydı."

"Sizin tehdit edildiğinizi duydu mu? Uzaktan da olsa, düşmanlık olarak kabul edilebilecek bir davranış gördü mü?"

Bonner duraksadı. "Hayır."

"Ya kahya kadın?"

"Yine hayır... O sadece b' -iumu yapıştırdı benim; Trevayne da koluma turnike yaptı."

"Yararsız. Mario de Spadantekendini savunduğunu iddia ediyor. Ona silah çekmişsiniz. Dediğine göre silahınızla başına vurmuşsunuz."

"O demir çivili muştayla beni paramparça ettikten sonra."

"Muştayı kabul ediyor. Elli dolarlık bir cezası var bunun... Diğer ikisi, ölen adamla "bayılttığınız" ötekisi size bir saldırı başlattılar mı?" Yüzbaşı dikkatle bakıyordu Bonner'e.

" Hayır."

"Böyle bir şey bulamayacağımızdan emin misiniz?"

"Evet." "

"Teşekkür ederim. Çizilen krokiler önünde yalan söylemek yararsız olurdu. Birinci adamla sımsıkı bağladılar bizi. Ancak arkadan bir saldırı sırasında öyle yaralanmış olabilirmiş. Bir yalan sonunuz demek olurdu."

"Ben yalan söylemiyorum."

"Tamam tamam." "

"Cooper'le konuştunuz mu? General Cooper'le?"

"İfadesi elimizde. Size uçakla Boise'a gitme izni verdiğini söylüyor, ama Connecticut'a gittiğinizden haberi yokmuş. Andrews' deki hareket subayı kendisine Cooper'den izin aldığınızı söylediğini söyledi. Burada bir tutarsızlık var. Cooper telefonla durum raporu vermediğinizi de iddia ediyor."

"Tann aşkına, beni parçalıyorlardı o sırada."

Yüzbaşı, Bonner'in masasından uzaklaştı, sırtı dönük olarak konuştu. "Binbaşım, size bir soru soracağım, ancak sormadan önce işimize yararlı olmadığı takdirde yanıtınızı kullanmayacağımı bilmenizi

istiyorum. Yine de istediğiniz an sözümü kesebildirsiniz. Tamam mı?"

"Sorun."

Yüzbaşı dönüp Bonner'e baktı. "Trevayne ve De Spadante ile bir anlaşmaya girmiş miydiniz? Para mı yediniz? Yaptığınızı kabul edemeyeceğiniz bir şeyi verdikten sonra sizi başlarından mı attı?"

"Çok yanılıyorsun, Yüzbaşı."

"O halde De Spadante'nin orada ne işi vardı?"

"Söyledim ya. Trevayne'ı öldürmeye gelmiş. Bu konuda yanılmıyorum."

"Emin misiniz?... Trevayne'm Denver'de toplantılarda olması gerekiyordu. Burası kesin. Kimsenin, eğer haberdar edilmemişse, başka türlü düşünmesi için hiçbir neden yok. De Spadante ile buluşmak için değilse, Connedcut'ta ne işi vardı?"

"Hastanede yatan karısını görmeye gitmişti."

"Şimdi yandan sizsiniz, Binbaşım. Gizli bir soruşturma yaptık. Hastanedeki bütün teknisyenleri sorguya çektik. Bayan Trevayne'a hiç bir test yapılmamış. Olay bir mizansenmiş."

"Sizin fikriniz ne peki?"

"Bence Trevayne De Spadante ile buluşmak için oraya gitti ve siz de meslek yaşantınızın en büyük hatasını işlediniz."

Washington'un bekçi köpeği Roderick Bruce -Pennsylvania'nın Erie kasabasının Roger Brewster'i- yazı makinesinden kağıdı çıkartıp özel olarak yapmış koltuğundan kalktı. Gazetenin kuryesi mutfakta bekliyordu.

Roderick Bruce sayfayı bir dizi kağıdın en altına koydu ve arkasına yaslanıp okumaya başladı.

Araştırması sona ermişti. Binbaşı Paul Bonner hafta sonuna kadar dayanamazdı artık.

Adaletti bu.

Alex'in hesabına yaz bir tane. Sevgili Alex. İyi Alex.

Bruce sayfaları ağır ağır okuyor, bıçak gibi sözcüklerin keyfini çıkanyordu. Her gazetecinin hayalinde yatan bir hikayeydi bu; önceden

tahmin ettiği korkunç olayları yazabilmek; bunları herkesten önce yazmak ve karşı konulmaz kanıtlarla desteklemek.

Tadı Alex. Yalnız Alex. Sadece eski zamanların çok değerli antik kalıntılarını seven şaşkın Alex. Ve kendisini seven. Rod Bruce'u seven Alex.

Severdi.

Kendisine Rod ya da Roderick değil, Roger derdi hep. Alex onu gerçek adıyla çağırmanın kendisini ona biraz daha yaklaştırdığını söyledi. 'Roger' güzel bir ad derdi, yumuşak ve duygulu.

Bruce yazdıklarının son sayfasına gelmişti:

....ve August de Spadante'nin geçmişı hakkında ileri sürülen varsayımlar -ki bunlar sadece varsayımdır- ne olursa olsun o iyi bir eşı; bugün tabutu önünde hiçbir şey anlamayarak ağlayan beş masum çocuğun babasıydı. August de Spadante silahlı kuvvetlerde şerefle de hizmet etmiş bir insandı. Kore'de aldığı şarapnel yaralarını bugün mezarına götürmüştür.

Trajedi şudur ki -bunun bundan başka deyiimi olamaz- genellikle August de Spadante gibi sivil askerler hırslı, rütbesinden başka bir şey düşünmeyen, yarı çılgın ve savaşıla beslenen, savaş isteyen, bizleri kendi saplantıları için savaşı sürükleyen askeri kasapların yarattıkları kanlı savaşlarda görev alırlar.

İşte böyle bir insan, böyle bir kasap bir hayır işi için karanlıkta bekleyen August de Spadante'yi sırtından (dik-katiniz çekirim, sırtından) bıçaklamıştır.

Bu katil, bu Paul Bonner, keyfi cinayet konusunda bu sütunun okurlarının yabancısı değildir. Ama hep korunmuştur; ve belki de başkalarını korumaktadır.

Biz yurttaşlar olarak Birleşik Devletler Ordusunun kiralık katilleri korumasına göz yumacak mıyız? Kimin öleceğine kimin yaşayacağına kendileri karar veren katillerin ellerini kollarını sallayarak aramada serbestçe dolaşmalarına göz yumacak mıyız?

Bruce kağıtları birbirine tuttururken gülümsüyordu. Kalkıp gerindi sonra. Masasından büyük bir zarf alıp kağıdını içine koydu. Kaptattıktan sonra altına ve üstüne lastik mührünü vurdu; Roderick Bruce -özel: Yazı Müdürlüğü.

Tam mutfağa gidiyordu ki gözü kitaplığındaki bir Çin kutusuna ilişti. O yana gidip zarfı bıraktı, cebinden anahtarlığını çıkardı. Kutuyu aldı, küçük anahtarı kilidine sokup kapağını açtı.

Alex'in mektupları.

Hepsi de Roger Brewster'e yazılmış ve büyük Washington Postanesinde bir posta kutusu numarasına gönderilmiş.

Çok dikkatli olmalıydı, ikisinin de dikkaüi olması gerekirdi ama kendisi Alex'ten daha dikkatli olmalıydı.

Oğlu -ya da kızı olacak kadar genç olan Alex. Ancak ne kızı ne de oğluydu, sevgilisiydi. Tutkulu, anlayışlı, Roger Brewster'e bir yaşam boyu bastırılan duygularını açığa vurmasını öğreten Alex.

Alex, Uzak Doğu dilleri ve kültürlerindeki uzmanlığı kendisini birbiri ardından burslar ve Chicago Üniversitesi'nde bir doktora tezi sağlayan genç bir dehaydı. Smithsonian Müzesi'ne bağışlanan Doğu sanat eserlerini değerlendirmek üzere bir bursla Washington'a gönderilmişti.

Ancak tecil süresi bitince askere alınmıştı. Ve Roderick müdahale etmeye cesaret edememişti -etme isteği kendini neredeyse çıldırtacaksa da. Ancak Rod Bruce'un bazı asker kişilere Alex'in Pentagon'un Asya Bürosu'nda yararlı olacağını çitiutması sonunda Alex subay yapılmıştı. Yaşantılarının eskisi gibi sakin ve sevgi dolu olarak devam edeceğini ummuşlardı. Ancak bir gün ansızın, daha önce bir şey söylemeden, bir uyanda bulunulmadan Alex'e işlerini ve eşyalarını toparlamak için sadece dört saati kaldığı söylenmişti. Ondan sonra Andrews Hava Kuvvederi üssüne gidecekti.

Dünyanın öteki ucuna, Saygon'a gönderiliyordu.

Kimse bunun nedenini söylemiyordu kendisine. Kendisi ve sevgilisi için korkuya kapılan Roderick Bruce korkularını yenip neler olup bittiğini öğrenmeye çalışmıştı.

Olay kendisine bue açıklanmayacak kadar gizliydi.

O sırada Alex'in mektupları gelmeye başlamıştı. Kuzeydoğu

bölgelerine sızdırılacak bir haberalma timinin çalışmalarına katılıyordu. Amerikalı bir çevirmene ihtiyaç duyulduğu söylenmişti, özellikle de halkın dini adet ve geleneklerini bilen birine. Bilgisayarlardan onun adı çıkmıştı; komutanı böyle anlatmıştı. Bir manyaktan başka bir şey olmayan Paul Bonner adında bir binbaşı. Alex, bu Bonner'in kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Binbaşı, Alex'e sürekli hakaret ediyor, angaryalar veriyordu.

Sonra birden kesilmişti mektuplar. Roderick Bruce haftalarca, kimi hafta iki kere gitmişti postaneye. Ama hiçbir şey yoktu.

Sonra da korktuğu başına gelmişti.

Alex'in adı bir Pentagon kayıp listesindeydi. O haftaki otuz sekiz addan biri. Ana babasını tanıyormuş olma bahanesiyle yaptığı araştırmada Alex'in Tayland sınırının yakınında kuzey Kamboçya'da Chung-Kal'da esir düştüğünü öğrenmişti. Binbaşı Paul Bonner'in komutasındaki bir haberalma operasyonu sırasında. Bonner operasyonda sağ kalan altı kişiden biriydi. Alex'in cesedini Kamboçyalı çiftçiler bulmuştu.

Kurşuna dizilmişti.

Bundan birkaç ay sonra, kamuoyuna açık bir soruşturmada Paul Bonner'in adı tekrar ortaya çıkınca Roderick Bruce sevgilisinin intikamını alma yolunu bulduğunu anlamıştı. Kendisine fizik zevk dünyasını açan güzel, çalışkan ve nazik sevgilisi. Şimdi kendi meslektaşları tarafından kendi başına yasa olmakla suçlanan küstah bir binbaşı yüzünden ölen sevgilisi.

Roderick Bruce Güneydoğu Asya hakkında bir yazı dizisini hazırlamak istediğini söylemişti gazetesine. Savaş alanındaki askerler üstünde durularak hazırlanacak genel bir dizi. Vietnam'da bu tür bir yaklaşım bu güne kadar pek yapılmış değildi.

Yazı işleri müdürleri bundan çok hoşlanmışlardı. Danang'dan, Son Toy ya da Mekong Deltası'ndan haberlar yağdıran Roderick Bruce'un yazılannda eski savaş röportajlarının en iyilerinin tır tadı vardı. Gazetenin satışı artacak, gazetecinin pek büyük olan ünü biraz daha artacaktı.

Rod Bruce'un, savaş divanının suçlamaya yetkisi olup olmadığına karar verene kadar hücrede tutulmakta olan bir binbaşı hakkında ilk yazısını yazması için bir aydan az bir süre yeterli olmuştu. Bunun

ardından her biri bir öncekinden daha yıkıcı olan başka makaleler geldi. Roderick Bruce Washinton'dan ayrıldıktan altı hafta sonra 'Saygonlu katil' deyimine rastlamıştı.

Bunu acımasızca kullandı.

Ancak savaş divanı kendisine kulak asmiyordu. Başka yerden emir almıştı ve Binbaşı Paul Bonner sessizce salıverilip Pentagon'da bir masabaşı görevi için Washington'a gönderildi.

Ama askerler şimdi dinleyecekti kendisini. Alex'inin ölümünden üç yıl dört ay sonra dinleyeceklerdi. Ve onun isteklerini yerine getireceklerdi.

36

Walter Madison'un duraksaması Trevayne'ı rahatsız etmişti. Gözü önündeki katlanmış gazetede olduğu halde telefon kordonunu çeviriyordu parmakları arasında. Baş sayfanın sol alt köşesindeki üç sütunluk yazıya kayıyordu bakışları: Cinayet Sanığı Subay.

Alt başlık bu kadar sade değildi: Üç yıl Önce Hindiçi'deki Cinayetlerden Suçlanan Eski Özel Güçler Binbaşısı Bu Kere Connecticut'taki Vahşi Cinayetten Tutuklandı.

Madison ise tedbirli olma konusunda hukuki bir şeyler geveliyordu.

"Walter, adam haksız yere suçlanıyor! İşin inceliğini bırak şimdi, haklı olduğumu göreceksin. Onu savunacağını söylemeni istiyorum. Onun sivil avukatı olacağını söyle."

"Bu biraz güç, Andy. Üstesinden gelemeyeceğimiz bazı durumlar olabilir; bunu düşündün mü?"

"Ne gibi?"

"Bir kere bizim kendisini savunmamızı istemeyebilir. Ve doğrusunu istersen bunu ben de istemem. Ortaklarım buna şiddetle itiraz edeceklerdir."

"Sen ne diyorsun öyle?" Andrew sinirlendiğini farkettiler; Madison isteğini reddedecekti. Kendi rahatı için. "Sizlere masum bir insanı savunmaktan çok daha onur kırıcı olan yüzlerce iş davası getirdiğimde

pek öyle şiddetli bir itiraz görmemiştim. Ayrıca benim hayatımı kurtaran ve böylece benim sana para vermeye devam etmemi sağlayan bir insan. Bilmem anlatabildim mi?"

"Her zamanki açdcsözlülüğüne.... Sakin ol, Andy. Sen olaya karıştın. Ben seni düşünüyorum. Şimdi birden savunmasını almak için harekete geçerse seni Bonner'e ve De Spadante'ye bağlamış oluruz. Bunun akıllıca bir şey olduğunu sanmıyorum. Beni bu tür kararlar verebilmem için tutuyorsun. Bunlardan her zaman hoşnut kalmayabilirsin ama..."

"Umurumda bile değü," dedi Trevayne. "Ne demek istediğini anlıyor ve takdir ediyorum, ama önemli değil bu. Onun savunmanın en iyisine sahip olmasını istiyorum."

"Roderick Bruce'un yazılarını okudun mu? Hiç hoş değil. Şimdilik seni kenarda bırakmış görünüyor ama bu daha uzun bir süre devam edemez. Yine de senin söz konusu olduğun yerde onu tarafsız tutmak isterim. Bonner'in avukatlığını alırsak bunu başaramayız."

"Tanrı aşkına, Bonner. Ne söyleyeyim istiyorsun? Onlar umurumda değil benim. Buna inanmanı isterim. Bruce içi zehir dolu bücürün biri. Bonner de kusursuz bir hedef oluşturuyor. *Kimse* sevmez onu."

"Bunun belli bir nedeni var işte. Kendinin epey şiddetli çözümlerini uygulama adeti var gibi. Andy, bu sevip sevmemek sorunu değil. Adam bir psikopat."

"Doğru değü bu. Çok şiddetli durumlara itilmiş. Bunları o kendi yaratmadı... Bak, Walter, askeri bir haçlı seferi değil benim aradığım. Kamuoyu önünde bir beraat sağlayacağına inandığı için işi almak isteyen sağlam bir firma arıyorum."

"Bu da bizi dışarda bırakır."

" "Kamuoyu" önünde dedim, kişisel olarak düşüncelerin beni zerre kadar ilgilendirmez. Gerçekleri öğrenince fikrini değiştireceksin, bundan hiç kuşku yok."

Bir duraklama oldu. Madison duyulur bir sesle soludu telefona. "Hangi gerçekler, Andy? Bonner'in kim olduğunu ya da orada ne aradığını bilmeden adamı bıçakladığı suçlamasının yalan olduğunu kanıdayacak bir şey var mı sanıyorsun? Gazete haberlerini de, Bruce'un

yazılarını da okudum. Bonner suçlamaları kabul ediyor. Tek hafifletici neden seni korumakta olduğu iddiası. Ama neden koruyordu seni?"

"Kendisine ateş edildi! Kapısında ve camında kurşun delikleri olan askeri bir araba var."

"Öyleyse sen Bruce'un yazılarını okumadın. Arabanın ön camında bir, yan kapı camında üç delik vardı. Bunlar Bonner'in sahip olduğu bir tabancayla da pekala yapılabilirdi. Adam tabancası olduğunu inkar ediyor."

"Yalan bu!"

"Ben Bruce'un tutkunu değilim, ama ona yalancı demeden de biraz düşünürüm. Gerçekleri çok belirgin. Bonner'in korumacıların çekildiği konusundaki iddiasıyla alay ettiğini biliyorsun sanırım."

"O da yalan... Bir dakika, Walter... Paul'un ifadesi, araba, devriyeler... bunlar aleni bilgiler mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kamuoyuna açıklanmış bir durum mu yani?"

"Suçlamalardan ve savunma ifadelerinden kolaylıkla çıkarılacak şeyler. Deneyimli bir gazeteci için sorun değil. Hele Bruce gibi birisi için."

"Ama Paul'un askeri avukatı basın toplantısı yapmadı ki."

"Yapması gerekmez. Bruce'un buna ihtiyacı yoktur."

Trevayne bir an için Walter Madison'la tartışmakta olduğunu unutmuştu. Roderick Bruce'la ilgileniyordu şimdi. Ufak tefek gazetecinin daha önce üzerinde fazla kafa yormadığı bir yanıyla. Paul'un askeri faşizm sembolü olması nedeniyle Bruce'un sağcı politikaya ilişkin hayali bir fesat teorisi yüzünden Bonner'in peşinde olduğunu düşünmüştü. Ama Bruce bu saldırıyı sürdürmemişti. Onun yerine Bonner'i ayırmış, sadece Connecticut olayına ilişkin noktalar üstünde durmaya başlamıştı. Hindiçini'ye, savaş alanı cinayetlerine imalar vardı, ama bunlar sadece ima olarak kalıyordu Ne bir fesat, ne Pentagon'un suçluluğu, ne filozofça sonuçlar. Sadece Binbaşı Paul Bonner, Connecticut'a saliverilmiş olan 'Saygonlu katil'.

Madison'un kendisinin konuşmasını beklediğini bileti Trevayne, mantıksızlık bu, diye düşünüyordu. Bruce'un elinde Paul Bonner gibilere emirler veren Pentagon sertlik taraftarlarına saldıracak yeterli cep-

hane vardı. Ama bunu yapmamıştı; Bonner'in üsderi hakkında tek bir söz bile söylemiş değildi.

Sadece Bonner.

Bu ustaca bir ihmaldi. Ama ihmaldi.

"Walter, senin durumunu biliyorum ve çirkin oyunlara girmeyeceğim. Tehdit falan yok....

"Umarım öyle olur, Andy." Söz kesme sırası Madison'a gelmişti. "Seninle uzun ve verimli yıllara birlikte olduk, anladığım kadarıyla sana pek ihtiyacı olmayan bir askerin bunları silip atmayacağı kadar."

"Haklısın." Trewayne bir an telefona çevirdi bakışlarını. Madison'un sözleri kendisini şaşırtmıştı ama şimdi bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. "Düşün biraz, ortaklarınla konuş. Bir iki saate kadar bir yanıt ver bana. Yanıtın olumsuzsa, nedenlerini bilmek isterim. Olumlu ise de epey yüklü bir fatura bekleyeceğim."

"Seni bu öğleden sonra ya da akşama doğru ararım. Büroda mı olacaksın?"

"Değilsem nerede olduğumu Sam Vicarson bilir. Daha sonra evde olacağım, Tawming Springs'de. Telefonunu bekleyeceğim."

Trewayne telefonu kapatıp kararını verdi. Sam Vicarson yeni bir araştırmaya başlayacaktı.

Sam öğleden sonraya kalmadan Roderick Bruce'un içinde Paul Bonner'in adı geçen bütün yazılarını toplamıştı.

Yazılardan Bruce'un, üç yıl önce hükümetin gizli tutmaktaki ısrarıyla daha da tehlikeli hale gelen çok padayıcı bir hikaye yakaladığı anlaşılıyordu. Paul Bonner'e yönetilen olağanüstü küfürlerin ona mı yoksa Özel Güçler binbaşısını koruyanlara mı yönetildiğini söylemek kolay değildi. Yazılar bu noktadan dengeli üsluplarını koruyordu. Ancak zaman zaman bu tutum bir tek insana saldırmak için bir sıçrama tahtası olarak kullanılıyordu. Paul Bonner olan vahşet sembolüne.

Saldırıları karakter karalamasını sağlayan çok ustaca yazılmış denemelerdi. Bonner silahlı sömürü sisteminin hem yaratıcısı hem de

ürünüydü. Hem hor görülmeli, hem de kendisine acımalıydı; acıma sonradan akla gelen bir şeydi, ve bir insanın, kötü soydan geldikleri için çocukları öldüren bir vahşiye acıması gibi acımalıydı. İlkel güdülere acı ama önce vahşiyi yok et!

Ve sonra da, Trevayne'm doğru olarak tahmin ettiği gibi, son yazılar birden değişmişti. Artık Bonner'i bir sisteme bağlama çabası yoktu. Şimdi ürün değil, sadece yaratıcı vardı.

Taşıdığı üniformaya ihanet eden tek başına bir canavar.

Bir değişim *vardı*.

"Bu adam idam mangasından aزیyla yetinmeyecek!" dedi Vicarson.

"Bence de öyle ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Bu açıkça görülüyor sanırım. Ismarlama elbiselerinin ve pahalı lokantaların altında Rod Bruce bence yeni solun iflas etmiş bir temsilcisi."

"öyleyse neden birden fazla idam peşinde değil?... Bonner'i nerede sakladıklarım öğren. Onunla konuşmalıyım."

Paul kendisini rahatsız eden boyunluğunu çıkartıp oturduğu asker yatağında sırtını duvara yasladı. Andrew ayaktaydı. Karşılaşmalarının ilk birkaç dakikası ikisi için de sıkıntılı geçmişti. Oda çok küçüktü, koridorda bir asker nöbet bekliyordu. Trevayne, Bonner'in hava alma saaderi dışında odadan çıkmasının yasak olduğunu söylemesine çok şaşmıştı.

"Yine de bir hücreden iyi herhalde," dedi.

"Okadardadeğü."

Trevayne çekinerek başladı sorularına. "Bu olayları konuşmana izin olmadığını ya da konuşmak istemediğini biliyorum ama sana yardım etmek de istiyorum. Umarım seni buna inandırmak zorunda kalmam."

"Hayır. Sana inanıyorum. Ama yardıma ihtiyacım olacağım sanmıyorum."

"Kendinden çok emin görünüyorsun."

"Cooper'in bir iki gün içinde dönmesi bekleniyor. Bu iş daha

önce de başımdan geçmişti, unuttun mu? Biraz bağırışma, bir sürü formalite, sonra her nasılsa ortalık yatışır ve ben sessizce başka bir yere atanırım."

"Buna inanıyor musun?"

Bonner bir an düşündü. "Evet, inanıyorum.... Birkaç nedenle. Cooper'in yerinde olsaydım -ya da omzu kalabalıkların yerlerinde- şu anda yaptıklarını yapardım. Olayın yatışmasını beklerdim... Bunu çok düşündüm." Paul gülümsedi. "Askerlerin kendilerine özgü esrarengiz yöntemleri vardır."

"Gazeteleri gördün mü?"

"Elbette. Üç yıl önce de görmüştüm. Saat yedi haberlerinde bana on dakika ayırdıkları zaman. Şimdi iki saniyeyi bile bulmuyor... Ama ilgine teşekkür ederim. Hele son konuştuğumuzda sana cehenneme kadar yolun olduğunu söylediğimi düşününce."

"Bana oraya gidiş dönüş bileti vermeyeceksin ama, öyle mi?"

"Veremem, Andy. Çok zarar veriyorsun. Ben sadece küçük -ve geçici- bir kayıbım."

"Umarım kendini sahte bir güvenlik duygusuyla uyutmuyorsundur."

"Sivilce bir söz bu. Güvenlik bizler için başka bir anlama gelir. Benim konuşmayacağım ya da konuşmak istemediğim neyi sormak istiyorsun bana?"

"Roderick Bruce neden seni bir parya olarak görüyor?"

"Bunu ben de çok düşündüm. Askeri bir ruh doktoru bana Bruce'un olmak istemediği ama olamadığı her şey olduğunu söylemişti; o kendi saldırganlığını yazı makinesinde çıkanyormuş."

"Onunla hiç karşılaşmadın mı?"

"Hayır."

"Hindiçini'den yazdığı hikayelerin hiçbirini tekzip etmedin ama."

"Nasıl edebildim ki? Hiçbir zaman o durumda değildim. Ve ben savaş alanındayken onun orada olduğunu sanmıyorum."

"Doğru..." Trevayne küçük odadaki tek iskemleye oturdu. "Saygon büyükelçiliğimiz aleyhine dava açılmasını istedikten sonra sana saldırıya başladı... Paul, lütfen yanıtla şu sorumu: İnan bana, bu konuda bilgi elde edebilirim. Bruce'un yazılarında üç ile beş kişiyi öldür-

mekle suçlanıyordun. CIA sana bu yetkiyi verdiğini inkar etmiş. Bnice'un hükümetin her kademesinde dostları var. CIA'yı işin içine karıştırarak Örgütün herhangi birini işten atmasına yol açabilir miydin? Onun tanıdığı birini?"

Bonner birkaç dakika hiç konuşmadan baktı Trevayne'm yüzüne. Boynunun hassas derisine dokundu. "Pekala... sana olanları anlatacağım," dedi. "CIA'nın yakasını senin elinden kurtarmak için, başlan yeteri kadar dertte zaten. Beş tane ikili ajan vardı. Beşini de öldürdüm. Üçünü çadırımı sanıp bir havaalanını uçuracak kadar ateş ettikleri için. Beni uyaran CIA ajanları nedeniyle çadırımda değildim o sırada. Son ikisini de Tayland sınırında Kuzey Vietnam'a haber taşıırken yakaladığımda öldürdüm. Bizim yetiştirdiğimiz adamların listelerini Kuzeylilere veriyorlardı. Doğrusunu istersen CIA beni sessizce çekmişti ordan. Kopan gürültü fazla ateşli askeri avukatlar yüzünden oldu; onlara cehenneme kadar yollan olduğunu söylemiştim."

"Peki o zaman neden dava açıldı?"

"Saygon politikasını bilmezsin sen. Tarihte Saygon'daki yolsuzluğun bir eşi görülmemiştir. O ikili ajanların iki tanesinin kabinede kardeşleri varmış.... Her neyse, CIA'yı defterden silebilirsin."

Treyne cebinden ince bir not defteri çıkartıp sayfağını karıştırdı. "Aleyhindeki suçlama kamuoyuna Şubat ayında açıklanmış. Bruce da 21 Mart'ta sana saldırılarına başlamış. Danang'dan Mekong Delta'sına kadar seninle ilgili olabilecek herkesle konuşmuş."

"Yanlış insanlarla konuştu. Ben genellikle Laos, Tayland ve Kuzey Kamboçya'da çalışırdım. Çoğunlukla altı ay ila sekiz küçük gruplarla ve bunlar hemen hemen hep Asyalı sivillerdi."

Trevayne başını kaldırdı. "Özel Güçlerin kendi girişimleri olduğunu sanıyordum."

"Bazdan öyledir. Ama geneUikle benim ekibim yoktu. Thai ve Laos dillerini az çok bilirim ama Kamboçya dilinden hiç anlamam. Kamboçya'ya gittiğimde, güvenlik sorununu aşabilirsek yerel halktan birini alırdım. Ama çoğunlukla bir güvenlik sorunu olurdu. Bir kere bizimkilerden birini alıp alelacele yetiştirmeye çalışmıştık."

"Ne için?"

"Sağ kalabilmeleri için. Ama her zaman başarılı olamazdık.

Chung Kal'da öyle olmuştu...."

Daha on beş dakika konuşular, Trevayne aradığım bulduğunu anlamıştı.

Sam Vicarson parçalan bitiştirirdi artık.

Sam Vicarson Trevayne'in Tawming Springs'deki evinin kapısını çaldı. Kapıyı Phyllis açtı.

"Hastaneden çıktığınıza sevindim, Bayan Trevayne."

"Komik olmaya çalışıyorsan içki vermem, ha," Phyllis güldü.

"Andy aşağıda, seni bekliyor."

"Teşekkür ederim. Ama çıktığınıza gerçekten sevindim."

"Hastaneye hiç yatmamalıydım aslında. Acele et, başkanın pek heyecanlı."

Trevayne alt kattaki çalışma odasında telefon başındaydı, sabırsız bir halde dinliyordu söylenenleri. Vicarson'u görünce sabırsızlığı daha da arttı. Kabalığa kaçan sözlerle konuşmayı sona erdirdi.

"Walter Madison'du," dedi. "Dürüst davranacağıma söz vermeseydim keşke. Ortaklan Bonner davasını almak istemiyce 1ar, müşteri olarak beni kaybedecek olsalar da. Walter onlara böyle bir durumun söz-konusu olmayacağını söyledi de."

"Fikir değiştirmek diye bir şey vardır."

"Bak bunu yapabilirim işte. Yürüttükleri mantık çok "saçma. Savcılığa saygı duyuyorlar ama sanığa duymuyorlar."

"Neden saçma olsun ki bu?"

"Sanığın hikayesini bilmiyorlar ve bilmek de^istemiyorlar, ondan işte. İşe bulaşmak istemiyorlar; korumaları gereken müvekkileri varmış, ben de onlardari biriymişim."

"Saçma... Neyse, istediğimiz takdirde isterik gazeteciyi kötü ünlü Binbaşının en hevesli savunma tanığı yapabiliriz sanıyorum. En azmdan ağzını tıkayabiliriz."

"Bruce'u mu?"

"Hem de nasıl!"

Vicarson araştırmasını epey rahat yapmıştı. Adamın adı Alexan-

der Coffey'di. Pentagon'daki Asya işleri Bürosu'nun başındaki subay Coffey'in geçmişine dikkatini çekenin Bruce olduğunu hatırlıyordu. Ve Büro da bu doktora yapmış genci büyük bir zevkle ise almıştı. Uzak Doğu konusunda çalışma yapmış eleman sıkıntısı çekiyorlardı zaten. Subay Chung Kal operasyonu için üzüntü duyuyordu ama anlaşıldığı kadarıyla operasyonun hayırlı bir sonucu olmuştu. En azından, kendisine öyle söylemişlerdi. Bir araştırma analizcisini bir savaş durumuna sokmak hep tehlikeliydi zaten... Subay Şam'a Coffey'in dosyasını vermişti.

Vicarson bundan sonra Smithsonian Uzak Doğu Arşivine gitmişti. Baş arşivci, Coffey'i çok iyi hatırlıyordu. Genç adam pek parlak bir bilim adamıydı ama eşcinsel olduğu da açıkça belliydi. Arşivci Coffey'in askerlikten kurtulmak için bu sapıklığından yararlanmasına şaşırılmıştı. Ancak gencin geleceği hep vakıf bağışlarına bağlı olacağından ve vakıflar da muhafazakâr kuruluşlar olduğundan arşivci Coffey'in kendisini rahat bir askeri işe verecek birini tanıdığından da emindi. Coffey'in Washington'a tayin olduğunu duyunca kuşkularında haklı olduğunu anlamıştı Coffey'in Chung Kal'da öldüğünü bilmediği anlaşılıyordu ve Vicarson da bunu söylemekten kaçınmıştı. Arşivci Coffey'in kimlik kartını göstermişti. Kartta bir adres ve bir oda arkadaşının adı verilmişti.

Vicarson bunun eski bir oda arkadaşı olduğunu öğrenmişti.

Oda arkadaşı Coffey'in yanına taşındığı zengin-orospu'yu Alex'in ölümünden sorumlu tutuyordu. Alex bunun kim olduğunu söylememişti ama 'o korkunç aç adamdan kurtulmak için sık sık ziyarete gelirdi.' Alexander Coffey hep yeni elbiseler giymiş, yeni mücevherler takınmış olarak yeni bir arabayla gelirdi ziyarete. Koruyucusunun kendisine askerde kışlada bir gün bile geçirmesini, hatta Washington'dan bir gün bile ayrılmasını gerektirmeyecek bir yer bulunduğunu söylemişti. Gündüz için bir elbise değişikliği yetecekti, üniforması da yumuşak kumaştan ısmarlama dikilecekti. Alex'e göre bu, mesleği için 'ideal çözüm'dü. Bir de subaylık vardı üstüne üstelik. Ondan sonra hangi vakıf reddedebilirdi kendisini? Sonra da 'kaçırılmıştı', 'zengin-orospu' herhalde ihanet etmişti kendisine.

Vicarson durumu yeterince anlamışa. Bunun üzerine Paul Bon-

nerle konuşak üzere Arligton'a gitti.

Bonner, Coffey'i hatırlıyordu. Gence saygı duymuştu, hatta kendisinden hoşlanmıştı. Genç adamın Kuzey Kamboçya kabileleri hakkında olağanüstü bir bilgisi vardı ve ilk ilişki kurma anında dini sembollerin nasıl kullanılacağı hakkında çok işe yarar fikirler vermişti. Daha önce hiç düşünülmemiş cüretli bir operasyondur bu.

Coffey'in hiç unutamadığı bir yanı vardı. Adam çok yumuşaktı, dağlık bölgede kendisinden istenecek şeylere çok yabancıydı. Belki eşcinseldi de. Bunu anlayan Bonner genci acımasızca çalıştırmıştı. Altı hafta bir yaşam boyunun yerine geçemezdi ama belki de sıkışık bir anda kendini kurtaracak kadar bir şeyler öğrenebilirdi.

Ama bu yeterli olmamış ve Coffey bir 'çatışmada' esir alınmıştı. Bonner gence karşı daha sert davranmamış olduğu için kendini suçlamıştı ama bir profesyonel olduğu için de üstünde fazla durmamıştı. Bu işten bir ders almıştı. Bir daha böyle bir adamın birliğine verilmesi durumu ile karşılaşırca, eğitimde acımasız olacaktı. Adam belki o zaman sağ kalmayı başarabilirdi.

"İşte bu kadar, Bay Trevayne. Sevgilim-dönmedi-bana durumu."

Trevayne yüzünü buruşturdu. "Çok acıklı bir durum bu, Sam."

"Öyle. Ama Bruce'u da olduğu yerden alaşağı etmeye yeterli. Ben Paul Bonner'i severim. O gazeteci umurumda bile değil."

"Pekala. Şimdi seçeneklerimizi bir gözden geçirelim."

"Bay Trevayne, bu pisliğe girmeyi istemiyor olabürsiniz, ama benim için hiçbir sakınca yok. Yani demek istediğim, bu sizin gibi bir insan için hoş bir durum değil, ama ben hiçbir kökü olmayan bir hukkuk dehasıyım. Arkamda sadece kendilerine yaptığım katkıları unutmayacaklarım umduğum etkin işverenlerim var... Bırakın da tekmeyi ben indireyim şuna. Bunu seve seve yaparım."

"Müthiş bir insansın, Sam."

"Karıncanız bir kere bana size benzediğimi söylemişti. Yaşamım boyunca duyduğum en iyi komplimandı bu... Bunu siz yapmamalısınız. Benim işim bu."

"Karıncanız enerjik gençler konusunda tedavi kabul etmeyen bir romantiktir. Ve bu senin işin değil. Şu anda kimsenin işi değil."

"Neden?"

"Roderick Bruce bu işte yalnız değil de ondan. Birileri onu besliyor. Yardımcıları var; Bonner'in kendisinin destekleyicisi olduğunu sandığı kişilerin arasında hem de."

Phyllis Trevayne odaya girerken Vicarson kadehini kaldırdı. "Tam zamanında!"

"Sam, böyle davranmaya devam edersen Andy'nin evde olmadığı bir gece mum ışığında yemeğe davet edilmeyeceksin."

"Ki o da yarın akşam," dedi Trevayne. "Webster, Başkanın yarın sabah De Spadante'nin Bonner hakkında söyleyeceklerini duymak isteyeceğini ima etti. Bu da demek ki, yarın sabah Greenwich'e, De Spadante'yi görmeye gideceğim."

"Öğleden sonra dönersiniz. Bizim mum ışığı altında yemeğimiz suya düştü, Bayan Trevayne."

"Hiç de değil," dedi Andy." Alan ile senin saat beşbuçukta burada olmanızı istiyorum. Mumları yak, Phyl. İhtiyacımız olabilir."

37

Mario De Spadante hemşirenin sabah güneşinin girmesi için perdeleri açmaktaki ısrarına kızmıştı. Ama iyi bir hemşireydi - kendisinininkilerden biri değil, hastanenin hemşiresi- ve Mario yanında çalıştırmadıklarına karşı saygılı bir insandı. Perdelerin açık kalmasına ses etmedi.

Andrew Trevayne az önce gelmişti; aşağıda yan kapıdan karşılanıyordu. İki dakika önce otoparka girmişti ve az sonra kapıda belirecekü. Mario odayı görünmesini istediği gibi düzenletmişti. Yatakta mümkün olduğu kadar oturur bir duruma geçmiş, yanına alçak bir iskemle koydurmuştu. De Spadante yatağı yükseltmesini ve eşyaların yer değiştirmesini söylerken odada nöbet tutan iyi giyimli genç gülümsedi.

Genç adam William Gallobretto'nun Californialı yardımcılardan biriydi. De Spadante'nin her an odadan çıkmasını emredeceğini bildiğinden görevini yapmak için pek az vakti olacağı biliyordu.

Adamın ceketinin yakasındaki elmaslı bir Amerikan bayrağı ro-

zet, aslında minyatür bir fotoğraf makinesiydi. Objektifi açacak kordon da sol cebine kadar iniyordu.

Kapı açıldı ve Andrew Trevayne içeri girdi. Koridor nöbetçisi üçüncü adamın içerde olduğundan emin olduktan sonra kapıyı kapattı.

"Buyrun oturun, Bay Trevayne." Andrew'un kendisine uzatılan eli sıkılmaktan başka çaresi yoktu.

Duvar dibindeki genç adamın eli cebindeydi ve diğer iki adam farkına varmadan küçük düğmeye birkaç kere bastırdı.

Trevayne İtalya'nın elini mümkün olduğu kadar çabuk bırakıp iskemleye oturdu. "Bu ziyaretten pek hoşlandığımı söyleyecek değilim, Bay de Spadante. Birbirimize söyleyecek fazla bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

Çok doğru, diye düşündü duvar dibindeki genç adam. Biraz daha yaklaş ve sanki düşünceli, hatta biraz da tetikteymiş gibi görün, Trevayne. Korku gibi çıkar bu resimde.

"Konuşacak pek çok şeyimiz var, amico. Benim sana karşı bir kırgınlığım yok. Ama o askere. Ona küçük kardeşimin ölümünü borçluyum. Sana değil."

"O askerin üzerine saldırıldığını siz de biliyorsunuz. Kardeşiniz için üzgünüm ama o da silahlıydı ve benim-topraklarımda gizlice dolaşıyordu. Onun orada olmasından sorumlu sizsiniz, kendinizde arayın suçu."

"Ne demek oluyor bu? Bir komşumun tarlasına girdim diye benim canımı mı alacak? Ne biçim bir dünyada yaşıyoruz böyle?"

"Bu benzetme pek uymadı. Tarlaya girmekle geceleyin tabanca- lar, bıçaklar ve neydi o.... parmaklarının çevresinde sivri demirlerle dolaşmak aynı şey değildir."

Aferin, Trevayne, diye düşündü duvar dibindeki adam. Avuç için yukarı gelecek şekilde o jest. Tamam işte. Sen, 'babaların babasına' durumu açıklayan bir baba.

"Ben kendimi savunmayı öğrenerek yetiştim, amico. Benim okullarım sokaklar ve öğretmenlerim de İtalyan kafalarını bir yumrukta dağıtmayı seven iri yan zencilerdi. Elimi hep cebimde tutmak kötü bir huy, kabul ederim, anlaşılır bir şey. Ama silah kullanmam, asla!"

"Göründüğü kadarıyla buna ihtiyacınız da yok." Trevayne sol eli cebinde duran adama baktı. "Tıpkı bir karikatür gibi."

Sen de çok komiksin, Trevayne, diye düşündü duvar dibindeki adam.

"Hey, sen! Dışarı!.. Kuzenlerimden birinin arkadaşı; genç insanlar, elimden ne gelir ki? Seviyorlar işte... Dışarı haydi! Bizi yalnız bırak!"

"Elbette, Bay de Spadante. Nasd emrederseniz." Genç adam elini cebinden çıkardı, elinin içinde bir kutu şeker vardı. "Şeker alır mısınız, Bay Trevayne?"

"Teşekkür ederim, istemem."

"Çık dışarı!... Tanrım, ceplerinde şeker taşıyor bunlar!"

Kapı kapanınca De Spadante iriyarı gövdesini yastıklara yasladı. "Şimdi biraz konuşalım, tamam mı?"

"Onun için geldim buraya. Mümkün olduğu kadar kısaca söyleyeyim. Söyleyeceklerinizi duymak istiyorum; sizin de beni dinlemenizi istiyorum."

"Bu kadar gururlu olmamalısın. Çok kimse senin için gururlu der ama ben onlara benim iyi dostum Trevayne'nin hiç de gururlu olmadığını söylerim. O sadece pratik bir insandır, boşuna konuşmayı sevmez derim."

"Beni savunmanıza ihtiyacım..."

"Bir şeye ihtiyacın var ama," diye De Spadante sözünü kesti. "*Yardıma* ihtiyacın var."

"Ben buraya bir tek şey için geldim. Paul Bonner'i rahat bırakman için. Kendi haydudannı kontrol edebilirsin, De Spadante; onlara istediğin ifadeyi verdirebilirsin. Ama mahkemede sana yönelteceğimiz soruların altından kalkamayacaksın... Evet haklısın, boşuna konuşmam ben. Chevy Chase'deki bir golf alanında bir kongre üyesini tehdit edip tartaklarken görüldün. Olayı bana ve Binbaşı Bonner'e bildirdi buna tanık olan kişi. Bu bir şiddet hareketiydi ve bunu bilmek Bonner'in tedbirli olması için yeterliydi. Daha sonra 3500 mil ötede San Francisco'da görüldün, beni izliyordun. Bu konuda da yeminli bir ifade var elimizde. Binbaşı Bonner'in benim hayatımdan kaygı duyması için nedeni vardı.... Bu inkar edilemez gerçekler ve bunlara dayanan

mantıklı sonuçların dışında başka şeyler de var. Senin gibi bir adam bir Birleşik Devletler senatörüne hakaret eder de, bundan nasd yakasını sıyrır? Bir uçak şirketinden söz edecek cüreti olduğu için mi? Neden izledin beni California'ya kadar? Balıkçı Rihtimında yardımcılardan birini kıstırmaya mı çalışıyordun? Ona da saldıracaktın? Neden? Tennessee Sanayii ile ilişkin nedir, De Spadante? Mahkeme bütün bu sorular üzerinde duracaktır. Hepsini Paul Bonner'e saldırma bağlayacağım için bundan hiç kuşkun olmasın... Dulles'a aynı uçakta gittiğimizden bu yana çok şey öğrendim. Sonun geldi artık.... İstenmeyen kişisin."

Mario de Spadante şişkin göz kapaklarının arasından nefrede bakıyordu Trewayne'a. Sesi sakindi ama. "Bu sözcüğü pek seversin, değil mi? İstenmeyen kişiler."

"Buna sosyolojik bir anlam vermeye kalkışma. Bunun için uygun bir sözcü değilsin."

De Spadante omuzlarını silkti. "Hakarederin bile beni öfkelen-dirmiyor, dostum. Neden biliyor musun?.. Sen başı dertte bir adam-sın, başı dertte olan ağız bozuk bir adam. Ama yine de yardım ede-ceğim sana."

"Edebilirsin, ama bunu isteyerek yapacağından kuşkuluyum..."

"Ama önce bu asker." İtalyan sanki Trewayne konuşmamış gibi devam ediyordu. "Bu askeri unut artık. Mahkeme falan olmayacak. Bu asker ölmüş sayılır artık, inan bana. Şimdi soluk alıp veriyor olabilir ama ölüdür artık. Unut onu... Şimdi de iyi haberlere gelemim... De-diğim gibi başın dertte; ama dostun Mario kimsenin bu fırsattan yarar-lanmaması için elinden geleni yapacaktır."

"Ne diyorsun sen?"

"Çok çalışıyorsun, Trewayne; evinden çok uzak kalıyorsun...."

Andrew birden dikildi iskemlesinde. "Hele ailemi tehdit et, ulan orospu çocuğu, bir daha ömürünün sonuna kadar dışarsını göremezsın! Bunları düşünme bile, *hayvan* herif! Başkanın bina gerekli tam güvenceyi verdiği bir alan bu! Bir telefon edersem bir daha kimse yü-zünü bile göremez"

"*Başta!* Hakkın yok buna! Sus!" De Spadante hem olanca sesiyle bağırıyor, hem de iki eliyle kamına bastırıyordu. Sonra birden hafifle-

di sesi. "Bu odada böyle şeyler konuşulmaz. Ben bir insanın yuvasına saygılıyım... çocuklarına, kardeşlerine. O asker, hayvan olan o, ben değilim. De Spadante değil!"

"Konuyu açan sendin. Nerede olduğunu anlamana yardımcı olmak istedim. Aile yasak ve Penssylvania Caddesi'nde oturan adam bunu garanti etti. Seninle aşık atacak değil o, haydut!"

Mario yutkundu. Öfkesini güçlükle saklıyordu. "Ama Augie de Spadante'ye bir şey garanti etmiyor, değil mi? Hayır. Augie istenmeyen kişi çünkü..."

Trevayne saatine baktı. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle artık."

"Elbette. Söyleyeceğim tabii. Senin tek garantin benim aslında. Dediğim gibi, evinden çok uzak kalıyorsun. Belki de sevdiklerine doğru yolu gösterecek zamanın olmuyor. Çok içen bir oğlun var. Sonra da arabasına atlayıp yayaalara çarpıyor. Örneğin Cos Cob'da oğlunun çarpıp ağır yaralandığı yaşlı bir adam var."

"Yalan."

"Fotoğrafları var elimizde. O yan çılgın delikanlının arabasının yanında çekilmiş sekiz on fotoğrafı var elimizde. Araba da çocuk da berbat bir halde. Kazaya uğrayan bu yaşlı adama para verdik yanlışlıkla bir şey yapmış olan gence bir zarar vermemesi için. Tahsil edilmiş çekler ve ifadesi elimde. Ama bu çok kötü bir şey sayılmaz; milyoner çocuklarının değerleri de değişik olur. Kızının işini halletmek o kadar kolay olmadı ama. O gerçekten kötüydü doğrusu; bir an için eli boş dönecektik. Ama dostun Mario kızını korumak için hiçbir masraftan kaçınmadı."

Trevayne arkasına yaslandı; gözlerinde öfke yoktu artık, sadece tiksinti. "Eroin. Senin işindi demek...."

"Ben mi? Senin kulakların duymuyor galiba... Küçük bir kız, sıkılmış belki, biraz eğlenmek için bir torba en iyisinden...."

"Bunu kanıtlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"En iyi maldan iki yüz bin dolarlık alıyor. Belki de kendi küçük dağıtım örgütü var, kim bilir. O lüks kız okuldan bugünlerde kayınıyor zaten. Bunu bilirsin, değil mi? Birkaç ay önce bir diplomat kızı yakalanmıştı, gazetelerde okumuş olmalısın. Onun senin dostun Mario gibi bir dostu yoktu."

"Sana bir soru sordum. Herhangi bir şey kanıdayacağına inanıyor musun?"

"Kanıtlayamam mı sanıyorsun? "De Spadante birden Trevayne'a dönüp tükürür gibi konuştu. "O kadar da aptal olma. Aptalsın, Bay Küstah! Küçük kızının birlikte görüldüğü herkesi tanıdığını mı sanıyorsun? Greenwich Emniyet Müdürlüğü'nden Teğmen Fowler'e bir ad ve yer listesi veremem mi sanıyorsun? On yedi yaş, günümüzde o kadar da genç sayılmaz, dostum. Belki de zenci çeteleriyle binaları havaya uçuran o zengin çocukları hakkında yazılanları okumuştur.... Senin çocuğunun onlardan biri olduğunu söylüyor değilim. Ama insanlar durup düşünürler. Her gün görüp okuyorlar bunları. Ve iki yüz bin..."

Trevayne sabrının sonuna gelmiş olarak ayağa fırladı. "Zamanını boşuna harcıyorsun, De Spadante. Sandığımdan daha kaba ve aptalmışsın. Bana şantaj durumları yarattığını söylemeye çalışıyorsun; bunların çok iyi hazırlanmış senaryolar olduğundan hiç kuşku yok. Ama çok ciddi bir yanlışlık yaptın. İki tane. Modan geçmiş artık ve konularını iyi bilmiyorsun. Haklısın, on yedi ve ondokuz yaşları günümüzde o kadar da genç sayılmıyor. Düşün biraz. Sen de çocukların artık katlanamadıkları şeylerin bir parçasısın. Şimdi izin versem de vermesem de...."

"Ya kırk iki?"

"Ne?"

"Kırk iki yaş çocuk sayılmaz. Güzel bir karın var. Bol parası olan ve belki de içinde büyük evinde tatmin edemeyeceği bir iki açlık olan güzel ve alımlı bir kadın. Birkaç yd öncesine kadar bir içki sorunu olan bir kadın...."

"Çok tehlikeli yerlerde dolaşıyorsun, De Spadante."

"İyi dinle beni!... Bu kibar kadınlardan bazdan kente indiklerinde Doğu Yakası'ndaki Fransız ya da İspanyol meyhanelerine giderler. Bir kısmı da zengin eşcinsellerin devam ettikleri Vülage'daki sanatçı meyhanelerine giderler. Orada kolay para kazanmak için her iki işi yapanlar da vardır. Sonra bir ikisi de Plaza gibi otellere..."

"Seni uyanyonım!"

"Daha önce rezervasyon yaptırdıkları Plaza gibi bir yere gitmeden bu hanımlar belirli bir numarayı ararlar. Gürültüsüz patirtisiz, hiç kor-

kulan olmadan. Her şey çok gizlidir, tatmin garantilidir... Ve ne oyunlar oynarlar bir bilsen... Gözlerine inanamazsın, dostum!"

Trevayne yerinden fırlayıp kapıya yürüdü. De Spadante'nin sesi durdurdu kendisini. "Çok saygın bir otel güvenlik memurunun yemini ifadesi var elimde. Çok uzun zamandır bu işte, görmediği şey kalmamış. Senin karını da uzaktan tanımış. Çok çirkin bir ifade. Ama gerçek. Gördükleri."

"Sen pisliksin, De Spadante." Trevayne söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

Istenilmeyen'den daha çok beğendim bunu, dostum. Daha kuvvetli, daha olumlu... Bilmem demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Bitti mi?"

"Hemen hemen. Bu özel sıkıntılarının aramızda kalacağını bilmeni isterim. Sıkıntıların güvencededir bende. Ne gazete, ne televizyon, ne de radyo. Nedenini bümek ister misin?"

"Tahmin edebilirim."

"Edersin elbette... Çünkü Washington'a gidecek ve küçük altkomisyonunu kapatacaksın. Birkaç kişiyi azarla ve bir iki kişinin kovulmasını -kimler olacağını biz sana söyleriz- sağla ve bitir işi. Anladın mı?"

"Ya kabul etmezsem?"

"Dostum, dostum. Sevdğin insanları bu pislğe atacak mısın? Cos Cob'daki o yaşlı adamla sarhoş oğlunun fotografı. Gazetede çok çirkin durur doğrusu. Sonra iki yüz bin dolarlık saf eroin. Onu polis buldu büyüyor. Bulmadık diyemezler. Sonra Plaza'daki sevgili karın. 'O otel dedektifi çok saygın bir eski polisti, sadece gördüklerini yazdı biliyorsun. Özel olarak bile görmek istemezsin yazdıkları. Hanımın ayyaşlığı konulandı ortaya çıkarabilir. Çok ciddiydi durumu; kendisine yardım eden doktor da elimizde. İnsanların nasıl düşündüklerini bilirsin. Eski bir ayyaşa hiç güvenmezler. Karının ayyaşlığının geçmişte kalmış olmadığı olasılığı var. Ya da bir takıntıyı bırakıp bir başkasına saplanmıştı artık."

"Söylediğin her şeyin yalan olduğu ortaya çıkacaktır."

"İnkâr edeceksin elbette!.. Ama bu şeylerin pek çoğu çok sağlam, Trevayne. Çok *sağlam*. Ne demek isteğimi anladın mı? Bir

kere bir yerde okumuştum: suçlamalar -hele hafif bir temeli olup bir iki resimle de desteklenirse- hemen baş sayfalara geçerlermiş. Sonradan gelen tekzipler de ellinci sayfaya -salam ilanları arasına.... Artık seçimini sen yap, Bay Trevayne. Ama çok iyi düşün önce."

Trevayne şişman Sicilyalının küçücük gözlerindeki tatmin olmuş nefrete baktı.

"Sanırım bunu çok uzun bir süre bekledin, De Spadante."

"Bütün yaşamım boyunca seni kadife domuz! Şimdi defol buradan ve sana dediklerimi yap. Senin de diğerlerinden hiçbir farkın yokmuş."

38

Robert Webster Beyaz Saray'daki odasında telefonu açarken ortada acil bir durum olduğunu anlamıştı. Telefon eden kişi Aaron Green'den bir mesaj getirdiğini ve yüzüne karşı söylenmesinin emredildiğini bildirmişti. Aceleydi; Webster kendisiyle bir saate kalmadan buluşmalıydı. Saat üçte.

İki adam Georgetown'da Villa d'Esté lokantasında buluşmayı kararlaştırdılar; ikinci katta, kokteyl salonunda. Lokantada öğle saatlerinde sadece turistler bulunurdu. Washington'un önemli kişileri ise akşamın geç saatlerinde boy gösterirlerdi. Bu saaderde bir turist, senatörün kartvizini göstermedikçe içeri adımını bile atamazdı.

Webster önce gelmişti ki, bu da başlıbaşına kötü bir başlangıçtı. Bobby asla bekleyen kişi olmamaya dikkat ederdi. Gecikmenin etkileyici açıklaması dinlenirken, insan kontrol üstünlüğünü kaybedebilirdi.

Aaron Green'in adamı da on beş dakika geç olarak ortaya çıktı-ğında aynı şey oldu. Adam kısa ve hızlı cümlelerle gecikmesinin nedenlerini sıralarken kesin bir küçük görme havası içindeydi. Bitirecek başka işleri vardı; Aaron Green kendisinden bir güne sığmayacak kadar şey istemişti.

Webster adama bakıp da onun kendine güvenli konuşmasını dinlerken birden duyduğu huzursuzluğun nedenini anladı. Green'in adamı bir araçtı, tıpkı kendisi gibi. Kendi gibi o da gençti. Kendisinin çeliş-

kili iktidar politikası dünyasında yükselmekte olduğu gibi, o da şirket ekonomisi dünyasının labirentinde yükselmekteydi. Her ikisi de iyi konuşuyorlardı, kendilerine güven duymaktaydılar, hem güçlüydüler hem de boyun eğilmesi gereken kişiler karşısında saygılı.

Ama aralarında derin bir fark vardı ve bunu her ikisi de biliyorlardı; bunun üzerinde durmaya gerek yoktu. Green'in adamı güçlü pozisyonundan konuşuyordu; Robert Webster ise ne o durumdaydı ne de bunu yapabiliirdi.

Bir şey olmuştu. Webster'in değerini, etkinliğini doğrudan doğruya etkileyen bir şey. Bir yerlerde, bir toplanıda ya da çok özel bir yemekte bir karar alınmıştı ve bu da kendisinin yaşantısını tümüyle değiştirecekti.

Green'in adamı ilk uyarıydı ve Bobby Webster'in derin kaygı duygusunun kaynağıydı.

Webster artık çıkış yolunda olduğunun farkındaydı. Yapılması gerekenleri kontrol edememişti; şimdi umacağı en iyi şey gerilemek ve mümkün olduğu kadarını kurtarmaktı.

"Bay Green çok kaygılı, Bobby. Kendisine danışılmadan çözümlere karar verilmesini anlıyor. Her kararda kendisine danışılmasını beklemiyor kuşkusuz, ancak Trevayne konusu pek duyarlı bir konudur."

"Biz sadece gözden düşürtüyoruz onu. De Spadante ile ilişkilendiriyoruz, hepsi bu kadar. Büyük bir şey değil bu."

"Belki. Ama Bay Green bu Trevayne'in sizin beklediğinizden başka bir tepki gösterebileceğini düşünüyor. Bunu... büyük bir olay haline getirebilir."

"Şu halde Bay Green'e durum tam olarak yansıtılmamış," dedi Webster. "Trevayne'in nasıl tepki göstereceğı önemli değil, çünkü kendisine karşı bir suçlama yapılmayacak. Sadece bazı varsayımlar. Ve hiçbirimiz işe karışmayacağız... Görebildiğimiz kadarıyla, beceriksizlik durumuna itilecek."

"De Spadante ile ilişkilendirilerek mi?"

"Bu sözlü bir ilişkiden öte bir şey olacak. Elimizde fotoğraflar ver. Greenwich'teki hastanede olduğu kanıtlanıyor. Gerçek fotoğraflar... Roderick Bruce iki güne kadar birincisini yayımlayacak."

"De Spadante New Haven'e götürüldükten sonra mı?" Green'in

adamı Webster'in gözlerinin içine bakıyordu, sesi neredeyse hakaret ediciydi

"Evet."

"De Spadante o zaman baş haber olacak, değil mi? Bay Green onun satranç tahtasından alınacağını duymuş."

"Bu karar kendi arkadaşlarından çıktı; bunu gerekli görüyorlar. Bizimle hiçbir ilgisi yok; amaçlarımız için yararlı olacağı dışında."

"Bay Green bu fikirde değil."

"Bu bir yeraltı dünyası eylemi. İstesek bile engel olamayız buna. Ve o fotoğraflar ve bir iki Greenwich doktorunun ifadesiyle Trevayne boğazına kadar batacak pisliğin içine. Sonu geldi artık."

"Bay Green bunun çok basideştirildiği fikrinde."

"Öyle bir durum yok, çünkü ortada bir şey iddia edecek kimse yok. Bunu göremiyor musunuz?" Webster şimdi sabırsız bir açıklama yapıyor gibi ses tonuyla konuşuyordu. Hiçbir yaran yoktu ama.

Konuşma törensel bir danstan başka bir şey değildi. Webster'in en çok bekleyeceği Green'in adamının -kendini korumak için- stratejisinin tümünü Green'e anlatmasıydı. O yaşlı Yahudi bunun yararlı olduğunu görüp fikrini değiştirebüirdi.

"Ben sadece bir kuryeyim, Bobby."

"Ama bunun yararlarını *görüyorsun*." Bir soru değildi bu.

"Pek emin değilim. Bu Trevayne aklına koyduğunu yapan bir insan. Sonuçları kolaylıkla kabul edip çekilecek biri değil bence...."

"Sen Washington'da reddedilmiş bir insan gördün mü hiç? Berbat bir manzaradır. İsteddiği kadar bağınıp çağırın kimse dinlemek istemez kendisini. Cüzamlının kendisine dokunmasını kimse istemez... Başkan bile."

"Başkanın durumu ne?"

"Olayın en basit yanı o. Yardımcılarla bir toplantı yapacağım, Başkana Trevayne'den kolayca sıynılması için güçlü dayanaklar göstereceğiz. Bizi dinleyecektir. Başında bir sürü dert var zaten. Ona bu işten kolayca ya da sertçe sıynılma seçeneklerini tanıyacağız. Kolayını seçecek tabii. On sekiz ay soma sonra seçim var. Bu işin mantığını görecektir."

Green'in adamı sempatiyle baktı Webster'a. "Bobby, ben buraya

sana bütün hazırlıklarını iptal etmeni söylemeye geldim. Bay Green'in sözleri bunlar. 'Herşeyi iptal etmesini söyle ona.' De Spadante umurunda değil onun zaten sen de onun senin kontrolunda olmadığını söylüyorsun. Ama Trevayne'a el sürülmeyecek... mesaj bu. Ve de kesin."

"Yanlış ama. Ben bunu er küçük ayrıntısına kadar düşündüm. Her şeyin yerli yerine oturması için haftalarca uğraştım. *Kusursuz* şimdi."

"*Yapılmayacak*. Şimdi yepyeni durumlar var. Bay Green durumu açıklığa kavuşturmak için birkaç kişiyle görüşecek... Size de haber verileceğinden eminim."

Webster adamın son cümlesinin anlamını çok iyi biliyordu. Kendisinden bir şey istemedikleri sürece hiçbir şey söyleyecek değillerdi. Bu yeni oluşan halkaya da kendisini zorla sokmazdı. İttifaklar değiştiriliyor, ya da daha bağımlı, daha sık bir hale getiriliyordu. Her ne olursa olsun, kendisi dışlanmaktaydı.

Webster sağ kalabilmek için tutunacak dal arıyordu. "Politikada önemli bir değişiklik olursa benim hemen haberim olsun. Söylemek istemiyorum ama, ne de olsa bunun başı Beyaz Saray'dır."

"Evet., elbette." Green'in adamı saatine baktı.

"Bana bazı sorular sorulacaktır. Epey geniş bir etkili insanlar topluluğu tarafından. Yanıtlarım olmalı."

"Bay Green'e söylerim."

"Bunu *bilmesi* gerek." Webster kendine dikkat etmeliydi; çok umutsuz görünmek de işine gelmezdi.

"Bunu kendisine hatırlatacağım."

Hiç de nazik olmayan bir biçimde dışlanıyorum, diye düşündü Webster. Beyaz Saray da dışlanıyordu. Küstahlık zamanı gelmişti.

"Ona 'hatırlatmaktan' fazlasını yapın. Burada ellerinde epey büyük sopalar olan birkaç kişi olduğumuzu söyle kendisine. Genessee Sanayi'nin bazı alanları konusunda herkesten çok bilgimiz var. Bunları sigorta poliçemiz olarak düşünürüz."

Green'in adamı başını kaldırıp Webster'le göz göze geldi. "Bunun uygun bir terim olduğunu sanmıyorum, Bobby. 'Sigorta poliçesinin

yani. Eğer çift taraflı oynamayı düşünmüyorsan. Bu da sana çok pahalıya mal olur."

Green'in adamı Beyaz Saray'ın Robert Webster'ine, kendisinin de satranç tahtasından alınabileceğini söylüyordu. Webster gerileme zamanının geldiğini anlamıştı.

"Açık konuşalım," dedi. "Hep açık konuşulduğuna göre, biz de konuşabiliriz. Benim durumum sağlam. Kendimi düşündüğüm yok. Akron'a dönüp istediğim işi seçebilirim. Karım da bundan çok hoşlanır. Ben de hiç umursamam. Ama başkaları istedikleri işleri bulamayabilirler. Onların özgeçmişlerinde Beyaz Saray olmadığı için rahatsız edici olabilirler."

"Her şeyin yoluna gireceğinden hiç kuşku yok. Hepiniz için. sizler deneyimli insanlarsınız."

"Evet, ama o kadar da...."

"Biliyoruz," diye Aaron Green'in adamı sözünü kesti. "Benim gitmem gerek artık. Gün sona ermeden çok işim var daha."

"Elbette. İçkilerin parasını ben öderim."

"Çok teşekkür ederim." Green'in adamı kalktı. "Rod Bruce'dan o fotoğrafı alacaksın, değil mi? Hikayeyi hasıraltı ettireceksin?" dedi.

"Hoşuna gitmeyecek ama, evet."

"Güzel. Görüşürüz... Ve, Bobby. Akron hakkında. O özgeçmişini hazırlamaya başlasan iyi olur."

39

Uşaklar Aaron Green'in cam kaplı ve saksılarla dolu verandasında masa ışıklanm yakmışlardı. Dışarda iki sanmtırak ışıldak uzaktaki beyaz ağaçlığı aydınlatıyordu. Cam masanın üstüne gümüş bir tepsi içinde gümüş kahve servisi konulmuştu. Birkaç metre ötedeki başka bir camlı masanın üstünde içki şişeleri ve bir yanda kristal konyak kadehleri duruyordu.

Uşaklara çekilmeleri için izin verilmiş, Bayan Green yukardaki dikeş odasına çıkmıştı. Evin önünde ve holdeki ışıkların dışında bütün ışıklar söndürülmüştü.

Aaron Green evinde bir toplantı düzenlemişti. Üç kişiden sadece biri yemeği çağrılıydı. Bay Ian Hamilton.

Diğer ikisi Sail Harbor'a birlikte geleceklerdi. Walter Madison Kennedy Havaalanı'na uğrayacak ve Washington'dan gelen Senatör Alan Knapp'ı alacaktı. Saat on civarında geleceklerdi.

Geldiler de. Saat tam onda.

Onu altı geçte dört adam camla kaplı verandaya geçtiler.

"Kahvelerinizi ben veriyorum, beyler. Konyaklar şurada. Bu yaşlı ellerimle küçükçük kadehlere kolay kolay dolduramıyorum artık. Etikederi okumakta da güçlü çekiyorum. Sonuç: içmiyorum... İskem-lemi bulabildiğim için talihli sayılırım."

"Aaron, tembellik dışında bir şeyin yok senin," diye güldü Ian Hamilton. "Pekala, içkileri ben veririm."

Walter Madison konyağını alıp Green'in soluna oturdu. Hamilton Knapp'ın içkisini yuvarlak masada Green'in sağına getirdi. Senatör hemen yerine oturdu. Hamilton bundan sonra Green'in karşısına geçti.

"Bir el briç oynayacakmıyız gibi," dedi Madison.

"Ya da epey sert bir el poker," dedi Knapp.

"Sınırsız bakara daha uygun olabilirdi." Ian Hamilton kadehini Green'e kaldırdı. "Sağlığınıza, Aaron... Sağlığımıza."

"Bu da pek uygun, dostum," dedi Green alçak bir sesle. "Sağlığı gerektiren günlerde yaşıyoruz. Vücut ve kafa sağlığı. Özellikle de kafa"

İçtiler. Kadehini masaya ilk bırakan Knapp oldu. Sabırsızlanıyor-du, ama bir yandan da bu masada sabrın değerli bir şey olduğunu bili-yordu. Yine de, saygın bir senatördü, bu masanın ihtiyacı olduğu kişi. Hissetmediği bir tavrı benimsiyormuş gibi görünmesine gerek yoktu. Kibarlığıyla nam salmış bir insan değildi; kibarlık gereksiz bir şeydi kendisi için.

"Bay Hamilton, Bay Green önce ben açayım kağıtlarımı," dedi. "Seni dışarda bırakmıyor değilim, Walter, ama senin buradaki durumun benimki gibi olduğu düşüncesindeyim. Hepimiz Andrew Trevayne'm... 'durumundan yararlanılamayacağı'nı duyduk. Walter ile ben arabada ge-lirken konuştuk bunu. Bu gerçeği saklamanın anlamı yok. Açık olmak gerekirse, hiçbir şey anlamadım bundan. Bence Bobby Webster'in stra-tejisi çok esaslıydı."

Ian Hamilton Green'e baktı, birkaç saniye sonra başım eğdi. Bel-
li belirsiz bir hareketti bu; yaşlı Yahudiye konuşma izni veriyordu.

"Bay Webster'in stratejisi çok güzeldi, Senatör," dedi Green. "Bir
Generalin parlak bir manevrası bir çatışmayı kazandırırken düşmanın
cephenin başka bir yanında başlatacağı bir yıldırım hareketi kendilerine
savaşı kazandırabilir."

"Yani Andrew'u tümüyle etkisiz duruma getirmek... yeterli değil
mi diyorsunuz?" diye sordu Walter Madison. "Bizimle savaşan başka
kim var?"

Konuşmaya Ian Hamüton katıldı. "Trevayne ilginç bir durumda,
Walter. Ne yaptığımızı ve bunu neden yaptığımızı tam olarak anlıyor.
Somut kanıt eksikliğini bizim büyük hedeflerimizi algılayarak ta-
mamlıyor."

"Bunu anlamadım," dedi Knapp.

"Bunu yanıdayayım," dedi Green, Ian Hamilton'a bakıp gülüm-
seyerek. "Bizler avukat değiliz, Knapp. Olsaydık, sanırım Trevayne'in
doğrudan doğruya zarar verecek bölük pörçük bir şeylere sahip olduğu-
nu, ama genelde çok zarar verebileceğini söyledik. Doğru mu, Sayın
Hamilton?"

"Doğru, Aaron... Trevayne kimsenin beklemediği bir şeyi yaptı.
Hukuku bir yana bıraktı. Sanırım bunu araştırmasının en başında yaptı
hem de... Biz binlerce yasal durumlu uğraşırken, on binlerce masraf ve
tahsis kalemiyle boğuşurken, o bambaşka bir şeyin ardına düşmüştü.
İnsanların. Kilit olduklarını tahmin ettiği insanların. Onun kusursuz
bir yönetici olduğunu unutmayın; kendisinden nefret edenler bile bu
konuda hakkını verirler. Bir kontrol mekanizması olması gerektiğini
anlamıştı. Genesee gibi büyük ve çok kapsamlı bir şirket böyle bir
mekanizma olmadığı takdirde sadece yönetim kurulu düzeyinde iş
göremez. Gariptir ki, bunu ilk gören Mario De Spadante'nin grubu
oldu. Çelişkili bilgiler gönderip bu konuda görüşlerinin alınması için
kendilerine başvurulmasını beklediler. Böyle bir şey olmadı. Keşfettik-
leri bu şeyi ne yapacaklarını bilemiyorlardı. De Spadante kaba tehdider
savurarak, üşkide olduğu herkesi rahatsız etmeye başladı... De Spa-
dante işi bu kadar."

"Özür dilerim, Bay Hamilton." Knapp çiçekli basma yastıklı be-

yaz demirden koltuğunda öne eğildi. "Sözleriniz beni Bobby Webster'in çözümüne götürüyor... Trevayne'm şimdiye kadar uğrunda çalıştığımız her şeyi tehlikeye sokan bilgi toplayabildiğini ima ediyorsunuz. Onu gözden düşürmek için bundan iyi zaman olamaz ki. Gözden düşürelim, kanıtları da inanılmaz olur. En azından bizim kendi amaçlarımız için."

"Neden öldürmeliyim onu?" Aaron Green'in sesi gürlemişti birden. Madison ile Knapp'ı şaşkına çeviren öfkeli bir soruydu bu. Hamilton'da görünür bir tepki yaratmamıştı. "Sarsıldınız, değil mi? Neden? Dile getirilmeyen düşünce olduğu için belki de... Ben bu masadaki herkesten yakın oldum ölüme, o yüzden *ben* şaşırmıyorum. Ama bunun neden olamayacağını söyleyeyim, Webster'in çözümünün neden geçerli olamayacağını... Trevayne gibi insanlar ölümlerinde ve zorunlu emeklilik yaşamlarında bilfiil hayatta olacaklarından daha tehlikeli olurlar."

"Neden?" diye sordu Walter Madison.

"Çünkü onlar arkalarında bir *miras* bırakırlar," dedi Green. "Onlardan sonra bu davaya kendilerini adayacaklar için toplanma noktası olurlar. Şehiderdir, sembollerdir. Onlardan üreyecek tatmin olmamış fareler çoğalıp temellerimizi kemirmeye başlarlar. Onların yuvalarını dağıtmaya harcayacak zamanımız olmayacaktır."

Aaron Green öylesine öfkelenmişti ki yaşlı elleri titriyordu. Ian Hamilton'un sesi sakin ama emrediciydi. "Heyecanlanma, Aaron. Bir şey çıkmayacak bundan... Haklı ama, biliyor musunuz? Bu tür işlerle uğraşacak zamanımız yok. Bunlar bizi yolumuzdan alıkoymakla kalmayıp başsırsızlığa da mahkumdurlar. Trevayne gibi insanlar ayrıntılı kayıtlar tutarlar... İnsan temel bir konuyla yüzyüze gelmelidir. Bundan ne kaçınabiliriz ne de bunu örtebiliriz. Kendi amaçlarımızı anlamalı ve kabul etmeliyiz... Özellikle Senatör ve Aaron'a hitap ediyorum. Sen sahneye çok geç girdin, Walter; katkılarının, çok değerliyse de, pek uzun bir geçmişe sahip değildir."

"Bunu biliyorum," dedi Madison.

"Bize iktidar komisyoncusu diyenler çıkabilir, haklıdır da. Biz politik toplum içinde yetkiyi dağıtıra. Bu egolanmızı tatmin eden bir şey olduğu halde, ego tatmini için buna girişmiş değiliz. Kuşkusuz kendimize inanınız bizler; ama amaçlarımıza varacak araçlar olarak."

Bunu -soyut olarak- Trevayne'a anlattım ve onun bizim içtenliğimize inandırabileceğini sanıyorum."

Knapp masanın camına bakarak dinliyordu. Aniden başını kaldırıp kulaklarına inanamayarak baktı Knapp'a. "Ne?"

"Evet, Senatör, aramızda buna karar verdik."

"Bence siz aklınızı kaçırmışsınız!"

"Neden?" diye sordu Aaron Green sert bir sesle. "Utanç duyacağınız bir şey mi yapınız. Senatör? Kendinizi amaçlarınızdan çok mu düşünüyorsunuz? Bizden biri misiniz, yoksa başka bir şey misiniz?" Green öne eğilirken fincanı tutan eli titriyordu.

"Bu utanma sorunu değil. Sadece yanlış anlaşılma sorunu, Bay Green. Siz özel bir kişi olarak hareket ediyorsunuz, ben ise seçilmiş bir temsilciyim. Benden hesap sorulmadan önce sonuçların elle tutulabilir olmasını isterim. Bu noktaya varmadık henüz."

"Sandığınızdan da yakınız," dedi Hamilton.

"Bunun kanıtlarını pek göremiyorum."

"O zaman çevrene bakmamışsın," dedi Hamilton; konyak kadehi-ni kaldırıp bir iki yudum içti. "El sürdüğümüz her şey, yönettiğimiz her alan daha iyiye gitti. Bunu inkar edemeyiz. Biz ülkenin tüm bölümlerini etkileyecek çok büyük mali bir temel oluşturduk kısacası. Ve bu etkinin hissedildiği her yerde de statükoyu düzelttik. Azınlıklar -ve de çoğunluklar- göz önüne almıyor artık; istihdam arttı; sosyal yardım gerekliliği azaldı; üretim kesintisiz devam etti. Bunun sonucunda ulusal çıkar kesimleri bundan yararlandı. Askeri durumumuz kesin olarak güçlendi; ekonominin coğrafi bölgeleri yüksek düzey üretime ulaştı; konut, eğitim ve tıpta Genessee'nin damgasını yiyebilecek her yerde sosyal reformlar yapıldı... Sosyal dengeyi sağlayabileceğimizi gösterdik.... Bunu inkâr edebilir misiniz, Senatör? Bunun için çalıştık hepimiz."

» *

Knapp şaşırmişti. Hamilton'un hızla sıraladığı noktalar kendisinde bir şaşkınlık yaratmış, daha önce duymadığı bir güven duygusu vermişti. "Ben Washington mekanizmasına çok yakındım," dedi. Sizler uzaktan daha iyi bir görüş açısına sahipmişsiniz."

"Kabul. Yine de soruyu yanıtlamanızı isterim. Bu öğrendiklerinizle dayanarak., gerçekleri inkar eder misiniz?"

"Hayır, edemem sanıyorum."

"Sanıyor musunuz?"

"Edemem."

"O zaman bunun doğal sonucunu göremiyor musunuz?... Neler yaptığımızı görmüyor musunuz?"

"Basardan anlattınız; bunları kabul ediyorum."

"Yalnızca basanlar değil, Senatör. Size hükümetin yürütme kolunun liderlik görevlerini anlattım... *Bizim* yardımımızla. O yüzden, uzun bir düşünme, ama hızlı ve kapsamlı bir analiz sonunda Andrew Trevayne'a Amerika Birleşik Devletleri Başkanlığını önereceğiz."

Birkaç dakika kimseden ses çıkmadı. Ian Hamilton ile Aaron Green arkalarına yaslanmış yeni gelenlerin bu bilgiyi hazmetmelerini bekliyorlardı. Sonunda kulaklarına inanamayan bir sesle konuşan Knapp oldu.

"Hayatımda duyduğum en akıl almaz şey bu. Şaka ediyorsunuz sanırım."

"Ya sen, Walter?" Hamilton kadehine bakmakta olan Madison'a döndü. "Senin tepkin nedir?"

"Büemiyorum. hâlâ hazmetmeye çalışıyorum... Yıllardır çok yakın oldum Andrew'e. Çok yetenekli bir insan olduğunu biliyorum... Ama bu? Bilemiyorum."

"Ama *düşünüyorsun*," dedi Aaron Green Madison'a değil de Knapp'a bakarak. "Hayal gücünü kullanıyorsun. 'Seçümlü temsilcimiz' ise sadece 'akıl almaz' diyebiliyor."

"İyi ve yeterli nedenlerle!" dedi Alan Knapp. "Politik deneyimi yoktur; iki partiden birine kayıdı bue değüdir."

"Eisenhower'in de deneyimi yoktu," dedi Green. "Ama iki parti de kendisini aralanna almaya çalışmıştı."

"Devlet adamlığı vasfı yok."

"İlk başka Harry Truman'dan az devlet adamlığı vasfı kimsede yoktu."

"Eisenhower'in dünya görüşü vardı, popülerdi. Truman kendisine

miras kalan bir işte yetiştii. Gereksiz örnekler bunlar."

"Dünya görüşü günümüzde bir sorun değil, Senatör," diye lan Hamilton sakın bir sesle araya girdi "Ulusal parti kongrelerinde on üç ay, seçime onsekiz ay var. Bu süre içinde Andrew TrevaŸne'in olağanüstü bir sonuçla pazarlanabileceğine! inanıyorum. En üstün sonuçlan garanti edecek nitelikler var kendisinde... Burada anahtar politik deneyim veya bağıllık değildir -ki bunların yokluğu bir avantaj bde olabilir. Popülerlik denilen o soyuüama da değildir, Senatör. Seçmen oylandır anahtar olan. Ve biz karar vereceğimiz parti kongresine girmemizden önce ve sonra. Ve Genessee Sanayii bu oylan sağlayacaktır."

Knapp birkaç kere konuşmaya kalkıştıysa da, her seferinde yeni baştan düşünmeye koyuldu, şaşkınlığını dile getirecek sözcükler arandı. Sonunda cam masaya yaydı ellerini. "Neden? Neden bunu değil, yapmak, aklınıza bile getiriyorsunuz?"

"Şimdi *düşünmeye* başladın 'seçilmiş temsilci'," dedi Aaron Green. Uzanıp Knapp'ın sol elini okşadı. Senatör hızla çekti elini.

"Senatör, Biz TrevaŸne'in çok başarılı bir Başkan olacağına inanıyoruz. Hatta parlak bir başkan. Bu yüzyılın başkanlarının zaman bulamadıkları şeyleri de yapabilir. Düşünecek zaman bulabilir, ülkemizin dış ilişkileri üstünde, anlaşmaları ve uzun vadeli politikaları üstünde durabilir... Yeryüzündeki muhaliflerimizin bizi sürekli kuşatmalarının nedenini düşündünüz mü hiç? Beyaz Saray'da oturan bir tek adamdan *çok fazla* şey bekliyoruz çünkü. Bin parçaya ayrılıyor adam. Düşünecek zamanı kalmıyor. Bunu düe en iyi getiren sanınm on dokuzuncu yüzyılda Fransız Piene Larousse olmuştu. *Hükümet* şeklimiz mükemmel, ama bir tek kusuru var. Her dört yılda bir Tannıy Başkan olarak seçmeliyiz."

Walter Madison dikkatle bakıyordu Hamilton'a." lan, TrevaŸne'in iç sorunların çoğunun başkanlık karar alanı dışında ^çözömlenmesini kabul edeceğine inanıyor musun?"

"Kesinlikle inanmıyorum." Hamilton gülümsedi. "Çünkü çoğunlukla bir sorun olmayacak. Başka bir şekilde söyleyeyim: büyük sorunların şimdiye kadar olduğı ölçüde gelişmesine izin verilmeyecek. İç sıkıntılar sorunu zaten bambaşka bir şeydir. Her Başkan bunu başkalarına devreder ve sadece yatıştıncı beyanaüarla yetinir. Bunlar zaman alıcı şeyler değildir."

"Bay Hamilton, benim sorumu yanıtlamadınız ama." Knapp yerinden kalkıp konyak şişelerinin durduğu masaya yürüdü. "Bir insanın Başkan olabileceğini söylemek başka bir şey. İyi, kötü ya da parlak... Önce Başkan olması gerekir... Şu ya da bu kişiyi adayınız olarak seçmek da başka bir şeydir. Bu seçimin idealist değerlerden başka şeyler de yansıtmaları gerekir. Kendi başına buyruk olmakta bu kadar kararlı olan biri olarak hâlâ neden Trevayne diye soruyorum.... Evet, Bay Green, bunu akıl almaz bulmaktayım."

"Çünkü Bay Seçilmiş Temsilci, bu tımtırlıklı laflar sona erince, başka bir seçeneğimiz yok da ondan." Green dönüp Knapp'a baktı. "Hırsızlık yaptığınız için senatodan atılmanız fikri daha mı akla yatkın sizce?"

"Benim sicilim temizdir."

"Ama meslektaşlarınızın pek o kadar değil. İnanın bana." Green masaya dönerek titreyen elini soğumuş kahvesine uzattı.

"Bu tür konuşma anlamsız," dedi Hamilton. İlk kez öfkesini gösteriyordu. "Eğer ehil olduğundan emin olmasaydık Trevayne seçilmezdi. Bunu sen de biliyorsun, Aaron. Olağanüstü bir yönetici olduğun keskin; başkanlık makamının da buna ihtiyacı var işte."

Aaron Green Hamilton'a bakıp konuşurken Knapp da masaya döndü. "Benim neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Beni başka hiçbir şey ilgilendirmiyor ve ilgilendirmeyecek de. Buna da hiçbir şeyin müdahale etmesini istemiyorum. Güç. Hepsisi bu."

Walter Madison yaşlı adama bakarken anladığını düşündü. Green' in Yahudi Savunma Birliği kamplarına sessizce mali destek sağladığını duymuştu. Şimdi bunun söylenti olmadığını anlıyordu. Ama Madison rahatsız olmuştu. Konuşmak üzere olan Knapp'ın sözünü keserek Hamilton'a döndü.

"Anladığım kadarıyla Andrew'e bir yaklaşımda bulunulmadı. Kabul edeceğinizi nereden biliyorsunuz? Bence etmeyecektir."

"Yetenekli ve kendini beğenen hiçbir insan başkanlığa sırt çeviremez. Trevayne da bunların ikisi var. Öyle de olması gerekir. Yetenek gerçekse, kendini beğenme de bunu izlemelidir. İlk başlarda tepkisi Senatörünkünden değişik olmayacaktır. Akıl almaz. Bunu bekliyoruz. Ama bir iki gün içinde kendisine grafik olarak, yani profesyonel ola-

rak, bunun olabilir bir kavram olduğu gösterilecektir, gerçekten elde edebileceği bir şey.... işçi, işveren ve bilim alanlarından sözcüler getirilecektir kendisine. Ülkenin dört yanından ileri gelen politik kişiler kendisini arayacak ve adaylığı konusuna ilgi duyduklarını söyleyeceklerdir. Bu ön yoklamalardan uygulanabilir bir kampanya stratejisi oluşturulacaktır. Sorumluluğu Aaron'un ajansı yüklenecektir."

"Yüklendi bile," dedi Green. "En güvenilir adamlarımdan üçü sınıksız kapılar ardında çalışmaya başladılar. Her biri alanlarının en iyisi ve küçük bir sızıntı olduğu takdirde bir daha belki yol işçiliği dışında hiçbir yerde çalışamayacağını biliyor."

Knapp'ın şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. "Yani bütün bunlara başladınız mı?"

"Görevimiz yarının önünde bulunmaktır, Senatör," dedi Hamilton.

"İşçi, işveren ve politik liderlerin bunu kabul edeceğini garanti edemezsiniz."

"Edebiliriz ve konuştuklarımız *ettiler* bile. Bu konuda ağızlarını açmamaya yemin ettiler."

"Ama bu... ama bu..."

"Biliyoruz, akıl almaz bir şey," diye Green Knapp'ın sözünü tamamladı. "Genessee Sanayii'nin Washington'lu bürokrat tarafından yönetildiğini mi sanıyordunuz? Aptallar tarafından mı? Biz iki üç yüz kişiden, bir iki belediye başkanından, validen söz ediyoruz; bizden aylık alanların sayısı bunun birkaç bin katıdır."

"Ya Senato? Temsilciler Meclisi? Bunlar..."

"Temsilciler Meclisi kontrolümüzde," dedi Hamilton. "Senato mu?... Bu akşam bunun için buradasınız işte."

"Ben mi?" Knapp ellerini bir kere daha bastırdı camın üstüne.

"Evet, Senatör" dedi Hamilton. "Siz kulübün vefalı bir üyesisiniz. Kuşkucu bir insan olarak da ünlüsünüz. Basında sizden 'Senatonun ne yapacağı bilinmez kuşkucusu' diye söz edildiğini hatırlıyorum. Siz bizim kilit adamımız olacaksınız."

"Aksi halde, puf!" dedi Aaron Green bir el hareketiyle.

Senatör Knaap konu üzerinde daha fazla durmadı.

Walter Madison gülümseyerek baktı yaşlı Yahudiye. Ancak konuşmaya başladığında gülümsemesi de silinmişti.

"Her şeyin dediğiniz gibi olduğunu varsayalım," dedi. "Peki şimdiki Başkan ne olacak? Bana kalırsa o ikinci bir dönem için hazzırlanıyor."

"Kesin değil bu. Karısı ve ailesi buna karşı. Genessee Saniyiinin birçok büyük sorunu onun elinden aldığını unutmayalım. Bunları yeniden yaratabiliriz. Bu da olmazsa, seçimden bir ay öne bu işi kökünden çözümleyecek sağlık raporları var elimizde."

"Bunlar gerçek mi?"

Hamilton gözlerini indirdi. "Kısmen. Ama sanırım önemsiz bu. Onların elimizde olması önemli olan."

"İkinci bir soru. Andrew seçilirse onu nasd denetim altında tutacaksınız? Hepinizi kapı dışarı etmemesini nasıl sağlayacaksınız?"

"Başkanlık koltuğunda oturan herkes ilk olarak büyük bir ders öğrenir," dedi Hamilton. "Bulabildiği her yardıma ihtiyacı olduğunu. Bizi atmak yerine yardımına gelmemiz için arkamızdan koşacak, emeklilik köşelerimizden çıkmamızı isteyecektir."

"Emeklilik mi?" Knapp iyice şaşırmıştı ama Walter Madison'un yüz ifadesinden onun durumu anladığı belli oluyordu.

"Evet, emeklilik, Senatör. Walter bunu anladı. Bu işin inceliğini görmelisiniz. Trevayne işin Genessee tarafından tezgahlandığından kuşkulanırsa teklifimizi asla kabul etmez. Ama biz durumumuzu açıkça ortaya koyacağız, İstemezmişiz gibi davranacağız ama sonunda tam desteğimize sahip olacak. Bizden biridir o da. Piyasanın bir ürünüdür. Bir kere seçüldikten sonra sahneden çekilip, hayatımızın sonunu kazandıklarımızın bize sağladıktan ile getireceğiz. Onu buna inandıracacağız... Bize ihtiyacı olursa orada olacağız ama çağılmamayı yeğleriz... Aslında hiçbir yere aynlmaya niyetimiz yok tabii."

"Ve kendisi bunu öğrendiğinde de, iş işten geçmiş olacak," dedi Walter Madison.

"Çok doğru," dedi Ian Hamilton.

"Kapalı kapılar ardındaki adamların çok etkili bir kampanya sloganı buldular.... 'Andrew Trevayne, Mükemmelliğin Damgası.'"

"Aaron, sanırım bunu bir yerden yürütmüşler," dedi Hamilton.

Trevayne gazete haberini okurken içinde bir rahatlama duydu. Bir insanın ölümüne, böyle vahşice öldürülmesine sevinç duyacağını tahmin edemezdi. Ama öyleydi işte, içinde bir kurtuluş duygusu vardı.

'Yeraltı Dünyası Şefi New Haven'deki Evi Önünde Öldürüldü.'

Cankurtarandan sedyeyle evine taşınmakta olan Mario De Spadante'ye evin iki tarafında bekleyen altı kişi ateş açmıştı. Sedyecilerden ve olay yerinde bulunanlardan kimse yaralanmamıştı bile. Polis bu noktayı gözönüne alarak cinayetin De Spadante'nin Connecticut bölgesi dışını yayılmasından hoşlanmayan öteki *babalar' tarafından öldürülmesine karar verildiği sonucunu çıkarıyordu. Kardeşi, Binbaşı Paul Bonner adında biri tarafından öldürülen De Spadante'nin devlet inşaat ihalelerine girerek öteki mafya liderlerinin hoşnutsuzluğunu kazandığı sır değildi. Yeraltı dünyası güçleri De Spadante'nin yetkisini aştığı ve Washington girişimleriyle yeraltı dünyası için yaygın bir tehlike oluşturduğu konusunda fikir birliği içindeydiler.

Bu güpegündüz işlenen cinayet Binbaşı Paul Bonner'in yukarda sözü edilenin kardeşi August de Spadante'yi kendisine saldırdığı için öldürdüğü iddiasına da epey inanılabilirlik kazandırmaktaydı. Arlington'da kendisiyle konuşulan Bonner'in askeri avukatı New Haven cinayetinin müvekkilinin bir yeraltı çete savaşı altında kaldığının kanıtı olduğunu söylemişti. Binbaşı Bonner, Andrew Trevayne'ı bir saldırıdan korumak için üzerine düşenden de fazlasını yapmıştı. Yazıda Bay Trevayne'nin Savunma Bakanlığı ile şirkederin arasındaki ilişkiyi soruşturan bir alt komisyonun başkanı olduğu; De Spadante'lerin pek çok Pentagon ihalesi aldıkları da belirtiliyordu.

Bundan sonra Mario de Spadante'yi mesleğin/n çeşidi aşamalarında gösteren dört fotoğraf vardı. İkisi on beş yıl arayla çekilmiş sabıka kaydı fotoğrafları; biri ellili yılların başında bir gece kulübünde; biri de kardeşi August ile bir inşaat vincinin önünde.

Ne kadar uygun, diye düşündü Trevayne. Bir hayatın söndürülmesi o kadar çok kötülüğü ortadan kaldırmıştı ki. De Spadante'nin

hastanedeki yatağının yanından ayrıldığından bu yana hiç uyumamıştı -ya da uyumuşsa, hiç de uyumuş gibi değildi. Bütün bunlara değer olup olmadığını durmadan soruyordu kendi kendine. Ve aldığı yanıt giderek daha yüksek sesli bir olumsuzluktu.

Sonunda De Spadante'nin kendisini ele geçirdiği, tarafsızlığından ayırdığı düşüncesine varmıştı. İtalyan, değerleri ölçüp biçmesini, feci bedeli düşünmesini sağlayarak başarılı olmuştu. Pislik, demişti De Spadante. Pislik karısını ve çocuklarını örtecek, kokusu uzun yıllarca çıkmayacaktı.

Kendisi için bu bedele değmezdi bu çaba. İstemediği bir alt komisyon için, hiçbir şey borçlu olmadığı bir Başkan için, De Spadante gibi insanların etkinliğini alıp satmalarına izin veren bir Kongre için bu bedeli ödemeyecekti. Neden ödesindi ki?

Başkası ödesindi bunu.

Şimdi de olayın o yönü bitmişti. De Spadante bitmişti. Chicago'dan ayrıldıktan sonra ki enerjisiyle yeniden alt komisyon raporuna dönebilirdi. Ian Hamilton'un yeniden ayrıldıktan sonra olduğu gibi.

Üç gün önce hiçbir şey bu kadar gerekli, bu kadar önemli görünmemişti. Paul Bonner'in cinayetle suçlanması aklını karıştırmıştı, ancak onun dışında bir an bile raporu düşünmekten kendini alamamıştı. Üç gün önce yeryüzünün en önemli şeyinin zaman olduğunu düşünüyordu; rapor tamamlanacak ve özeti mümkün olduğu kadar kısa bir sürede devletin en üst düzey yetkililerine sunulacaktı.

Ama şimdi katlanmış gazetenin yanında oturan Genessee notlarına bakarken, üç gün önce bir kenara bıraktığı işine dönmek için garip bir isteksizlik vardı içinde. Kendi cehennemine gidip gelmişti. Şimdi artık dinlenmek ihtiyacındaydı. Yerin altından çıkmalıydı bir süre.

Ve Genessee Sanayii de yerin altıydı.

Öyle miydi acaba? Yoksa bu, mantık dışı zamanlarda mantıklı bir sonuç arayan yolunu şaşırmış insanların harcadıkları büyük çaba mıydı?

Saat sabahın dokuzuydu ama Trewayne o gün dinlenmeye karar verdi.

Belki Phyllis'le dertlerden uzak bir gündü ihtiyacı olan şey.
Pilleri doldurmak için.

Roderick Bruce gazeteyi odanın öteki ucuna fırlatıp mavi kadife kaplı duvarlara bir küfür savurdu. O orospu çocuğu kendisine ihanet etmişti! O köylü kasabı kendisiyle dansa kalkmış, sonra müzik kesilince kasıklarına tekme indirirdiği gibi Beyaz Saray'a koşmuştu!

.....bu son cinayet... Binbaşı Paul Bonner'in bir mafya çatışması arasında kaldığı iddialarında önemli... bir doğruluk kazanmıştır....

Bruce incecik kolunu savuranca kahvaltı tepsisi bir şangırtıyla yere yuvarlandı. Bruce bir tekmede battaniyeyi üstünden atıp yataktan, -Alex'le paylaştıkları yataktan- fırladı. Hizmetçi kadının ayak seslerini duyuyordu; kadın koridorda odaya doğru koşmaktaydı.

"Sakin içeri girme, kara orospu!"

Bruce, Alex'in armağanı olan ipekli geceliğini başından çıkarırken yırttı.... Limon renkli halının üstünde çırılçıplaktı şimdi. Ayağı, devrilmiş kahve fincanına çarpınca eğilip fincanı aldı ve sertçe mermer masanın üstüne koydu.

Masasının başına geçip koltuğuna oturdu, sırtını dimdik arkaya yasladı. Kaslarını gerdi. Kendini disiplin altında tutmak için başvurduğu yoldu bu. Aşın duygulanı denetim altına almak için.

Bunu bir gece Alex'e göstermişti; kavga ettikleri o seyrek gecelerden birinde. Önemsiz bir şey için... bir oda arkadaşı. Alex'in 21. Sokak'taki eski dairesindeki pasaklı oda arkadaşı yüzümde. Trene almaya caklan kadar çok bavulu olduğundan Alex'ten kendisini arabasıyla Baltimor'a götürmesini istemişti pis herif.

O gece kavga etmişlerdi. Ama sonunda Alex o pis oda arkadaşının kendisini nasıl kullandığını anlamış ve telefon edip kesin olarak hayır demişti. Telefonda sonra Alex'in canı sıkkın olduğundan kendisi ona yatak odası masası egzersizini göstermişti. Alex gülmeye başlamıştı bunun üzerine. Mudu bir gülüştü bu. Roger'e bu disiplin

egzersizinin hemen hemen saf biçimiyle Hindu Kantamani yöntemi olduğunu söylemişti. Hindu rahipleri kendi kendilerini tatmin eden gençlere uygularlardı bu yöntemi.

Bruce çıplak vücudunu daha sıkıca bastırdı kadife kaplı koltuğa. Mavi kadife döşemenin düğmelerinin ederini kestiğini hissediyordu. Ama işe yaramıştı işte; şimdi daha açık seçik düşünebiliyordu.

Bobby Webster Trewayne ile De Spadante'nin Greenwich'deki hastane odasında çekilmiş iki fotoğrafını vermişti kendisine. Trewayne birinci resimde yatakta yatan gangstere bir şey anlatıyordu. İkincisinde ise Trewayne öfkeli gibiydi -sanki De Spadante'nin o anda söylediği bir şeye kızmıştı. Websbter fotoğrafları yetmiş iki saat bekletmesini söylemişti. Önemliydi bu. Üç gün. Bruce'un anlayacağından emindi.

Ondan sonra Webster dün öğleden sonra kırk yere telefon etmişti kendisini bulmak için. Beyaz Saray danışmanı panik içindeydi. Fotoğrafları geri istemişti ve daha olumlu bir yanıt almadan Beyaz Saray misillemesiyle tehdide başlamıştı.

Basında Trewayne'in De Spadante'yi ziyaret ettiği hakkında bir imada bile bulunulursa yapmayacağı yoktu.

Roderick Bruce vücudunu gevşetti. Trewayne'in, De Spadante'nin ya da fotoğrafların Paul Bonner'in cinayetle suçlanması üzerinde bir etkisi olup olmadığını sorduğunda Beyaz Saray danışmanının verdiği yanıtı kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

"Kesinlikle yok. Herhangi bir bağlantı yok aralarında; o durum apayrı bir şeydir. Onu her yönüyle kontrol altında bulunduruyoruz."

Ama tutamamıştı işte. Bonner'i, savunmakta olan avukatı bile kontrol edememişti. Hem de Savunma Bakanlığı avukatıydı üstelik!

* Bobby Webster yalan söylemiş değildi; etkinliğini kaybetmişti. Çaresizdi. Sert tehditler savuruyordu ama bunları uygulayacak güçten yoksundu.

Ve Roger Brewster'in kozmopolit Washington'da öğrendiği tek şey varsa, bu da çaresiz bir insandan, özellikle gücünü kısa bir süre önce kaybetmiş bir insandan yararlanmaktı. Hele de bu insan çaresizse, etkinliğini kaybetmişse hâlâ iktidara yakınsa ve paniğe kapılmak üzereyse.

Böyle bir insanın ardında genellikle müthiş bir haber olurdu. Ve

Bruce bunu nasıl elde edeceğini biliyordu. Fotoğrafların kopyalarını çıkartmıştı.

Tuğgeneral Lester Cooper, evrak çantalı adamın arabasına doğru yürümesine bakıyordu. Vermont karı epey kalındı ve iyice temizlenmemişti. Ama araba yolu epey temizdi. Kar makinesi anayola kadar açmıştı. Adamın arabası da kocaman kar lastikli ağır bir arabaydı. Bir şey olmayacaktı.

Bu tip insanlara asla bir şey olmazdı zaten. Aaron gibi başka insanlar hesabına gökdelenlerde çalışan insanlar. Bunlar bulutlar düzeyindeki yumuşacık halılı ve yumuşacık ışıklı odalarda çalışırlar, telefonlarında sakın seslerle konuşurlar ve hep karmaşık ve yüzdeli rakamlardan söz ederlerdi.

Tuğgeneral Lester Cooper'in nefret ettiği düzenbazlıklarla meşgul olurlardı.

Koca arabanın daracık park yerinde dönüp yola doğru ilerlemesine baktı. Adam elini salladı ama gülümsemedi, herhangi bir dostluk gösterisi yoktu. Habersiz gelmesine rağmen konukseverlikle karşılanmış olmasına bir teşekkür yoktu hareketlerinde.

Düzenbazlıklar.

Ve Rudand'daki çifdiğe getirdiği haberlerde Lester Cooper'in asla anlayamayacağı bir düzenbazlık vardı. Ancak kendisinden anlamasını istemiyorlardı, sadece bilsin ve talimatları yerine getsin, o kadar. Herkesin iyiliği için. Bundan en çok yararlı çıkacak olan Pentagon'du, bu kendisine garanti ediliyordu.

Andrew Trevayne, Amerika Birleşik Devletler Başkam.

İnanılmaz bir şeydi bu.

Akıl almaz.

Ama Aaron Green'den gelen adam bunun gerçekçi bir varsayım olduğunu söylüyorsa Andrew Trevayne başkanlık yolunun yansını aşmış demektir.

Lester Cooper dönüp eve yürüdü. Ancak kapıya varmadan fikrini değiştirip sola saptı. Yumuşak karda ayakları bileklerine kadar batmıştı. Ayağında çizmeleri yoktu ama soğuk ıslaklıktan rahatsız da

olmuyordu. 1944 kışında tanklardan buz gibi çamurlara atladığı zaman da rahatsız olmamıştı. General Patton nasıl da bağırmıştı ama:" Cooper, ulan kafasız herif! Çabuk çizmelerini giy. Alman kışındayız, sen ise Georgia'da baharmış gibi davranıyorsun! Öyle pişmiş kelle gibi de sırtıtma!"

George'a bağırmıştı o da, yüzündeki gülümsemeyi silmeden hem de. Çizmeyle tank süremiyordu. Ayakkabı yeterliydi.

Patton.

Bu iş onu da aşardı ya.

Cooper tertemiz karla kaplı arka bahçesine geçti. Gökyüzü kapalıydı, uzaktaki dağlar güçlükle seçiliyordu. Ama oradaydılar işte, iki yüzlü değillerd, çok kısa bir süre sonra ömrünün sonuna kadar seyred-ecekti onları.

Aaron Green'in stratejisinin kendisine -askerlere- düşen kısmının lojistiğini tamamladıktan sonra. Bu pek güç olmayacaktı. Silahlı Kuvvetler Genessee Sanayii'nin büyük katkılarını çok iyi bilirdi. Genessee kendileri için gerçek sivil sözcü durumuna gelirse -ki, bunu hepsi istiyorlardı- geleceğin kendileri için tarihin en büyük askeri gücü olmayı vaad ettiğinin de farkındaydılar. Ve Andrew Trevayne Genessee'nin adayı ise, önemli olan da sadece buydu.

Haber dünyanın her yanındaki üsse, havaalanına, eğitim merke-zine ve deniz üslerine iletilecekti. Kimlik açıklanmayacaktı henüz, sa-dece bir durum bildirilmesi. Yakında bir ad verileceği ve bu kişinin Genessee Sanayii ile Pentagon'un Başkan olarak görmek istediği kişinin adı olacağı söylenecekti. Tüm subaylar, kadın ve erkek erlerin doktrine edilmesi için kurslar açılacaktı. 'Güncel Olaylar' adı altında kuşkusuz. Yaklaşımlar farklı olacağı için muvazzaf ve yedekler için ayrı ayrı kurslar.

Yapılabilirdi. Silahlı Kuvvederde kimse Genessee Sanayii'nin askeri ikmal yolunun büyük bir kısmını yüklenmesinden önceki günlere dönmek istemezdi.

Ve adın açıklanması emri gelince, dünyanın Amerikan askerleri-nin bulunduğu her köşesindeki ve denizdeki bütün fotokopi, teksir ve baskı makineleri günün yirmi dört saati çalıştırılacaktı. New Jersey'de Fort Dix'ten Tayland'a Bangkok'a, Newport News'tan Cebelitank'a ka-dar.

Silahlı kuvvetler dört milyon oy demekti.

Lester Cooper gerçekten böyle mi olacak diye düşündü. Gerçekten Andrews Trevayne mı?

Ve neden?

Robert Webster'i arayıp neler bildiğini öğrenmek iyi olurdu; ama bu artık mümkün değildi Aaron Green'den gelen adam açıkça belirtmişti bunu.

Webster dışlanmıştı.

Kuşkusuz henüz kimseye bir şey söylenecek değildi. Ama Bobby Webster'le konuşulmayacaktı bile. *Herhangi* bir konuda. Cooper ne Webster'i arayacak ne de o ararsa telefona çıkacaktı.

Webster'in yaptığı neydi acaba?

Ama önemi yoktu bunun. Doğrusu istenirse, merak bile etmiyordu. O sadece kendi görevinin sona ermesini istiyordu. Rutland'a dönüp huzur içinde yaşamak için.

Artık oyun falan yoktu.

Umurunda bile değildi; Green'in istediğini yapacaktı -borcuydu bu. Genessee Sanayii'ne ve anılarına ve hırslarına borçluydu bunu.

Hatta zavallı Paul Bonner'e de. Bonner bir kurbandı anladığı kadarıyla.

Umacağı tek şey Başkanın affıydı.

Başkan Trevayne'in.

Ne komikti ama?

Pis oyunlar, lanet oyunlar....

"Bay Trevayne?"

"Evet."

"Ben Bob Webster. Nasılsınız?"

"İyiyim. Ya siz?"

"Biraz sarsılmış gibiyim. Sizi kötü bir duruma soktum sanırım."

"Ne oldu?"

"Konuya girmeden bir şeyi açıklamak isterim, hatta *vurgulamak*... Sorumlu olan *benim*. Başkası değil. Anlıyor musunuz?"

"Evet... Anladığımı sanıyorum."

"Güzel. Bu çok önemli."

"Şimdi buna eminim artık. Ne oldu?"

"Greenwich'e gidişiniz. Geçen gün De Spadante'ye. Görülmüşsünüz."

"öyle mi?.. Bir sorun mu bu?"

"Dahası var, ama esas olarak bu."

"Bunda ne var ki? Bunu reklam etmedik, doğru; ama diğer yandan, saklamaya çalışmadık da."

"Basına bundan söz etmediniz ama."

"Buna gerek görmedim. Bürodan benim şiddetin hiçbir şeyi çözümleyemeyeceği konusunda bir demecim yayınlandı. Gazeteler de bunu yazdılar. Sam Vicarson açıkladı bunu. Ben de onayladım. Saklanacak bir şey yok yine de."

"Belki iyi anlatamadım. De Spadante ile sizin gizli bir toplantı yaptığınız söyleniyor. Çekilmiş fotoğraflar var."

"Ne? Nerede? Ben fotoğrafçı gördüğümü hatırlamıyorum. Tabii, park yeri kalabalıkü...."

"Park yerinde de p. Odada."

"Odada mı? Ne.... Aman tamım!"

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey.... Fotoğraflar nasıl?"

"Berbat Bir kopyası gördüm. Daha doğrusu, iki tane. De Spadante ile siz başbaşa konuşuyordunuz."

"Konuşuyorduk elbette. Fotoğrafı nereden gördünüz?"

"RodBruce'ta."

"Nereden bulmuş?"

"Bilmiyoruz. Kaynaklarını açıklamaz; bunu daha önce de denemiştik. Yann basına açıklamaya hazırlanıyor. Sizinle De Spadante arasında bağ kurmakla tehdit etti bizi. Bu Bonner için de çok kötü."

"Peki.... ne yapmamı istiyorsunuz? Bir şeyler düşünmüş olmalısınız."

"Onun hikayesini söndürmenin tek yolu önce sizin konuşmanız

bizce. De Spadante'nin sizi görmek istediği konusunda bir bildiri yayımlayın; onu öldürölmeden iki gün önce gördüğünüzü söyleyin. Binbaşı Bonner için bu bilgiyi kamuoyuna açıklamak istediğinizi söyleyin... Konuşulanlar hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz. Odayı kontrol ettirdik, gizli mikrofon yokmuş."

"Anladığımı sanmıyorum. Bruce'un amacı ne? Paul neden karışıyor bu işe?"

"Size söyledim ya... pek berbat bir sabah geçirdik burada... Bruce bunu Paul Bonner'in aleyhinde kullanmayı umuyor. De Spadante ile siz hâlâ konuşuyorsunuz.... o zaman Bonner'in iddia ettiği gibi bir hafta önce sizi öldürmeye kalkışmış olamazdı."

"Anlıyorum.... Pekala, bir bildiri yayınlarım. Bruce'un da gereğine bakarım ben."

Trevayne telefonu kapattıktan sonra bir numara çevirdi.

"Sam Vicarson, lütfen Bay Trevayne arıyor.... Sam, Bruce'un zamanı geldi. Hayır, sen değil. Ben.... Nerede olduğunu öğren ve bana haber ver. Evdeyim... Hayır, eminim. Vakit geçirmeden ara. Onunla bu öğleden sonra görüşmek istiyorum."

Trevayne yatağın yanındaki telefonu kapattıktan sonra sadece külotuyla aynanın önünde makyajını yapmakta olan karısına baktı. Phyllis aynadan kendisini izliyordu.

"Aşağı yukarı anladım," dedi. "İçimden bir ses antikacılar arasındala dolaşacağımız bugünün ertelendiğini söylüyor."

"Hayır. On beş yirmi dakika sadece. Arabada bekleyebilirsin."

Phyllis yatağın yanına gelip buruşuk çarşafı ve örtüyü gösterdi. "Bunu daha önce de duymuştum. Sen tam bir canavarsın, Bay Trevayne -işten koşa koşa gelip yaşı pek belli olmayan bir kadının başını döndürüyorsun, ona sözler veriyorsun, sonra da şehvetin tatmin olduğu an dönüp uyuyorsun, telefonlara başlıyorsun...."

Andrew kadını kucağına çekti, göğüslerini okşamaya başladı. Sonra yatağa devirdi.

"Andy, olmaz."

"Olur elbette. Şam'ın o işi yapması bir saat sürer." Andy ayağa kalkıp pantolonunu çıkarırken Phyllis de örtüyü çekip kendisine yer açtı.

"İslah olmazsın sen. Ve ben de buna bayılıyorum.... Kiminle görüşeceksin?"

"Roderick Bruce adında pis bir cüceyle." Andy çoraplarını çıkartıp yatağa girdi.

"Gazeteci mi?"

"Bu yaptığımızdan hiç hoşlanmayacak biri."

Bobby Webster masasının başında otururken kollarını göğsüne kavuşturdu. Başını eğdi, gözlerini kapattı.... ağlamak üzere olduğunu biliyordu. Kimsenin içeri girmemesi için kapısını kilitlemişti. Neden ağlayamadığını merak ediyordu. Bilinçaltından yükselen karşılık o kadar korkunçtu ki, bunu kabul edemezdi. Ağlama yeteneğini kaybetmişti...

Reductio ad manipulatem.

Böyle bir deyim var mıydı? Olmalıydı. Yıllarca süren iki yüzlülük, hilekarlık... yüzlerce, binlerce dalavere...

Olacak mıydı?

önemli olan buydu.

İnsan faktörü X veya Y idi. Alır yahut atardın. Ama bu kadarı da kuşkusuz, bir formülün parçasından fazla bir şey değil.

Kendisi büe.

Bobby Webster gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Ağlayacakü. Hüngür hüngür.

Eve gitme zamanı gelmişti.

Trevayne tüylü halı kaplı koridordan geçerek beş basamaklı bir merdiveni çıkıp "Roderick Bruce" yazdı kapıya doğru yürüdü.

Düğmeye basınca parlak bronz kaplı kulplu siyah kapının ardında sesler duydu. Biri telaşlıydı. Roderick Bruce.

Kapı açıldı. Küçük antrenin girişini kolalı beyaz önlüklü iriyan bir zenci kadın örtüyordu.

"Evet?" diye sordu kadın Karayiplerden gelen bir şive Ue.

"Bay Bruce'la görüşmek istiyordum."

"Sizi bekliyor mu?"

"Beni görmek isteyecektir."

"özür dilerim. Adınızı bırakın lütfen, kendisi sizi arar."

"Adım Andrew Trevayne ve Bay Bruce de görüşmeden bir yere gitmeyeceğim."

Kadın kapıyı kapatmaya başlarken Trevayne bağıracaktı ki, Roderick Bruce birden ortaya çıktı. İki metre ötedeki kapının ardından konuşmayı dinliyordu.

"Taman, taman Julia!" İriyan kadın Trevayne'e ters ters baktıktan sonra dönüp yürüdü gitti. "Haitilidir. Altı erkek kardeşi Ton Ton Macoute örgütündendirler. Ailenin böyle bir şiddet yanı vardır... Ne istiyordun, Trevayne?"

"Seninle konuşmak."

"Buraya nasıl çıkabildin? Kapıcı haber vermedi."

"Beni başka kata çıkıttı sanıyor. Araştırmaya kalkışma, bürom gerekeni yaptı. Öteki kadın kiracısı bir şey bilmiyor."

"Son konuştuğumuzda, yanlış hatırlamıyorsam, beni tehdit etmiştin," dedi Bruce. "Hem de senin büronda. Şimdi benim büroma geliyorsun, bana, ve o kadar tehlikeli bir görünüşün yok. Buraya alışverişe geldiğini düşünebilir miyim? Ama baştan ilgilenmediğimi söyleyebilirim."

"Öyle tehlike verecek biri Olarak hissetmiyorum kendimi, aksine kederliyim. Ama haklısın, bir alışveriş yapmaya geldim... Senin yaptığın türden bir alışveriş, Bruce."

"Sende benim istediğim hiçbir şey olamaz, seni dinlemem için hiçbir neden yok."

Trevayne karşısındaki ufak tefek adamın küçücük gözlerine, kendinden emin bir tavırla büzülmüş küçücük ağızma baktı. Adı söylerken midesi bulanıyordu.

"Alexander Coffey."

Roderick Bruce birden donup kalmıştı olduğu yerde. Küçücük çenesi gevşemiş, dudakları aralanmıştı, yüzünde o küstahlıktan eser yoktu şimdi.

BEVORDA

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

42

Akıl almaz bir şey gibi görünüyordu.

Akıl almazdı da.

Ve en akıl almaz yanı da kimse kendisinden bir şey istemiyordu -kendini davasına adamasından başka. Açıkça belirtilmişti bu; kimse alt komisyon raporunun bir tek kelimesini bile değiştirmesini istemiyordu. Raporu tamamlaması ve sonra da Başkana, Kongre'ye ve Savunma Tahsisat Komisyonu'na birer kopya vermesi bekleniyordu. Minnettar bir hükümet de kendisine teşekkür edecekti. Hiçbir ödün vermeye-cekti, hiçbir noktasını değiştirmeyecekti.

Bir sayfa kapanmıştı.

Başka bir sayfa açılmak üzereydi.

Raporun ilkelerinden ödün vermiyor olması önemli görünmüyordu; gerçekleri saklamış değildi. Hatta eleştirileri ne kadar şiddetli olursa bütün adaylığına daha fazla bir önem katacağı söylenmişti.

Adaylık.

Amerika Birleşik Devletleri Başkanlığına aday.

Akıl almaz.

Ama o kadar da akıl almaz bir şey değil, diye ısrar etmişlerdi. Ülkenin en büyük boyutlu ve karmaşık sorununu beş ayım harcayarak bağımsız bir rapor halinde hazırlayan olağanüstü b» insan üzerinde varılan mantıklı bir karardı bu. Politik haremle ilgisi olmayan olağanüstü bir insanın başa geçme zamanı gelmişti; millet doktriner politikaların sert kalıplarından tümüyle uzak bir kişi istiyordu artık. Milletin bir iyileştiriciye ihtiyacı vardı; hatta bundan da ötesine. Büyük bir güçlük karşısında yılmayacak, akıl almaz sayıdaki sahtekarlık arasından gerçekleri ayıklayabilecek yetenekte birisine.

Onun sicilinde bunların hepsi vardı demişlerdi.

Mitchell Armbruster'in aklını kaçırdığını sanmıştı önce. Kendisine öyle abartmalı iltifadarda bulunuyordu ki, sözleri amacını geçersiz kılıyor, diye düşünmüştü. Ama Armbruster yılmamıştı. Ulusal Komite'nin asimi oluşturan çekirdek tarafından bu öneri ortaya atıldığında kendiside bunu gülünç bulduğunu itiraf etmişti. Ama sonra düşündükçe bunun -kendi politik eğilimlerine sahip bir insan için- olabilirliğini görmüştü. Karşı çıkmaktan çok desteklediği Başkan kendi partisinden değildi; Armbruster'in partisinin elle tutulur bir adayı da yoktu. Hepsi yorgun insanlardı, tanıdık insanlardı, kendisi gibi fırsatlarını kaçırmış kişilerdi. Ya da klasik orta kesime hoş gelemeyecek kadar acemi ve saygısız gençler.

Andrew Traveyne sınırları aşabilir, boşlukları doldurabilirdi. Bunun akıl almayacak bir yanı yoktu; uygulanabilir bir şeydi. Ulusal Komitenin fikri buydu. Sağlam dayanakları olan bir fikirdi.

Peki ama rapor? Alt komisyonun bulguları ve vardığı yargılar halkın desteğini sağlamak üzere kaleme alınmış değildi. Ve herhangi bir nedenle değişiklik de yapılmayacaktı; bu konuda ısrarlıydı.

Armbruster beklenilmedik bir şey söyleyerek, öyle olması gerektiğini belirtmişti. Savunma Tahsisatları alt komisyonunun raporuydu bu. Bir rapor. Senato ve Temsilciler Meclisi'nin gerekli komisyonlarına ve Başkana verilecekti. Yürütme ve yasama organları önerilerini değerlendirecekler, gerekli olan bilgiler Adalet Bakanlığı'na iletilecek, gerekli görünen yerlerde, belirtilen kişiler mahkemeye verileceklerdi.

Ya Genessee Sanayii?

Alt komisyon raporunun vardığı başlıca sonuç şirketin kendi başına bir devlet gibi davrandığı ve bir demokraside kabul edilemeyecek politik ve ekonomik güce sahip olduğu idi. Peki bu yargı ne olacaktı? Sorumlu olan kişiler? Ya da Ian Hamilton gibi kontrol edenler, ve Mitchell Armbruster gibi bundan yararlananlar?

California senatörü acı acı gülmüş ve haklarında dava açılması gereğinin görüldüğü kişilere bunun yapılacağı güvencesini vermişti bir kere daha. Kendisi yasadışı bir şey yaptığı fikrinde değildi. Biz hâlâ yasalara dayanan bir ülkedeydik, kanıtlanamayan varsayımlara değil.

Genessee Sanayii'ne gelince, ne Senato ne Meclis ve ne de

Başkan tam bir reformdan azına razı olacak değillerdi. Bunun gerekli olduğu açık seçik belliydi. Genessee Sanayii varlığını büyük ölçüde devlet ihalelerine borçluydu. Eğer şirket Trevayne'in inandığı derecede bu ayrıcalığını kötüye kullanmışsa, o zaman reformlar gerçekleştirilene kadar sıkı bir denetim altında tutulacaktı.

Andrew bu konuyu düşünmeliydi; bir şey yapmamalı, kimseyle konuşmamalıydı. Bu tür varsayımlar genellikle politik umutsuzluklarından çıkardı. Ancak senatör kendi adına konuşması gerekirse, bunu çok mantıklı buluyordu.

Daha başka konuşmalar, daha başka toplantılar da olacaktı.

Oldu da.

Birincisi Georgetown'da Villa d'Este'de yapıldı. Altıncı katta özel bir odada. Senatör Alan Knapp dışında hepsi de aynı partiden olan yedi kişi toplanmıştı. Trevayne'in Senato kapalı oturumundan hatırladığı blayzer ceketıyla Maryland Senatörü Alton Weeks toplantıya başkanlık ediyordu.

"Bu sadece bir bilgi edinme toplantısıdır, beyler. En azından benim epey aydınlanmaya ihtiyacım var... Tarafsız ruhu ile aramıza katılan Senatör Knapp konuşmasına izin verilmesini, ondan sonra da toplantıyı terkeceğini söyledi. Sözleri aramızda kalacak kuşkusuz."

Knapp ziyafet sofrası kadar büyük masaya yaslanıp ellerini dayadı örtünün üzerine. "Teşekkür ederim, Senatör... Beyler, dostum ve meslektaşım Mitchell Armbruster "-Knapp sözünün burasında yanında oturan Armbruster'e baktı- "bir sorum üzerine bana bu toplantıdan söz etti. Hepinizin bildiği gibi kulisler yakında önemli bir açıklamanın yapılacağı söylentileriyle kaynıyor. Bu açıklamanın mahiyetini öğrendiğim zaman size bizim tarafımızda yer alan küçük bir dramı bildirmenin doğru olacağını düşündüm. Çünkü beyler, bu akşamki toplantınızı etkileyecek beklenmedik bir olay çıkmıştır ortaya. Bunu sadece tarafsızlığımdan değil, sizlerle birlikte bu ülkenin, özellikle de bugünlerde, gidişi konusundaki kaygıyı, paylaştığım için söylüyorum... Büyük bir olasılıkla Başkan ikinci bir dönem için seçilmek istemeyecektir."

Masanın çevresine bir sessizlik çökmüştü. Herkes bilinçli olarak, ama bunu vurgulamayarak Andrew Trevayne'a baktı.

Bundan kısa bir süre Knapp gitti ve Andrew teşrih masasına yatırdı.

Toplantı beş saate yatan sürdü.

İkinci toplantı daha kısaydı. Sadece birbuçuk saat, ancak Tre-vayne'm için birincisinden daha önemliydi. Aralarında bulunan orta yaşlı Connecticut senatörü istifa edip özel yaşamına döneceğini bildirilmeye gelmişti. Nedenleri parasaldı. Büyük bir sigorta şirketinin başkanlığı önerilmişti ve bunu reddetmek ailesine karşı haksızlık olacaktı.

Connecticut Valisi -hemen partiye kaydolması koşuluyla- Senatörlük süresini tamamlamasını Tre-vayne'a teklif etmeye hazırdı. 'Hemen' o ay içinde demekti. Ocağın on beşinden önce.

İstifa eden senatörün yerini yeni seçime kadar dolduracak olan Tre-vayne böylece ulusal sahneye çıkmış olacaktı. Politik sıçrama tahtası sağlanmış oluyordu.

Bu daha önce daha az ehil insanların da başına gelmiş bir olaydı. Olağanüstü biri bundan çok parlak bir şekilde yararlanabilirdi. Hazır bir forum vardı ortada. Tutumlar tasa bir sürede ortaya konulabilirdi. Andrew Tre-vayne'm inançlarını açıkça belirtecek bildiriler yayınlatabürdi.

Andrew ilk kez somut gerçeğe yüz yüze gelmişti.

Olasaydı bu.

Peki, ama inançları nelerdi? Bu kadar çok savunduğu kontrol ve dengelere, bağımsız yargılara inanıyor muydu? Washington yeteneğinin üstün bir yetenek olduğuna, tek ihtiyacı olan şeyin Genessee Sanayii'ninki gibi etkilerden kurtulması olduğuna mı inanıyordu? Ve bu üstün yeteneğe liderlik edebür miydi? Yeteri kadar güçlü müydü? Çok güç bir muhalifine kendi inançlarının güçlülüğünü kabul ettirebilir miydi?

Villa d'Este toplantısında kendisinin Dışişleri Bakanlığı için yaptıkları üzerinde önemle durulmuştu. Amansız düşman olarak bilinen kişileri bir araya getirebildiği o Çekoslovakya toplantıları.

Ama Andy, Çekoslovakya'nın bir sınav olmadığını biliyordu.

Sınav, Genessee Sanayii idi.

Kendisi -tek başına- şirketi dize getirebilir miydi? Kendisinin ihtiyacı olan sınav buydu işte.

43

Tuğgeneral Lester Cooper odasına girerken Paul Bonner kalkıp hazırola geçti. Cooper elini yarı selam yan yorgunlukla sallayarak Bonner'e oturmasını işaret etti.

"Çok kalmayacağım, Binbaşı. Az sonra OMB'de olmam gerek; hep bir bütçe sıkıntısı vardır, değil mi?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, efendim."

"Evet... Otur. Ben bütün gün oturduğum için ayakta duracağım. Ve bütün haftasonu. Rutland'daki yerimizde. Kar yağdığı zaman bile güzel orası. Bir ara ziyaretimize gelmelisin."

"Seve seve, efendim."

"Evet.... Evet. Bayan Cooper de memnun olur buna."

Paul çıplak çelik masanın önündeki iskemleye oturdu. Odanın tek koltuğunu generala bırakmıştı. Ama General oturmadı. Cooper heyecanlı ve telaşlıydı, kendinden pek emin görünmüyordu.

"Sanırım pek iyi haberler getirmediniz, Generalim?"

"Kusura bakma, Binbaşı. İyi bir askersin sen ve senin için elden gelen her şey yapılacaktır. Cinayet suçlamasından aklanmanı bekliyoruz..."

"Bunda üzülecek bir şey yok," diye gülümsedi Bonner.

"Gazeteler, özellikle de o Bruce cücesi kelleni istemekten vazgeçti artık."

"Memnun oldum. Ne oldu?"

"Bilmiyoruz, kimse de sormak istemiyor. Ama ne yazık ki, bunun bir yaran olmayacak."

"Neye?"

Cooper avluya bakan pencereye yürüdü. "Aklanman sivil mahkemede olacak... Ancak bu seni savaş divanına çıkarılmaktan kurtarmayacak. Yargınlanmadan hemen sonra askerlikten çıkarılman için karar verildi bile."

"Ne?" Bonner yerinden kalktı. Boyun damarları şişince boğazındaki ince sargı da gerilmişti. "Neden? Beni iki kere yargılayamazsınız. Aklanmışsam.... aklanmışım demektir."

"Cinayet suçundan. Görevini ihmalden değil. Emirleri dinlemeyip olay yerine gittin." Cooper pencereden bakmaya devam ediyordu. "Trevayne ile kahyasının hayadanm tehlikeye sokabilirdin. Ve Silahlı Kuvvederi kendi alanı dışma çıkardın."

"Bu çok lastikli bir söz, her yana çekülebilir."

"Bu gerçeğin ta kendisi, asker!" Cooper odaya döndü. "Basit ve katıksız. Sana ateş edilmiş olabilir, böylece kendini savunmuş olduğun ileri sürebilirsin. Bunu kanıtlayacağımızı umarım. Ama senden başka kimseye de ateş edilmiş değil."

"Askeri araç ellerinde. Bunu kanıdayabiliriz."

"Askeri araç. Bütün iş de orada! Trevayne'in arabası değil.... Görmüyor musun, Bonner? Çok daha başka şeyler var ortada. Silahlı Kuvveder seni daha fazla koruyamaz."

Paul generale bakıp yavaş sesle, "Pisliğe kim elini daldıracak, Generalim?" diye sordu. "Siz mi? Sizi o durumda göremiyorum."

"Bunu kendi açımdan söylemekte haklısın sanırım, Binbaşı.... Ancak bugün buraya gelme zorunluluğum olmadığını da unutma."

Bonner, Cooper'in haklı olduğunu biliyordu. Kendisi dışında herkes için çok daha kolay olurdu Generalin'in gelip de bunları anlatmaması.

"Bunu neden yaptınız peki?"

"Yeteri kadar çektin çünkü; bundan daha fazlasını hak ettin sen, bunu bildiğimi bilmeni istedim. Sonuç ne olursa olsun... yine de Rutland'a gelip emekli amirini ziyaret etmeni istiyorum."

Demek general de aradan sıyrılıyor, diye düşündü Paul. Komutan komuta etmiyordu artık, sadece son anlaşmalarını yapıyordu. "Bu da beni hapse tıktırmayacağınız demek," dedi.

"Sana bu konuda söz veriyorum. Bana da güvence verildi."

"Ama üniformamı kaybediyorum."

"Evet.... üzgünüm. Çok hassas bir duruma yaklaşıyoruz.... Kitaba uymamız gerek. Sapma olamaz. Silahlı Kuvvederin amaçlarının kuşkuyla karşılanmasını istemeyiz. Bir şeyleri hasıraltı ediyormuşuz gibi davranamayız."

"Yine lastikli sözlere başladınız, Generalim. Kusura bakmayın ama bunu pek beceremiyorsunuz."

"Önemi yok, Binbaşı. Elimden geleni yaptığımı biliyorsun. Son yedi sekiz yılda kendimi bu konuda yetiştirmeye çalıştım ama başaramadım işte. Bizim gibi esküerin iyi huylarından biri olarak görürüm bu başarısızlığımı."

"Siz bana ordunun beni sessizce bir yere gömmek istediğini söylemeye çalışıyorsunuz."

Tuğgeneral Cooper koltuğa çöküp iki ayağını ileri uzattı; çadırında bir subayın dinlenme pozisyonu. Pek çoğu atış alanında kötü bir günden sonra böyle uyurlardı. "Gözlerden ırak gönülden uzak, Binbaşı... Mümkünse ülke dışında. Ki ben de savaş divanının hükmünden sonra sana bunu yapmanı salık veririm."

"Tanrım! Her şey ayarlandı, öyle mi?"

"Bir olasılık daha var, Bonner. Geçen gün arka bahçemde aklıma geldi.... karlar arasında.... komik..."

"Nedir o?"

"Başkan seni bağışlayabilir. Sanırım bugünlerde buna yönetim hakkı falan diyorlar."

"Bu nasıl olabilir ki?"

Tuğgeneral Cooper koltuktan kalkıp yine avluya bakan pence-reye yürüdü.

Hafif bir sesle, "Andrew Trevayne," dedi.

Robert Webster Başkan ve Bayaz Saray genel sekreteri dışında kimse ayrıldığını bilmediği için kimseye veda etmemişti.

Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

Basın bülteninde üç yıldır Başkanlık özel danışmanı olan Robert Webster'in sağlık nedenleriyle görevinden ayrıldığı bildirilecekti. Beyaz Saray istifasını üzülen kabul etmişti. İlerici yaşantısında kendisine başarılar diliyordu.

Başkanla görüşmesi tam sekiz dakika sürmüştü. Lincoln Odasının'

dan çıkarken Başkanın bakışlarım ensesinde hissetmişti.

Adam tek sözüme bile inanmadı, diye düşündü Webster. Neden inansındı ki? Gerçek bile boş söz gibi geliyordu kulağa. Ağzından dö-külen sözcükler hiçbir şeyi değilse bile gerçek olan yorgunluğu dile getiriyordu. Ama gerçek onu açıklamaya kalkışmasıyla arada kaybol-muştu.

Başkan, "Belki de geçici bir bitkinliktir bu, Bobby," demişti. "Neden birkaç hafta izin almıyorsun? Baskılar insanı ezer, bunu bili-rim ben."

"Teşekkür ederim ama istemem, efendim. Kararımı verdim. İzin vererseniz bunun kesin bir kopma olmasını istiyorum. Karım mutlu değil burada. Ben de değilim aslında. Bir çocuğumuz olsun istiyoruz. Ama Washington'da değil.... Sanırım memleketimden çok uzak kaldım, Başkanım."

"Anlıyorum... Demek doğduğun yerlere dönmek, çocuklarını yetiştirmek ve geceleri sokaklarda rahat dolaşmak istiyorsun. Öyle mi?"

"Biraz köylüce gibi, ama evet, öyle, efendim."

"Hiç de köylüce değil. Amerikan rüyası, Bobby. Sen yetenekle-rinle milyonlarca kişi için mümkün kıldın bunu. Senin de rüyayı pay-laşmaman için hiçbir neden yok."

"Çok iyisiniz, efendim."

"Hayu. Sen çok fedakarlık yaptın. Kırkına varmış olmalısın...."

"Kırk bir."

"Kırk bir yaşındasın ve henüz çocuğun yok...."

"Vakit yoktu, efendim."

"Doğru, vakit yoktu. Kendini işine adanmıştın. Ve güzel karın da."

Webster o zaman Başkanın kendisiyle oyun oynamakta olduğunu anlamıştı; ama bunun nedenini bilmiyordu. Başkan, karısından hoşlan-mazdı.

"Bana çok yardımcı oldu, efendim." Huysuz da olsa bu kadarını borçluydu karısına.

"Talihin açık olsun, Bobby. Ama talihe ihtiyacın olacağını san-mam ya. Çok becerikli bir insansın,"

"Burada çalışmak pek çok kapıyı açtı, Başkanım. Bunun için size teşekkür borçluyum."

"Buna sevindim... Ha, hatırıma gelmişken sorayım... antrede döner kapı var, değil mi?"

"Efendim?"

"önemli değil.... Yolun açık olsun, Bobby."

Robert Webster kontrolden geçen son özel eşyasını da otoparkta-ki arabasına taşıdı. Başkanın o son esrarlı sözü canını sıkımişti ama artık bunun üzerinde durma gerekliliği olmamasına da seviniyordu. Umurunda bile değildi artık. Bundan sonra bir sorunla karşılaştığında yüzlerce esrarlı sözü tek tek düşünmek zorunda kalmayacaktı. Bu rahatlamadan da başka şeydi; bir sevinç kaynağıydı. Kurtulmuştu.

Tanrım, ne müthiş bir duygu!

Arabasını kapıdaki nöbetçi kulübesinin önüne çekip nöbetçiye el salladı. Son kezdi bu da. Kapıya yarın sabah Robert Webster'in Beyaz Saray'dan ayrıldığı, fotoğraflı plastik kartının artık geçerli olmadığı bildirilecekti. Nöbetçiler bile sorular soracaklardı. Beyaz Saray memurlarına hep saygılı ve neşeli davranmıştı. Geliş gidiş zamanlarında bir aksamanın ne zaman gerekli olacağını bilemezdi. Kendine birkaç dakika ayırmak -on on beş dakika belki- fazladan bir martini içmek ya da namussuzun birini görmemek için. Kapı hep yardımcı olurdu kendisine. Bobby Webster gibi birinin neden böyle mazeret söyleme gereğini duyduğunu anlamazlardı ama onun şu ya da bu münasebetsizden kaçması açıklamalarını dinlerlerdi. Ne de olsa kendileri de hiç istemedikleri halde kontradan yapmaktaydılar, Webster'in de istemediği kişiler olabüirdi. Üstelik Webster kendilerine Başkanın imzalanmış getirdi.

Kaç kere çıkış saatinden sonra kalmıştı Beyaz Saray'da? Kaç kere o çok değerli dakikalarda telekten gelen şaşırtıcı bilgileri öğrenmişti -kullanabileceği ama o saatte orada olmadığını kanıtlamak için almadığı iddia edebileceği bilgileri.

Aracı.

Hafifçe değiştirilen o kadar şey. Genessee Sanayii için.

Ama artık değil. Aracı işten ayrılmıştı.

Webster arkasından gelen gri Pontiac arabayı farketmeden Pen-

sylvania Caddesi trafiğine karıştı.

Gri Pontiac'taki sürücü, yanındaki adama döndü.

"Çok hızlı gidiyor. Polise yakalanacak."

"Kaybetme onu."

"Neden? Farketmez ki."

"Gallabretto öyle *dedi* de ondan! O farkeder işte. Her dakika ne-rede olduğunu, kiminle konuştuğunu bilmemiz gerek."

"Palavra bunların hepsi. Ohio'ya gidene kadar bir şey yapdmyacak. Orada izini bulmak da kolaydır."

"Willie Gallabretto izleyin dedi mi, izleriz. Ben Gallabretto'nun amcasının yanında çalışırdım. Adamın başına gelenleri biliyorsun."

Büyükelçi Hill çalışma odasının duvarındaki çerçeveli karikatürün önünde durdu. 'Koca Billy' bir kuklacı gibi resmedilmişti, parmağına bağlı iplerin ucunda eski başkan ve dışişleri bakanlarının kuklaları vardı. Kuklacı kuklaların kendi çaldığı havaya uyup oynamalarına gülerek bakıyordu. Hill'in başı üstündeki balonda da notalar vardı.

"Büyüyor musunuz, Sayın Başkan, bu karikatür çıktıktan ancak bir yıl sonra bu notaların 'Ring around Rosy' melodisi olduğunu öğrendim."

Başkan, Büyükelçi'yi ziyarete geldiğinde oturduğu meşin koltuktan güldü. "Karikatürcü dostun bizlere karşı pek iyi davranmamış ama. Yanlış hatırlıyorsam o şiirin son satır 've hepsi düşerler'dir."

"Yıllar önceydi bu. Siz o zaman Senatoda bile değildiniz. Zaten sizi oraya koymaya cesaret edemezdi." Hill gidip başkanın karşısına oturdu. "Ben yanlış hatırlıyorsam en son buraya geldiğinde Tre-vayne bu koltukta oturmuştu. Belki de bir telepati doğuverir."

"Bu koltukta olmadığına emin misin? Ben yoktum o gün."

"Hayır, çok iyi hatırlıyorum. Bizim ve bu odada olan pek çok kişi gibi o da o koltuğa oturmaktan kaçınmıştı. Küstahlık etmekten korktu sanırım."

"Sıkılganlığını adatıyor olabilir...." Hill'in masası üstünde çalan

telefon Başkanın sözünü kesti.

"Pekala, Bay Smythe. Söylerim. Teşekkür ederim."

"Jack Smythe mi?" diye sordu Başkan.

"Evet Robert Webster ve karısı Cleveland uçağı ile gitmişler."

"Güzel."

"Bunun ne demek olduğunu sorabilir miyim?"

"Elbette. Bobby'nin iki gece önce Beyaz Saray'dan ayrıldığından beri izlendiğini bildirdi Gizli Servis. Kendisi için kaygılanmıştım. Merak da ettim tabii."

"Demek başkasıymış."

"Herhalde aynı nedenledir. Gizli Servis adamlardan birini küçük çaplı bir haydut olarak niteledi, resimli romanlarda 'gölge' denilen tiplerden.... Bizimkiler gibi oda rapor edecek bir şey bulamamıştır. Webster kimseyle buluşmadı, kimseyle görüşmedi."

"Telefon?"

"Havayollarına ve Cleveland'da kardeşine. Bir de Çin lokantasına. Ki orası da pek matah bir yer değildir."

"Çinlilerle doludur herhalde." Hill koltuğuna dönerken güldü. "Trevayne olayı hakkında bir şey bilmiyor mu?"

"Bilmem. Büdiğim tek şey kaçmakta olduğu. Belki de söyledikleri gerçektir. Memleketinden çok uzak kaldığını, artık her şeyin fazla gelmekte olduğunu söylemişti."

"İnanmıyorum. Ya Trevayne? Onunla konuşmak için buraya getirmemi ister misiniz?"

"Billy! Sen ve kuklaların! Ben sana şöyle rahat bir içki içmek için geliyorum, sen ise hep iş konuşmaya çalışıyorsun."

"Ama *bu* işin önemli olduğuna inanıyorum, Sayın başkan. Yaşamsal önemli hem de. Çağırayım mı?"

"Hayır. Şimdi değil. Önce nereye kadar gideceğini bir görelim hele, bakalım mikrobu ne kadar kaptı...."

44

"Sana ne zaman yanaştılar?" diye sordu Phyllis Trevayne, High Bamegat'ta şömineye bir odun daha atarken.

"Üç hafta oldu" Andy karısının gözlerinden kırıldığını anlıyordu. "Sana söylemem gerekirdi ama seni meraklandırmak istemedim. Armbruster bunun... politik bir umutsuzluk olabileceğini söylemişti."

"Onları ciddiye aldın mı?"

"İlk başta, hayır. Armbruster'i kapı dışarı atıyordum neredeyse, olur olmadık şeylerle suçladım kendisini. Ulusal Komitenin çoğunluğu adına konuştuğunu söyledi. Kendisi bu fikre karşıymış ve hâlâ ikna olmuş değil... ama akli yatabilirmiş."

Phyllis küreği yerine asıp kocasına döndü. "Çılgınca bir şey bu bence. Bunun altkomisyonla ilgili bir şey olduğuna eminim, senin de bu kadar ileri gitmiş olmana şaşım doğrusu."

"Bu kadar ileri gitmemin tek nedeni kimsenin raporu değiştirmemi ima bile etmiş olmaması... Beni şaşırtan da bu oldu. İnanmadım diyebilirim. Birinin bu konuyu açmasını bekledim... canlarına okuyacaktım hepsinin. Ama buna kalkışan olmadı."

"Peki *sen* sözkonusu ettin mi raporu?"

"Sürekli olarak. Senatör Weeks'e güç duruma düşebileceğini söyledim. Altkomisyonun soracağı her soruyu yanıtlamaya hazır olduğunu ama bunun başka bir konu olduğunu söyledi. Önümüzdeki işle ilgili değilmiş."

"Cesur adam... Ama yine de, neden sen? Ve bu anda?"

"Ortalıkta başka biri görünmüyormuş. Eh azından kamuoyu araştırmaları bunu söylüyormuş. 'Politik ufukta elle tutulur bir aday yok' olarak dile getiriyorlar bunu. Eskiler yıpranmış, gençler de pek hafif kalıyorlarmış. Ya da dar pantolon giyiyorlar, yok zenci, yok Latin, yok Yahudiymişler.... Demokrat seçim düzenimizce kabul edilir kişiler değilmişler yani.... Paul Bonner'in diyeceği gibi, 'Palavra'."

Phyllis kanapeye dönerken sehpadaki kutudan bir sigara aldı. Andy karısının sigarasını yaktı.

"Ne yazık ki, çok doğru." Phyllis kocasının yanına oturdu.

"Ne?"

"Haklıydılar. Kimi düşündüklerini merak ediyordum."

"Senin bu konuda otorite olduğunu bilmiyordum."

"Kendini aldatma Bay... ne demişti o korkunç adam senin için?...

Bay Küstahlık... Yıllardır her seçimde sonucu bildim ben."

Trevayne güldü. "High Barnegat falcısı."

"Aslında çok basit, ama işe de yarıyor. Bir adayın adım alıp başına 'Başkan' eklersin. Ya kulağa uygun gelir ya da gelmez. Yalnız 1968'de bir kere yandımıştım."

"Herkes yanıldı o yıl."

"Öyle oldu. Ama bir de eski Başkan göreve devam etmek istiyorsa o zaman biraz güç oluyor işte. Hah, aklıma gelmişken sorayım; Şimdiki Başkan hiç fena biri değil.... Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Bir daha seçime girmeyecek o."

Phyllis'in kontrol alında tuttuğu yüz ifadesi birden değişmişti. Kocasına bakıp telaşla, "Bunu bana söylememiştin," dedi.

"Sana söylemediğim pek çok...."

"Ama bunu söylemeliydin."

Trevayne anlamıştı. Oyun bir oyun değildi artık. "Kusura bakma," dedi. "Olayları şuasına göre diziyordum."

"Önem sırasına göre dizmeyi dene."

"Peki."

"Sen politikacı değilsin, iş adamısın."

"İkisi de değdim aslında. İş ilişkilerim sağlamdır ama öncelikli değıdür. Son beş yıldır Dışışleri Bakanlığı ile dünyanın en büyük vakıflarından birinde çalışıyorum Beni sınıflandırmak istersen... sanırım 'kamu hizmeti' etiketi altına girerim."

"Hayır! Sen bir bahane bulmaya çalışıyorsun."

"Hey, Phil... Konuşuyoruz biz, kavgaya etmiyoruz."

"Konuşmak mı? Hayır. Andy, *sen* konuşuyorsun. Haftalardır hem de; başkalarıyla, benimle değil."

"Sana söyledim. Umutlanmak, ya da kuşkulanan için pek âz neden vardı ortada"

"Ve şimdi öyle değü mi?"

"Emin değilim. Bu konuda konuşma zamanımız geldiğine inanıyorum... Sanırım senin oyunu kaybettim şimdi."

"Kesinlikle hem de."

"Esaslı bir haber olur. Belki de tarihte ilk kez."

"Andy, ciddi ol; Sen.... sen..." Phyllis kekelemeye başladı, duygularından emindi ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Başkan olacak insan değilim."

"Onu demek istemedim. Sen... politik bir hayvan değilsin."

"Bunun lehte bir puan olduğunu söylüyorlar. Hâlâ da anlamını kestirebilmiş değilim ama."

"Sen o tip bir dışadönük insan değilsin. Sen kalabalık arasına karışıp el sıkın, günde sekiz on konuşma yapan, ya da tanımadığın halde senatörlere ilk adlarıyla hitab edebilen biri değilsin. Bu işleri yaparken rahat olamazsın ve adayların da yaptığı budur."

"Bunları ben de düşündüm. Haklısın, hoşlanmıyorum bunlardan. Belki gerekli şeylerdir ama; belki onları yaparken yönetici kararlarından ve durum raporlarından başka bir şey kanıtlıyordur. Bir dayanıklılık biçimidir bu. Truman öyle demişti."

"Tanrım!" Phyllis korkusunu saklamak için hiçbir çaba harcamıyordu. "*Ciddisin* sen."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum... Pazartesi günü daha fazla şey öğreneceğim. Pazartesi Green ve Hamilton'la buluşacağım. O gün her şey suya düşebilir."

"Onların desteğine ihtiyacın mı var senin? Bunu istiyor musun?" PhyUis hoşnutsuzluğunu saklamaya gerek duymadı.

"Mao Tse Tung ile girişeceğim bir yarışta beni desteklemezlerdi... Hayır, Phyl, gerçekten ne kadar iyi olduğumu öğreneceğim."

"Geçelim bunu şimdi... Andy Trevayne'm neden böyle bir makam için yaşa girmiş olduğunu sandığını konuşalım."

"Kelimeyi söyleyemiyor musun, Phyl? Başkanlık derler bunun adına."

"Hayır, söyleyemem. Korkutuyor bu beni."

"Daha ileri gitmemi istemiyorsun o halde."

"Anlamıyorum. Neden isteyeceksin ki?... Senin içinde o tür şeytanlar yoktur, Andy. Paran var, ve para dalkavuk toplar insanın çev-

resine, ama sen fazla gerçekçisin. İnanamıyorum bir türlü."

"Konuyu dikkatle dinlediğimi ilk farketdiğimde ben de inanamadım." Trevayne gülerek ayaklarını sehpanın üstüne yerleştirdi. "Armbruster'i dinledim, toplantılara katıldım... bütün bu konuşmaların bir noktaya yönelik olduğunu sanıyordum -rapora. Ve müthiş öfkeliydim. Sonra durumun değişik olduğunu anladım. Bunlar profesyonel insanlardı, elleri kasada yakalanmış korkak insanlar değil. Yeternek avcılar bunlar; buna itiraz edemem. Şirketlerim gelişirken aylarca hem burada hem başka ülkelerde bulabildiğim en iyi beyinlerin ardında koşmuştum. Bunu asla unutmam. İşime yarayacağını tahmin ettiğim birine rastlayınca hemen ağabeyine haber vermek için aklımın bir köşesine yazarım... Bu adamlar da benim hâlâ yapmakta olduğum şeyi yapıyorlar. Sadece daha büyük çaplı olarak. Ve ilk bir iki hafta ya da ayda bekledikleri insan çıkmazsam altımdan halıyı öyle bir çeki verirler ki ne olduğumu anlayamam. Ama o bir iki aylık denemeyi yapmanın önemli olduğuna inanıyorum."

"Hâlâ nedenini açıklamadın."

Trevayne ayaklarını sehpadan indirip ayağa kalktı. Ellerini ceplerine sokup halının desenlerine basarak yürüdü, bir kaldırımda çizgilere basmadan yürümeye çalışan küçük bir oğlan gibi. "Bunu gerçekten istiyorsun, değil mi?"

"İstememeli miydin? Seni seviyorum. Yaşadığımız hayatı, çocuklarımızın hayatını seviyorum. Hepsinin tehdit altında olduğunu hissediyor ve korkuyorum."

Andy sanki çok uzaklarda görüyormuş gibi karısına baktı. "Sanırım ben de.... Neden?... Pekâlâ, 'neden'... Çünkü gerçek şu ki, belki de başarabilirim. Kendimi kandırıyor değilim, bir deha değilim ben. En azından kendimi öyle hissetmiyorum -bir dehanın kendini nasıl hissettiğini de bilmem ya. Ama başkanlığın df ha gerektirdiğine inanmıyorum. Çabuk algılamak, kesin hareket etmek- her zaman tarafsız olmasa da -ve aşırı yüklerle dayanabilmek gerekli bence başkanlık için. Ve belki de hepsinden çok, dinleyebilmek. Gerçek yardım çağrılarıyla ikiye bölünmüşlüğü ayırabilmek. Ben baskı dışında bunların hepsinin altından kalkabilirim sanıyorum -ama baskıyı ve bunun gerekli olma derecesini bilemem. Bu engeli -ve de bir diğerini- aüayabi-

leceğimi kendime kanıtlarsam bu mücadeleye girmek istediğimi sanıyorum. Çünkü Genessee Sanayii gibi bir şirketin varolmasına izin veren bir ülkenin bulabileceği tüm yardıma ihtiyacı vardır. Frank Baldwin bana ilk yaklaştığında alay ettiğim bir şey söylemişti. Yapma zamanı geldiğinde bir insan yapması gereken şeyden kaçınmaz, demişti. Bunun ille de doğru olduğunu iddia edemem. Ama bir sürü rastlantı sonucu politik dolap boşalmaya yüz tutmuşsa ve iyi bir insan onu terkederek tamtakir bırakacaksa, o zaman bir seçeneğim yok sanırım. *Bizim* bir seçeneğimiz yok sanırım, Phyl."

Phyllis Trevayne dikkade, belki de soğuk bir tavırla, bakıyordu kocasına. "Neden seçtin... hayır, doğru değil bu; neden öteki partinin değil de, bu partinin seni seçmesine razı oldun? Başkan ikinci bir dönem için aday olmayacaksa...."

"Pratik nedenlerle." diye Andy karısının sözünü kesti. "Artık bir insanın hangi bayrak altında yaşa katıldığının hiç önemi olmadığına inanıyorum. Her iki parti de darmadağınlık zaten. Önemli olan insan, Cumhuriyetçi ya da Demokrat felsefe değil... bunlar anlamsız artık. Başkan çekildiğini ilan etmek için son dakikayı bekleyecek; Kongreden çıkmasını istediği pek çok yasa var. Benim de bu zamana ihtiyacım olacak. İstenmediğimi öğrenmek için olsa bile."

Phyllis duygulannı belli etmeden bakıyordu kocasına. "Kendini -ve bizi- bunun boşuna olabileceğini bilerek o tür bir ıstıraba atmaya hazırsın demek?"

Trevayne büyük şöminenin yanındaki tuğla duvara yaslanıp kamsına baktı. "Senin iznini istiyorum... yaşamım boyunca ilk kez olarak. İnandığın her şeyin bir tehdit altında olduğunun farkındayım. Bunun geçit törenleriyle, bayraklarla ve düşmanlarla ilgisi yok. Bu insanın seçeneğe sahip olma hakkının yavaş ama kesin bir yıkımı bu. Bonner 'programlanmış' sözcüğünü çok sık kullanır. Bunun ne olduğunu, sonuçlarının ne olduğunu pek bildiğini sanmıyorum... Ama olan bu işte, Phyl. Genessee Sanayii'nin arkasındaki insanlar seçmenlerden daha iyi bildiklerine inanarak ülkeyi yönetmek istiyorlar. Ve fikirlerini sisteme iletecek güçleri var. Her tarafta şirket yönetim kurullarında yüzlercesi var bunların. Ergeç bir araya gelecekler ve düzenin yasal bir parçası olmak yerine *kendisi* olacaklar... Ben bunu kabul ede-

mem. Neyi kabul edeceğimi daha pek bilemiyorum ama bunu kabul edemem. Kendi polis devletimizden sadece on adım uzaktayız şu anda ve halfan bunu bilmesini istiyorum."

Trevayne yaslandığı duvardan ayrılıp koltuğa döndü. Utanmış gibi bir gülümsemeyle karısına bakıp yanına oturdu.

"Esaslı bir söylevdi," dedi Phyllis.

"Kusura bakma... Niyetim söylev vermek değildi."

Phyllis uzanıp kocasının elini tuttu. "Korkunç bir şey oldu şu anda."

"Ne?"

"Adının başına o ürkütücü sözcüğü koydum ve hiç de gerçekdişi gelmedi."

"Senin yerinde olsaydım Doğu Salonunu yeniden dekore etmeye başlardım.... İlk Senato konuşmamda donup kalabilirim ve her şeyin sonu olur bu."

Phyllis şaşkın bir halde bıraktı kocasının elini... "Tanrım, sen neler yapmışsın öyle! Anlat haydi. Yeni Noel kartı falan mı ısmarlamam gerekiyor yoksa? Ne Senatosu?"

45

James Goddard arabasını geri geri çıkararak yola indi. Pırıl pırıl bir pazar sabahıydı, hava soğuktu. Palo Alto tepelerinden kopup gelen rüzgar önüne çıkan her yeri buza döndürüyordu. Tam karar verecek gündü ve Goddard da kararım vermişti.

Şimdi buna son biçimini verecek ve bir iki saat içinde yürürlüğe koyacaktı.

Aslında karar kendisi için verilmişti. Canına Okuyacaklardı ve James Goddard canına, okunmaya niyetli değildi. Bütün vaadlerine, önerecekleri bütün garantilere rağmen. Buna izin vermeyecekti. Suçun kendisine atılarak kendi sorunlarını çözmelerine izin vermeyecekti. İsviçre'de şifreli bir banka hesabına para yatırılmasına karşılık sorumluluğu üsdenmeye hiç mi niyeti yoktu. Bu çok kolay olurdu.

Herhangi bir para konusu olmadan az daha kendisi aynı yanlışlığı

yapmak üzereydi. Genessee'nin geçmişine dalarak kendi rakamlarını, kendi ince hesaplarını kullandığım unutuyordu az daha. Ama başka bir yol, daha iyi bir yol vardı.

Başkasının rakamları. Kendisinin olmayan mali projeksiyonlar.

Aralığın 15'iydi. Kırk altı gün sonra 31 Ocak olacaktı. Mali yılın son günü. Genessee Sanayii'nin bütün fabrikaları, bölümleri, daireleri, montaj kontrol büroları o tarihe kadar yıl sonu raporlarını göndermek zorundaydılar. Kendi bölümüne.

Bunlar aslında gerekli satmalına ve işçilik rakamlarını da içeren basit formlardı. Binlerce ve binlerce rakam bilgisayarlara yüklenir, çıkan bir tutarsızlık varsa sonradan düzeltilmek üzere not edilirdi.

Sonra da bunlar bir yıl öncesinin bütçesinin bulunduğu ana diskette karşılaştırılırdı.

Ekonomik stratosferin milyarlarına ulaşan basit aritmetik işlemleri.

Ana disket

Ana plan.

Ana disket her yıl San Francisco'daki denetim bürosuna gönderilir ve Genessee kasalarında saklanırdı. Aralık ayının ikinci haftasına, Chicago'dan kalkan özel bir uçakla. Ve şu ya da bu bölümün başkanı silahlı koruyucular eşliğinde.

Her kompleks sanayii'nin bütün resmi yükümlülükleri için bütçe projeksiyonları vardı. Ancak Genessee'nin ana disketi bütün diğer şirkederin kontrol veri disketierinden çok büyük bir farklılık gösterirdi.

Diğer şirketlerin yükümlülükleri genelde kamuoyuna açık olduğu halde Genessee'nin ana disketinde binlerce açıklanmamış yükümlülük yer almaktaydı. Her Aralık ayı beş on çift göz yepyeni sürprizlerle karşı karşıya kalırdı. Birleşik Devletlerin beş yıllık askeri silahlanma programının büyük bir kısmı burada bulunurdu. Ne Kongrenin ne de Başkanın haberdar olmadıkları Pentagon bağlantıları. Ana disket beş yıllık bilgi temeline dayandığından her Aralık ayı yeni bir beş yıllık program getirirdi ve bilgi her yd biraz daha artardı. Buradan hiçbir şey silinmez, sadece yeni eklemeler yapırdı.

Genessee Sanayiinin mali kilit taşı olarak Goddard'ın göreviydi

bu açık ve gizli bilgiyi değişen piyasa koşullarına uydurmak, bölümlere gerekli parasal desteği sağlamak ve alınan işleri fabrikalara dağıtmak. Bunu yaparken de yöresel istihdam istatistiklerini doldurmaya yeterli tahsisat yapılır, ancak aşın iş vererek de işçi sendikalanmı güçlendirmekten kaçındırdı. Kapasitenin yüzde yetmişi kâr amacı güdülmenden esnek tutulur, tıpkı uslu duran ya da yaramazlık eden çocuklara olduğu gibi, verilirdi de geri alınabilirdi de.

Ve James Goddard bu akıl almaz kütleyi insanın elinde evirip çevirebileceği rakamlara dönüştüren şeyin bilgisayarlar değil de, kendi yeteneği olduğunu çok iyi bilirdi. Kendisi gibi bir kişi daha yoktu. Rakamlarla oynayan bir sanatçıydı o. Rakamlar onun dostlanydı; kendisine ihanet etmezlerdi. Ve o onlara istediğini yaptırabilirdi.

Ama insanlar ihanet ederlerdi.

Bay James Goddard, San Francisco Bölümü Başkanı dikkatine:
Sizi çok ilgilendireceğini inandığım bir konu var.

L.R

L.R. Louis Riggs. Genessee'nin bir yıl önce aldığı Vietnam gazisi. Akıllı, kafası iyi çalışan, karar verici. Sessiz bir adamdı, ama duygusuz değüdi, sadakatsizlik etmezdi. Bunu Goddard'a kanıtlamıştı.

Riggs askerlikte yaralanmıştı. İyi bir Amerikalı ve bir kahramandı; günümüzün çoğu tembel ve uyuşturucu düşkünü gençlerine benzemezdi.

Lou Riggs kendisine bilmesi gereken bir şeyler olduğunu söylemişti. Trewayne'in yardımcılanndan biri Riggs'e Genessee'ye -ve özellikle de San Francisco Bölümü Başkanı olarak kendisine- zarar verecek bilgi karşılığında rüşvet teklif etmişti. Riggs doğal olarak reddetmişti bunu. Aradan birkaç gün geçtikten sonra kendini Savunma Bakanlığına bağlı bir subay olarak tanıtan biri şirketin özellikle Bay Goddard'ı ilgilendiren gizli kayıtlarını açıklaması için Riggs'i *tehdit* etmişti. Kendisi bunu da reddetmişti. Ve Bay Goddard hatırlıyorsa, Lou Riggs kendisine daha önce görüşmeleri için bir not göndermişti. Goddard bunu hatırlamıyordu; o kadar çok lanet not gelirdi ki önüne. Ancak Lou Riggs gazetelerde Connecticut cinayetine kansan subayın kendisini tehdit eden adam olduğunu görünce Bay Goddard ile hiç vakit

kaybetmeden görüşmesi gerektiğini anlamıştı.

Goddard neler olup bittiğini bilmiyordu ama ortada bir dalavere döndüğü kesindi. Hem de kendisine karşı. Belki de Trevayne ile Pentagon arasında. Yoksa Savunma Bakanlığı Trevayne'in yardımcısı ardından neden birini göndersindi? Ve neden aynı subay De Spadante'nin kardeşini öldürmüştü?

Mario De Spadante neden öldürülmüştü?

De Spadante'nin bir şeylerden kurtulmaya çalıştığı kesindi.

Bazılarının asılması gerekir, başkalarının -yukardaküerin- asılmamaları için.

Bunu De Spadante söylemişti. Ama belki de De Spadante kendi sandığı kadar 'yukarda' değildi. Belki de Pentagon onu bir risk olarak görmüştü- Tanrı bilir ya, pek tutulacak bir insan değildi zaten.

Her neyse. 'Muhasebeci' James Goddard kararını vermişti. Artık düşünme değil, harekete geçme zamanıydı. Kendisine sadece en çok zarar verecek bilgi yeterliydi.

Yaklaşık olarak yedi santime on beş santim boyunda on bir bin kart olacaktı. Üzerlerinde garip delikler olan, bükülmemeleri, katlanmamaları ya da bir hasar verilmemeleri gereken kartlar. Aynı boyuttaki kartların binlercesini ölçmüş ve on bir bin kartın dört evrak çantasına sığacağı hesaplamıştı. Şimdi hepsi de arabasının bagajındaydı.

Bilgisayar ise bambaşka bir konuydu. Bir kere çok büyüktü ve ancak iki kişi tarafından çalıştırabilirdi. Güvenlik nedeniyle bu iki kişi odada birbirlerinden ayrı köşelerde bulunur ve bilgisayarı çalıştırmak için kendi şifrelerini yazarlardı. Şifreler her gün değişir ve her biri ayrı ayrı odalarda saklanırdı. Bölüm başkanının ve denetmenin odalarında.

Goddard'ın pazar sabahı başlayacak yirmi dört saatlik dönem için olan ikinci şifreyi alması güç olmamıştı. Denetmenin odasına gidip saf bir tavırla yanlışlıkla aynı şifrenin verildiğini sandığını söylemişti. Denetmen de aynı saflıkla kasasından şifresini çıkarmış ve karşılaş-tırmışlardı. Goddard'ın yanıldığı anlaşılıyordu; şifreler değişikti. Ancak Goddard bir anda Pazar şifresini belleğine kazıymıştı artık.

Rakamlar onun tek dostuydu.

Yine de makinenin kullanımı sorunu vardı. Bodrumdaki bilgisayar odasında kendisiyle birlikte altı saat kalacak birine ihtiyacı vardı.

Güveneceği biri, yaptığıının Genessee'nin, hatta belki de ülkenin yararına olduğuna inanacak biri.

Seçtiği adam parasal bir istekte bulununca şaşırmıştı. Ancak kendisi bunun bir terfi, hem de gecikmiş bir terfi olabdeceğini belirtmişti. Goddard ne yaptığını anlamadan yılda on bin dolar zamlarına kendi sine yeni bir özel yardımcı tutuvermişti.

Ama önemi yoktu bunun. Önemli olan bu günün işleri, bu gün verilen kararlardı.

Kapıya yaklaşırken arabayı yavaşlattı. Önce arabayı, sonra da sürücüsünü tanıyan nöbetçi iki parmağını kasketine kaldırıp selamını verdi.

"İyi günler, Bay Goddard. Yukardakiler için Pazar tatili yok, öyle değü mi, efendim?"

Goddard adamın bu laubaliliğinden hoşlanmadı. Münasebetsizlikti bu. Ancak azarlayacak zamanı da yoktu.

"Hayır, yapacak işlerim var. Bu sabah Bay Riggs'e de gelmesini söylemiştim. Onu güvenlikten kontrol etmeyegerek yok. Doğruca odama gelmesini söylersin."

"Bay Riggs mi, efendim?"

"Onu *tanıyor* olmalısın. Yurdu için, bizleri savunurken yaralanmıştı efendi!"

"Elbette, efendim. Riggs, efendim." Nöbetçi elindeki deftere yazdı adamın adını."

"Küçük bir spor arabası vardı," dedi Goddard. "Gelir gelmez al içeri. Arabanın kapısında adın başharfleri vardır. L.R."

46

.

Sam Vicarson kadife kanepenin küştüyü yastıklarına gömölünce dizleri omuzlarına çıkmıştı neredeyse. Andrew Trewayne servis masası önünde oturmuş üzerinde Waldorf Towers - Newyork yazan Limoges porseleninden bir fincanla kahvesini içiyor, bir yandan da çok kalın kırmızı meşin kaplı bir not defterini okuyordu.

"Tanrım!" dedi Vicarson.

"Ne oldu?"

"Bu odalarda o kadar sert toplantılar yapılmasına şaşmamak gerek. İnsan bir kere oturdu mu, bir daha kalkmıyor; o zaman da konuşmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor."

Trevayne gülümseyerek okumasına devam etti. Sam bacaklarını uzatınca biraz daha rahatsız olduğunu farketti. Epey güçlükle yerinde doğrulup ayağa kalkıp dolaşmaya başladı, kadife kaplı duvarlardaki resimlere baktıktan sonra Park Avenue'nün otuz beş kat üstünde olan pencerenin önüne geldi. Trevayne bir kağıda bir not aldı, kırmızı meşin kaplı defteri kapattı, saatine baktı.

"Beş dakika geciktiler. Politikada bu iyiye işaret midir, bilemem doğrusu," dedi Andrew.

"Hiç gelmeseler daha çok sevinirdim ben. Üstüme tur bindirilmiş gibi hissediyorum kendimi. Tanrım. Ian *Hamilton*. Hukukun kitabını yazan adam."

"Satın almak için koşacağım bir kitap değil ama."

"Almanıza gerek yok sizin; siz hukuk hizmeti satıyor değilsiniz, Bay Trevayne. Bu adam bunu yapıyor işte. Krallarla birlikte yürür o, halktan ayrılan çok uzun bir süre oldu. Zaten halka pek ihtiyacı olmuş olacağını pek sanmam ya."

"Çok doğru. Raporu Okudun mu?"

"Okumam gerekmezdi. Oğlu ne demişti? Babası yaptığı işi başkasının onu o kadar iyi yapamayacağına inandığı için yapıyormuş."

Otel dairesinin antresinden zil sesi duyuldu. Sam Vicarson bilinçsiz bir hareketle hep karışık olan saçlarını düzeltti., ceketini ilikledi. "Kapıyı ben açarım. Belki de beni uşak sanırlar; bu da daha iyi olur."

Trevayne, ilk on dakika bir on sekizinci yüzyıl dansından farksız, diye düşündü. Ağır, zarif, güvenli. Sam Vicarson da çok iyi diye düşündü, genç avukatın Aaron Green'in meraklı sorularını karşılamak-taki rahadığını görünce. Green Vicarson'un aralarında olmasına kızmıştı; Hamilton ise neredeyse genç avukat orada değilmiş gibi davranıyordu. Hamilton için bu bir devler buluşması, diye düşündü Trevayne; bir ast layık olduğu muameleyi görürdü ancak.

Ian Hamilton. "Trevayne, şunu bilmeni isterim ki," diye söze

başladı. "Ulusal Komite'deki dosdan seçimlerini bize bildirdiklerinde çok büyük bir düş kırıklığına uğradık."

" 'Şoka uğradık' demek daha doğru olur," diye Green o kaim sesiyle atıldı.

"Evet, sizin tepkinizi tartışmak isterdim," dedi Andy. "Merak ettiğim şeylerden biri de budur. Ancak onlar benim dostlarım değiller... Doğrusunu isterseniz, ben onların sizin dostlarınız olduklarını düşünüyordum."

Hamilton gülümsedi. İngiliz tavırlı avukat bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve yumuşacık yastıklara gömüldü - zarafet örneği. Aaron Green, Trevayne'in yanındaki dik arkalı kol-tukta oturuyordu. Sam Vicarson üçgenin biraz dışında, Hamilton'un sağındaydı. Oturma biçimleri bile sanki düzenlenmiş gibi geldi Andy'ye. Ama sonra bunu Şam'ın başardığını hatırladı. Adamlara oturmaları için Sam yer göstermişti. Sam sanırım sandığımdan daha becerikliymiş, diye düşündü Treyayne.

Hamilton, yüzünde hâlâ o iyi huylu gülümsemesiyle, "Eğer sizin bizim adayımız olduğunuzu sanıyorsanız bunu açıklayabilirim," dedi.

"Nasıl?"

"Çok basit. Biz Başkanı tutuyoruz. Hem mali hem de diğer katkılarımızı gözönüne getirmek bu gerçeği ortaya çıkaracaktır sanırım."

" O zaman hangi koşullar altında olursa olsun, sizin desteğinize sahip olmayacağım demek bu."

"Açık söylemek gerekirse, öyle," dedi Hamilton. *

Andrew birden oturduğu yerden kalkıp Hamüton'a döndü. "O zaman bir yanılığa düşmüşüm, beyler. Özür dilerim. Zamanınızı boşa harcıyorum."

Trevayne'in bu ani hareketi iki adamı da, Sam Vicarson'u da şaşırtmıştı. Kendini ilk toparlayan Hamilton oldu.

"Haydi haydi, Bay Trevayne, bırakalım bu oyunları. Yanlış hatırlamıyorsam, siz nefret edersiniz bunlardan... Koşullar sizinle buluşmamızı gerektiriyordu. Oturun lütfen."

Andrew oturdu. "Neymiş bu koşullar?"

"Başkan ikinci bir dönem seçilmek istemiyor," dedi Aaron Green.

"Fikrini değiştirebilir."

"Değiştiremez," dedi Hamilton "İkinci bir dönemin sonuna kadar yaşamayacaktır. Bunu aramızda kalacağını umarak söylüyorum."

Andrew şaşırmıştı. "Bunu bilmiyordum. Bu karan şahsi bir sorunu yüzünden verdiğini sanıyordum."

"Bundan daha şahsi ne olabilir?" diye sordu Green.

"Ne demek istediğimi anladınız sanırım... Korkunç bir şey bu."

"Böylece... buluştuk," diye Green Başkanının sağlığı konusunu kapattı. "Koşullar öyle gerektirdi."

Hamilton söze başladığında Trevayne hâlâ Beyaz Saray'daki hasta adamı düşünüyordu.

"Dediğim gibi, düşkünlüğüne uğramıştık. Sizin adaylığınız fikrinin iyi tarafları yok değil; bunu kabul ediyoruz. Ancak her şeyi gözönüne aldığımızda, Başkanın partisini yeğliyoruz."

"O zaman benim adaylığım sizi neden ilgüendirsin ki? Karşı tarafın da iyi adayları var."

"Orada Başkanın adanılan var," diye Green söze kanşü.

"Anlamadım."

"Başkan" -Hamilton sözcüklerini dikkatle seçiyordu- "tarihin yargılayacağı bir işi yanı bırakmış herhangi bir insan gibi, programlarının sürdürülmesini ister. Halefini kendisi seçecektir bunun için. İsteklerini yerine getireceklerinden emin olduğu iki kişiden birini seçecektir. Ya Başkan Yardımcısını ya da New York Valisini. Vicdan sahibi insanlar olarak, ikisini de destekleyemeyeceğiz. İkisinin de kendilerine ait güçlü inançları yoktur, sadece Başkanın inançlarının uygulayıcılarıdır. Kazanamazlar ve kazanmamalıdır."

Green öne eğilip ellerini birleştirerek, "1968'de bir ders alındı," dedi. "Hubert'in Nixon karşısında yenilgiye uğramasının nedeni Nixon'dan daha aşağı kalır bir insan olması, para ya da inanç konuları değildi. Adaylığı açıklandıktan sonra televizyon önünde söylediği dört sözcük yüzünden kaybetti seçimi. Teşekkür ederim, Sayın Başkan. Bu dört sözcüğün verdiği zarar bir daha silemedi."

Trevayne cebinden çıkardığı paketten bir sigara yakarken kimse

konuşmadı. "Demek Başkanın kendi partisinin yenilgisini garanti ettiği kararın vardı." "

"Tam olarak öyle," dedi Hamilton. " İçinde bulunduğumuz ikilem de bu işte. Bir insanın boş gururu. Muhalefet çekici bir aday ortaya çıkarıp karakter sağlamlığı, bağımsızlığı üzerinde propagandaya başladı mı, ulus çapında söylentiler gerisinin gereğine bakacaktır. Seçmenler kuklalarından hoşlanmazlar."

"O zaman benim bir şansım olduğuna inanıyorsunuz, öyle mi?"

"İstemeyerek," dedi Green. "Karşınızda pek rakip yok. Kim var ki? Senato'da partinin adamları ya benim gibi titrek yaşlılar ya da altlarını kirleten ağız kalabalık bebekler. Sadece Knapp'ın bir şansı var ama o da o kadar itici bir tip ki. Temsilciler Meclisi ise kişiliksiz insanlarla dolu. Bir iki büyük eyalet valisi biraz rakip olabilirler ama onların sırtında da kent pislikleri var... Evet, Bay Andrew Trevañe; Dışişlerinde Bay Müsteşar; Bay Milyoner; Bay Vakıf Başkanı; Bay Altkomisyon Başkanı... Epey bir geçmişiniz var. Ulusal Komitedekiler sizin adınızı öne attıklarında ne yaptıklarını biliyorlardı. Onlar kaybedenleri sevmeyiz."

"Biz de," diye lan Hamilton diğerinin sözünü bağıladı. "O yüzden, istesek de istemesek de, siz politik bir gerçeksiniz."

Trevañe bir kere daha kalkıp üçgeni bozdu. Servis masasına gidip kırmızı meşin kaplı kalın not defterini alarak döndü, koltuğunun bir iki adım gerisinde durdu.

"Değerlendirmenizin doğru olduğuna inanmıyorum, beyler, ancak bu söyleyeceklerim için yeterlidir sanırım... Bu altkomisyonun raporudur. Savunma Bakanlığına, Başkana ve gerekli kongre komisyonlarına beş gün içinde teslim edilecektir. Rapor altı yüzelli sayfaya indirilmiş olup dört cilt de belgesi vardır. Raporun üç yüz sayfadan çoğu Genessee Sanayiine ayrılmıştır. Ve de belgelerin de iki cildi.... Şimdi sizin benim adaylığım konusundaki 'acı düş kırıklığınız' anlıyorum. Ben sizden hoşlanmıyorum; yaptıklarınızı onaylamıyorum ve sizi devre dışı bırakmaya kararlıyım. Tamam mı? Anlaşıldı mı? Bu dünyadan göçmüş bulunan bir meslektaşınızın diyeceği gibi, *capisce*?"

"O bizden değildi!" diye Aaron Green öfkeyle kesti sözünü.

Hamilton, "Nereye varmak istiyorsunuz?" diye sordu. "Bir uzlaş-

ma kokusu almıyorum."

"Doğru. Ama sizin alıştığınız türden değil; siz bir şey elde etmiyorsunuz; belki de sadece ömrünüzün sonuna kadar mahkemelerden ve de ülkeden uzak yaşayabileceğinizin huzuru dışında."

"Ne?" Hamilton'un o rahatlığı yerini bir öfkeye bırakmıştı.

"Gülünç bir insansınız, Bay Altkomisyon!" dedi Green.

"Değilim aslında. Ama 'gülünç' iyi seçilmiş bir sözcük; pek yerinde kullanılmış değilse de." Trevayne beyaz örtülü masaya dönüp defteri üstüne attı.

"Mantıklı konuşalım, Trevayne," dedi Hamilton. "Raporun büyük bir zarar verebilir; bunu inkar etmeyeceğiz. Ancak içi tahminlerle, yetersiz yargılarla da dolu olmalıdır. Bunun için hazırlıklı olmadığımızı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Hazırlıklı olduğunuza eminim."

"Bize yapacağınız en fazla kötülüğün bazı suçlamalar olduğunu ve bunların şiddetle inkâr edileceğini biliyorsunuz. Mahkemelerde aylarca, yıllarca, belki de on yıl sürecektir bir konu olur bu."

"Bu da olası."

"O zaman sizi neden bir tehdit olarak görelim? Siz bizim karşı saldırımıza hazırlıklı mısınız? İftira suçundan dolayı ydlarca mahkemelerde kendinizi savunmaya hazır mısınız?"

"Hayır, değilim."

"O zaman ikimiz de çıkmaz bir durumla karşı karşıyayız. Yapabileceğimiz en iyi şey birbirimize yardım etmektir. Ne de olsa amaçlarımız eş: Birleşik Devletlerin çıkan"

"Ama tanımlanınız değişik."

"Bu olanaksız," dedi Green.

"O yüzden birbirimizden farklıyız. Siz kendinizinkiler dışında bir gerçek kabul etmiyorsunuz."

Hamilton zarif bir hareketle omuzlarını silkerken bir uzlaşma ifadesiyle iki elini kaldırdı. "Bu tanımları tartışmaya hazırız..."

"Ben değilim," dedi hâlâ ayakta duran Andrew. "Ben sizin tanımlarınızdan, yapay seçkinci mantığınızdan, sadece kendi amaçlarınızı gerçekleştirmeye yarayan o sıkıcı sonuçlarınızdan bıktım artık. Bu hakkınız yok sizin; bunu yapıyorsunuz. Ve ben de durmadan

ve yüksek sesle, 'Hırsız var! diye bağıyorum."

"Seni kim dinler?" diye bağırdı Green. "Yirmi yıllık bir kini gütmekte olan bir insana kim kulak asar?"

"Ne dediniz?"

"Yirmi yd önce sizi reddetti Genessee Sanayii! "Green parmağını Andrevv'dan yana salladı. "Yirmi yıldır sızlayıp duruyorsun! Kanıdar var elimizde..."

"*İğreniyorum* sizden?" diye kükredi Trevayne. "Sizler sizden olmadığım iddia ettiğiniz adamdan zerre kadar farklı değilsiniz. Ama kendinizi kandırıyorsunuz; siz ve bu dünyanın De Spadante'leri hep aynı soydansınız. 'Kanıdar var!' Yoksa siz de kör gazete müvezzilerinden koruma adı altında para mı alıyorsunuz?"

"Bu benzetme haksızdı, Trevayne," dedi Hamilton. Green'e kendisini onaylamayan bir bakışla bakmaktaydı." Aaron çabuk hiddedenir."

"Haksız değildi," diye Trevayne koltuğun sırtını kavradı. "Sizler çılgın bir Monopol oyunu oynayan modası geçmiş moruklarsınız. Şunu satın al, bunu satın al, -yüzlerce yan kuruluş kullan- vaatlerde bulun, rüşvet ver, şantaj yap. Binlerce özel dosya toplayıp, fıttırmaş yeralü cüceleri gibi incelersiniz. Biri *kendi* fikirlerini anıdardan... kat-ed-rallerden büyük olduğunu iddia eder! Tanrım, bu ne kendini beğenmişlik... Ötekisi. Evet. Öyle serbest ve kapsamlı bir seçim olmamalı. Sadece oy vermeye yetkili olanlar oy kullanabümeli. Bu sadece modası geçmiş bir şey değil, olmayacak bir şey de!"

"İtiraz ediyorum! İtiraz ediyorum, ben böyle bir şey söylemedim!" Hamilton birden müthiş bir korkuyla fırladı ayağa.

"İstedığınız kadar itiraz edin. Ama şunu da iyi bilin. Cumartesi günü Hartford'daydım; ve belgeleri imzaladım, Hamilton. Başkabir avukat kullanmak için nedenlerim vardı. Bay Vicarson bana her şeyin yasalara uygun olduğunu söyledi. On beş Ocak'ta Connecticut Valisi geri alınması olanaksız bir açıklama yapacak. Ben şu anoVbir Birleşik Devletler senatörüyüm."

"Ne?" Aaron Green suraümn ortasına bir şamar yemiş gibiydi.

"Evet öyle, Bay Green. Ve senatörlüğümün dokunulmazlığını ve bana verdiği yetkileri kullanarak sizi hırpalayacağım. Millete hep aynı şeyi bir daha, bir daha anlatacağım. Her gün, her oturumda, her top-

lantıda; bir an bile susmayacağım. Gerekirse hakkımı kullanıp o raporu baştan sona kadar okuyacağım Senatoda. Altı yüz sayfasını da. Buna dayanamayacaksınız. Genessee Sanayii bunun altından kalkamayacak."

Aaron Green derin derin soluyordu, kişisel bir nefretle doluydu sesi. "Auschwitz'den Babi Yara kadar. Ortalık yeteri kadar karışıkken senin gibi domuzlar daha da karıştırmışlardı."

"Ve bunun çözümü de sizin gibilerin çözümleri değildir. Sizin çözümlerinizi yeniden kamplara dönüştür. İdamlara. Bunu *göremiyor* musunuz?"

"Ben sadece *güçlülüğü* görüyorum! En büyük caydırıcı şey güçlülüktür."

"Tanrı aşkına, Green, bunu kolektif bir güçlülük yap. Sorumlu bir güçlülük. Açık olan, paylaşılan bir güçlülük. Seçkin bir kaç kişinin sinsice uyguladığı bir şey değd. Burada yeri yok bunun."

"Yine öğrenciliğine döndün. Bu açık, bu 'paylaşılmış' şey nedir? Sözcükler bunlar, kısır sözcükler. Kaosa, zayıflığa götüren şeyler. Geçmişe bak."

"Baktım. Uzun uzun ve dikkatle. Sakat, kusurlu ve kısıtlayıcı. Ama lanet olsun, sizin önerdiğinizden başka bir seçenek daha var... Düzenin işlerliği olmadığı bir çağa giriyorsak bunu da bilmemiz gerek. O zaman onu da değiştiririz. Ama açık seçik. İsteyerek. Fermanla değil, özellikle de sizin fermanlarınızla değil."

"Pekala, Bay Trevayne." Ian Hamilton sırtını dönerek yürüdü. "Güçlü bir savunma yaptınız. Şimdi ne yapmamızı öneriyorsunuz?"

"Çıkın gidin buradan. Nereye isterseniz: İsviçre'ye, Akdeniz'e, İskoçya'ya.... nereye isterseniz. Hiç önemi yok bunun. Sadece bu ülkeden çıkıp gidin. Ve bir daha buraya dönmeyin."

"Bizim mali sorumluluklarımız var ama?" diye Hamilton sakın bir sesle itiraz etti.

"Dağıtın sorumluluklarınızı. Ama Genessee Sanayii ile bütün bağlarınızı koparın."

"Olanaksız! İnanılmaz!" Aaron Green Hamilton'a baktı.

"Sakin ol, dostum... Sizin dediğinizi yaparsak güvencemiz ne olacak?"

Trevayne servis masasına yürüyüp kırmızı meşin kaplı not defterini gösterdi. "Bu rapor...."

"Onu anladık," diye sözünü kesti Hamilton.

"Bir başka rapor daha hazırladık. Genessee Sanayii'ne verilen önemi epey hafifleten bir rapor...."

"Eee?" dedi Green yüzünü buruşturarak. "Bizim öğrenci pek temiz değilmiş demek. Bir tek sözcüğünü bile değiştirmeyecekti. Tek bir sözcüğü bile."

Trevayne yanıt vermeden durakladı. "Hâlâ da değiştirmeyebilirim. Bunu yaparsam bunun için Bonner adında bir subaya teşekkür borçlusunuz. Ve sizin de denileni yapmak için göstereceğiniz istekliliğe... Binbaşı Bonner bir kere hiç unutamadığım bir şey söylemişti. Belki başka fikirlere daha yakındı ama belirli bir tablo çiziyordu. Benim yıkıcı olduğumu söylemişti; herhangi bir seçenek göstermeden yıktığımı söylemişti. İyiyi kötüyü ayırt etmeden her şeyi yıktığımı... pekala, iyilerden bir kısmım kurtarmaya çalışalım öyleyse."

"Ayrıntıları bilmek isteriz," dedi Hamilton.

"Pekala... Buradan gidin ve bir daha dönmeyin. Ben de öteki raporu sunarım ve Genessee Sanayide sessiz bir temizlik başlar. Herhangi bir komplotu söz yok ve istenmesi gerektiği halde sizin kelleleriniz istenmeyecek. Varolan mali derebeylikleri düzenleyecek bir grup kurulabilir. Ortadan kalkacakları için temel nedenlere inmeyiz. Siz de ortadan çekilmiş olacaksınız."

"Bu çok sert ama."

"Buraya bir anlaşma yapmaya geldin, Hamilton. İşte anlaşma bu. Sen politik bir gerçekçisin. Ben politik bir gerçeğim -senin deyimle. Kabul et bunu. Bundan daha iyi bir teklifle karşılaşmayacaksın."

"Sen bizimle aşık atamazsın, öğrenci," dedi Aaron Green. Duyguları sözüne olan inancının aksini gösteriyordu.

"Kendi başıma, hayır. Ama ben yalnızca bir aracım. Ama benim aracılığımda iki yüz milyon insan sizin ne olduğunuzu öğrenecektir. Ve sanırım sizin karşıtınız olarak onların bir karar verme yeteneğine sahip olduklarına içtenlikle inanıyorum."

Dans sona ermişti. Müzik kesilmişti. Saygın yaşlılar yeni kuru-

lan bu hükümdarlık huzurundan mümkün olabildiğince onurlarıyla ayrıldılar.

"İşe yarar mıydı?" diye sordu Sam Vicarson.

"Bilemiyorum," dedi Trevayne." Ama bu kuman oynayamazlardı."

"Gerçekten gideceklerine inanıyor musunuz?"

"Göreceğiz."

"• ' ' . . . : . l; \, , , - v ; ' "

47

"Kusura bakmayın. Sanınm mektubum silahlı kuvvederin bu konudaki tavnını açıkça ortaya koyuyor. Binbaşı Bonner'in kendisine avukat tutmanızı takdir ettiğine eminim. Anladığım kadıyla sivil mahkemede aklanmasını beklemek için pek çok neden var."

"Ama siz kendi suçlamalannızı sürdürüyorsunuz, General Cooper. Onu askerlikten atmak istiyorsunuz."

"Başka seçeneğimiz yok, Bay Trevayne. Bonner itaatsizliklerinde biraz aşınıya kaçtı artık. Kendisi de biliyor bunu. Emir komuta zincirine itaat etmemeye karşı bir savunma olamaz. O zincir olmasaydı askerlik olmazdı, efendim."

"Savaş divanında da kendisini kendi avukatlanmla savunmakta ısrar edeceğim."

"Paranızı boş yere harcıyorsunuz, Bay Trevayne. Savcılığın iddiası cinayette, hatta suç işleme kararnnda olmaya dayanmıyor. Bir Hava Kuvvederi subayına yalan söylemek; devlet tesislerine girebilmek için kendini emir almış gibi göstermek, iddia makamının suçlamaları bunlar. Bir jet uçağı almak için. Ayrıca üslerine yapmak istedikleri konusunda bilgi vermemek. Bu tür davranışlara göz yumamayız. Ve Bonner bu tip suçları tekrar tekrar işleyecek bir insandır."

"Teşekkür ederim, General. Göreceğiz bakalım."

Andrew telefonu kapatıp oturduğu yerden kalktı. General Cooper'i aramazdan önce kapattığı kapıyı açıp sekreterine seslendi.

"İkinci hattın ışığı yanmıştı, bana bir şey mi var, Marge?"

"Devlet Matbaası, Bay Trevayne. Ne diyeceğimi bilemedim. Alt komisyon raporunu ne zaman göndereceğinizi sordular. Kongrenin

basım işleri artmış, size karşı yalancı çıkmak da istemiyorlarmış. Onlara raporun tamamlandığını ve bu sabah gönderilmeye başlandığını söyleyecektim ama belki de farkında olmadığımız bir protokol sırası falan olduğunu düşünüp bir şey söylemedim."

Trevayne güldü. "Bize yalancı çıkmak istemediklerine hiç kuşku yok. Her tarafta gözleri var, değil mi? Onları ara ve bizden iş almak üzere beklediklerinden haberimiz olmadığını söyle. Biz vergi mükelleflerini koruyup baskı işini kendimiz yaptık. Beş kopyasını da. Ama önce bir taksi çağır bana. Arlington'a gidiyorum. Bonner'e."

Trevayne, Potomac Towers'dan Arlington'a giderken Tuğgeneral Lester Cooper de arkasındaki dürüst öfkelerini anlamaya çalışıyordu. Kendisinin Bonner hakkında mektubuna Cooper'in verdiği karşılık askeri terimlerle doluydu. Yok şu madde, yok bu fıkra, yok sınırlı sorumluluk durumunda yetki kullanılması.

"Palavra," Paul Bonner'in gereğinden fazla kullandığı deyimle.

Savaş divanı tehdidi ordunun Bonner'in davranışına duyduğu horgöründen kaynaklanmıyordu.; Bonner'in kendisini hor görmektendi bu. *Prensip* olarak davranışları ele alınsaydı, çok daha ağır suçlamalara kalkışılırdı. Oysa ordu hafif bir suçlamayla yetinmişti. Görevi kötüye kullanmak. Niyetini açıklamamak. Bir intikam alınmazdı bu suçlamalarla. İnsana istifadan başka seçenek kalmazdı; orduda artık kendisine yer kalmıyordu.

Ortada bir mücadele olmadığı için mücadeleyi kazanamayacaktı. Sadece bir karar bildirilmesiydi bu.

Neden ama? Asker olacak bir insan varsa, o da Paul Bonner'di. Böyle bir insana ihtiyacı olan bir ordu varsa, bu da Birleşik Devletlerin moral olarak çökmüş ordusuydu. Onu suçlamak yerine Cooper ile diğer omzu kalabalıklar' onu desteklemek için kampanya açmalıydılar.

Askerler neden korkuyorlardı?

Paul Bonner'i destekleyerek, onun katılımını kabullenerek, askeriğe bağlılığını kabul ederek Silahlı Kuvvetler kendizayın noktalarını mı açıklamış olacaktı?

Lester Cooper ile diğerleri sürpriz bir saldırıdan mı korkuyorlardı?

Kimden? Meraklı kamuoyundan mı? Bu anlaşdır bir şeydi. Paul

Bonner bilgi sahibi bir suç ortağıydı.

Yoksa Paul Bonner'den mi korkuyorlardı? Onu gözden düşürerek sonra da uzaklaştırarak herhangi bir suçlamadan mı kurtulacaklardı?

Bir hiç.

Sürgün.

Trevayne taksinin parasını ödeyip üzerinde 'Bu Kapıdan Savaş Alanının En İyi insanları Girer' yazılı çifte kapıya doğru yürüdü.

Yazının altında binanın yapılış tarihi vardı. 'Nisan 1944.'

Tarih. Başka bir çağ. Bir yaşamboyu önce. Bu tür yazıların doğal, kahramanca kabul edildiği bir dönem.

Gururlu şövalyeler çağı.

Bunlardan eser yoktu artık. Hepsi şimdi aptalca görünüyordu.

Bu da haksız, diye düşündü Trevayne.

Paul Bonner'in odasının önünde bekleyen nöbetçi, kışla hapsinde olan subayın kapısını açtı. Bonner küçük çelik bir masanın önünde oturmuş bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırıp Trevayne'a baktı. Ne ayağa kalktı ne de elini uzattı.

"Şu paragrafı bitireyim hele," dedi. "Beni aptala filan gibi görüyor olmalılar. Bana tuttuğın o iki avukat haürladığım her şeyi yazmamda ısrar ettiler. Bir insanın düşündüğü bir şeyi karşısında gördüğü takdirde başka bir şey hatırlayacağını sanıyorlar."

"Mantıklı. Düşünce sırası, yani. Devam et, aceleye gerek yok." Trevayne odadaki tek iskemleye oturup Bonner kalemi elinden bırakana kadar konuşmadı. Bonner sonra arkasına yaslanıp 'sivü' e baktı.

Bir 'sivü'e bakduğundan kuşku yoktu; bakışındaki hakared sezmemek olası değildi.

"Avukadık masraflarım ödeyeceğim. Bunda ısrar ediyorum."

"Gerek yok; bu kadarını yapabilirdim ancak."

"Bunu yüklenmeni istemiyorum. Avukatlara faturalarım bana göndermelerini söyledim ama bu olanaksızmış. Ben de sana sonra öderim...."

"Doğrusunu istersen ben askeri avukatlarımdan memnundum ama... Sanırım senin de düşündüğün bir şey vardır."

"Ek bir sigorta," dedi Trevayne.

"Kimin için?" Bonner Trevayne'a baktı.

"Senin için, Paul."

"Elbette. Bunu sormamam gerekirdi... Ne istiyorsun?"

"Belki de dışarı çıkıp içeri yeni baştan girsem daha iyi olur," dedi Andrew sert bir sesle. "Neyin var senin? Biz aynı taraftanız, unuttun mu?"

"Öyle miyiz, Sayın Başkan?"

Sözler kamçı gibi saklamıştı Trevayne'in yüzünde. O da Bonner'in gözleri içine baktı ve iki adam bir süre hiç konuşmadılar.

"Bunu açıklamam gerekecek."

Binbaşı Paul Bonner de açıkladı.

Subay yakında emekliye ayrılacak Tuğgeneral Lester Cooper'le kısa ama olağanüstü konuşmayı iletirken Trevayne şaşkın şaşkın baktı yüzüne.

"Böylece kimsenin ayrıntılı hikayeler anlatmasına gerek kalmayacak. Bütün o karmaşık açıklamalara hiç gerek yok."

Trevayne yerinden kalkıp konuşmadan küçük pencerenin önüne gitti. Avluda kırışık yüzlü bir albayın ders verdiği bir asteğmen grubu vardı. Gençlerden bir kısmı ayaklarını oynatıyor, bir kısmı da Arlington'un aralık soğuşundan kurtulmak için ellerine hohluyorlardı. Gömleğinin önü açık olan Albayın havaya aldırış ettiği yoktu.

"Peki ya gerçek? Gerçek seni ilgilendirir mi, Binbaşı?"

"Bana da bir hak tanı, *politikacı*. Gerçek ortada işte."

Trevayne pencereden döndü. "Peki sana göre nedir gerçek?"

"Cooper ordunun beni tutamayacağını söyledi. Ana gerçek beni *senin* istemediğin... Ben senin başkanlık yolunda taşıyamayacağın bir yüküm."

Saçma!"

"Haydi haydi! Mahkemeyi ayarlıyorsun, aklanıyorum -ki, zaten öyle olması gerekir- ve sen de temizsin artık. Kimse üzerine ateş edilen askeri terkettiğini söyleyemez. Ama yargınlanma kontrol altında olacak. Olay dışı bir şey getirilmeyecek ortaya; sadece gerçekler. Askeri avukat bile açık açık söyledi bunu. Sadece Connecticut'taki o Cumartesi gecesi. San Francisco yok. Houston ve Seattle yok. Genessee Sanayii yok!... Ben uydurma bir mahkemede sessizce aklanıyorum, dünya dönmeye devam ediyor ve kimsenin artık çekinmesine gerek

yok. Beni kızdıran şey de hiçbirinizin ortaya çıkıp da bunu açıkça söylememeniz."

"Söyleyemedim, çünkü doğru değil."

"Nasıl değilmiş! Her şey tertemiz paketlenmiş. Sen kendini satınca epey pahalıya satıyormuşsun, dostum. Sezar'm hakkı Sezar'a, doğrusu en iyisinden aşağısı idare etmezmiş seni."

"Çok yanılıyorsun, Paul."

"Palavra! Bana piyangoya katılmadığını mı söyleyeceksin yoksa? Senato'ya bile'gireceğini duydum! Her şey yolunda, kitabına uygun, değil mi?"

"Cooper'in bunu nereden öğrendiğini bilmediğime yemin ederim sana."

"Doğru mu?"

Trevayne yine Bonner'e sırtını çevirip aşağıdaki asteğmen takımına baktı. "Şey... böyle bir fikir var."

"Bu çok güzel işte... Bir fikir var demek. Bundan sonra ne yapacaksın, ha? Bak Andy, sana da Cooper'e söylediğimi söyleyeceğim. Bu yeni durumu -bu yepyeni birinci takım değişimini- son birkaç aydır öğrendiğim pek çok şey gibi sevmedim ben. Diyelim ki, operasyon yöntemlerinden hoşnut olmadığımı söyleyecek kadar dürüst bir insanım. Burnuma kötü bir koku geliyor... Diğer yandan, bu kadar geç bir saatte ahlakçı olmaya başladığını iddia da iki yüzlülük olur. Ben hayatımı askeri amaçların kendi haklı olma nedenlerini içlerinde taşıdığına inanarak geçirdim. Ahlakî değerli seçimle gelmiş siviller düşünsündü; bu benim için hep uzak bir alan olmuştu... Ama bu, *büyük oyun planı*, değil mi? Benim orada işim yok. Talihin açık olsun senin!"

Avludaki asteğmenler dağıtıyorlardı; yakası açık Albay bir sigara yakmaktaydı. Ders sona ermişti.

Trevayne birden çok yorgun hissetti kendini, bitkin. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Hâlâ hakaret eden tavıyla masanın başında oturmakta olan Bonner'e döndü.

"Oyun planıyla ne kastettin?"

"Her an biraz daha komikleşiyorsun. Başkanlık affı için bütün şanslarımı sıfıra indireceksin neredeyse."

"Maskaralığı kes. Senden açıklama bekliyorum, Binbaşı!"

"Elbette, Sayın Başkan! Seni elde ettiler, başkasına ihtiyaçları yok artık. Bağımsız, rüşvet yemez Bay Temiz. Vaftizci Yahya'yı diril-tip başlarına geçirmek gibi bir şey bu. Pentagon'un kaygılan sona erdi artık."

"Acaba kaygılarının yeni yeni başlamakta olacağını düşündün mü hiç?" Bonner öne eğilerek gülmeye başladı -insanı çıldırtan bir içtenlikle. "Hayatımda senin kadar komik birini görmemiştim. Ama bana espri yapmana gerek yok; ben işine kanşmayacağım. Benim yerim değil oralan."

"Sana bir soru sordum. Benim satın alındığımı ima ettin; bunu reddediyorum. Ama bana neden böyle düşündüğünü söylemelisin."

" 'Omzu kalabalık'lan iyi tanırım da ondan. Senin başkanlığını garanti etmeye hazırlandır. Elllerinde taş gibi sağlam garantileri olmasaydı parmaklarını büe oynatamazlardı."

48

Trevayne taksiden Potomac Towers'e bir mil kala indi. Yürümek, düşünmek ve analiz etmek zamanıydı, mantıksızlık içinde mantık aramaya çalışmak zamanı.

Böylesine tam olarak kullanılabilmek için o kadar saf, o kadar masum muydu? Ian Hamilton ve Aaron Green'le buluşması -onlar için- bir hoşgörü gösteresinden başka bir şey değil miydi? Yapmacık?

Hayır, olamazdı.

Hamilton ve Green korku içinde insanlardı. Hamilton ile Green Genessee Sanayii. Genessee de Pentagon'u yönetiyordu*

A eşittir B. B eşittir C.

A eşittir C.

Kendisi Başkan olarak Ian Hamilton ile Aaron Green'i kontrol edebelirse -onlara kendi isteklerini kabul ettirebilirse- o zaman Pentagon'u da kontrol altında tutacağı mantıklıydı. Bu kontrolün başlanması da Genessee Sanayiini parçalara ayırmaktı.

Bunun başhca hedefi olduğunu söylemişti.

Ama Paul Bonner'e inanılacak olursa -ve neden inanılmasını ki? Senaryoyu o yazmış olamazdı- Lester Cooper ile Pentagon bütün ağırlıklarını kendisinin başkanlık adaylığına koymuşlardı.

Onların askeri fikirleri Genessee Sanayiinin düşünme süreciyle belirlendiğinden o zaman bu destekleri Ian Hamilton ve Aaron Green tarafından yönetilmekte -ya da en azından desteklenmekteydi.-

A eşittir B.

Neden peki? Neden Tuğgeneral Lester Cooper ile taraftarları kendi güçlerinin gömülmesine göz yummaktaydılar? Neden böyle **emredilmişti** kendilerine?

A eşittir C.

Hamilton ile Green'in ortalıktan çekilmeleri başka şeydi -bu konuda başka seçenekleri yoktu- sonra da Pentagonu kendilerini mahveden kimsenin adaylığını desteklemeleri için emir vermeleri başka şey.

Ama görüldüğü kadarıyla yaptıkları buydu.

Eğer bu destek Waldorf taki buluşmadan **önce** emredilmemişe.

Waldorf Towers Oteli'ndeki tehditleri o zarif dansı sona erdirmekten önce emredilip yürürlüğe sokulmamışsa.

Eğer böyle ise, o zaman Andrew kendisinin olduğunu sandığı kişi değildi. İyi politikacıların çevresinde toplandıkları insan, güçlü alternatif değildi.

Genessee Sanayii'nin adayıydı. Ian Hamilton ve Aaron Green tarafından özel olarak seçilmiş aday. Ve o acı düşkünlüğü hakkındaki sözleri sadece bir dizi yalandı.

Tanrım, nasıl bir oyundu bu! Nasıl bir ikiyüzlülüktü!

Ve bundan çıkarılacak sonuç; tüm maskaralığın en ürkütücü yanı.

Başkanlık makamına kimin oturduğu hiç önemli değildi. Önemli olan tek şey Genessee gemisinin yüzdüğü sulan kimsenin dalgalandırmamasıydı.

Kendisi bunu sağlamıştı işte.

Dört saat önce olağanüstü bir rapor sunmuştu; raporu daha da olağanüstü yapan şey suçlayıcı kanıdın saklanmış olmasıydı.

Ne yapmıştı böyle?

Uzakta Potomac Towers'in çifte kulesi görünüyordu. Yarım mil

kadar ötede. Andrew daha hızlı yürümeye başladı. Bir taksi arandı ama görünürlerde tek bir tane bile yoktu. Şimdi artık bir an önce bürosuna gitmek istiyordu. Gerçeği öğrenmek zorundaydı.

Bunu yapmanın bir tek yolu vardı.

Tuğgeneral Lester Cooper.

Andrew asansörden koridora çıktığında Sam Vicarson'un kapının önünde bir aşağı bir yukarı yürümekte olduğunu gördü.

"Tanrım, sizi gördüğüme nasıl sevindim bilemezsiniz! Arlington'a telefon ettim, kırk yere not bıraktım sizin için."

"Ne oldu?"

"İçeri girelim de oturun hele."

"Tanrım! Yoksa Phyllis...."

"Hayır, efendim. Özür dilerim... yani sizi.... Bayan Trevayne dep."

"İçeri girelim."

Vicarson Trevayne'in odasının kapısını kapattı ve Andy paltosunu çıkarana kadar bekledi. Sonra sanki ezberlediği şeyleri hatırlamaya çalışmış gibi ağır ağır konuştu.

"Kırk beş dakika önce Beyaz Saray genel sekreteri telefon etti. Bu sabah olan bir şeyi Başkan sizin bilmenizde yarar görüyormuş - yarım saat öncesine kadar basma verilmemiş bir haber.... Başkan yetkisini kullanarak altkomisyon raporuna el koydurmuş."

"Ne?"

"Dört yerde de -Savunma Komisyonu, Adalet Bakanlığı, Senato ve Temsilcüler Meclisi komisyonları başkanlıklarında.... Yetkili dört kişiyle kendisi görüşmüş ve açıklamasını kabul etmişler."

"Olay nedir?"

"Robert Webster! Hatırlıyor musunuz... Hani Beyaz Saray...."

"Hatırlıyorum."

"Bu sabah ölmüş. Yani öldürülmüş. Akron'daki otel odasında, . Koridorda bulunan bir kat hizmetçisi odadan çıkan iki kişinin tanımını vermiş polise, oteldeki biri de Beyaz Saray'ı aramayı akıl erdirebUmiş.

Beyaz Saray işe koyulmuş. Gazete ve televizyonu birkaç saatliğine susturabilmişler...."

"Neden?"

"Katillerin tanımı yüzünden. Beyaz Saray'ın izlediği iki kişinin tanımlarına uyuyormuş... daha doğrusu, Beyaz Saray Webster'i izletirken bu ikisinin de onu izlemekte olduğunu farketmişler."

"Anlıyorum, Sam."

"O iki kişi Mario de Spadante'nin örgütündenmiş. Dediğim gibi Beyaz Saray güvenliği işe koyulmuş. Beyaz Saray'daki bütün telefon konuşmalarının, hatta mutfaktakilerin bile, otomatik olarak banda alınıp saklandığını ve her altı ayda bir kontrol edildikten sonra saklanıp ya da atıldığını biliyor muydunuz?"

"Hiç şaşmadım."

"Webster bunu duysaydı şaşırırdı ama. Beyaz Saray'dan bunun pek bilinen bir şey olmadığını söylediler. Ama bize söylemek zorunda kalmışlar."

"Nereye getiriyorsun sözü? Rapora neden el konuldu?"

"Bobby Webster De Spadante ile işbirliği halindeymiş. Ondan para alan bir muhbirmiş. Darien'deki adamları görevden çeken de oymuş. Konuşmalardan birinde sizin Webster'den De Spadante konusunda bilgi istediğiniz anlaşılıyor."

"Evet San Francisco'dayken; ama Webster istediğim bilgiyi vermemişti."

"Başkan, Webster'in, De Spadante'nin adamlarının kendisinin sizinle çalıştığını sandıkları için öldürüldüğünü düşünüyor. Korktuğunu ve size De Spadante'nin ölümünü sağlayan bilgiyi verdiğini.... Bobby'yi yatak odasında sıkıştırıp raporda olanları sordukları ve bunu söylemeyince ya da söyletemeyince öldürüldüğü tahmin ediyor."

"Ve raporda De Spadante'den söz ediliyorsa sıra bana gelecek, öyle mi?"

"Evet, efendim. Başkan raporun ayrıntıdan sızdırıldığı takdirde sizin hedef olmanızdan korktu. Kimse sizi ürkütmek istemedi ama Arlington'da arınıza bir güvenlik ekibi takıldı."

"Benim için bu koruyucu kaygı ne zamana kadar devam edecekmiş?"

"Webster'i öldürenlerin yakalanmasına kadar sanırım. De Spadante'nin adamlarının."

Trevayne masasının başına oturup bir sigara yaktı. Kontrolden jıkmış bir arabanın direksiyonunda dimdik bir yokuştan aşağı iniyor gibiydi.

Olası mıydı bu? Zihninin karanlık koridorlarına ışık dolmasına izin verdiğinde, sonunda kendisinin haklı çıkması olası mıydı?

"Paul Bonner'in diyeceği gibi, Palavra!" dedi.

"Neden? Bence bu kaygılarında haklılar, efendim."

"Senin haklı olduğunu umarım. Senin haklı olman için *dua* ederim. Çünkü eğer sen yaralıyorsan, Sam, o zaman ölüme yaklaşmış bir insan tarihteki yerini korumaya çalışıyordur."

Vicarson, Trevayne'in ne demek istediğini anlamıştı. Yüzündeki bakıştan bunun hayatının en ciddi anlayışı olduğu belliydi.

"Başkan.... Başkan Genessee Sanayii'nden mi yani?"

"General Cooper'i bul bana."

49

Tuğgeneral Lester Cooper, Andrew Trevayne'in masasının önünde oturuyordu. Bitkindi -başa çıkma yeteneğinin sınırlarına varmış bir insanın yorgunluğuyla.

"Yaptığım her şeyin yapabilme yetkim içinde olmasını bir şeref olarak görürüm, Saym Komisyon Başkanı."

"Bu unvana gerek yok, General. Adım Andy ya da Andrew veya ille de ısrar ederseniz, Bay Trevayne. Daha az resmi olmanızı ben bir şerefolarak görürüm."

"Çok naziksiniz, ama ben resmi olmayı yeğlerini. Beni görevimi ihmallemeye, komploculukla ve yeminimi çiğnemekle suçladınız..."

"Hayır, General. Ben bu sözcükleri kullanmadım. Kullanmam da... Sizin çok sıkıntılı bir durumda çalıştığınızı düşünüyorum. Seçmenler, bütçenizin her bir dolarını istemeyerek veriyorlar. Bir yanda kendisine özen gösterilmesini isteyen bir silahlı kuvvetler var. Bu iki aşırı ucu, çok iyi bildiğim bir alanda uzlaştırmak zorundasınız. İkmal!.. Ben size sadece benim de vereceğim aynı ödünleri verip verme-

diğınızı sordum. Bu ne görevi ihmaldir ne de komplo, General. Sağduyudur bu! Bunu yapmadıysanız yemininizi çiğnemiş olursunuz."

Trevayne acı bir pişmanlıkla, işe yaradı, diye düşündü. General adeta yalvararak bakıyordu kendisine.

"Evet... Aslında dönecek bir yer kalmadı. Ne demek istediğimi anladınız sanırım, çünkü ne de olsa herkesten çok siz...."

"Neden ben?"

"Eğer siz dedikleri kişi iseniz...."

"Neymiş o?"

"Ne demek istediğimi *anlıyorsunuz*... Aksi halde şimdi olduğunuz yerde olmazdınız. Bunu hepimiz biliyoruz... Yani, demek istediğim, bizim tam ve içten desteğimize sahipsiniz...."

"Ne desteği?"

"Lütfen, Bay Trevayne... Beni sınıyor musunuz? Bu gerekli mi?"

"Belki. Belki yeteri kadar iyi değilsiniz!"

"Doğru değil bu! Böyle konuşmamalısınız! Ben *her şeyi yaptım*..."

"Kimin için? *Benim* için mi?"

"Bana söylenen her şeyi yaptım. Lojistik raporlar gönderildi bile..."

"Nereye?"

"Her tarafa. Her limana, her üsse. Her havaalanına. Dünyada erişemediğimiz nokta kalmadı!... Sadece bir *ad* eksiklikle. Bir tek adm bildirilmesi kaldı."

"Ve bu kimin adı olacak?"

"*Sizin*... sizin adınız elbette! Tanrı aşkına, ne *istiyorsunuz* ben-den?"

"Size bu emirleri kim verdi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Benim adıma yayma emrini *kim* verdi size?" Trevayne elinin tersiyle masaya sertçe vurdu.

"Ben... ben..."

"Size kim diye sordum?"

"Şey... şeyden gelen adam... şey...."

"*Kimi*"

"Green."

"Greendekim?"

"Bunu biliyorsunuz!... Genessee. Genessee Sanayii." General soluk soluğa çöktü oturduğu yerde. '

Ama Trevayne'm işi bitmemişti. Masanın üstünden eğildi. "*Ne zaman?* Programı tam zamanında uyguladınız mı, General? Ne zaman?"

"Tanrım!... Nesiniz siz?"

"*Ne zaman?*"

"Bir iki hafta, on gün önce... Kimsiniz siz?"

"Senin en iyi dostun! İstediklerini sana sağlayan insan! Buna inanmak ister miydiniz?"

"Neye inanacağımı bilemiyorum... Siz... Sizler beni tükettiniz."

"Bunları dinlemek istemiyorum, General... Size programı zamanında uygulayıp uygulamadığınızı sordum."

"Tanrım!"

"*öteki* programlar neydi, General?"

"Yeter! Yeter artık!"

"Yanıt istiyorum."

"Ne büeyim ben? *Onlara sorun!*"

"Kime?"

"Bilmiyorum!"

"Green mi?"

"Evet. Ona sorun!"

"Hamilton?"

"Elbette."

"Ne garanti ediyorlar?"

"Her şeyi! Bunu biliyorsunuz!"

"Söyle diyorum sana! *Seni kenef nöbetçisi!*"

"Böyle konuşamazsınız! Buna *hakkınız* yok!"

"*Açık konuş!*"

"Her şey istediğiniz gibi olacak. Sendikalar. Yönetim... Ülkenin her yerinde psikolojik raporlar... askeri bilgisayarlarda hepsi... Hep birlikte hareket edeceğiz."

"Başkan biliyor mu bunu?"

"Biliyorsa bizden duymamıştır."

"Ve son beş gün içinde kimse bu emirleri iptal etmedi mi?"

"Elbette ki hayır!"

Trevayne arkasına yaslanırken sesini alçaktı. "Bundan emin misiniz, General?"

"Evet!"

Trevayne elleriyle yüzünü örtüp avuç içlerine üflledi. O dimdik yokuştan aşağı dalgalı denize yuvarlanmış gibi hissediyordu kendisini.

Neden hep deniz vardı sanki?

"Teşekkür ederim, General." dedi saygık bir sesle. "Konuşmamız bitti sanırım."

"Özür dilerim, anlamadım."

"Size saygı duyuyorum. Paul Bonner olmasaydı bu saygıyı duymayacaktım... Binbaşı Bonner'i biliyorsunuz, General. Onun hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum... Şimdi size bir tavsiyede bulunacağım. Çek git, Cooper. Hem de çabuk."

Gözleri kan çanağına dönmüş Tuğgeneral Lester Cooper yüzünü ekeriyle örten sivile baktı.

"Anlamıyorum."

"Yakında emekliliğinizi isteyeceğinizi öğrendim... Size istifa mektubunuzu hemen yarın sabah yazmanızı saygıyla salık verebilir miyim?"

Cooper konuşmaya başlayacakken sustu. Andrew Trevayne ellerini yüzünden çekip Generalin yorgun gözlerine baktı. Subay kontrolü ele geçirmek için askerce son bir çaba harcadıysa da başaramadı.

"Siz.... Siz... Ben özgür müyüm yani?"

"Evet... Tanrı bitir ya, bunu hak ettiniz."

"Umanm öyledir. Teşekkür ederim, Sayın Komisyon Başkanı."

1

Sam Vicarson Trevayne'in odasından çıkan Generale baktı. Saat altıbuçuğa geliyordu. Andrew Generalle toplantısını saat beşten son-

raya ayarlanmıştı; altkomisyon bürosunda üçünden başka kimse olmayacaktı ve Sam geç saatte gelebilecek ziyaretçileri ya da beklenümedik bir anda ortaya çıkan büro memurlarını önleyebilecekti.

General, Vicarson'a baktı ama gözlerinde tanıdığını beUi eden bir ifade yoktu. Cooper birkaç saniye hareketsiz durup o düşmanca bakışlarını genç avukata çevirdi. Sonra garip -ve Sam için korkunç- bir şey yaptı. Hazırol durumuna geçti, sağ elini kasketinin kenarına kaldırıp selama durdu. Sam Vicarson başını eğerek selamı kabul ettiğini belirtene kadar da öylece bekledi. General ancak ondan sonra elini indirip odadan çıktı.

Sam hemen Trevayne'in yanma girdi. Savunma Tahsisat Komisyonu'nun alt komisyon başkanı, az önce yanından çıkmış madalyalı ef-sane kadar bitkindi. Andrew döner koltuğuna yığılmış oturuyordu, dirseği koltuğun kenarına dayalı, çenesi de avcumun içindeydi. Gözleri kapalıydı.

"Müthiş bir şey oldu sanırım," dedi Sam. "Bir an bir cankurtaran çağırmaıı bile düşündüm. Cooper'i dışarda görecektin. Bir tanka çarpmış gibiydi."

"O kadar muüü olma," dedi Trevayne, gözleri hâlâ kapalıydı. "Sevinecek bir şey yok bunda.... Cooper'e çok şey borçlu olduğumuza inanıyorum... bütün Cooper'lere. Onlardan imkansızı yapmalarım istiyoruz; onları eğitmeden -ne eğitmesi, hatta uyarmadan- politik meşinlerle iş yapmaya zorluyoruz. Sonra bunu yapmaya çalıştıklarında da alay ediyoruz onlarla. "Trevayne gözlerini açıp Şam'a baktı. "Sence haksızlık değil mi bu?"

"Korkarım değil, efendim. Cooper gibileri -o kadar yükseğe çıkanlar- şikayetlerini dile getirmek için televizyonda da radyoda da epey zaman bulabilirler. En azından Genessee Sanayii'run dümen suyu-na girmeden bunu yapmaya çalışabilirler."

"Sam, Sam..." dedi Trevayne yorgun bir sesle. "Akıl sağlığım ağzından çıkan bir tek söze bağlı olsa bile inanmadığın bir şey için bana evet demezsin. Bu iyi bir şey sanırım."

"Nasıl demem, öyle bir derim ki. Günün birinde ise ihtiyacım olabilir."

"Hiç sanmam." Trevayne kalkıp masasına doğru yürüdü, kena-

rına yaslandı. "Ne yaptıklarını görebiliyor musun, Sam? Benim adaylığımı öyle ayarlamışlar ki, kazanmamın ancak kendi çabamla olduğuna inanabileceğim. *Onların* adayı olarak. Cooper bunun kanıtıydı."

"Ne çıkar bundan? Bunu siz istemediniz ki."

"Ama kabul edecektim. Büerek, bilinçli olarak karşı olduğumu iddia ettiğim komplonun esas parçalarından biri olacaktım... Görüyor musun, Sam? Seçilseydim -hatta kampanyanın yansına gelseydimsuçlu olduğum için Genessee Sanayii aleyhine konuşamayacaktım. Bunu seçimden önce yapsam kaybedeceğim garantiydi; seçimden sonra yaptığım takdirde de kamuoyunun bana olan güvenini kaybedecektim. Beni sakadayacak silah var ellerinde: değiştirilmiş rapor. Müthiş bir strateji bu... Paul Bonner ve şaşkın bir generalin sayesinde iş işten geçmeden öğrenebildim gerçeği."

"Neden yaptılar bunu? Neden sizi seçtiler?"

"Çok basit bir nedenle, Sam. Yirminci yüzyıl hastalığı belirtisi. Başka seçenekleri yoktu. Alternatifleri yoktu... Genessee Sanayii'ni yok etmek üzere yola çıkmışım. Ve bunu yapabiliyordim."

Vicarson yere baktı. "Anlamamıştım bunu... Şimdi ne yapacaksınız?"

Trevayne yaslandığı masadan uzaklaştı. "İlk başta yapmam gerekeni. Genessee'yi paramparça edeceğim..."

"Ama bu adaylığınızın sonu demek olur."

"Kesinlikle."

"Buna üzüldüm."

Andy koltuğuna dönerken durdu, Şam'a doğru baktı. Ama Şam'a değil, onun ötesinde pencereden az sonra Washington gecesine dönüşecek olan karanlığa bakıyordu. "Şaşılacak bir şey ama, ben de üzüldüm. Gerçekten üzüldüm hem de. Kendimizi ne de kolay kandırınız... Ve daha ne kadar kolaylıkla da yanılabiliyoruz."

Trevayne yine koltuğuna oturdu, not defterinden bir yaprak kopartıp kalemını aldı.

Telefon çaldı o anda.

"Ben bakarım," dedi Sam yerinden kalkarken. "Bay Trevayne'ın

bürosu... Evet, efendim. Öyle mi? Evet. Anlıyorum. Bir dakika lütfen." Vicarson bekleme düğmesine basıp Trevayne'a bakı.

"James Goddard.... Washington'daymış."

50

Genessee Sanayii San Francisco Bölümü başkanı bir kenarda otururken Trevayne de Sam Vicarson da uzun toplantı masasının üzerine yaydıkları belgeleri ve bilgisayar kartlarını inceliyorlardı. Shoreham Otelinin dairesinin salonundaydılar.

Trevayne de yardımcısı dört saat önce kapıdan girdiklerinde Goddard çok kısa konuşmuştu. Aşın bir açıklamaya gerek olduğunu sanmıyordu. Rakamlar, raporlar, Genessee ana disketinin basılı sonuçları yeterliydi.

Rakamlar konuşuldu.

İki adamı dikkatle izlemişti. Özenle dizilmiş kağıtlara korkuyla yaklaşmışlardı. İlk başlarda kuşkuluydular. Sonra karşı karşıya bulunduktan olayın çapı gerçekçilik duygulanım sarsmıştı. İnanmazlıkları kabullenmeye dönüşünce Trevayne birbiri ardından sorular sormaya başlamıştı. Kendisi de bunları istediği zaman- en basit sözcüklerle yanıdamıştı.

Rakamlar konuşuldu.

Alt komisyon başkanı bundan sonra Vicarson'a büroya gidip küçük bilgisayarlarını getirmesini söylemişti. Aksi halde bir sonuca varabilmek için bir hafta uğraşmak zorunda kalacaklardı. Bilgisayarın hesaplama kolaylığı ile sabaha kadar işlerini bitirebilirlerdi.

James Goddard ise onların yapmak istediklerini iki, bilemedin üç saatte bitirirdi.

*

Şimdi dört saat olmuştu ve hâlâ işlerini bitirememişlerdi.

Amatörler.

Trevayne arasıra, sonra da giderek artan bir tempoda dönüp bir soru soruyor ve yanıtını hemen istiyordu. Goddard vereceği yanıtı düşünürken için için gülüyordu. Trevayne artık işin sonuna yaklaşmıştı ve adları istiyordu. Ana disket planlayıcılarını. Goddard bun-

lan kolaylıkla söyleyebilirdi -Hamilton ve Hamilton'urı Chicago'daki bilinmeyen 'yardımcılar' ordusu. Derin bir gizlilik perdesi ardında, kimselere görünmeden çalışan ve çok büyük ulusal ve uluslararası bağlantıları yapan insanlar. .

Kendisinin o düzeye yükselmesine izin verilmemişti. Beş ydlık mali programları hepsinden daha doğru olarak yapabilme yeteneğini göstermesine fırsat tanımamışlardı. Ana diskette Genessee'nin belirli sektörlerinin üretiminde mali bunalımlara yol açacak yanlışlıklar kaç kere bulup da kendi alanında büyük değişimler yapmıştı? Kendisinin sadece Genessee'nin maliyesinin kamuoyu önündeki tek adı olmakla kalmayıp ana disketin denetlenmesini başaracak tek kişi olduğunu gösteren kanıdan kaç kere göndermişti merkeze?

Chicago'dan gelen yanıtlar -ki bunlar asla yazdı olmayıp, hep telefonda bir sest- hep aynı idi. Kendisine teşekkür ediyorlar, katkıları takdir ediyorlar ve çok önemli olan San Francisco Bölümünün Başkanı olarak eşi olmadığını söylüyorlardı. Kısacası sınırının sonuna vardığını bildirmekteydiler.

Son çözümde, harcanabilir bir insandı. İlk kırbaç şaklamasında asılmaya hazır bir sözde yetkili. Ve bir asılma planlanmışsa kendisinin elinden ne gelebilirdi ki?

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Katkıları ortadaydı. Ana disket olmadan 'kalkılan' bürosunun kapısı önünde kalıyordu.

Ama bir çıkış yolu vardı; kendisi için

Genessee Sanayii'nden daha büyük tek kuruluşun yukarılarına tırmanmak.

Amerika Birleşik Devletleri hükümetinin.

Bu tür anlaşmalar her gün birçok ad altında yapılmaktaydı; 'Danışman', 'Uzman' falan filan.

Bu, Palo Alto'daki evden ve. o güzelim tepelerden vazgeçmek demek olacaktı. Ama diğer yandan karısından da vazgeçmek olacaka -o asla, asla razı gelmezdi buna- ki, bu da lehte bir puandı.

Ama en büyük kazancı kendi huzur duygusuydu. Bundan sonra 'katkıları' sadece olağanüstü olmakla kalmayıp vazgeçilmez olacaka.

Genessee Sanayii'nin şimdiki yerine yükselmesi yirmi yd almıştı. Bu olağanüstü mali karmaşayı çözmek belki de on yd sürerdi.

Ve kendisi, James Goddard, bunu başarabilecek ekonomik deha idi. Yirminci yüzyıl Amerikasının aslında varolan bir parçası olduğu için bunun yapılması gerekecekti. O da bunu tarih için yapacaktı. Binlerce yıl sonra tarihçiler onun rakamlarını inceleyecekler, bilgisine saygı duyacaklardı.

En yüksek karar verme organlarına kadar hükümet kendisini vazgeçilmez biri olarak görecekti.

Şimdi yapabileceğini kimse yapamazdı.

Bunun kabul edilişiydi bütün istediği. Ian Hamilton ile Chicago'daki adamları bunu anlayamıyorlar mıydı? Para değildi istediği; iktidar da değildi.

Saygı istiyordu o. Kendisini asılacaklar sınıfından çekip alan bir saygınlık.

Artık beş saat oluyordu. Trevayne ile çok konuşan yardımcısı iki termos kahve bitirmişlerdi. Sigaralarını birbiri ardından yakan başkan soru sormayı kesmişti şimdi. Yardımcısı Trevayne'in önüne kardan ve kağıdan uzatıyordu- sonunda kendisinin onları sıralama düzenini kavrayabilmişlerdi. Bunu dile getirmemişlerdi ama portatif bilgisayarın temposuna uymaları bunu açıkça gösteriyordu.

Az sonra gelecekti. Soru.

Sonra da anlaşıma.

Her şey açık açık konuşulacaktı. Hiçbir şey tahmine bırakılmıyacaktı. İnsan analiz ettiğinde çok basitti aslında. Sadece taraf değiştiriyordu.

Andrew Trevayne'in kalkıp makineden bir kağıt kopartmasına bakı. Komisyon Başkanı kağıda baktı, yardımcısının önüne sürdü ve gözlerini ovuşturmaya koyuldu.

*

"Bitti mi?"

"Bitti mi?" diye aynı soruyla yanıt verdi Trevayne. "Bunu daha iyi bilirsiniz siz. Daha yeni başladı."

"Doğru. Tabii... Yeni başladı daha. Daha incelenecek yıllar ve cüüer var. Bunun farkındayım... Şimdi konuşmalıyız artık."

"Konuşmak mı? Biz mi?... Hayır, Bay Goddard. İş bitmemiş

olabilir ama benim işim bitti. Siz başkalarıyla konuşun... eğer onları bulabilirsiniz."

"Ne demek oluyor bu?"

"Sizin nedenlerinizi anlamaya çalıştığımı iddia edecek değilim, Goddard. Ya hayatımda gördüğüm en yürekli insansın.... ya da yolunu kaybedecek kadar suçluluk içinde kıvranıyorsun. Her iki durumda da yardım edeceğim sana. Bunu hak ettin.... Ama kimsenin sana dokunmak bile isteyeceğini sanmıyorum. Dokunması gerekenler yani.... Cüzzamın kendilerine bulaşacağından korkacaklardır... Ya da kendilerinde gizli bir cüzzam hastalığı olduğunu ve sana yaklaşırlarsa derilerinin dökülmeye başlayacağını sanacaklardır."

51

Andrew Trewayne içeri girerken Amerika Birleşik Devletleri Başkanı masasının ardında ayağa kalktı. Trewayne'm dikkatini çeken ilk şey William Hill'in de orada olması oldu. Hill balkon kapısı önünde durmuş içeri giren sert sabah güneşi ışığında elindeki kağıtları okuyordu. Andy'nin odada üçüncü bir kişinin bulunmasına gösterdiği tepkiyi farkedenden Başkan hemen söze girdi.

"İyi günler, Bay Trewayne. Büyükelçi benim isteğim, hatta ısrarım üzerine burada bulunuyor."

Trewayne masaya yaklaşip kendisine uzanan eli sıktı. "İyi günler, Sayın Başkan." Sonra dönüp Hill'e doğru yürüdü. Hill kendisini kapı ile masa arasında yan yolda karşıladı. "Sayın Büyükelçi."

"Bay Trewayne."

Trewayne, Hill'in sesinin buz gibi olduğunu farkettil. Büyükelçi çok öfkeliydi. Güzel, diye düşündü Andrew. Garip ama güzel. Kendisi de öfkeliydi. Kendisine yer gösteren Başkana döndü.

"Teşekkür ederim." Trewayne oturdu.

"Nasıldı o söz?" diye Başkan sordu. "Üçümüz bir daha nerede karşılaşacağız... Öyle miydi?"

HiU, "Yanılmıyorsam doğrusu şöyleydi," dedi. *We zaman* bir daha karşılaşacağız üçümüz' Piyesteki söz konusu üç kişi bir hükümetin

devrilmesi kehanetinde bulunmuşlardı ve bundan sağ kurtulacaklarından emin değillerdi."

Başkan dikkatle baktı Hdl'e; bakışında acıma ile sinirlilik arası bir şey vardı. "Bu, yoruma pek açık bence, Bili. Akademik olarak pek kabul edilmeyecek bir taraflılık hatta bence."

"Neyse ki, akademisyenler beni hiç ilgilendirmiyor, Sayın Başkan."

"İlgilendirmeli oysa, Sayın Büyükelçi." Başkan, Trevayne'a döndü. "Bay Trevayne, bu toplantıyı yönetim ayrıcalığımlı kullandığım için istediniz sanırım. Altkomisyon raporunun dağıtımını dururdum ve bir açıklama isteyeceksiniz sanırım. Tümöyle haklıydınız, gösterdiğim nedenler doğru değildi."

Andrew şaşırmıştı. Bu nedenlerden kuşku duymak aklına bile gelmemişti oysa. Kendisini korumak içindi. "Bunun farkında değildim, Sayın Başkan. İleri sürdüğünüz mazereti kabul etmiştim."

"Öylemi? Çok şaşırdım şimdi. Oysa bunun sudan bir bahane olarak görüldüğüne emindim. En azından sizin öyle düşünceğinizi sanmıştım... Robert Webster'in ölümü özel bir savaşın sonucuuydu ve sizinle bir ilgisi yoktu. O insanları siz tanımazdınız ve teşhis edemezsiniz. Oya Webster onları tanıyordu ve bu yüzden de susturulması gerekiyordu. Yeryüzünde dokunmak isteyecekleri en son kişisiniz siz."

Trevayne'in yüzü kızarmıştı, hem kızgınlıktan hem de kendi toyluğundan. Elbette kendisi 'yeryüzünde dokunmak isteyecekleri en son kişiydi. Kendisini öldürmek acımasız bir soruşturma, katillerin bulunması için yoğun bir araştırma başlatırdı. Robert Webster için ise öyle değildi. Bobby Webster herkes için bir sıkıntı kaynağıydı, onun katillerini bulmak için sıkı bir araştırmaya gidilmezdi. Oval Salonda masanın ardında oturan adam için bile bir sıkıntı kaynağıydı çünkü.

"Anlıyorum. Verdiğiniz ders için teşekkür ederim."

"Bu iş de zaten bundan ibarettir."

"O zaman bir açıklama isteyeceğim, efendim."

"Elbette," dedi William Hill Trevayne'dan en uzaktaki koltuğa otururken.

Başkan hemen söze karıştı. "Elbette, hakkınız bu. Ama beni bağışlayın, önce başka bir ayrıcalığımlı kullanmak istiyorum. Bunu

sizden yaşlı bir adamın hakkı olarak kabul edin. Sonra da devam ederiz.... Merak ettiğim bir şey var. Bu toplantıyı neden bu kadar önemli olarak nitelediniz? Bana yanlış aksettirmedilerse randevu masasına sizinle görüşene kadar koridorda yatacağınızı söylemişsiniz neredeyse... Çok sıkışık bir sabah programma sizi sıkıştırmak zorunda kalmışlar... Rapor tamamlandı, veda formaliteleri bu kadar öncelik taşıyan şeyler değildir."

"Raporu ne zaman açıklayacağınızı bilmiyordum."

"Ve bu da sizi ilgilendiriyor, öyle mi?"

"Evet, Sayın Başkan."

"Neden?" diye sert bir sesle Hill sordu. "Başkanın raporu hasıraltı edeceğinizi mi sanıyordunuz?"

"Hayır.... Rapor tamamlanmış değil."

Başkanla Büyükelçi birbirlerine bakarlarken birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Başkan arkasına yaslandı. "Gece geç saatlere kadar okudum onu, Bay Trevayne. Bana tamamlanmış gibi geldi."

"Değildir."

"Eksik olan ne?" diye sordu Hill. "Ya da çıkarılan nedir diye sorayım."

"Her ikisi de doğru, Bay HiU. Hem eksikleri var hem de çıkarılan yerleri... Zamanında doğru karar verdiğime inanarak Genessee Sanayii konusunda ayrıntılı -ve suç teşkil eden- bilgileri çıkarmıştım."

Başkan yerinde doğrularak Trevayne'a baktı. "Bunu neden yaptınız?"

"Durumu daha az gürültü koparacak biçimde kontrol altında tutacağıma inanıyordum. Yanılmışım. Durum açıklanmalı. Tümüyle."

Başkan parmaklarıyla hafifçe çenesine vurarak baktı Andrew'e. "İlk yargılar genellikle geçerlidir. Hele sizin gibi mantıklı bir insan tarafından deri sürülmüşse."

"Genessee Sanayii konusundaki yargılarım hatalıydı. Temelsiz olduğu sonradan ortaya çıkan bir fikre kanmıştım."

"Bunu lütfen açıkla mısınız?" dedi Hill.

"Elbette. Sorumlu kişilerin oradan alınmaya zorlanmasıyla bir çözüm getirebüceğime inandırılmıştım -hayır doğru değil bu, kendimi inandırmıştım. Onları oradan çekerek temel nedenler değiştirilebilirdi."

O zaman şirket -daha doğrusu sayısı yüzleri aşan şirketler- yeni bir düzenlemeye götürülebüirdi. Yönetimsel olarak yeniden biçimlendirebür ve aynı işi yapan şirketlerle aynı düzeye çekilebilirlerdi."

"Anladım," dedi Başkan. "Yolsuzluk yapanları temizlersen, ardından yolsuzluklar da sona erer ve kaos sona erer. Öyle mi?"

"Evet efendim."

"Ama sonuçta yolsuzluğa yol açanlar temizlenmezdi," dedi Hill Trevayne'la göz göze gelmekten kaçınarak.

"Vardığım sonuç buydu."

"Bu çözümünüzün Genessee Sanayiini dağıtmakla ortaya çıkacak karışıklığa göre daha iyi bir yol olduğunun farkındasınız. Genessee, ülkenin savunma programının başta gelen üreticilerindendir. Böyle bir kuruluşa güvenin kaybedilmesi ulus çapında büyük etkiler doğurur." Başkan arkasına yaslandı.

"İlk düşüncem böyleydi."

"Sağlam bir fikir bence."

"Ama artık geçerli değil, Sayın Başkan. Bay Hill'in de az önce belirttiği gibi... yolsuzluğa yol açanlar temizlenmemiş oluyordu."

"Ama bunlar kullanılabilir mi?"

"Sonuçta, hayır. Bu kişiler yerlerinde ne kadar sağlam oturlarsa denetimi de o derecede daha fazla ele geçirirler. Bunlar kendilerinin uygun göreceklere kişilere, uygun göreceklere zaman devredecekleri bir temel oluşturuyorlar. Ve kendi somut kavramlarına göre hareket ediyorlar. Sadece kendilerinin yerine geçecek bir seçkinler konseyi -akıl almaz ekonomik kaynaklarla korunmuş. Tek çözüm bunların açığa çıkarılmalarıdır. Hemen."

"Şu anda siz de kendi somut kavramlarınıza göre konuşmuyormusunuz, Sayın *Komisyon Başkanı*"

Trevayne, Hill'in bu unvanı kullanmasından yineyahatsız olmuştu. "Ben sadece gerçeği söylüyorum," dedi.

"Kimin gerçeği?" diye sordu Hill.

"Gerçeği, Bay HiU."

"Raporunuzu verdiğinizde gerçek değildi bu. Gerçek değişti şimdi. Yargınızı değiştirdiniz."

"Evet Çünkü gerçekler bünmiyordu o zaman."

"Hangi gerçekler? Yoksa *bir tek* gerçek miydi? Boş bir vaad olduğunu anladığınız bir şey için altkomisyonunuzu lekelediğiniz gerçeği mi? Birleşik Devletler Başkanlığı vaadi için."

Andrew'un mide kasları gerilmişti. Başkana baktı.

"Biliyordunuz."

"Bilmeyeceğimi mi sanmıştınız?"

"Gariptir ama bunu pek düşünmemiştim. Aptalca bir şey olduğunu kabul ediyorum."

"Neden? Bana ihanet etmiş değilsiniz ki. Ben sizden bir iş yapmanızı istedim; politik sadakat istemezdim ki."

"Ama dürüstlük istediniz, Sayın Başkan," dedi Hill.

"Kimin dürüstlük tanımına göre, Sayın Büyükelçi?" diye Başkan hiç duraksamadan sordu. "Gerçekler ve somut şeyler hakkında sizin kendi sözlerinizi hatırlatmam mı gerekir?... Hayır, Bay Trevayne, iyi davranıyor değilim. Ben sadece sizin, *kendi anlayışınıza göre*, vicdan sahibi bir insan olarak hareket ettiğinize inanıyorum... Bu da işimi kolaylaştırıyor. Benim altkomisyon raporunun dağıtımını önlememin tek nedeni sizin bu ülkeyi parçalamanıza engel olmak içindi... Genessee Sanayiini ekonominin büyük bir bölümünü gereksiz yere hırpalamak için araç olarak kullanmanızı önlemek için. Yazdıklarınızı okuduğumda nasıl bir şaşkınlığa düştüğümü tahmin edebilirsiniz."

Andrew Trevayne başkanın gözlerinin içine baktı. "Bu çok alışılmamış bir açıklama, efendim."

"Sizin raporunuzda bulduklarımdan daha fazla değil. Veraporu alacak kurumlara rapor ne zaman teslim edeceğini bildirmemeniz gerçeği. Devlet Basımevi ile anlaşma yapmadınız; alışılmış olduğu üzere rapora son şeklini vermeden önce Adalet Bakanlığı'na başvurmadınız...."

"Bu adetleri bilmiyordum; bilseydim de uyacağım pek kuşkuluydu."

"Akimiz çok daha önemli şeylere takılmıştı sanırım," diye Hill atddı.

"Sayın Büyükelçi, içeri girdiğim andan beri beni sıkıştırmaya çalışıyorsunuz. Bundan hiç hoşlanmıyorum! Ve şimdi de sizden bunu kesmenizi rica ediyorum."

"Başkan benden başka türlüünü istemedikçe istediğim gibi konuşacağım, Bay Trevayne."

"O zaman istiyorum, işte Bili," dedi Başkan." Bay Hill selefle-rimle de bu makama çok yakın biri olarak çalışmıştır, Bay Trevayne. Sizin davranışlarınıza benden daha sert olarak bakar." Başkan hafifçe gülümsedi. "Büyükelçi politikacı değildir ve asla da olmayacaktır. O sadece sizin, benim ikinci bir dönem seçilmem için çalıştığınıza ina-nıyor. Size şans dilerim; ama bunu başaracağınızı da sanmam."

Trevayne söze başlamadan derin bir soluk aldı. "Sizin yeniden seçilmek istediğinize bir an bue inansaydım bunların hiçbiri olmaya-caktı, özür duerim, çok üzgünüm. Size sözle ifade edebileceğimden çok üzgünüm hem de."

Başkanın gülümsemesi kayboldu. Hill konuşacakken elini kaldırıp susturdu. "Bunu açıklayın, Bay Trevayne."

"Bana sizin ikinci bir dönem için seçime girmeyeceğinizi söylediler... Bu kararınızdan caymanız söz konusu değdmiş."

"Ve siz de buna inandınız."

"Konuşmaya girişimin temelinde bu inanç vardı."

"Bunun nedenini de söylediler mi?"

"Evet.. Çok üzgünüm."

Başkan, Trevayne'in yüzüne bakü. Andrew midesinin bulandığım hissediyordu. Bu iyi insanla göz göze gelmek istemiyordu, ama bun-dan kaçınamayacağını da biliyordu.

"Sağlığım mı?" diye sordu Başkan.

"Evet"

"Kanser mi?"

"Ben öyle anladım. Üzgünüm.."

* "Buna gerek yok. Yalan bu."

"Evet, Sayın Başkan."

"Yalan olduğunu söyledim."

"Peki, efendim."

"Beni anlamıyorsunuz, Bay Trevayne. *Yalan* dedim. Politik are-nada kullanılabilecek en basit, en kaba bir yalan."

Trevayne masanın ardındaki adamın güçlü yüz hatlarına bakarken ağzı açık kalmıştı. Başkanın gözleri gerçeği söylediğini doğruluyordu.

"O zaman aptalın biriyim ben."

"Kobalt tedavisinin giderek azalan yaran yerine aptal olmayı yeğlerim ben de.... Partimin başında kampanyaya katılıp bu makama

yeniden gelmektir niyetim. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Bay Trevayne." Hill'in sesi yumuşamıştı. "Lütfen bağışlayın beni. Bu odadaki tep aptal siz değilsiniz." Yaşlı adam gülümsemeye çalıştı. "Sonunculuk için kıran kırana bir yarıştayız... İkimiz de biraz gülünç olduk aslında."

"Size benim ölüm ilanımı kim okudu?"

"İki kere okundu. Birincisi Georgetown'da Villa düste'de. Oraya kuşkular içinde gitmiştim -komisyon raporunu kimin satın almaya kalkışacağını merak ediyordum. Ama kimse böyle bir şeye kalkışmayınca şaşırdım. Hatta beklentilerimin aksi bile oldu; oradan dörtte üç aday olarak çıktım."

"Sorumu hâlâ..."

"Özür dilerim. Senatör Alan Knapp. Sanırım kendi deyimiyle 'gerçek tarafsız bir ruhla' şimdiki döneminizin sonunda Başkanlıktan ayrılacağınızı bildirdi. Ülkenin yararını her şeyden önde tutuyormuşsunuz."

Başkan, Hill'e yarım dönüp baktı. "Bu işin arkasını kovalayacak mısın, Bili?"

"Enerjik Senatör ayın sonundan önce istifa edecek. Bunu bir Noel armağanı olarak kabul edin, Sayın Başkan."

"Devam edin, lütfen."

"İkincisi New York'taydı. Waldorf ta. Kendime göre Aaron Green ve Ian Hamilton'la açık kart oynuyordum... Kazandığımı sandım. O yüzden rapor okuduğunuz biçimde yazıldı. Hamilton ikinci bir dönemi sürdürecektir kadar yaşamayacağınızı söyledi. Yerinize ya başkan yardımcısını ya da New York Valisini seçtirecekmisiniz. Onlar ikisini de kabul edemezlermiş."

"Çok ileri gitmişler!" dedi Hill.

"Hep öyledir zaten. Onlara dokunma."

"Anlıyorum."

Trevayne iki adam arasındaki kısa konuşmayı şaşkınlıkla izlemişti.

"Sayın Başkan, *ben* anlamıyorum. Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? O adamlar..."

"Ona da sıra gelecek, Bay Trevayne," diye Başkan Andrew'un sözünü kesdi. "Son bir sorum daha var. Oyuna getirildiğinizi ne zaman öğrendiniz? Şimdi tabloyu görünce bu oyunun çok ustaca olduğunu gördüğümü de belirtmeliyim."

"Paul Bonner."

"Kim?"

"Binbaşı Paul Bonner...."

"Pentagon'dan," dedi Başkan. "Connecticut'ta evinizde o adamı öldüren mi?"

"Evet, efendim. Benim hayatımı kurtardı; cinayet suçundan akanacak. Ondan sonra savaş divanına verilecek; askerlikten atılıyor."

"Bunun haksız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet Binbaşıyla fikirlerimiz pek uyuşmaz ama..."

"Ben durumu gözden geçireceğim," diyen Başkan bir kağıda not aldı. "Bu Bonner size ne söyledi?"

Andrew bir an durakladı; söylenenleri eksiksiz dile getirmek istiyordu. "Cooper adında bir tuğgeneral bir bunalım anında kendisine benim Pentagon'tin adayı olduğumu söylemiş. Binbaşının durumu...." Trevayne söyleyeceği sözlerden utanarak duraksadı. "Bonner'in savaş divanında yargılanması Başkanlık müdahalesi ile önlenebilirmiş.... Benim müdahalemlerle."

"Aman Tanrım," dedi Hill.

"Ve?"

"Bundan bir anlam çıkaramadım. Hamilton ve Green'le toplantımı bir zafer olarak görüyordum; onlar yenik düşmüşlerdi. İki şeyden emindim. Birincisi, onların adayı değildim; ikincisi, benim koşullarımı kabul ediyorlardı. Çekip gidiyorlardı.... Bonner'in haberi inandığım her şeyle çelişiyordu."

*

"Ve bunun üzerine Cooper'i çağırdınız," dedi başkan.

"Evet Ve sadece Pentagon'un -Genessee Sanayiinin- adayı olmakla kalmayıp, daha ilk baştan beri bunun böyle olduğunu öğrendim. Silahlı kuvvederin bütün kaynakları benim seçilememi garantilemek için kullanılacaktı. İşverenler, işçi sendikaları, askeri seçmenler; Genessee blok halinde garanti ediyordu bunları. New York'ta yenik düşen yoktu; bir yere gidiyor değillerde. Beni aralarından atıyorlardı. Adaylığı

kazanırsam -ki Tanrı göstermesin hele Başkan seçilirsem- işim tamamdı. Bağımsız olmak, onları o noktada açığa çıkarmak, kendimi açığa çıkarmak olacaktı."

"Bu noktada da adaylığınız suya düşecek -ya da Tanrı korusun- yönetiminize ulusal ve uluslararası güven sıfıra inecekti." diye Başkan Trevayne'm sözünü tamamladı.

"Büyük riskleri göze almışlar," dedi Hill. "Bu onların pek yaptıkları bir şey değildir."

"Başka ne alternatifleri vardı ki, Bili? Satın alamıyorlardı. ikna edemiyorlardı. Genç dostumuz onlara gitmeseydi, onlar onun ayağına geleceklerdi. Görünürde aynı çözüm olacaktı. Ekonomik kaos karşıtı olarak düzenli bir geri çekilme."

"Onlar hakkında her şeyi biliyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

"Çok şey biliyorum. Ama her şeyi değil. Bizim farkında bile olmadığımız konuşmalar geçmiştir aranızda. Sizden tam bir bri-fing rica edeceğiz. Gizli kalmak üzere kuşkusuz."

"Gizli mi? Bu bugiler gizli olamaz, Sayın Başkan. Kamuoyuna açıklanmalı."

"Yirmi dört saat önce öyle düşünmüyordunuz."

"Koşullar aynı değildi."

"Raporu okudum ve çok tatmin edici buldum."

"Tatmin edici *değil*. Dün gece Goddard adında bir adamla beş saat geçirdim...."

"Genessee. San Francisco Bölümü Başkanı," dedi Hill masanın ardındaki adamın bakışları kendisine çevrilince.

"San Francisco'dan Genessee'ye ait dört çanta dolusu belgeyle ayrılmış. Daha önce duymadığımız şeyler var içinde."

"Bunları brifingde anlatacağınızdan eminim. Rapor verildiği şekliyle kalacak."

"Hayır! Olamaz! Bunu kabul edemem!"

"Kabul *edeceksiniz!*" Başkanın sesi Trevayne'inki kadar sert çıkmıştı. "Bu makamın kararı olduğu için kabul edeceksiniz!"

"Bu karan zorla kabul ettiremezsiniz bana!"

"Bundan o kadar emin olmayın. Raporu bu makama resmen verdiniz. Altında imzanız var. Şu anda elimizde mühürleri bile sökölme-

miş dört kopya var. Bu bir tek raporun gerçek olmadığını- üzerinde oynadığını- altkomisyon başkanının politik hırslarıyla biçimlendiğini açıklayarak bunları geri istemek çok ciddi konuların ortaya atılmasına neden olur. Sizin bunları geri istemenize çok göz yummak benim yönetimimi de kuşku altında bırakır. Düşmanlarımız değişiklikleri bizim istediğimizi iddia ederler. Buna izin veremem. Bu makamın her gün hem iç hem dış sorunları vardır; sizin emelleriniz saptırıldı diye bizim bu alanlardaki etkinliğimizi tehlikeye atamazsınız. Bu noktada her türlü kuşkudan uzak olmalıyız."

Trevayne'm sesinden şaşkınlığı belli oluyordu. Sesi güçlükle duyuluyordu. "Ama bu tam onların söyleyeceği şeyler."

"İşime yarayacaksa başkasının stratejisini çalmaktan hiç gocunmam."

"Peki kalkıp da bunu gerçek olmadığını, henüz tamamlanmadığımı söylersem?"

"Bunun sizi ve ailenizi gülünç duruma düşürmesinden başka ne yararı olabilir, size kim inanır?" dedi Hill. "Dün sabah o raporu gönderdiğinizde inanırlığınızı sattınız. Şimdi bunun yerine bir ikincisini mi geçirmek istiyorsunuz? Belki bir üçüncüsü de olabilir -eğer bir grup politikacı sizi valilik için desteklerse. Hatta bir dördüncüsü, beşincisi de olabilir... başka makamlar, başka mevkiler.... Esnek komisyon başkanımız nerede duracak? Acaba kaç tane rapor var elinde?"

"Başka insanların fikirlerine aldırmam ben. Bunu daha ilk baştan beri söyledim. Benim ne kaybedecek ne de kazanacak bir şeyim yok."

"İş gören, katkıları olan bir insanın etkinliğinden başka," dedi Başkan. "Bunsuz yaşayamazsınız, Bay Trevayne. Sizin yeteneklerinize sahip biri bu olmadan yaşayamaz. Ve bu da sizin elinizden alınacaktır; sizin gibi insanların toplumundan tecrit edileceksiniz» Bir daha size hiç güvenemeyecek. Bu yaşantıya dayanacağınızı sanmıyorum. Hepimizin bir şeye ihtiyacımız vardır; hiçbirimiz tam olarak kendi kendimize yeterli değdik."

Başkanın gözlerinden gözlerini ayırmamış olan Trevayne adamın sözlerindeki gerçeği anlamıştı. "Bunu yapar mısınız?"

"Kesinlikle."

"Neden?"

"Çünkü benim de önceliklerim vardır. Çok basit, Genessee Sanayiine ihtiyacım var."

"Hayır!.. Hayır, bunu kastediyor olamazsınız. Onun ne olduğunu biliyorsunuz!"

"Bir görevi yerine getirdiğini biliyorum. Kontrol edilebileceğini biliyorum. Bütün bilmem gereken de budur."

"Bugün. Belki yarın. Ama birkaç yıla kadar değil. Genessee yıkıma hazırlanıyor."

"Bunu başaramayacak."

"Bunu garanti edemezsiniz."

Başkan birden elini koltuğunun kenarına vurarak ayağa kalktı. "Kimse hiçbir şeyi garanti edemez. Bu odaya her girdiğimde rizikolar vardır; her çıktığımda da tehlikeler... Beni iyi dinle, Trevayne. Ben bu ülkenin kendi halkının ve insanlığın iyi duygularına hizmet edebilme yeteneğine içtenlikle inanırım. Bu iyiliğe hizmette genellikle iyi olmayan düzenlemeler olacağını bilecek kadar da pratik bir insanım.... Bu sizi şaşırttı mı? Şaşırtmamalı ama. Bütün silahların sabana dönmeyeceğini bilirsiniz herhalde; Kabil Habü'i öldürecektir; ülkeyi çekirge sürüleri saracaktır, ve ezilenler öteki dünyanın nîmelerini beklemekten bıcaçaklardır. Burada bir şeyler istiyor onlar! Ve *sizin* hoşunuza gitse de gitmese de *-benim* hoşuma gitse de, gitmese de- Genessee Sanayii bu şeyler konusunda bir şeyler yapmaktadır!.. Ben bunu bir tehdit olarak görmüyorum. Denetim altına alınabilir ve alınacaktır da. *Kullanılacaktır*, Bay Trevayne. *Kullanılacaktır*."

Trevayne'in yüzündeki dehşeti gören Hill, merhamede bir sesle, "Her an yeni bir çözüm aranmaktadır," dedi. "Size bunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Çözüm *aramadadır*. Genessee Sanayii gibi kuruluşlara bu sürekli olarak uygulanmaktadır. Başkan haklıdır."

"Haklı değil," dedi Andrew, masanın ardında duran adama bakarak. "Bu bir çözüm değil; teslim olmak bu."

"Kullanılabilir bir strateji." Başkan oturdu. "Bizim sistemimize de çok uygun."

"O zaman sistem yanlış demek."

"Belki." Başkan önündeki kağıdı uzandı." Bu tür spekülasyon-

larla uğraşacak zamanım olmadı."

"Bunu yapmanız gerektiğine inanıyor musunuz?"

"Hayır." Başkan elindeki kağıttan başını kaldırdı. "Ülkeyi yönetmem gerek."

"Aman Tanrım..."

"Ahlaki öfkenizi başka yerlere taşıyın, Bay Trevayne. Zaman. Benim işim zamanla. Raporunuz olduğu gibi kalacak."

Başkan sonradan aklına gelmiş gibi kağıdı bırakıp elini uzattı Andrew ayağa kalkarken.

Trevayna adamın gözleri gibi kıpırtısız duran ele baktı.

Ama sıkmadı.

52

Paul Bonner mahkeme salonunda Trevayne'i aranıyordu. Salon çok kalabalıktı, herkes yüksek sesle konuşuyor, gazeteciler beyanat istiyorlar, her yanda flaşlar sessizce patlıyordu. Sabah oturumunda Andrew oradaydı. Paul onun jürinin erken bir karar verip vermeyeceğini beklememesine şaşmıştı.

Jüri gerçekten de çabuk karar verdi.

Bir saat beş dakikada.

Beraat

*

Bonner zaten pek kaygılı değildi. Mahkeme devam ettikçe kendi askeri avukatının Trevayne'in kibar ve taş kadar sert New Yorklu avukatlarının yardımı olmadan da işi kıvrılabileceğini anlamıştı. Ancak avukatların oluşturduğu kolektif görüntüyü inkâr etmek de olanaksızdı. Tam bir saygınlık gösterisiydüer, De Spadante ya da yardımcılarından her söz edişlerinde seslerindeki tiksinti seziliyordu. O kadar başarılıydılar ki, yurdunun kurumlarını korumak uğruna yıllarca vahşi ormanlarda hayatım tehlikeye atmış profesyonel askerle para ve şeref için aynı kurumların kanını emenler arasında bir kıyaslama yaptıklarında jürinin pek çok önemli üyesi olumlu bir tavırla başlarını sallamışlardı.

Trevayne görünürlerde yoktu.

Paul Bonner kalabalığı yararak kapıya doğru yürüdü. Kendisine bağırarlara minnettar bir gülümsemeyle bakıyor, sonra konuşacağını söylüyor ve hukuk düzenine olan inancım uygun sözcüklerle dile getiriyordu.

Bomboş sözcükler, içindeki korkunç bilgiyle tam bir çelişki oluşturunuyordu. Bir aydan kısa bir sürede askeri uyuşmazlığın tüm öfkelerini hissedecekti. O mücadaleyi kazanamazdı. Savaşın sonu şimdiden belirlenmişti.

Mahkeme kapısında kendisini kışla hapsinde tutulduğu Arlington'a götürecek olan kahverengi araba ile üniformalı nöbetçilerini arandı. Onlar da görünürlerde yoktu. Araba park edeceği söylenen yerde değildi.

Onun yerine çakı gibi bir başçavuş yaklaştı yanına.

"Lütfen beni izleyin, Binbaşım."

Kaldırımın kenarındaki otomobil önünde her biri bir tarafta olmak üzere iki flama taşıyan kahverengi metalik boyalı bir arabaydı. Flamalar aralık rüzgarında hafifçe dalgalanıyordu. Kırmızı zemin üstünde dört alın yıldızı gösterecek kadar.

Başçavuş arka sağ kapıyı açarken gazeteciler ve foto muhabirleri de çevresini sarmışlardı. Paul arabadaki generalin kimliğini düşünmedi büe. Gazeteciler heyecanlı seslerle bağıra bağıra söylemişlerdi adını.

Amerika Birleşik Devletleri Genelkurmay Başkanı.

Bonner içeri girip yanına oturduğunda General hiçbir hareket yapmadı. Sürücüyü arkadaki, Çok Önemli Yolculardan, ayıran cam bölmeden ayıramamıştı gözlerini.

Başçavuş kapıyı kapattıktan sonra arabanın önünde dolanıp direk siyona geçti. Araba yola koyuldu, sürücü yol açmak için sürekli korna çalıyordu.

"Bu küçük sahne emir üzerine düzenlendi, Binbaşı. Umarım takdir edersiniz." General sert bir sesle, Bonner'e bakmadan konuşmuştu.

"Bundan hoşnut değümişsiniz gibi konuşuyorsunuz, efendim."

General aniden Bonner'e bakı, sonra yine aynı hızla çevirdi başını. Kapının içindeki cepten büyükçe bir zarf çıkardı. "Aldığım ikinci emir bunu size kendi elimle vermemdi. Bu da benim için aynı derecede hoşnutsuzluk verici bir şeydir."

Bonner zarfı şaşkın bir halde alırken belli belirsiz bir teşekkür etti. Zarfın üst köşesinden, içindekinin Genelkurmay Başkanlığından değil de Ordu Bakanlığından geldiğini gösteriyordu. Zarfta Beyaz Saray'dan gelen bir mektubun kopyası vardı. Ordu Bakanına yazılmış ve Birleşik Devletler Başkam tarafından imzalanmış.

Mektubun dili kesin ve aksiydi, yazarın öfkesinin hatta belki de düşmanlığının derecesi dışında yorumu gerektirmeyecek kadar.

Başkan, Ordu Bakanına Binbaşı Paul Bonner aleyhinde yapılması düşünülen suçlamaların derhal düşürülmesini istiyordu. Sözü geçen Binbaşı Paul Bonner derhal albaylığa yükseltilecek ve bir ay içinde yüksek düzey strateji eğitimi görmek üzere Harp Akademisine alınacaktı. Harb Akademesini de bitirince -ki bunun için altı ay öngörülyordu- Albay Boner Genelkurmay Başkanlığı bağlantı subaylığına getirilecekti.

Paul Bonner mektubu zarfına koyup sessizce oturdu Generalin yanında Gözlerini kapatarak olayların garipliğini düşündü.

Ama kendisi baştan beri hatalıydı. Önemli olan da buydu.

Çalışmaya devam şimdi.

Kunduzlar ne bilirlerdi ki?

Yine de garip bir sıkıntı vardı içinde; nedenini bilemediği bir sıkıntı. Belki de terlimden. Bir değil iki rütbe. Buz tutmuş Connecticut yamacında verilen, kan ve ölümle son bulan bir söze insanı rahatsız edecek kadar yakın.

Ama bunun üstünde durmayacaktı. Bir profesyoneldi o.

Gün profesyonellerin günüydü.

Ian Hamilton köpeğinin ıslak tüylerini okşadı. İri köpek bir dal parçası ya da bir taş almak için karlar arasında koşuyor, sonra da sahiline getiriyordu.

Çok tatmin edici bir Pazar sabahı, diye düşünüyordu Hamilton. On gün önce Pazar yürüyüşleri yapacağından hiç emin değüdi, en azından Michigan Gölü kıyılarında. /

Hepsi değişmişti artık, korku gitmişti, ve büyük başarıyla bir-

likte duyulan o sakin sevinç almıştı yerini. Ne garipti ama! Korktuğu tek kişi, kendilerini yok etme gücüne sahip tek adam kendini satranç tahtasından kaldırıp atmıştı.

Ya da kaldırılıp atılmıştı.

Her iki durumda da kendisinin doğru olduğunda ısrar ettiği hareket yolu kanıtlanmış oluyordu. Aaron Green neredeyse yıkılacaktı; Armbruster erken emeklilikten söz etmeye başlamıştı; -zavallı, hayali dar Cooper- korku teriyle sıırıslıslam olmuş üniformasıyla Vermont tepelerine kaçmıştı.

Ama kendisi, Ian Hamilton, ataları Cambusquith lordları olan Hamilton, sapasağlam durmuştu olduğu yerde.

Aslında kendini güvencede hissetmişti. Diğerlerinden daha fazla. Andrew Trevayne'm 'kısaltılmış' raporunun ortaya çıkmasını beklemekten başka işleri olmadığını biliyordu çünkü. O iş bir kere oldu mu, raporun aslını sunma kararını kim verdirebüirdi ona? Trevayne kendi verdiği ödünün tuzağına düşmüş olacaktı ve hükümetin dengeye olan ihtiyacının.

William Hill bu kadarını kabul etmiş sayılabilirdi.

Koca Billy. Hamilton Hill'in Genessee Sanayii'nin gelişmesinde -farkında olmadan elbette- oynadığı büyük rolü bilip bilmediğini düşündü. Bilseydi intihar ederdi hiç kuşkusuz. Ama gerçekte bu; Büyükelçi William Hill şirketin gelişmesinden büyük bir ölçüde sorumluydu. Hamilton Washington yıllarında çok yakından izlemişti Koca Billy'yi. Her ikisi de başkanlara danışmanlık yapmışlardı. Hill kendisinden çok yaşlıydı. Koca Billy'nin sözlerinin tutanaklardan silindiğine pek çok kere tanık olmuştu. U-2 bunalımında Hill'in Eisenhower'e tavsiyesi dikkate alınmadığı için zirve toplantısından vazgeçilmişti. McNamara Kennedy'yi Hill'in Berlin konusundaki düşüncelerinin yanlış olduğuna inandırdığında Hamilton acımişti yaşlı adama. Hele William Hill'in tüm itirazına rağmen Pentagon'un Nixon'u Kamboçya'ya müdahalenin gerekliliğine inandırdığında Hamilton, sanki sözü dinlenmeyen kendisiymiş gibi irkilmişti.

Ve Ian Hamilton, birkaç yıl sonra yerini alabileceği bir insanı gözlemekte olduğunu anlamıştı.

Kabul edemez bir şeydi bu.

Alternatifi ise Genessee Sanayii'nin gücü ve etkinliğıydi. Onun üzerinde yoğunlaştırmıştı çalışmasını. Herkesin iyiliğı için.

Köpek şimdi devrilmiş bir kütükten bir dal koparmaya çalışıyor-
du. Hamilton eğilip kopardı dalı.

Bunun için epey güç gerekmişti ama soluk alması büe değışmiş değüdi.

Koca Billy.

Koca Billy Chicago'ya gelmişti -Amerika Birleşik Devleüeri Başkanının özel temsilcisi olarak. Palmer House'un bir dairesinde başbaşa konuşmuşlardı.

Tartışılacak ortak ilgi alanları vardı. Ortak ilgi. Başkan kendisini görmek istiyordu. Kendisiyle Washington'da görüşmek istiyordu.

Bir anlaşmaya varılacaktı.

Köpeğı başka bir dal daha bulmuştu. Ama bu diğerlerinden değışikti; kabuğun beyaz gövdeden ayrıldığı yerde birkaç sivri uç vardı. Köpek inliyordu; lan Hamilton hayvanın ağzından kan sızdığım gördü.

Sam Vicarson doldurup kapattığı karton kutunun üstünde oturup boş odaya baktı. Altkomisyon daireye yerleşirken orada olan divan dışında hiçbir şey kalmamıştı. Taşıyıcıların işleri bitmişti. İskeleler, koltuklar, dosya dolapları, masalar artık işlevlerini bitirince nereye kaldınılırlarsa oraya götürölmüşlerdi.

Kendisini ilgilendiren karton kutulardı. Trevayne onların kapatılıp kamyonu yüklenmesine nezaret etmesini söylemişti. Kamyonla Trevayne'ın Connecticut'taki evine götüröleceklerdi.

Bunu neden istemişti acaba?

*

Kim isterdi onları? \,

Şantajcılar belki de.

Ama bunlar önemli dosyalar değüdi ki. Genessee dosyaları.

Onlar çoktan Tawning Springs'deki evin bodrumundan alınmış-
lar, tahta sandıklara yerleştirilip ve nöbetçi eşliğinde Beyaz Saray'ın yeraltı depolarına götürölmüşlerdi.

Oyunbozanlık.

Trevayne oyunbozanlık etmişti; hepsi de etmişlerdi.

Trevayne oyunbozanlık etmediğini söylemeye çalışmıştı; kararların 'daha iyi' alındığını söylemişti. Trevayne bu tür sözleri 'yirminci yüzyıl hastalığı belirtisi' olarak nitelediğini unutmuştu galiba.

Oyunbozanlık.

Bir ay önce inanmazdı buna. Böyle bir şeyin mümkün olacağını düşünemezdi.

Ve lanet olsun, bir insan -genç bir insan- kendini gözetmek zorundaydı.

Elinde seçenekler vardı; hem de ne seçenekler! Trevayne New York'un en üst avukatlık bürolarından teklifler almasını sağlamıştı. Walter Madison'un ki de bunların arasındaydı. Ve Waldorf da kendisinden etkilenmiş gibi davranan Aaron Green reklam şirketinin hukuk bürosunun başı olarak haftaya işe başlayabileceğini söylemişti.

Ama hepsinden iyisi burada, Washington'daydı. Smythe adında biri, Beyaz Saray kadrosunun başı.

Bir açık kadro varmış.

Bir insanın özgeçmişinde Beyaz Saray sözcüğünden daha iyi ne olabirdi?

James Goddard kiralık odanın incecik şdteli sert yatağında oturuyordu. İlkel bir teypten bir Uzakdoğu çalgısı -belki de sitar- sesi geliyordu bir yerlerden. Çalanların uyuşturucu aldıklarını büiyordu.

Goddard ayyaş değildi, ama sarhoş olmuştu. Çok sarhoş. Pis bir barda, sabah erkenden pis işlerine gitmeden önce -eğer işleri varsa- o tek içkiyi içme gereğini duyan donuk gözlü sefil ayyaşlar için açık olan yerde.

Çok değerli dört evrak çantasıyla arkalarında bir bölmede oturmuş ve arka arkaya içmişti.

Bardaki herkesten iyiydi -hepsi görebilirlerdi bunu. Ve iyi olduğu için de pis barmen kendisine daha bir yakınlık göstermişti. Sonra bar müşterilerinin bir kısmı da yanına gelip saygılı davranmışlardı kendi-

sine. O pis insanlara içki ısmarlamıştı. Aslında seçeneği yoktu; barmen yüz dolan bozamayacağını söyleyince en doğal şey onunla bir şeyler almaktı.

Pis barmene bir kadına karşı olmadığı söylemişti. Hayır, kadın değil, genç bir kız. Kocaman memeli, ince ve sert bacaklı bir kız. Sarıkık memeli, şişman bacaklı ve durmadan halinden yakınan bir kadın değil. Genç kızın iri memeleri ve ince bacakları olması çok önemliydi -bir de, eğer konuşacaksa, hoş dilli olmalıydı.

Pis önlüklü pis parmen birkaç genç kız bulmuştu kendisine. Seçmesi için oturduğu bölmeye getirmişti. Goddard bluzunun düğmelerini açıp iri ve sivri memelerini göstereni seçmişti. Kız gerçekten de bluzunu açmış memelerini sutyeninin üstünden çıkarmış ve gülümsemişti kendisine!

Konuştugu zaman da sesi yumuşacık, neredeyse şarkı okur gibiydi.

Acele paraya ihtiyacı vardı; Goddard bunun nedenini bilmiyordu. Kız eğer parası olursa sakinleşeceğini ve kendisine hayatında unutamayacağı şeyler yapacağını söylemişti.

Goddard kendisine para verirse onu Washington'un eski, sakin kesiminde eski bir eve götürecekti, Goddard orada istediği kadar kalabilir ve kimse bulamazdı onu orada.

Kız yanma oturmuş elini bacaklarının arasına sokup organını tutmuştu.

Kansı asla böyle bir şey yapmış değildi. Ve kızın sesi yumuşacıktı; son yirmi beş yıldır katlanmak zorunda kaldığı o acı düşmanlıktan eser yoktu.

Kabul etmiş, kıza parayı göstermişti, vermemiş, sadece göstermişti.

Boşuna Genessee'nin "kilit taşı" dememişlerdi ona.

Ancak genç ve iri memeli kızla çıkmadan önce pis barmenden saün alacağı bir şey daha vardı.

Pis barmen önce duraksamıştı ama James Goddard ikinci bir yüz dolarlığı çıkardığında kaybolmuştu duraksaması.

Eski Victoria tipi kızın da tam söylediği gibiydi. Kendisine bir oda vermişlerdi; çantaları kimseye vermemiş, kendisi taşımıştı.

Kız sakinleşince gelmişti odasına. Ve Goddard işini bitirdiğinde yirmi beş yılda duymadığı bir padamayla boşalmıştı. Kız gidince dinlenmişti.

Şimdi dinlenmesi de bitmişti. Yatağın -öyle anılan olan yatağın- üstünde oturmuş pis masanın üstündeki dört evrak çantasına bakıyordu. Dizlerine kadar uzanan çorapları dışında çınlıçıplak olarak kalkıp masaya yürüdü. Pis barmenden aldığı son şeyin hangisinde olduğunu çok iyi biliyordu. Üstten ikincisinde.

Önce üstteki çantayı kaldırıp yere koydu. Sonra ikincisini açtı. Kardann ve kağıdann üstünde bir tabanca vardı.

53

Başlamıştı sonunda.

Bu kadersiz ülke, gezegenin bu Mahşeri, en büyük iynin en büyük kötüyü dönüştüğü dakikaya kadar açgözlülerin kendilerini yiyecek beslendikleri bu iktidar olmanın lanetine uğramış ada.

Ve çılgınlık, bir tek dehşet eylemiyle bir anda, insanı kahrederek kendini göstermişti.

Andrew Trevayne denize bakan büyük pencerenin önündeki masada otururken tir tir titriyordu. Okyanusun üzerinden insanı kör ederce-sine parlak olarak yansıyan sabah güneşi sabahın görkemini değil, korkunç bir kehaneti ilan eder gibiydi.

Hiç sona ermeyecek bir cehennem gündüzü.

Trevayne bakışlarını zorla gazeteye kaydırıldı. New York Times'in sayfasına boydan boya bir manşet atılmıştı:

**BAŞKAN ÖLDÜRÜLDÜ
BİR İŞADAMI TARAFINDAN BEYAZ SARAY
ÖNÜNDE VURULDU**

Başkanın saat 17:31'de öldüğü bildirildi.

Katil intihar etti; James Goddard'ın Genessee Sanayiinin San Francisco bölümü başkanı olduğu belirlendi.

Başkan Yardımcısı saat 19'da yemim ederek göreve başladı.
Kabine Toplantıya Çağırıldı. Kongre Toplanıyor.

Eylem gülünç deredece basitti. Başkan gazetecilere Beyaz Saray bahçesindeki Noel süslemelerini gösteriyordu. Tam o sırada Beyaz Saray turunu bitirmiş olan turistleri görünce mevsimin ruhuna uygun olarak yanlarına gidip selamlamıştı. Rehberler James Goddard'ın turisderin arasında olduğunu hatırlıyorlardı. Son birkaç gün içinde Goddard sık sık Beyaz Saray turunu yapmıştı.

Mudu Noeller, Sayın Başkan.

İç sayfalarda Goddar'ın biyografisi veriliyor ve bu vahşet konusunda yorumlar deri sürülüyordu.

Baş sayfanın sağ alt köşesindeki haberin iğrençliğini görünce Trevayne gözlerine inanamadı.

GENESSEE'DEKİ TEPKİ

San Francisco.18 Aralık- Ülkenin her yanında bütün gece boyunca üst düzey Genessee yöneticileri özel uçaklarla kente gelmişlerdir. Yönetici Personel Washington'da dün yer alan trajik olayların ardındaki esrarı çözmek için sürekli toplantılar yapmaktadırlar. Bu toplantıların birinden çıkan önemli bir sonuç, şirketin merkezi olarak kabul edilen San Francisco Bölümü sözcülüğünü Louis Riggs'in üsdenmesi olmuştur. Bir Vietnam gazisi olan Riggs, Goddard'ın baş yardımcısı ve yüksek düzey muhasebecisi olan genç bir ekonomisttir. İyi haber alan kaynakların belirttiğine göre Riggs haftalardır amirinin kararsız davranışları konusunda kaygılanmaktaydı. Genç adamın bu kaygılarını bir dizi gizli yazıyla üst düzey yöneticilerine aktardığı söylenmektedir. Riggs'in yeni yemin eden Başkanla görüşmek üzere Washington'a gideceği açıklanmıştır.

Başlamıştı.

Ve Andrew Trevayne bunun devamına izin veremezdi. İstıraplı

sesini yükseltmeden, millete bu durumu açıklamadan bu felaketin devamına tanık olamazdı.

Ancak millet panik içindeydi; dünya panik içindeydi. Kendi ıstırabıyla bu isteriyi daha da arturamazdı.

Bu kadarını biliyordu.

Karısı gibi, çocukları gibi bir tepki gösteremeyeceğini de biliyordu.

Yarının kayıp ve şaşkın bekçileri.

Haberi ilk getiren kızı olmuştu. Çocukların ikisi de tatil nedeniyle evdeydüler ve o sırada ikisi de ayrı ayrı dışarı çıkmışlardı. Pam Noel alışverişi yapacaktı, Steve de kendi yaşıdanyla buluşacak, kolejdeki ilk yıllarını konuşacaklardı. Andy ile Phyllis aşağıdaki çalışma odasında Ocak ayında bir tatile çıkma planları yapıyorlardı.

Phyllis Karayiplere gitmek istiyordu; Andy gününü sevgü okyanusu üstünde yelken açarak geçirir, ılık rüzgarların öfkesini ve acısını çekip almasını sağlardı. St. Martin'de *bit* ev tutarlardı, herkesin dilinde dolaşan servederinin bir kısmıyla yaralannı sararlardı.

Oda kapısı aralıktı, evde sadece Lillian'ın bir yerleri temizlediği elektrikli süpürgesinin homurtusu duyuluyordu.

Ön kapının şiddetle açıldığını, hıçkırıklar arasında yardım çığlıklarını duydu.

Anne ve babaya çağın. Birisi için.

Odadan bir anda fırladılar, merdivenleri üçer üçer atlayarak çıktılar ve kızların holde hüüngür hüüngür ağlarken buldular. Gözleri korku doluydu.

"Pam! Tann aşkına! Ne oldu?"

"Tanrım! Tanrım! *Bilmiyor* musunuz?"

"Bülemekmi?"

"Radyoyu açın. Birine telefon edin. Öldürüldü!"

"Kim?"

"Başkan öldürüldü! Öldürüldü!"

"Aman Tanrım!" Pamela Trevayne çıldık çılgılığa bağınyordu.

Andrew karısına uzandı. Sorular ıstırap ve kişisel korkuyla dile getirilemeyecek kadar açıktı.

"Neden? Neden?" Pamela Trevayne çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Andrew karısını bıraktı, kızının yanına gitmesini söyledi. Kendisi hızla oturma odasındaki telefona yürüdü.

Korkunç olayı bir kere daha anlatmak dışında kimsenin söyleyebileceği bir şey yoktu. Washington'da bildiği bütün özel numaralar meşguldü. Meşgul olmayan birkaçının ise kendine ayıracak zamanları yoktu. Birleşik Devletler hükümeti işlevini yerine getirmek, her ne pahasına olursa olsun devamldığını garantiye almak zorundaydı.

Televizyon ve radyo istasyonları normal yayınlarını kesmişler, durmadan olayı tekrarlıyorlardı. Bazı haber spikerleri açıkça ağlarken, diğerleri geniş ve suskun izleyicilerini neredeyse suçlayacak bir öfkeyi dışa vuruyorlardı. Bir kısım ikinci sınıf politikacı, üçüncü sınıf gazeteci ve bir iki ukala profesör rastlantı sonucu 'stüdyoda' ya da 'telefonun öteki ucunda bulunmaktaydılar. Bunlar kendilerini reklam etmek için, bu kanışıklık anında her şeye inanmaya hazır kamuoyuna anlamaz yorumlarını sunmaktaydılar.

Trevayne evin çeşidi odalanndaki televizyonların hepsinde en az sorumsuz olarak bildiği bir istasyonu açtı. Phyllis'i bulmayı umarak Pam'ın odasına çıktı. Ama kansı orada değildi. Pam Lillian'la konuşuyordu; hizmetçi kadın ağlıyor, genç kız ise onu avuturken yavaş yavaş kendini toparlıyordu.

Andrew kızının oda kapısını kapatıp kendi odalanna gitti. Kansı pencere yanında denizden yansıyan ışıktay oturuyordu.

Hava kararmaktaydı.

Andrew gidip kimsinin iskemlesi yanında diz çöktü. Phyllis kocasına baktı. Trevayne o an, onun kendisinin ne yapacağını kendisinden önce bildiğini anladı.

Ve kansı korkuyordu. ,

Steven Trevayne şöminenin yanındaydı, elleri külden kapkara keşmişti. Kimse şömineyi yakmayı düşünmemişti ve buna sıkılmış

görünüyordu. Yan yanmış kütüklerin altına sürdüğü çıralan yakmak için uğraşıyordu.

Odada yalnızdı. Arasına sesi pek hafife indirilmiş olan televizyona bakıyordu.

Birleşik Devletler Başkan Yardımcısı az önce elini İncil'den kaldırmıştı. Şu anda dünyanın en güçlü insanıydı. Başkandı.

Yaşlı bir adam.

Hepsi yaşlıydılar. Yıllan, doğum tarihleri önemli değüdi. Yaşlı insanlar, yorgun insanlar, üçkağıtçılar.

"Ateşi yakmak iyi bir fikirdi," dedi odaya giren Andrew.

"öyle." Çocuk başını kaldırmamış, yüzünü alevlere çevirmişti. Sonra birden doğrulup koridora doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışan. Sence bir sakıncası var mı?"

"Elbette yok. Hiçbir şey yapmama zamanı şimdi. Belki de düşünmenin dışında."

"Lütfen şimdi buna başlama, baba."

"Çocukluktan vazgeçersen başlamam. Aksiliği de bırak. Sembolik bile olsa tetiği ben çekmedim."

Oğlan durup babasına baktı. "Senin çekmediğini biliyorum. Ama belki de sen çekseydin daha iyi olurdu...."

"Bunu çok çirkin bir söz olarak kabul ediyorum."

"... sembolik olsa bue.... Tann aşkına, demek *bir şey* yapardın!"

"Sen ne dediğini bümüyorsun."

"Sen oradaydın, baba! Aylardır oradaydın. *Ne yaptın*, baba? Ne?.. Ama biri bir şeyler yapmayı düşündü. Berbat, lanet, pis bir şey yaptı ve şimdi herkes bunun bedelini ödeyecek!"

"Bu eylemi onaylıyor musun?" diye bağırdı Trevayne. Kafası karmakarışıklı. Oğlanın odadan çıkmasını istiyordu. Hemen. Koşa koşa.

"Bundan rahatsız olmuşsa, bu cinayetin senin alanında işlenmiş olmasındandır," dedi Steve.

"Bir manyaktı o. Tek başına bir olay bu. Haksızlık ediyorsun."

"Düne kadar kimse öyle düşünmüyordu ama. Kimsenin *onun* hakkında dosyası yoktu; o kimsenin listesinde değüdi. Kimse onu dur-

durmamıştı; lanet *mekanizmasını* kurması için milyonlar üstüne milyonlar verilmişti."

"Saçma bu. Sen bir çılgınlık eyleminden bir hafta çıkarmaya çalışıyorsun. Kafanı kullan, Steve."

Çocuk sustu; sessizliği acı ve şaşkınlığının sessizliğiydi. "Belki de bu anda anlamlı olan tek şey yaftalar, baba... Ve sen kaybettin, baba. Üzgünüm."

"Neden? Neden kaybetmişim?"

"Çünkü senin -ya da senin gibi birinin- bunu durdurabileceğini aklımdan silip atamıyorum."

"Doğru değü bu."

"O zaman artık geriye bir şey kalmadı demek. Sen haklıysan." Steven Trevayne kömür karası ellerini blucinine sildi. "Gidip elimi yıkayayım... Üzgünüm, baba; yani gerçekten üzgünüm. Ve korkuyorum."

Çocuk koşa koşa çıkü odadan. Trevayne onun merdivenden inen ayak seslerini duydu.

.....*artık geriye bir şey kalmadı demek.*

.....

Hayır.

Hayır, tepkisi bu olamazdı. Başkalarının umursamazlığına kendisinde izin veremezdi. Ailesi içinde bile.

Şimdi olmazdı.

Şimdi kendini önemli olan yerlerde hissettirmesi gerekiyordu. Süreklilik geri alınamaz bir biçimde kurulmadan.

Onların hepsini sarsmalıydı. Ciddi olduğunu anlamalıydılar. Onları yerlerinden edecek silahlan elinde sımsıkı tuttuğunu unutmalarına izin verilmemeliydi.

Ve o silahlan kullanacaktı. Onların ülkeyi yönetmeye hakları yoktu. Millet bundan fazlasını istiyordu.

artık geriye bir şey kalmadı demek."

Ama bir şey vardı. Bunu kendisi sağlayacaktı.

Genessee Sanayiini kullanmak demek olsa da. Ama doğru dürüst kullanmak.

Doğru dürüst.

Ya kullan ya da toptan yok et, bitsin.

Telefonu açtı. Senatör Mitchell Armbruster'i bulana kadar yerinden kalkmayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

54

Dümdüz olan asfalt yol aniden toprak yola dönüşmüştü. Küçük yarımadaının bu noktasında kasaba sorumluluğu sona eriyor, özel mülkiyet bölgesi başlıyordu. Sadece şimdi burası federal hükümetin de ilgi alanına giriyordu; çevresinde nöbetçiler dolaşüyor, korunuyordu, on sekiz aydır olduğu gibi.

High Barnegat.

Connecticut Beyaz Sarayı.

Beş arabalık dizi Greenwich paralı yol gişelerinde duraklamadan yola girdiler. Görevli memurlar selama durdular; ilk kulübedeki polis memuru dışarda duran bir adamın işareti üzerine telefonu açtı. Normal trafik akışı devam edebilirdi. Başkanlık konvoyu, yerel polisin yanm-ada yolunu açtıkları Shore Road'a girmiş bulunuyordu, Polis memuru, Wastcehster karakoluna durumu bildirdi, dışaraki adamı eliyle selamlayıp kulübeden çıkarak bekleyen arabaya bindi.

Beyaz Saray güvenlik mernurları ikişer kişilik ekipler halinde araziye yayılmışlardı. Callahan adındaki Gizli Servis ajanı arkadaşıyla birlikte kumsalı kontrol etmiş, şimdi terasa doğru çıkarken profesyonel bakışlarla çevredeki koruluğu taramaktaydı.

Callahan dört başkan korumuştı. Kırk altı yaşındaydı, neredeyse

yirmi yıllık hizmeti vardı. Beyaz Saray'ın hâlâ en iyi ajanıydı ve bunu kendisi de büirdi. Üç yd önce Darien'deki olaydan sorumlu o değüdi; kendisini hastaneden çeken o telefondan. O iş öylesine karışık ki, nasıl olduğunu hiç öğrenememişti. Şifreleri bir başkası nasıl elde edebilmişti. Sorumluluğu olmadığı ortaya çıkıp da suçlanmaktan kurtulduktan sonra bunu araştırmış da değüdi. Suikast yapddığında da Beyaz Saray'da değildi. O nöbette olanların hepsi görevden alınmışlardı. Garip şey; o sırada yeniden Trevayne'ı koruyan ekibe verilmişti ve raporunda Trevayne'in Başkanın öldürölmesinden bir hafta önce James Goddard'la buluştuğunu belirtmişti. Kimse önemsememişti bunu. kendisi de sonradan üstünde durmamıştı. Ama başka birinin bunun üstünde durması da çok garipti doğrusu.

İnsanlar -aile dostu olan küçük çevre- hep kendisine o sırada hizmet ettiğı Başkanın nasıl biri olduğunu sorarlardı. Hep aynı yanıtı verirdi; sınırlı bir heyecanla ciddi bir onaylama. Tümöyle politika dışında. En iyi yoldu bu.

Tek yol; ne olacağı bünmezdi.

Ama gerçeğı söylemek gerekirse Callahan hiçbirini pek sevmezdi. Bir başkanı değerlendirmek için kendine göre bir dereceleme geliştirmişti. Kendi gördüğü özel kişi ile kamuoyunun önündeki adam arasında bir denge. İkisi arasında her zaman farklıklar olacaktı, bunu anlıyordu, ama bazdan da çok deri gitmişlerdi doğrusu.

Her şeyin bir rol olduğu noktaya kadar. Halk önünde anlamsız gülücükler, ardından müthiş bir özel öfke; kendisi olmayan kişi olabilmek için büyük bir çaba. Bir oyuncu.

Güven duyulmaz.

En kötüsü de, bunu alayla karşılaması.

Belki de bu yüzden en iyi notu Andrew Trevayne alıyordu; o dengeliliğe yakındı. Önemsiz görünen şu ya da bu şey için birden parlayıverdiği anlar yok değildi, ama özel bir kişi olarak genellikle öteki başkanlar kadar inkar etmiyordu kamu kişiliğini. Kendinden emin görünüyordu, haktı olduğuna daha çok inanıyordu... ve o yüzden bunu çağıra çağıra ilan etmiyor, insanları buna inandırmaya çalışıyordu.

Callahan bu huyu için adamı daha çok beğeniyordu, ama yine de sevemiyordu. Beyaz Saray ortamında bu kadar uzun bir süre çalışmış

olan kimse Oval Büroya böylesine saldı düzenleyen bir insanı seve-
mezdi.. Kampanya suikastten birkaç hafta sonra, Trewayne'in boşalan
Connecticut senatörlüğüne getirilmesinden birkaç gün sonra başla-
mıştı. Birdenbire yayımlanan durum raporları, dramatik basın toplan-
ıtılan ve birbiri ardından televizyona çıkmayla sonuçlanan ülke çapında
bir gezi. Günün adamı olduğu için her şeye bir yanıtı bulunuyordu.
Destekleyicileri durmadan kullandıkları bir de slogan bulmuşlardı;
'Mükemmeliyetin Damgası.' Beyaz Saray'da çalışanlar böyle bir adamı
sevemezlerdi. Oraya yerleşmek istediği çok belliydi.

Trewayne'in kurultay öncesi davranışları hâlâ en beklenilmedik,
istenmedik ve korkunç bir iktidar devri altında ezilen Beyaz Saray kad-
rosunu şaşkına çevirmişti. Connecticut'un bu otoriter, inatçı hatta ka-
rizmatik senatörünü nasıl durduracaklarını kimse bilemiyordu.

Beyaz Saray güvenlik memuru Ajan Callahan bir ara aslında bu-
nu yapmayı kimsenin istemediğini de düşünmüştü.

Konvoy evin önüne varmıştı. Arabalar daha durmadan birinci ve
üçüncü arabanın kapıları açıldı, içindekiler kapılara tutunarak dışarı
sarkıp en uygun anda ayaklarını yere basmaya hazırlandılar.

Sam Vicarson merdiven korkuluğuna dayanmış duruyordu. Tre-
wayne arabadan indiğinde ortalıkta olmak istiyordu. Başkan bunu bek-
lerdi; gittiği herhangi bir yerde kendisini bekleyenlerin başında ol-
masını istiyordu. Kendisini karşılayanlar arasında en az bir kişinin is-
temese de ihtiyacı olan bilgiyi verecek olmasının kendisinde bir rahat-
lık duygusu yarattığını söylemişti Şam'a. *

Vicarson bunu anlıyordu. Beyaz Saray'da çalışmanın tatsız bul-
duğu yanlarından biri de buydu. Kimse Adamın keyfini kaçamak iste-
miyordu. Eğer bu hoş olmayan gerçeklerin hasıraltı edilmesi, ya da
başkanlık yargısına uygun bir şekilde biçimlendirilmesi demek olsa da.
Ve genellikle de yapılan buydu. Yardımcıları bu tür davranışa iten kor-
ku değüdü. Bu daha çok Adamın üzerinde pek çok baskının olduğunu
bilmekten ileri geliyordu. Bunlardan bir kısmı hafifletilebilirse neden
yapılmasını ki?

Afna çoğunlukla da korkudandı.

Sam bde bu tuzağa düşmüştü. Her iki tuzağa da: hem korku hem sempati. Bir ticaret raporunu, aslında karşı çıkmasına neden varken, Başkanın düşüncelerini doğrular biçimde sunmuştu.

"Bunu bir daha yaparsan, bir daha buraya giremezsin, Sam!"

Vicarson, Trevayne'm selefi zamanında da bunun böyle mi olacağını merak ederdi arasıra.

Lanet olsun, iyi bir başkandı! Gerçekten iyi, diye düşündü Andrew'un arabadan inip Phyllis'in çıkması için kapıyı tutmasına ve o arada da çevresindeki Gizli Servis ajanlarıyla konuşmasını seyreden Vicarson. Herkes güveniyordu ona; ama herkes. Yakın geçmiştekilerle kıyaslamalar yapılacaksa, bunu en iyi olarak New York Times'in bir yazarın dile getirmişti: Eisenhower'ın sakinleştirici tabiatı, Kennedy'nin zarafet ve ateşliliği, Johnson'un itici gücü.

Sam muhalefet partisine, partilerine acıyordu. Makamına oturmalı ancak on sekiz ay olan Trevayne bir hava, bir görüş yaratmıştı. Bir davranış yerleştirmişti. Yıllardır ilk kez olarak millette liderine karşı kolektif bir gururu vardı. Trevayne'dan önceki Adam o düzeye yaklaşmak üzereyken sağ ve soldaki saldırlar kendisini engellemişti. Ya genel bir huzur arzusundan, ya da kendi kişiliğinin güçlülüğünden -ve dinleme yeteneğinden- Trevayne aşırıdıkılan sessiz soluksuz bırakmıştı.

Trevayne doğru olan zamanın doğru olan adamıydı. Başka biri kimi zaman fırtınalara göğüs germekten de güç olan sakinliği sağlamayı beceremeyebilirdi. Doğrusu ortada bir heyecan eksikliği de yoktu. Trevayne yönetimi bir sürü alanda yürekte atılımlar yapmıştı, ancak bunlar icraattan çok kavram olarak daha çarpıcıydılar. Ve bunun ilanı sessizce olmuştu, arzulanan önceliklerin değişimi olarak sunulmuştu, birer dönüm noktası olarak değil, ki böyleydi aslında. İskân, tıp, eğitim, istihdam gibi alanlarda uzun vadeli ulusal stratejiler geliştirilmişti.

Sam Vicarson Başkan Andrew Trevayne üe gerçekten gurur duyuyordu.

Ve milletin de gurur duyduğunu hissediyordu.

Sam başkanlık arabasının öteki kapısından çıkan yaşlı adamı

görünce şaşırıldı. Franklyn Baldwin'di bu, Trewayne'in New Yorklu eski bankacı dostu. Baldwin çok berbat görünüyor, diye düşündü. Ama anlaşılır bir şeydi bu; Baldwin çocukluktan beri arkadaş olduğu William HUI'in cenazesinden geliyordu. Koca Billy Hül gitmişti; Baldwin kendi zamanının da çok uzakta olmadığını hissediyordu herhalde.

Hiü'in cenazesine katılması Başkanın yükümlülüklerini bilme duygusunun bir göstergesiydi. Hatta birkaç söz söylemekte ısrar bile etmişü. Yaşlı Frank Baldwin! birlikte High Barnegat'a getirmesi de iyi yürekliliğinin bir işaretiydi.

Phyllis, Frank Baldwin'in merdivenleri çıkmasına yardım eden kocasına bakıyordu. Sam Vicarson yardım için atılmış ama Andrew belli belirsiz başını sallamıştı; genç avukatın anlayacağı kadar. Bay Baldwin'e Başkan yardım edecekti.

Andy böyle şeyler yaptığında, jesüere bir anlam katüğında sessiz bir gurur duyardı Phyllis. Kocasını hep sevmişti; sevicecek bir insandı Andrew. Şimdi ise ona neredeyse saygı duyduğunu hissediyor ve bunun iyi ve sağlıklı bir şey olup olmadığını kestiremiyordu. Ama elinde de değildi. Makamın büyüklüğünün bu saygıya bir katkısı olduğunun bilincindeydi. Ancak Andrew o en son yalnızlığın kendisinin olduğunu iddia etmiyor, kararların hiç de kolay olmadığı konusunda yakınmıyordu. Açıklamalarında kendini haklı çıkartacak o anlamsız rol kesmelerden eser yoktu.

Ama açıklamıştı.

"Gezegene ulaşan bir millet kendi ülkesini iyUeştirebilir. Topraktan bu kadar çok şey almış bir millet bir bölümünü geri koyabilir. Haklı ya da haksız, sınırlarının ötesinde milyonların harcanmasını desteklemiş bir midek kesinlikle iç yapısını güçlendirebilir...."

Ve seçildikten sonra yaptığı ilk konuşmada yanıltıcı derecede basit olan bu inançlarını gerçekleştirmeye koyulmuştu.

Phyllis, kocası ile Frank Baldwin'in ardından askeri bir yaverin paltolarını aldığı hole girdi. Düşünceli birinin -herhalde Sam, diye ak-

lından geçirdi Phyllis- şömineyi yaktığı büyük salona girdiler. Phyllis, Baldwin için kaygılıydı. William Hill'in cenaze töreni uzun sürmüştü ve kilisenin taş zemini soğuk, içi cereyanlıydı.

Trevayne koltuklardan birini şömineye çevirerek, "Gel otur, Frank," dedi. "Rahat et. Sana bir içki getireyim. Hepimize. Hepimizin ihtiyacı var buna."

"Teşekkür ederim, Sayın Başkan," diye Baldwin oturdu. Phyllis kanepeye doğru giderken Sam Vicarson'un ikinci bir koltuğu Baldwin'in karşısına çektiğini gördü. Sam bu işlerde çok ustaydı.

"Skoç, değil mi, Frank? Sadece buzlu?"

"Herkesin ne içtiğini hep hatırlarsın, sanırım bu yüzden Başkan oldun." Baldwin, Phyllis'e göz kırparak güldü.

"Böylesi çok daha kolay, inan bana. Sam, içki servisini yapar mısın? Bay Baldwin'e buzlu skoç; Phyl ile bana da her zamankinden."

"Elbette, efendim." Vicarson odadan çıktı.

Trevayne, Baldwin'in karşısına oturdu; Phyllis de kanepenin ona yakın olan köşesine. Trevayne uzanıp karısının elini tuttu, yaşlı adamın kendilerine baktığını görünce de bıraktı.

"Bırakma. Bir insanın Başkan olmasına rağmen ortalıkta bir kamera yokken karısının elini tuttuğunu bilmek iyi bir şey."

"Frank, ben kanını öperim de."

Baldwin güldü. "Öyleyse bırakabilirsin şimdi. Sizin ne kadar genç olduğunuzu unutuyorum hep.... beni buraya davet etmeniz çok nazik bir jestti, Saym Başkan. Çok makbule geçti."

"Saçma. Senin yanımda olmanı istedim, hepsi bu; ayrıca seni rahatsız etmekten de korkuyordum."

"Bu da çok kibar bir şey, ama gazetelerde bu tür niteliklere sahip olduğunuzu hep okuyorum. Ben ise bunları daha baştan büirdim."

"Teşekkür ederim."

Baldwin, Phyllis'e döndü. "Her şey ne kadar şaşırtıcı, değil mi? Buraya hiç gelmemiştim. Birine telefon ettiğim zaman hayalimde onun evini, bürosunu, kulübünü canlandırıncım. Hele bulunduğu yeri tanıımıyorsam. Seninle konuşurken de denize bakan bir pencere hayal ederdim... Andrew'un, Başkanın.... yelkenlide olduğunu hatırlıyorum. Birkatamaran."

"Ben de hatırlıyorum," diye gülümsedi Phyllis. "Terastaydım."

"Ben de," dedi Trevayne. "Döndüğümde bana sorduğu ilk şey neden telefonlarına karşılık vermediğim olmuştu. Dürüst davranmıştım; senden kaçmakta olduğumu söylemiştim."

"Evet, bankada bunu söylediğini de hatırlıyorum. Yemekte... Yaşantım böyle tümünden değiştirdiğim için başıyla beni." Yaşlı adamın gözlerinden gerçekten özür dilediği belli oluyordu.

"Aurelius, Frank."

"Kim?"

"Marcus Aurelius. Onun bir sözünü söylemiştin. *Hiç kimse..."

"Evet. 'Yapması gerekenden kaçınamaz.' Sen ona ortak fon demiştin."

"Ne diye?" sordu Phyllis.

"Beceriksizce bir espri, Phyllis. Sonradan öğrendiğime göre."

Sam Vicarson üzerinde üç kadeh olan gümüş bir tepsiyle girdi içeri. Tepsiyi önce Phyllis'e uzattı, kadın başını eğerken de Trevayne'in bakışım gördü. Phyllis'ten sonra adet Başkan'a servis yapmakta, ancak kendisi ikinci olarak Baldwin'in içkisini verecekti.

"Teşekkür ederim, genç adam."

"Usta bir garson gibisin, Sam," dedi Phyllis.

"Elçiliklerdeki o partiler yüzünden," diye güldü Trevayne kadehini alırken. "Sen de bizimle bir içki alır mıydım, Sam?"

"Teşekkür ederim, efendim, ama ben haberleşmeye gitsem daha iyi olacak."

Phyllis, sözde kısık bir sesle, "Mutfağa bir kız almış olmalı," dedi.

"Fransız büyükelçiliğinden hem de," dedi Trevayne.

Baldwin neşeyle bakarken üçü de güldüler? Sam yaşlı adama doğru eğildi.

"Tekrar görüştüğümüze memnun oldum, Bay Baldwin." Baldwin başını sallarken de odadan çıktı.

"Ne demek istediklerini şimdi anladım," dedi yaşlı bankacı. "Ya da anladığımı sanıyorum."

"Neymiş o?" diye sordu Phyllis.

"Bugünlerde Beyaz Saray'ın havası hakkında söylenenler; durum

gergin bile olsa rahat ilişkiler. Gazeteciler sizi bu konuda çok taktir ediyorlar, Sayın Başkan."

"Sam mı? Üç yıl önce benim sağ, bazen de hem sağ hem sol kolum olmuştu. Alfkomisyonda birlikte çalışmıştık."

Phyllis kendini tutamadı. Andy'nin hak ettiği iltifadardan sürekli sıyrılmaya çalışmasından hiç hoşlanmıyordu. "Ben de size ve gazetecilere katılıyorum, Bay Baldwin. Andrew burasını formalitelerden uzaklaştırmakla büyük bir iş yaptı."

Phyllis adamın hafifçe gülmesiyle biraz rahadamıştı. Yaşlı Baldwin günün sıkıntdanni, kederini unutuyordu.

Ama sonra bunun mümkün olamayacağını anladı. Baldwin'in anılan öyle kolay yok olacak türden değildi.

"Billy Hill ile ben o altkomisyonun ülkeye iyi planlanmış bir armağanımız olduğuna gerçekten inanıyorduk," dedi. "Armağanımızın ülkenin bir sonraki Başkanı olacağını hayalimize bile getiremezdik. Bunu anladığımız zaman, korktuk doğrusu."

"Başta türlü olması için feda etmeyeceğim bir şey yoktu."

"Elbette. Bir insanın başkan olmayı istemesi için olağanüstü nedenleri olmalı, normal süreç içinde yani. Bu makamı istemek için aklını kaçırmış olmalı bu koşul..." Frank Baldwin düşüncesizlik ettiğini anlayarak sustu.

"Devam et, Frank. Önemi yok."

"Özür dilerim, Sayın Başkan. Doğru değildi bu ve..."

"Açıklamana gerek yok. Ben de senin kadar şaşırılmışım. Büyük-elçi de. En az sizin kadar korkmuştum ben de."

"O zaman bunun nedenini sorabilir miyim?"

Phyllis dikkade bakıyordu kocasına. Bu soru kamuoyu önünde binlerce özel olarak onlarca kere sorulduğu halde yanıt -yanıtlar- kendisini gerçekten tatmin etmiş değildi. Gördüğü, yakından izlediği ve dehşete düştüğü şeyler karşısında kendi yeteneklerini ölçen acı çekmiş zeki bir insanın en iyi güdülerinin ötesinde bir yanıt *olduğuna* emin değildi. Böyle bir insan iktidara gelir de -Andy'nin kendisine çok özel anlarda söylediği gibi- elinden gelenin en iyisine yakınını bile yaparsa,

bunun tanık olduğu şeylerden üstün olması gerekirdi. Bu basit gerçeğin dışında başka yanıtlar varsa, kocası bunları dde getirmekten acizdi.

Phyllis'i tatmin edecek kadar.

"Dürüst konuşmak gerekirse, her iki kampanya için sınırsız bir kaynak sağladım. Kurultay öncesinde ve seçimde; partinin bulabileceği miktarların ötesinde. Çeşidi etikeder altında tabii. Bundan gurur duyuyor değilim, ama bunu yaptım."

"Bu 'nasıl'ı. Sayın Başkan. 'Neden'i değil. Sözlerinizden anladığım kadarıyla"

Phyllis şimdi yaşlı bankacıya bakıyordu. Baldwin yanıt bekliyordu; gözlerinde bir yakarış vardı.

Ve Baldwin haklıydı kuşkusuz. Nasıl olduğu önemsizdi. Ancak bir çılgınlıktı bu Tanrım, diye düşündü Phyllis. Gece gündüz demeden kapılarına dayanan lüks arabalar, yerleştirilen fazladan telefonlar, sonu gelmeyen toplantılar- Barnegat, Washington, San Francisco, Houston. Andrew bir kasırganın tam ortasına düşmüştü. Yemek, uyumak ve dinlenmek; tümüyle unutulmuş şeylerdi bunlar.

Kendisi unutmıştu. Çocuklar unutmıştu.

"Bunların hepsini okudun, Frank." Kocası, Phyllis'in artık kuşkulanamaya başladığı o gülümsemesiyle bakıyordu Baldwin'e. "O konuşmalarımda söylediğim her şeye inanıyordum. Pek çok çatışan sesi birleştirecek yetenekte olduğumu hissediyordum. Gürültü düzeyi azaltıldığı takdirde temelde yatan nedenlere inebilirdik. Çalışmaya başlayabilirdik."

"Bunda bir kusur bulamam, Sayın Başkan. Başarılı oldunuz. Popüler bir insansınız. Beyaz Saray'ın uzun yıllardır en popüler insanısınız hatta"

"Bunun için minnettarım, ancak daha da önemlisi, işlerin yürümekte olduğunu sanıyorum."

"

"Büyükelçi Hill ve siz neden korkuyordunuz?" diye Phyllis düşünmeden sordu. "Andy karısına baleti. Phyllis onun konuyu deşmemesini yeğlediğini anladı.

"Bundan pek emin değilim, yavrum. Yaşlandııkça herhangi bir şey konusunda giderek daha az emin olduğumu farkediyorum. Bdly Ue bu konuda geçen hafta aynı fikirde olduğumuzu konuştuk. Ve bizim

hep olumlu olduğumuzu... Neden korkuyorduk... Sanırım sorumluluk-tandı bu. Bir altkomisyon başkanı önermiştik ve tutarlı bir başkan adayı ortaya çıkardığımızı görmüştük. Büyük bir sıçramaydı bu."

"Ama tutarlı," dedi Phyllis. Yaşlı adamın sesinden kaygılan-mıştı.

"Evet." Bankacı Andrew'e baktı. "Bizi korkutan sizin göster-diğiniz o ani ve açıklaması olmayan kararlılıktı... Sayın Başkan. Geçmiş düşünürseniz belki de bunu anlarsınız."

"Soruyu ben sormadım, Frank. Phyl sordu."

"Doğru. Güç bir gün geçirdik; Billy ile o uzun konuşmalarımızı yapmayacağız artık. Kimse kazanmadı, bümem anlatabildim mi? Bana sık sık senin de benim gibi düşündüğünü söylerdi. Andrew." Baldwin'in dudaklarına götürdüğü kadehi boşalmış gibiydi. Başkana ilk adıyla hitap etmişti ve burdan pişman olduğu açıkça görülüyordu.

"Bu çok büyük bir iltifat, Frank."

"Bunu sadece tarih doğrulayacak, Sayın Başkan. Eğer gerçekse."

"Yine de çok mudu oldum."

"Ama anlıyorsunuz, *değil mi?*"

"Neyi?"

"Kaygılarımızı. Billy'nin raporlarına göre Kennedy'nin mekaniz-ması sizinkinin yanında izci oymağı gibi kalıyor. Billy'nin sözleri bunlar."

Andrew, dudaklarındaki yarım bir gülümsemeyle, "Buna dayana-bilirim," dedi. "Siz rahatsız mı olmuştunuz?"

"Anlayamıyorduk."

"Politik bir boşluk vardı."

"Siz bir politikacı değildiniz..."

"Yeteri kadar politikacı görmüştüm. Boşluğun hızla doldurul-ması gerekiyordu. Bunu ya ben dolduracaktım ya da bir başkası. Çevreme bakınca benim buna daha hazırlıklı olduğumu gördüm. Bu yargımı değiştirecek biri çıkmış olsaydı, hemen çeküirdim."

"Başka birine bir şans tanındı mı, Sayın Başkan?"

"Başka birileri... biri... hiç çıkmadı ortaya."

"Bence kocam serbest kalmaktan müthiş muüu olurdu," dedi Phyllis. "Dediğiniz gibi, temelde bir politikacı değildir o."

"Yanıliyorsun, yavrum. O yeni politikadır, bütün bozulmamış görkemiyle. Şaşırtıcı olan şey bunun işlemekte olması! Tümöyle. Bu sağda, solda ya da ortada herhangi bir devrimcinin hayal büe edemeyeceği bir reformdur. Billy ile benim anlamadığım onun bunu yapabileceğini *nasıl* büdiğiydi."

Ortaya çöken sessizlikte Phyllis bunu yine ancak kocasının yanıtlayabileceğim düşündü. Andrew'a balonca yanıt vermeyeceğini anladı. Düşünceleri, bu eski dostuna büe, kendisine o kadar şey veren bu adama bile açıklanamazdı. Ve belki de kendisine büe.

"Sayın Başkan." Sam Vicarson hızlı adımlarla girdi içeri. İfade-sinde bir acülik olmadığı görölüyor, ancak bu havasıyla acü bir durum olduğu mesajını iletliyordu.

"Evet, Sam?"

"İletişim araçlarındaki değişimin doğrulandığı haberi geldi. Chicago'dan. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Bu işin başındakiler! bulabilir misin?"

"Uğraşıyorum, efendim."

"Bul onları."

"Üç hatta da bunun için çalışıyoruz. Telefon aşağıya bağlanacak."

"Beni başışla, Frank." Trevayne kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Size bir içki daha verebilir miyim, Bay Baldwin?"

"Teşekkür ederim, genç adam. Ama Bayan Trevayne da..."

"Teşekkür ederim, Sam," dedi Phyllis kadehini uzatırken. Başkanlık danışmanına 'her zamankini' boş verip biraz viski vermesini söyleyecekti ama söylemedi. Henüz akşam olmamıştı, öğleden sonraları viski içmeyeceğini biliyordu. Sam Vicarson'u dinleyen kocasına baktı. Çenesi kasılmıştı, gözleri bir an için şaşışmış gibiydi. Bir an kaskatı kesilmişti sanki.

İnsanlar bu kadar rahaüikle ve güvenle adatılan ^anların bir kim-senin tüm enerjisini tükettiğini anlayamazlardı. Korku anları; sürekli ve sonsuz.

Yaptığı her şey gibi kocası sıradan insanların dayanıklılığını aşacak kadar zorlardı kendisini. Phyllis kimi zaman bunun onu ağır ağır öldürmekte olduğunu düşünürdü.

Phyllis'e dikkatle bakan Baldwin, "Zamanı gelmiş olan eski bir dostum için yas tutuyorum, yavrum," dedi. "Ama senin yüzündeki ifade her nedense utandırıyor beni."

"Özür dilerim." Phyllis koridora bakıyordu. Bankacıya döndü. "Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım." -."

"Bir dostumu kaybettim. Uzun yaşamının tam olarak doğal olan sonuna. Bir bakıma sen de kocanı kaybettin. Bir kavrama. Ve sizin . yaşamlarınızın sonuna daha çok uzun bir zaman var... Senin kaybının benimkinden büyük olduğunu sanıyorum."

"Size hak veriyorum galiba." Phyllis gülümsemeye çalıştı, sözlerini hafifletmeye çalıştı ama başaramadı.

"O büyük bir insandır."

"Buna inanmak isterdim."

"Kimsenin yapamayacağı bir şeyi yaptı; bazıılarımızın yapılma-
nın ötesinde olduğuna inandığı şeyleri. Parçaları birleştirdi, bizim ken-
dimizi *olabileceğimiz* gibi görmemizi sağladı olduğumuz gibi değil.
Daha uzun bir yol var önünde, ama gerekli olan şeyleri sağladı artık.
Olduğumuzdan daha iyi olma arzusu; ve gerçekte yüzyüze gelme is-
teği."

"Bunu söylemeniz çok hoş bir şey, Bay Baldwin."

Andrew çalışma odasının kapısını kapatan Sam Vicarson'a baktı.
Odadada yalnızdılar "Ne kadar ilerleme kaydedildi?"

"Anlaşıldığı kadanyla sonuna kadar, efendim. Aldığımız bilgiye
göre kağıtlar birkaç saat önce imzalanmış."

"Adalet Bakanlığı ne diyor?"

"Bir değişiklik yok. Hâlâ araştırma yapıyorlar, ama bir umut
yok. İlk tezlerde ısrar edecekler. Satmalına -ya da birleşme- Genessee
Sanayiine kadar geri izlenemeyecek."

"Biz bunu yapık, Sam. Haklı olduğumuzu biliyoruz."

"Bunu siz yaptınız, Sayın Başkan."

Trevayne pencereye gidip dışarı bakı. Terasa ve aşağıdaki denize.
"Çünkü bu sahip olamadıktan tek şeydi. Onlardan sakladığımız tek

şey."

"Bir şey söyleyebilir miyim, efendim?"

"İki yd önce bunu sormazdın sanırım. Söyle bakalım."

"Aşırıya kaçıyor olmanız mümkün mü? Genessee sorumlulukla davrandı; siz.... onları kontrol altında tuttunuz. Sizi destekliyorlar."

"Beni desteklemiyorlar, Sam," Trevayne hâlâ denize bakıyordu. "Bir saldırmazlık paktı imzaladık. Yirminci yüzyıl hastalığı belirtisiyle bir saldırmazlık paktı imzaladım ben. Alternatifi olmayan kutsal bir ruhla."

"Ama başarılı oldu, Sayın Başkan."

"Bunu hep geçmiş zaman olarak söylemek zorunda kalabilirsin, Sam." Andrew dönüp avukata baktı. "Pakt bozuldu, Sam. Savunulur yam kalmadı. Yıkıldı."

"Ne yapacaksınız şimdi?"

"Bilemiyorum. Genessee'nin Amerikan basınının büyük bir bölümünü kontrolüne geçirmesini izin veremem. Ve bir gazeteler zinciri de budur aslında Buna katlanılmaz." Trevayne masasına yürüdü. "Gazeteler... ardından dergiler, radyo, televizyon gelecek. Televizyon istasyonları. Buna sahip olamayacaklar."

"Adalet Bakanlığı onları durdurmanın yolunu bilemiyor, efendim."

"Bir yolunu bulacağız biz; bulmak zorundayız."

Telefon çaldı. Vicarson hemen koşup açtı.

"Başkan Trevayne'm bürosu." Birkaç saniye dinledi; "Ona olduğu yerde kalmasını söyle. Adam toplantıda, kendisini sonra ararız. Bunun öncelikli olduğunu bildir. "Vicarson telefonu kapattı. "Siz hazır olana kadar, biraz sıkıntıdan padasın, efendim."

Andrew başını sallarken Vicarson da telefonun yanından uzaklaştı. Başkanın yalnız kalmak istediğini anlamıştı. O anlardan biriydi bu. Trevayne masasının başına geçerken, "Ben haberleşmeye dönüyorum," dedi.

"Hayır, Sam., Sence bir sakıncası yoksa Phy! ile Baldwin'in yama git. Bu anın ikisi için de pek kolay olduğunu sanmıyorum."

"Başüstüne, efendim."

Genç danışman birkaç saniye baktı Birleşik Devletler Başkanı'nın

yüzüne. Sonra birden odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Andrew bir kalem alıp iri harflerle bir cümle yazdı önündeki kağıda. Tek çözüm sürekli çözüm aramaktır.'

Koca Billy Hill.

Sonra bir *t sözcük* daha yazdı: Palavra.

Paul Bonrner

Ardından da bir 'şey' ekledi.

Telefonu açtı.

"Chicago, lütfen."

Bin beş yüz mil uzaktan Ian Hamitton'un sesi duyuldu.

"Sayın Başkan?"

"O birleşmeyi yapmamı istiyorum."

"Belki akademik olacak ama bizim bu işle ilgili olduğumuza dair geçerli bir kanıt yok elinizde. Adalet Bakanlığınızın küçük adamları can sıkıntısı olmaktan başka bir şey yapamadılar."

"Sen biliyorsun. Ben biliyorum. Çekil."

"Makamınızın gerilimini hissetmeye başladığınızı sanıyorum, Sayın Başkan."

"Senin ne düşündüğün umurumda değil benim. Sen beni anla, yeter."

Bir duraklama oldu. "Önemli mi bu?"

"Beni sıkıştırma, Hamilton?"

"Siz de bizi."

Trevayne pencereden körfezin hep kırıltılı olan sularına baktı. "Senin de harcanabilir olacağın bir gün gelecektir. Bunu anlamalısın. Hepiniz anlamalısınız."

"Olabilir, Sayın Başkan. Ama bu bizim günümüzde olmayacaktır."

BİTTİ

ZEKİ, korkusuz Andrew Trevayne otuzbeş yaşında milyoner, eski müsteşar, şimdi ülkenin en gözde vakıflarından birinin başkam.

Başkanın özel isteği üzerine "gizli hüküme"nin araştırmasını üstleniyor ve resmi iktidar koridorlarının ötesine geçen bir komplo ve tehlike denizinde buluyor kendim... Mafya babaları ile milyarderlerin kaynaştıktan... Kongrenin hatta Başkanlığın bile alınıp satılabildiği bir karmaşa dünyası... Bu esrarlı, ihanet dolu dünyada ailesinin ve kendisinin yaşadıkları bir tetiğin çekilmesine bağlı olduğu bu dünyada Trevayne gibi bir insan; korkulan bir düşman, aldatılan bir piyon ya da kral olabilir.